Cửu Nguyệt Hi

Losedow *dich* tiều thuyết

NHÀ XUẤT BẢN 1801 NHÀ VẬN

Table of Contents

LỜI DẪN: BÀNH DÃ

TẬP 2: NGƯỜI NGHE LỜI CỦA GIÓ CHƯƠNG 19: MỘ KHÚC NỬA ĐÊM

CHƯƠNG 20: BẦU TRỜI SAO

CHƯƠNG 21: CHIA TAY

CHƯƠNG 22: ĐÃ TỪNG

CHƯƠNG 23: ĐẠI BÀNG

CHƯƠNG 24: GIÓ NGỪNG RỒI

CHƯƠNG 25: BUÔNG BỔ

CHƯƠNG 26: KIÊN ĐỊNH

CHƯƠNG 27: TRƯỚC ĐÊM MƯA BÃO

CHƯƠNG 28: CÔ NÀNG MẠCH ĐÓA

CHƯƠNG 29: CHỈ CÓ GIÓ

CHƯƠNG 30: BIỂN LỬA

CHƯƠNG 31: SỐNG CHẾT CHƯA RÕ

Cửu Nguyệt Hi

CHƯƠNG 32: CỨU RỖI

VĨ THANH

NGOẠI TRUYỆN: KHÔNG NÊN NHƯ VẬY HẬU KÝ: ĐỐI XỬ TỐT VỚI THIÊN NHIÊN

Anh biết gió từ đâu tới

LỜI DẪN: BÀNH DÃ

Rời cây xăng không lâu, trên hoang mạc xuấ t hiện một rừng hồ dương nhỏ Trình Ca lái xe để n dưới một gố c cây, nói: "Xuố ng xe nghỉ một lát".

Gió nóng vẫn thổi khiế n tinh thâ n cô không thoải mái, ngay cả mí mặ t cũng hơi nặng nê .

Xuố ng xe để n chỗ bóng râm, Trình Ca cởi chiế c áo khoác thấ m ướt mỗ hội ra.

Bành Dã cũng cởi áo khoác để lại trên xe, đi vài bước lại quay vê lấ y một thứ trong túi ra nă m trong tay, thâ n thâ n bí bí giấ u sau lưng đi đế n chỗ cô.

Trình Ca ngô i dưới đấ t, ngẳng đâ u nheo mặ t nhìn anh. Anh đi tới, cúi người đưa tay để n trước mặt cô: "Xem này".

Trong lòng bàn tay anh có mấ y điể u thuố c. Mặ t Trình Ca sáng lên: "Ở đâu ra đấ y?"

Bành Dã cười: "Xin của Ban Qua".

Anh giơ tay kia ra, chiế c bật lửa nă m trong lòng bàn tay.

Trình Ca châm một điể u thuố c. Bành Dã câ m một điể u ngậm trên môi, ngô i xuố ng đấ t bên cạnh cô, định lấ y bật lửa nhưng Trình Ca lại giấ u ra sau lưng.

Cô cười cười, nhẹ nhàng hút điể u thuố c trên miệng cho cháy sáng lên, nghiêng đâ u ghé vào gâ n anh, đôi mặ t nhạt màu không

chớp.

Thế là Bành Dã cúi đâ u châm điể u thuố c vào đâ u điể u thuố c của Trình Ca.

Lúc này cô mới thở ra một hơi, phun hế t khói thuố c lên mặt Bành Dã.

Hai người đề u phấ n chấ n.

Hút hế t một điể u thuố c, Trình Ca ăn một miế ng củ đậu Bành Dã vừa câ m tới, ăn xong cảm thấ y mát lạnh thoải mái, thế là lại ăn một củ nữa.

Đang ăn chọt nghe thấ y tiế ng sột soạt vang lên phía sau.

Hai, ba con linh dương Tây Tạng nhỏ để n gâ n họ không biế t từ bao giờ. Trong đó có một con dường như không sợ người, hai mắ t long lanh, từ sau gố c cây thò đâ u ra, tiế n để n ngửi ngửi chân Trình Ca.

Mấ y con còn lại đứng cách đó không xa, tò mò nhìn quanh, do dự không dám tiế n lên.

Trình Ca đưa củ đậu trong tay cho nó. Con linh dương đột nhiên rụt cổ lại, một lát sau lại dè dặt vươn cổ tới. Nó vừa định ngửi củ đậu, Bành Dã đã nhoài người tới gõ mạnh lên đâ u nó.

Con linh dương Tây Tạng ù té chạy, thoáng cái đã biế n mấ t sau dố c núi đố i diện.

Trình Ca hỏi: "Anh đánh nó làm gì?"

Bành Dã nói: "Đừng tỏ ý tố t khiế n bọn nó tưởng loài người là hữu hảo".

Trình Ca không nói nữa.

Hút xong mấ y điể u thuố c, Bành Dã đứng dậy nói: "Đi thôi, tôi lái xe".

Trình Ca đưa chìa khóa xe cho anh.

Anh câ m lấ y chìa khóa, lại câ m tay cô kéo cô đứng lên. Cô còn chưa đứng vững, trên sườn núi màu vàng xám đố i diện đột nhiên xuấ t hiện hai chiế c xe Jeep chạy nhanh vê phía bọn họ.

Bành Dã kéo Trình Ca chạy vê phía chiế c xe địa hình Đông Phong, nhưng còn chưa kịp lên xe, hai chiế c xe đã chặn đường một trước một sau.

Hai chiế c xe Jeep phanh gấ p, cát đá bay đâ y trời.

Bành Dã biế t rõ là n này khó thoát được kiế p nạn. Súng của anh chỉ còn một viên đạn, coi như vô dụng, rút súng ra ngược lại chỉ khiế n cục diện chuyển biế n xấ u hơn.

Anh nhanh chóng mặc áo khoác cho Trình Ca, kéo khóa lên tận cổ, trùm mũ che khuấ t đâ u và mặt cô.

Anh nă m chặt tay cô, nhét lại chìa khóa xe vào trong tay cô. Anh nói thâ m rấ t khẽ bên tai cô: "Cô nàng bão xe, ra khỏi chuô ng không làm khó được cô đâu nhi".

Anh đẩy cô lên xe, đóng cửa lại.

Anh đứng bên cạnh xe, tỉnh táo nhìn đám người bước xuố ng xe sau khi cát bụi tan hế t.

Có một tên muố n trút cơn giận tố i qua, xông lên vung báng súng đập xuố ng đâ `u Bành Dã. Bành Dã còn không thèm nhấ c

chân trụ, chân kia vung lên đá khẩu súng săn của hặ n gãy thành hai đoạn.

Hai gã vóc người gâ y gò câ m sợi dây thừng, hét lớn một tiế ng lao tới trói Bành Dã. Bành Dã tóm được sợi dây kéo mạnh, cả hai gã đô ng loạt lao vê phía anh, một gã bị anh tung chân đá bay, gã còn lại bị anh dùng dây quấ n một vòng rô i ném đập vào thành xe.

Trình Ca chui lên xe, khoảng cách giữa hai chiế c xe chặn đâ u chặn đuôi còn lâu mới đạt để n độ khó của bài tập đánh xe ra khỏi chuô ng, chỉ vài giây là cô có thể thoát ra được. Cô nhanh chóng ngô i vào ghế lái, cấ m chìa khóa vào ổ, nhưng không thể vặn khóa khởi động xe được.

Mục tiêu của bọn chúng là máy ảnh của cô, không phải Bành Dã, nê u cô chạy mấ t, chắ c chắ n bọn chúng sẽ trút giận lên người Bành Dã.

Trong một giây châ`n chừ, có người đột nhiên mở cửa xe, tóm tay cô kéo xuô´ng xe.

Trình Ca co chân đạp vào ngực hấ n nhưng hấ n vẫn không buông tay.

Trình Ca suýt nữa bị kéo ra ngoài, Bành Dã xông lên nă m tay cô, một cước đá thẳng vào cổ đô i phương, làm đô i phương đổ vật xuố ng đấ t.

"Mẹ kiế p, cô có đi ngay không thì bảo?" Bành Dã trọn mặ t đẩy Trình Ca vào, đóng sã m cửa xe lại.

Trình Ca nhìn anh, bỗng chố c trợn trừng mặ t.

Bành Dã còn chưa kịp quay lại đã chế t sững không cử động nữa.

Một khẩu súng gí vào trên cổ anh, là gã Vạn Ca râu cá trê với vẻ mặt gian tà và giận dữ.

"Con bà nó, mày có giỏi thì bật đi!" Vạn Ca một cước đá vào đùi Bành Dã, Bành Dã không đứng vững nữa, đập mạnh vào xe rô i quỳ xuố ng. Vạn Ca lại đá một cước vào lưng Bành Dã: "Bật tiế p đi!"

Có hai gã lập tức chạy tới mở cửa xe lôi Trình Ca ra ngoài. Vạn Ca quát: "Con đàn bà thổ i tha, máy ảnh đâu?"

Trình Ca không lên tiế ng.

Vạn Ca cau mày, chuẩn bị lên cơn thì một gã gâ y gò mặ t lé lại chỉ: "Em nhìn thấ y rô i, ở trên xe".

Hă n để n lấ y túi máy ảnh ra. Trình Ca cúi đấ u, nhìn qua vành mũ.

Cô că n môi, ngón tay tóm cỏ khô dưới đấ t.

Vạn Ca câ`m lâ´y máy ảnh, phâ´t tay lệnh cho đám đàn em xung quanh giơ súng chĩa vào Bành Dã.

Hă n cũng muố n xem bộ mặt thật của Chố n Đen, lại càng muố n tìm ra ảnh trước Chố n Đen, giấ u đi nói không tìm được, Chố n Đen sẽ không thể rửa tay gác kiế m.

Sau khi Kê´ Vân chế´t, một mình hă´n không quản lý nổi nhóm này. Chô`n Đen rút lui, rấ´t nhiê`u anh em hoặc sẽ không làm nữa hoặc đế´n nương nhờ nhóm khác. Hǎ´n còn câ`n một thời gian để lập uy.

Vạn Ca mở máy ảnh, không ngờ bức đâ`u tiên nhìn thấ y lại là ảnh nóng của Lâm Lệ.

Sự kích thích về thị giác khiế n toàn thân hặ n khô nóng. Hặ n vuố t cặ m tặc lưỡi, xem hế t một loạt ảnh trậ n trụi của người phụ nữ đó rô i xoay người đi để n trước mặt Trình Ca.

Trình Ca đội mũ cúi đâ`u, chiế c áo khoác của Bành Dã rấ t rộng, che kín mặt mũi cô.

"Con ranh này ương ngạnh thật đấ y". Vạn Ca nă m chặt vai cô xách lên: "Vừa rô i tao hỏi mày, mày bị câm à?"

Trình Ca cup mặ t, im thin thít.

Ánh nă ng rực rõ chiế u vào gương mặt cô. Vạn Ca nheo mắ t: "Tặc tặc, bố mày chưa từng thấ y con nào trắ ng như mày, ha ha, để xem người mày có trắ ng như thế không nào. Ha ha...".

Hă n đưa tay lột quâ n áo Trình Ca, Trình Ca tóm được ngón tay hặ n rô i bẻ ngược.

Vạn Ca kêu thảm một tiế ng vì đau. Hặ n ngay lập tức rụt tay lại, tức tố i tát một cái: "Mẹ kiế p, mày muố n chế t hả?"

Trình Ca bị đánh ngã lăn xuố ng đấ t, không có động tĩnh gì, cũng không kêu đau tiế ng nào.

Gân xanh nổi đâ y trên nă m tay Bành Dã. Anh định ra tay, nhưng chỉ nháy mắ t sau tấ t cả căm phẫn lại bị anh kìm nén lại.

Mái tóc dài và mũ áo che khuấ t mặt Trình Ca, cô không kêu tiế ng nào, như thể cái tát vừa rô i tát vào không khí.

Không có sự kích thích thính giác, Vạn Ca khó có thể nguôi giận. Hấ n vẩy vẩy bàn tay đau rát vì cái tát vừa rô i, quay lại nhìn Bành Dã tìm một chút hứng thú, nhưng Bành Dã cũng không có bấ t cứ động tĩnh nào, có vẻ không quan tâm để n người phụ nữ này.

Ham muố n đánh đập trong lòng Vạn Ca vơi bớt quá nửa: "Thật là mấ t hứng".

Hă n xoay người định đi, ánh mã t lại dính chặt trên eo Trình Ca. Vừa rô i gió thổi qua làm lộ một đoạn eo trắ ng nõn nhỏ nhắ n như rắ n nước. Vạn Ca mở to mắ t, muố n đưa tay bóp một cái.

Gió thổi thoáng qua, Vạn Ca nhìn rấ t rõ ràng, trên cái eo nhỏ nhă n đó còn có vế t hôn của đàn ông.

Lửa dục lập tức bùng lên trong lòng, Vạn Ca lao tới tóm áo khoác của Trình Ca xé mạnh.

Trình Ca că´n chặt răng không kêu một tiế´ng, co chân đá thẳng vào đũng quâ`n Vạn Ca, cú đá rấ´t chính xác.

Vạn Ca đau để n mức lảo đảo, lui lại gâ m lên: "Giữ chặt nó cho tao!"

Bố n, năm gã đàn ông xông lên giữ chặt vai, cổ, tay chân Trình Ca. Vạn Ca ôm đũng quâ n đi tới, nộ khí ngút trời: "Hôm nay bố phải chơi chế t mày!"

Nói xong hặ n vung chân đạp cực mạnh vào bụng Trình Ca.

Đoàng! Một tiế ng súng vang lên, chân Vạn Ca không thể đạp trúng đích.

"Á!" Tiế ng kêu thảm như xé rách tim gan, Vạn Ca nă m cổ tay, toàn thân lặn lộn rúm ró. Phát súng bắ n đứt hai ngón tay hặ n, đục thủng một lỗ trong lòng bàn tay.

Mâ y gã câ m súng chĩa vào Bành Dã đề u không phản ứng kịp, chỉ trong khoảng nửa giây ngặ n ngủi, Bành Dã đã rút súng, gạt chố t an toàn, ngặ m chuẩn, bặ n thủng bàn tay Vạn Ca.

Trong chóp mặ t, tình hình trở nên mậ t khô ng chế.

Tấ t cả đề `u hoang mang luô ´ng cuô ´ng, tấ ´t cả súng đề `u chĩa vào Bành Dã.

Bọn chúng không biế t súng của Bành Dã đã hế t đạn, sợ anh sẽ tiế p tục nổ súng.

Anh điên hay sao mà lại nổ súng? Trình Ca hét lên: "Bành Dã!"

Đâ u óc Trình Ca trô ng rỗng như trải qua một vụ nổ.

Cô trơ mấ t nhìn tấ t cả súng trong tay nhóm săn trộm đô ng loạt ngắ m vào người Bành Dã, còn Bành Dã vẫn tỉnh táo, lập tức ném khẩu súng hế t đạn xuố ng đấ t.

Thấ y Bành Dã ném súng, đám người câ m súng cũng không có ai nổ súng, dù sao cũng không phải bọn chúng bị bắ n vào tay, đau để n mấ y cũng không phải trên người bọn chúng.

Những kẻ lõi đời không muố n đứng ra đòi nợ cho Vạn Ca, chính mình lại phải nhúng chàm.

Những kẻ mới vào nghệ này đệ u ngặ m không chuẩn.

Vạn Ca nă m bàn tay chảy máu ròng ròng, đau để n mức cả người ướt đẫm mô hôi nóng lẫn mô hôi lạnh, điên cuô ng hét lên: "Lâ y bông băng cho bố !"

Mâ y gã đàn em lúc này mới nhớ tới chuyện lấ y bông băng cho hã n. Vạn Ca đau muố n chế t, thậm chí đã muố n giế t người, đâu còn có thời gian nghĩ để n chuyện trai gái, toàn bộ căm hận đề u chuyển sang người Bành Dã. Con người hã n thô lậu, bấ t chấ p đau đớn chỉ nghĩ để n chuyện trút giận. Vừa mới buộc băng gạc xong,

hấ n đã lao tới, biể n đau đớn thành sức mạnh, vung chân đá về phía Bành Dã.

Bành Dã nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, Vạn Ca đá trúng thành xe, lại đau thêm một trận nữa.

Vạn Ca mấ t hế t thể diện trước mặt các anh em, thân thủ lại đấ u không lại Bành Dã, ngay cả chiế u cao cũng kém Bành Dã một cái đâ u, hấ n tức đế n phát điên.

"Cứ cho là mày thân thủ tố t đi!" Vạn Ca chửi, quay lại nhìn đám đàn em. Gã mặ t lé hiểu ý, co chân đá Trình Ca.

Móng tay đâm vào lòng bàn tay, Trình Ca vố n định phản kháng nhưng rô i lại nhẫn nhịn, không có động tĩnh, cũng không lên tiế ng.

Vạn Ca đá Bành Dã là n nữa. Bành Dã không tránh, cú đá này trúng bụng anh. Anh liên tục lui lại, đập lưng vào thành xe.

"Mẹ kiế p, giế t mấ y con dê mà cũng phạm pháp à? Liên quan quái gì đế n mày hả? Mấ y con dê đó là họ hàng hay là tổ tiên nhà mày? Vì đám súc sinh đó mà đuổi cùng giế t tận bọn tao, mày chán số ng hả?"

Vạn Ca liên tục đá Bành Dã, Bành Dã không hê tránh né, hứng chịu toàn bộ.

"Đừng nói bọn tao là tội phạm, báo tuyế t ăn linh dương đấ y, sao mày không đi giế t báo tuyế t đi? Hả? Hả? Còn xế p báo tuyế t vào động vật cầ n bảo vệ cấ p một nữa? Tao mới là động vật cầ n bảo vệ cấ p một, không giế t linh dương bán lấ y tiế n thì tao đã chế t đói rồ i!"

Vạn Ca đánh không ngừng, đánh đế n lúc chính mình cũng mệt, nhưng Bành Dã vẫn ương ngạnh như một tảng đá, dù không phản kháng nhưng cũng tuyệt đô i không khuấ t phục xin tha.

Cơn giận của Vạn Ca không trút được, hặ n đột ngột đạp thẳng vào ngực Bành Dã, mặ ng to: "Mày không đau đúng không? Không chịu câ u xin đúng không?"

Bành Dã đập người vào thành xe, sắ c mặt trắ ng bệch, hai mấ t lạnh lẽo nhìn chặ m chặ m Vạn Ca.

"Xin bố đi!" Vạn Ca vung quyề n đấ m vào má Bành Dã, khóe miệng Bành Dã rách ra: "Hôm nay gặp phải hai đứa câm rồ i".

Trình Ca không ngắng đâ u lên nhìn, nhưng đấ t trời rấ t yên tĩnh, gió cũng đã ngừng, mọi âm thanh đê u trở nên rõ ràng.

Cô không khóc, cũng không kêu, không thể để những người xung quanh cười mình, cũng không thể để Bành Dã nghe thấ y.

Cuố i cùng Vạn Ca mệt quá, lau mô hôi đâ m đìa trên mặt. Bàn tay bị trúng đạn câ n chạy chữa gấ p, hấ n quát to: "Chuẩn bị rút!"

Đám người thu dọn chiế n trường chuẩn bị đi, Vạn Ca nói: "Đế n lúc lập công rô `i, ai bă n phát súng này?"

Bành Dã bám vào thành xe, đứng dậy một cách thong thả mà vững vàng.

Mặt trời chói chang, anh hơi nheo mắ t, bình tĩnh nhìn đám người trước mặt.

Trong phút chố c không có ai xung phong.

Tay Vạn Ca rấ t đau, thấ y vậy lại càng giận hơn, chửi bới â mĩ: "Hôm nay không giế t hặ n, lâ n sau sẽ là hặ n giế t chúng mày".

Vạn Ca chửi xong lại đệm thêm một câu văn vẻ: "Nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với chính mình!"

Vẫn không có ai.

Vạn Ca nói: "Thă ng nào nổ súng, ba bộ da linh dương vừa bă n được sẽ thuộc vê tha ng đó".

Nghe thấ y câu này, lập tức có người bước ra, nâng súng ngặ m vào người Bành Dã.

Đoàng một tiế ng, Trình Ca giật mình kinh hãi, ngắng phă t đà u lên, thấ y cửa kính xe bên cạnh cánh tay Bành Dã vỡ nát, một mảnh cửa kính bay mấ t.

Bành Dã không hê nhúc nhích.

Người đó đứng cách một quãng, bắ n không chuẩn.

"Để tao!" Vạn Ca nổi điên, gạt chố t an toàn khẩu súng của mình, bước nhanh đế n chỗ Bành Dã, gí nòng súng vào că m Bành Dã chuẩn bi siế t cò.

Tim Trình Ca lập tức thắ t lại, há miệng, nhưng không phát ra bấ t cứ âm thanh nào.

Lúc này lại nghe thấ y: "Vạn Tử, đừng rước phiê `n phức cho tao!" Giọng nói rấ t lạnh lùng, rõ ràng không kiên nhẫn cho lắ m.

Vạn Ca quay đâ`u, một chiế c xe từ bên kia đố c núi đã chạy tới không biế t từ lúc nào.

Một người đàn ông áo đen cao gâ y đứng bên cạnh xe, mặc áo khoác gió màu đen, đâ u đội mũ, đeo kính bảo hộ, mạng chấ n gió che kín mít không nhìn thấ y mặt.

Là Chô n Đen.

Còn có mấ y người câ m súng từ trên xe bước xuố ng.

Vừa nhìn thấ y Chô `n Đen, Vạn Ca lập tức bỏ Bành Dã lại, nă ´m bàn tay bị thương, ra hiệu cho gã mặ ´t lé đưa máy ảnh cho Chô `n Đen, nói: "Đại ca, lấ ´y được máy ảnh rô `i".

Người áo đen dẫn đâ u không nói lời nào, câ m lấ y máy ảnh, mở ra xem từng tấ m ảnh một.

Trình Ca nhìn chă m chă m ngón tay hǎ n. Lâ n này hǎ n đeo găng tay, không nhìn thâ y hình xăm trên tay nữa. Hǎ n nhanh chóng tìm được bức ảnh đó, bấ m nút xóa.

Trong máy ảnh thật sự có bức ảnh hặ n câ n.

Sau khi xóa xong, ha ntá t máy ảnh, tháo thẻ nhớ ra ném xuố ng đấ t cho chặ c ăn.

Să´c mặt Trình Ca tái nhợt.

Khẩu súng trong tay Chô`n Đen ngặ´m chuẩn chiế´c thẻ nhớ màu đen. Đoàng một tiế´ng, chiế´c thẻ nhớ vỡ tan, chỉ còn lại một hố´ sâu trên mặt cát.

Môi Trình Ca run bắ n, không kêu một tiế ng nào nhưng cơ thể lại điên cuô ng lao tới. Cô lập tức bị mấ y gã đàn ông bắ t được, giữ chặt không sao thoát ra nổi.

Vạn Ca đột nhiên phát hiện Chô `n Đen lợi hại hơn hặ ´n quá nhiê `u.

"Đây là máy ảnh của cô à?" Chô`n Đen xách dây đeo máy ảnh, quay lại hỏi Trình Ca.

Không thấ y rõ ánh mặ t hặ n sau lớp kính bảo vệ màu đen. Trình Ca đáp: "Đúng".

"Cô bé a, cô có biể t mình đã chụp thứ không nên chụp hay không?"

Trình Ca nói: "Ông đã hủy hế t ảnh rô ì".

"Nhưng cô khiế n tôi đau đâ u rấ t nhiệ u ngày. Nghe nói một nhiệ p ảnh gia tố t luôn coi máy ảnh như con của mình". Chô n Đen nói rô i lắ c đâ u: "Nghệ thuật thật là kỳ lạ, tôi không thể nào hiểu được loại tình cảm này".

Hă n vừa nói vừa giơ tay xách dây đeo máy ảnh lên, khẩu súng trong tay kia cũng giơ lên theo.

Să c mặt Trình Ca xám ngoét.

Chô`n Đen chậm rãi gạt chố t an toàn. Mặ t Trình Ca đỏ lên, toàn thân run rẩy.

Cô nghiê n răng thật chặt, không muố n tỏ ra yế u thế, nhưng từ cổ họng vẫn bật ra một tiế ng kêu cực kỳ đau khổ: "Ôi!"

"Trả lại máy ảnh cho cô â´y". Giọng nói của Bành Dã vang lên.

Chô`n Đen quay lại nhìn, Bành Dã đứng bên cạnh xe, tỉnh táo, bình tĩnh.

Chô`n Đen cười hừ một tiế ng: "Thấ t Ca, giữa chúng ta vẫn còn một món nợ lớn chưa tính sổ đấ y nhỉ".

Bành Dã nheo mặ t nhìn hặ n.

Vạn Ca bên cạnh căm hận lên tiế ng: "Đêm qua hă n phế Vương Tam rô i, hôm nay lại bă n nát tay em... Mẹ kiế p, mày có thể nhẹ tay một chút được không?"

Trong đám người Chô`n Đen dẫn đế´n có cả bác sĩ, gã bác sĩ này đang câ`m máu cho Vạn Ca.

Chô n Đen nhìn chặ m chặ m Bành Dã, Bành Dã cũng nhìn Chô n Đen chặ m chặ m.

Hai người đề u không nói gì.

Chô `n Đen định rút khỏi hoạt động săn trộm để chuyển sang làm ở bộ phận cao hơn trong chuỗi tiêu thụ đô `săn trộm, lâ ´y được ảnh là không còn hậu hoạn nữa. Nơi này cách thị trấ ´n tiế ´p theo không xa, giế ´t người ở đây là một việc ngu xuẩn. Hặ ´n biế ´t rõ Bành Dã cũng hiểu suy nghĩ của hặ ´n.

Đấ u với nhau bao nhiều năm, thù hận kiểu gì cũng đề u có cả, tính toán ra sao cũng không giấ u được đố i phương.

Thấ y Chô `n Đen vẫn yên lặng không nói, Vạn Ca không trút giận được, hét lên: "Đại ca, phải cho bọn này một bài học nhớ đời. Mấ t lé, vừa rô `i mày bấ `n một phát, dù không trúng nhưng dũng khí đáng khen. Ba tấ `m da linh dương đó là của mày, mau lột đi!"

Gã mắ t lé gâ y gò hưng phấ n chạy tới kéo ba con linh dương Tây Tạng còn non từ trên nóc xe xuố ng, rút dao lột da, những người còn lại đề u tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

Có người đi tới chỉ đạo: "Chậm một chút, că t cho thẳng vào!" "Lột da, đừng có làm rách, có về t rách sẽ bị mâ t giá".

Tấ m da bị tách khỏi thịt xương, nhục thể đỏ tươi rơi xuố ng trước mặt Trình Ca, dính đâ \ y đấ \ t cát.

Trình Ca nhìn con linh dương nhỏ màu đỏ máu, đôi mắ t đen vẫn còn ngơ ngác thẫn thờ.

Gã mắ t lé tay dính đâ y máu, cực kỳ hưng phâ n, lột tấ m da linh dương đâ u tiên còn chậm, hai tấ m sau đã nhanh hơn nhiê u. Hắ n nhanh chóng lột xong, chố ng ba tấ m da lên hong khô trong gió.

"Ôi chao, nhẹ tay một chút!" Vạn Ca trọn mặ t nhìn gã bác sĩ trị thương cho hặ n, lại nổi giận nhìn Chô n Đen: "Mẹ kiế p, trong mặ t bọn nó, chúng ta còn không bặ ng đám súc sinh kia! Bọn nó đã bặ t bao nhiều anh em của chúng ta? Cướp bao nhiều hàng của chúng ta? Đại ca đã thiệt hại bao nhiều tiề n vì hặ n? Tiề n tạm thời không nói, nghe anh Kế nói vế t thương trên mặt đại ca cũng vì một viên đạn của hặ n. Hặ n còn đánh gãy ngón tay đại ca, bặ n bị thương chân đại ca nữa. Món nợ của các anh em có thể không tính, nhưng món nợ của đại ca thì không thể không tính. Hôm nay bặ t được hặ n, nói thế nào không thể tha được!"

Chô n Đen đưa tay ra sau lưng, vẫn câ m dây đeo máy ảnh.

Bành Dã cười nhạt một tiế ng: "Đừng tha, một viên đạn giải quyế t tao luôn đi!"

Vạn Ca nổi điên: "Mày cho ră `ng đại ca tao mê `m yê ´u lă ´m hả? Đại ca, hôm nay nhâ ´t định phải giê ´t hă ´n".

Chô `n Đen quay sang thoáng nhìn Bành Dã, cười lạnh. Bành Dã biế ´t rõ, Chô `n Đen cũng biế ´t rõ, Vạn Ca hy vọng Chô `n Đen giế ´t Bành Dã.

Nế u là trước kia, Chô `n Đen sẽ nổ súng thật, nhưng giế ´t Bành Dã bây giờ thì hă ´n đừng mong rửa tay gác kiế ´m. Chô `n Đen đi tới đi lui, nhìn Vạn Ca một cái: "Vạn Tử, chú nói đi, làm như thể nào mới có thể nguôi giận?"

"Giê thă nđi!"

Chô n Đen nói: "Chú bă n đi".

Vạn Ca sửng số t, vừa rô i tức điên mấ t kiểm soát, bây giờ bình tĩnh lại mới thấ y không ổn, vội nói: "Chặt đứt một tay hấ n! Bao nhiều anh em của chúng ta bị hấ n bấ n gãy tay rô i!"

Chô`n Đen lắ´c đâ`u: "Chưa đủ. Chú có chặt hai tay hai chân hắ´n, giế´t chế´t hắ´n cũng không diệt được uy phong của hắ´n".

"Giê t con bé này!"

"Nó cũng được coi là người nổi tiế ng, nó mà chế t chú cũng đừng hòng yên thân".

Vạn Ca và Chô `n Đen đi tới đi lui thảo luận về `vận mệnh của hai người như cò kè mặc cả ngoài chợ.

Cuố i cùng Vạn Ca không còn đề nghị nào nữa. Vừa rô i đấ u với Bành Dã một phen, hã n cảm thấ y người đàn ông này không có điểm yế u, không có việc gì có thể làm hã n sụp đổ, không có cách nào có thể trút giận.

Mặt trời buổi chiế`u càng lúc càng chói chang, bóng Chô`n Đen đột nhiên dừng lại.

Hă n dừng bước, quay lại nói: "Lão Thâ t, tôi sẽ không giế t anh, cũng không giế t người phụ nữ này. Có điể u cho các anh em ở đây giải trí một chút cho đỡ thèm thì vẫn có thể".

Bành Dã nhìn Chô n Đen chặ m chặ m.

"Lão Thấ t, tôi có thể trả anh máy ảnh, người phụ nữ này cũng sẽ trả lại anh nguyên vẹn, ân oán giữa chúng ta xóa bỏ toàn bộ". Chô `n Đen nói tiế ´p: "Chỉ câ `n anh quỳ xuố ´ng lạy tôi ba cái trước mặt các anh em ở đây".

Trình Ca nhìn vê phía Bành Dã, sắ c mặt tái mét.

Anh không hệ `nhìn cô, trên người đâ `y đấ t cát và vế t giâ `y, khóe miệng thâm tím, thê thảm không nỡ nhìn, nhưng không chịu khuấ t phục.

"Bành Dã". Trình Ca bình tĩnh lên tiế ng.

Nhưng Bành Dã không nhìn cô, dường như không nghe thấ y tiế ng cô.

Ánh mặ t Bành Dã nhìn thẳng Chô n Đen, đôi môi mỏng mím chặt.

Trong nháy mắ t, Trình Ca có một dự cảm, hơi thở tắ c nghẹn trong lô ng ngực, gâ n như phát cuô ng: "Nhìn vào mắ t tôi! Bành Dã, anh nhìn vào mắ t tôi!"

Cô ra sức vùng vẫy, hò hét, kêu gào.

Nhưng Bành Dã không nhìn cô. Anh nă m chặt nă m đấ m, đứng trong gió, số ng lưng thẳng tặ p như một cây bạch dương.

"Anh giế t tôi đi! Anh đừng làm như vậy, tôi không đáng để anh làm vậy!"

Tại trạm dừng chân bên núi tuyế t, cô từng nói với anh, cô không thể chịu được nhục nhã. Cô thật sự không chịu được, hai mấ t đỏ bừng, uấ t ức để n cùng cực: "Bành Dã, anh đừng làm vậy...".

Bành Dã không nói câu nào, đâ`u gô´i khuỵu xuô´ng.

Trình Ca vội vã quay đâ`u đi chỗ khác, cố chấ p mở to mặ t nhìn dố c núi xám vàng và đường chân trời xa xa.

Cô nghe thấ y tiế ng đã `u gố i anh quỳ xuố ng đấ 't, sau đó là ba tiế ng...

Cộp... Cộp... Cộp...

TẬP 2: NGƯỜI NGHE LỜI CỦA GIÓ

Anh đỡ cô, đi chân trâ`n trên sa mạc, nhảy múa trong làn gió đêm. Nhẹ nhàng lắ c lư, từ từ đung đưa.

Tháng ngày rực rõ.

Vâ `ng mặt trời lặn vàng cháy như cát, gió nhẹ ráng chiề `u muộn. Ôm nhau nhảy múa, không biế ´t lô ´i vê `.

CHƯƠNG 19: MỘ KHÚC NỬA ĐÊM

Gâ `n tô ´i, Bành Dã và Trình Ca để ´n một thị trấ ´n nhỏ gâ `n quô ´c lộ Thanh Tạng.

Đế n quố c lộ là chỉ còn cách trạm bảo vệ không xa. Hai người không tiế p tục lên đường mà vào trong thị trấ n đi tìm nhà khách.

Ít mưa, khô hạn, trấ n nhỏ phủ đâ y cát bụi mờ mờ.

Đường phố trong thị trấ n rấ t hẹp, đã lâu lắ m không được tu sửa, mặt đường mấ p mô, khắ p nơi toàn rác.

Gâ`n đó có một cái chợ, mùi tanh của các loại đô` ăn từ trong ngõ nhỏ lan tới, bao trùm cả con phô´.

Ánh mấ t Trình Ca nhìn lướt qua lê phố, đưa tay chỉ: "Cái kia đi".

Cô chỉ một nhà khách ở cổng chợ, trên cửa kính dán "hai mươi tệ", một thai phụ mập mạp đứng că´n hạt dưa ngoài cửa.

Bành Dã khẽ nhíu mày: "Rẻ thế à?"

Xe chạy để n gầ n mới nhìn thấ y mấ y chữ khuấ t phía sau thai phụ: "Ba tiế ng".

Thì ra là thuê phòng theo giờ.

Trình Ca không nói được gì.

Bành Dã thấ y trong nhà khách thật sự quá bẩn, nói: "Không ở đây được".

Trình Ca nói: "Ò, không đủ thời gian".

Bành Dã mở miệng định nói gì đó, cuố i cùng lại chỉ cười một tiế ng.

Chế ch một chút phía trước có một nhà khách nhìn có vẻ sạch sẽ, sáu mươi tệ một đêm.

Bành Dã nói: "Nhà này".

Trình Ca giơ ngón cái chỉ về phía sau: "Vừa rô i có một nhà bố n mươi tệ".

Bành Dã nói: "Nhà đó thoạt nhìn không sạch sẽ bă ng nhà này".

"Thế à?" Trình Ca ngô i dậy thò đâ u ra nhìn. Đích xác, nhà khách Bành Dã chọn là nhà khách sạch sẽ nhấ t khu này.

Bành Dã tấ p xe vào, nói: "Quyế t nhà này đi".

Trình Ca nói: "Vậy chúng ta chỉ còn hai mươi sáu tệ". "Sáng mai là để n rô ì".

"Tô i nay phải ăn".

"Hai mươi sáu tệ là đủ ăn rô ì". "Còn cả sáng mai".

"...". Bành Dã cười cười, rút chìa khóa xe ra: "Cũng đủ luôn".

Trình Ca cân nhă c một lát, nói: "Không ngờ hai mươi sáu tệ cũng là rấ t nhiề u".

Vào nhà khách, Trình Ca nói muố n xem phòng trước. Rấ t đơn sơ, một giường một tủ một ghế, cộng thêm một chiế c ti vi kiểu cổ. Thiế t bị nhà vệ sinh đã cũ nhưng sạch sẽ, sàn nhà, tường, ga trải giường cũng đề u sạch sẽ.

Trình Ca quay lại nhìn Bành Dã: "Phòng này đi". Bành Dã bỏ ba lô trên lưng xuố ng, chuẩn bị trả tiế n.

Trình Ca mím môi, quay lại nhìn bà chủ, nói: "Có thể bớt một chút không?"

Bà chủ mau mô m mau miệng: "Không bót được nữa, anh chị thấ y đấ y, nhà khách này sạch sẽ nhấ t ở đây, con bé dọn phòng giặt ga gố i cũng vấ t vả lă m, tôi phải trả lương cho nó nữa".

Trình Ca nói: "Vậy thì thôi". Trả tiê n xong, bà chủ ra ngoài.

Trình Ca quay lại, thấ y Bành Dã ngắng đâ u uố ng nước, khóc môi còn vương nét cười.

Cô hừ lạnh một tiế ng: "Cười cái gì?"

Bành Dã uố ng một ngụm nước, nói: "Cô không biế t cách mặc cả, sau này nên học hỏi Thạch Đâ `u".

Trình Ca đi ra đóng cửa lại, nói: "Sau này không có cơ hội nữa".

Bành Dã không nói gì.

Anh yên lặng uố ng mấ y ngụm nước rố i đưa chai nước cho Trình Ca.

Trình Ca câ`m lâ´y, Bành Dã buông tay ra, đi qua bên người cô vào nhà vệ sinh.

Tiế ng nước từ nhà vệ sinh truyề n ra. Trình Ca uố ng mấ y ngụm nước. Đi cả ngày ngoài nă ng gắ t, nước suố i cũng trở nên nóng bỏng. Cô đậy nă p chai nước, ngô i trên giường mở ti vi, ti vi phát sóng một bộ phim tình cảm, nhân vật nam chính nữ chính yêu nhau chế t đi số ng lại.

Một lát sau Bành Dã đi ra, để mình trâ n, toàn thân ướt sũng.

Trình Ca đi vào tấ m một cái, xố i sạch cát bụi và mô hôi trên người, lại gội đâ u sơ sơ. Tấ m xong nhìn thấ y chiế c áo phông Bành Dã phơi trên giá, cô đưa tay sờ sờ, ẩm ướt, mê m mại.

Cô lại nhớ tới buổi chiế `u hôm nay. Đám người Chô `n Đen cười ha hả bỏ đi.

Bành Dã đi tới, ngô `i xuô ´ng khẽ phủi đấ ´t cát trên tóc cô. Cô nói bă `ng một giọng bình tĩnh nhấ ´t có thể: "Bành Dã, tôi nợ anh một mạng".

Tay anh dùng lại một chút.

"Không nghiêm trọng như vậy". Anh vuố t tóc cô, cười cười: "Cũng không mấ t miế ng thịt nào, có gì mà nặng nê ".

Mặt trời sắ p lặn, Trình Ca từ nhà vệ sinh đi ra. Bành Dã đứng bên cạnh chiế c bàn gâ n cửa sổ, cúi đâ u tháo băng, tự lau vế t thương cho mình.

Ánh nă ng chiê u xiên xiên lách qua cửa chớp chiế u lên thân thể để trâ n của Bành Dã.

Không khí trong phòng nặng nê` mà khô nóng.

Ánh nă ng le lói, trên màn hình chiế c ti vi cổ lỗ sĩ, đôi nam nữ nói chuyện tình tứ. Trên đường phố ngoài cửa chớp, tiế ng người huyên náo.

Trình Ca dựa vào khung cửa nhà vệ sinh nhìn bóng lưng anh. Anh lau vế t thương trên cánh tay, cơ bắ p trên lưng căng lên, thân thể hơi lay động theo động tác của anh.

Trình Ca đi chân đấ t tới, ôm lấ y thân thể Bành Dã từ sau lưng, một tay đặt lên cơ bụng, tay kia vuố t ve ngực anh.

Anh hơi dừng lại một chút, không quay lại, tiế p tục băng vế t thương trên tay.

Hai người đề u không nói.

Cô ôm Bành Dã, như hai cành cây dựa vào nhau trong hoàng hôn.

Ti vi vẫn mở, dưới là u vẫn ô n ào, còn anh và cô tĩnh lặng trâ m mặc.

Nước từ tóc cô rỏ xuố ng lưng, xuố ng hông anh.

Một lát sau, Bành Dã băng bó về t thương xong, bàn tay đặt xuố ng, â p lên bàn tay đang đặt ở eo của cô, nhẹ nhàng vuố t ve.

Trình Ca dựa đâ`u vào sau lưng anh, lên tiế ng hỏi: "Có cảm giác gì?"

"Cái gì?"

"Vừa rô ìi anh vuố t tay tôi có cảm giác gì?" "Rấ t mê m". Bành Dã đáp.

"Thật không?" Trình Ca đưa tay kia xuố ng xoa mu bàn tay này, nói: "Tôi không cảm thấ y thế ".

Khóe môi Bành Dã cong lên mơ hô`, nói: "Ra ngoài đi một lát".

Trình Ca buông Bành Dã ra: "Được".

Cô vừa xoay người, Bành Dã đã ôm cô từ phía sau. Trình Ca không giãy giụa, để mặc anh.

Bành Dã tì că m lên vai cô, cũng không nói gì. Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ như cô.

Bị người đấ m đá, cô không nói câu nào, không muố n anh phải đau khổ vì đứng nhìn trong bấ t lực.

Anh bị đánh, bị sỉ nhục, cô không nhìn, không khóc, không kêu, cũng không câ`u xin, không cho người ngoài thương hại anh, chê cười anh, coi anh là đô` yê´u ớt.

Xong xuôi mọi chuyện, anh đi để n bên người cô. Cô vẫn bình tĩnh, không nói một lời, không hề an ủi, không thương xót, cũng không khóc lóc.

Anh nói: "Không gãy tay gãy chân, rấ t tố t". Cô hiểu ý trả lời: "Đúng vậy".

Anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ như cô.

Nhưng chỉ còn tố i nay để ôm nhau trong yên lặng, như lúc này.

Mặt trời đã xuố ng núi, không khí vẫn khô nóng như cũ, nhưng không câ n mặc áo khoác, đeo khẩu trang nữa, có thể ăn mặc nhẹ nhàng.

Trên phố hẹp đông người qua lại, quán ăn ven đường bắ t đâ u kê bàn bày ghế chuẩn bị bán đêm. Đi qua một cửa hàng tạp hóa, Trình Ca nhìn vào tủ kính, Bành Dã hỏi: "Muố n mua thuố c à?"

Trình Ca lă c đâ u, không dùng bước.

Bành Dã nă m cánh tay cô, nói: "Vào xem một chút".

Bụi bặm phủ đâ y trên giá hàng bày các loại đô ăn vặt và hàng tiêu dùng trong cửa hàng tạp hóa, phía trên quâ y treo một giá phơi

đô hình tròn kẹp các loại đô chơi bă ng nhựa chấ t lượng kém.

Trình Ca và Bành Dã vừa đi qua, mấ y đứa bé nhem nhuố c phía sau đã xông tới chen lấ n, nhón chân đưa tiế n cho ông chủ, tranh nhau ô n ào.

"Cháu muô´n mua cái điện thoại di động đó". "Cháu muô´n mua súng".

Ông chủ tháo kẹp lấ y đô chơi từ trên giá xuố ng, bọn trẻ lớn tiế ng phản đố i.

"Không phải cái đấ y, cháu thích cái màu đỏ". "Cháu lấ y cái to bên cạnh, không phải cái bé đó".

Trình Ca thờ ơ nhìn bọn trẻ, không có hứng thú với cả bọn trẻ lẫn đô `chơi, nhưng quay sang lại thấ y Bành Dã rấ t hào hứng nhìn đám trẻ nhem nhuô c.

Trình Ca vuô t mái tóc ướt, hỏi vu vơ: "Anh thích trẻ con à?"

Ánh mặ t Bành Dã chuyển tới mặt cô, trở nên tĩnh lặng: "Ò". Trình Ca bĩu môi một cái, quay đâ `u đi.

Bành Dã hỏi: "Cô không thích à?" Trình Ca nói: "Quá ô`n ào".

Ông chủ đưa đô` chơi cho bọn trẻ, đám trẻ con hò hét â`m ĩ, ùa ra ngoài như cơn gió.

Trình Ca đi tới, cúi đâ`u nhìn thuô´c lá trong tủ kính, đê`u là các nhãn hiệu cô không biê´t.

Trình Ca hỏi: "Rẻ nhấ t bao nhiêu tiê n?"

Ông chủ lấ y ra một bao màu vàng, nói: "Năm tệ".

Trình Ca nhận ra đó là loại Bành Dã và đám Thập Lục thường hút.

Cô ngắng đâ`u nhìn Bành Dã, nói: "Tôi lâ´y bao này". Bành Dã lâ´y tiê`n trả ông chủ.

Trình Ca câ`m bao thuô´c, lập tức lấ´y một điể´u ra hút rô`i ném bao thuô´c cho Bành Dã câ`m.

Thuố c vừa kém vừa gặ t, ban đâ u Trình Ca còn không quen, hút một hơi ho mấ y tiế ng, phải cau mày vì khó chịu.

Bành Dã đưa tay vỗ vỗ sau lưng Trình Ca, Trình Ca nghiêng người đi nói không câ n. Bành Dã thấ y vậy cúi đâ u thổi một hơi thuố c vào mặt Trình Ca, Trình Ca lại cau mày ho vài tiế ng.

Bây giờ là giờ ăn tố i, không có tiể năn đô xào nướng, hai người tìm một quán mì kéo Lan Châu, sáu tệ một bát, gọi hai bát mì.

Trình Ca ngô i xuố ng, nói: "Rẻ hơn chỗ tôi". Bành Dã hỏi: "Chỗ cô bao nhiều tiề n một bát?" Trình Ca trả lời: "Mười tệ".

Bành Dã gật đâ u xem như đã hiểu.

Trình Ca hút một hơi thuố c, hỏi: "Anh đã tới Thượng Hải chưa?"

"Chưa". Bành Dã lấ y một chiế c cố c giấ y, gạt tàn thuố c vào đó, hỏi: "Cô ở Thượng Hải bao nhiều năm?"

"Tổ t nghiệp cấ p hai theo mẹ tôi để n Thượng Hải. Trước đó ở Bắ c Kinh". Trình Ca nhìn về t bẩn trên bàn, hỏi: "Anh tới Bắ c Kinh chưa?"

"Rô`i". Bành Dã nói lạnh nhạt: "Lúc đó đường số´ Năm còn chưa thông".

"Thế thì lâu lắ m rô i". Trình Ca kẹp điể u thuố c, khẽ nghiêng đâ u, mái tóc ướt từ trên vai buông xuố ng: "Làm gì ở Bắ c Kinh?"

"Số ng ở đó".

Trình Ca còn muố nhỏi nhưng ông chủ đã bưng mì lên.

Bành Dã rút một đôi đũa đưa cho Trình Ca, Trình Ca câ m lấ y nhìn.

Cô xõa tóc, hơi nghiêng đâ u, nhìn dễ thương hơn bình thường.

Bành Dã rút đũa, mắ t lại nhìn cô chặ m chặ m một hô i lâu rô i mới hỏi: "Đang nhìn cái gì đấ y?"

"Trên đũa có trái tim". Trình Ca ghép hai chiế c đũa lại cho Bành Dã xem. Trên đũa gỗ có một vế t tố i màu, mỗi bên một nửa ghép thành hình trái tim.

Bành Dã cười ra một tiế ng: "Thế mà cô cũng có thể thấ y được".

"Không có sở trường gì, chỉ có mỗi khả năng quan sát tàm tạm". Nói đế n đây, Trình Ca khẽ cau mày: "Nế u hôm đó ở trên nóc nhà trọ nhìn thấ y người khả nghi, tôi nhấ t định đã phát hiện".

Cô cảm thấ y hơi khó hiểu: "Lạ là lúc ở ngôi nhà thợ săn đã xem lại ảnh nhưng cũng không phát hiện gì".

"Nhưng Chô`n Đen đã xóa một tấ´m". Bành Dã cúi đâ`u, cắ´m đũa vào bát mì, nói: "Bây giờ nói những chuyện này cũng vô dụng. Thẻ nhớ đã vỡ rô`i, nhưng mô´i nguy hiểm của cô cũng được giải trừ. Đừng nghĩ đế´n chuyện đó nữa".

"Vì sao không nghĩ?" Trình Ca câ m đũa gặ p một gặ p mì, nói: "Lúc vê nhấ t định phải tìm ra bức ảnh bị Chô n Đen xóa mấ t".

Bành Dã cau mày: "Ý cô là gì?"

Trình Ca cười lạnh một tiế ng: "Ngày nào tôi cũng copy ảnh từ thẻ nhớ vào trong máy tính".

Còn máy tính của cô thì được đám Thập Lục mang về trạm bảo vệ cùng đố ng máy ảnh và ố ng kính.

Trình Ca nhớ lại đêm A Hòe để n thăm. Cô ngô i một mình trong phòng, vừa hút thuố c vừa mở máy tính xem bức ảnh Bành Dã chụp cô mặc trang phục dân tộc Tạng.

Còn bức ảnh chụp chung với đám Bành Dã bố n người trong nhà bế p thì đã mấ t.

Trình Ca có điện thoại, cô lấ y ra xem màn hình hiển thị, nhíu mày.

"Trình Ca?" Là giọng Lâm Lệ.

Trình Ca mím chặt môi. Nế u không phải Vạn Ca nhìn thấ y bức ảnh khỏa thân của Lâm Lệ trong máy ảnh, hặ n đã không nổi hứng động thủ động cước với cô. Không đợi Lâm Lệ hỏi gì, Trình Ca đã nói luôn: "Những bức ảnh của cô đề u bị xóa rồ i".

"... Cảm ơn. Trình Ca, tôi mời cô ăn bữa cơm...". "Không câ`n".

Cô từ chố i thẳng thừng khiế n Lâm Lệ nghẹn lời. Trình Ca nói: "Thế thôi nhé".

"Chờ một chút, Trình Ca, cảm ơn cô. Cảm ơn cô đã cứu tôi, cũng cảm ơn cô vì mấ y bức ảnh".

"Thê nhé". "Trình Ca...".

Trình Ca số t ruột: "Còn chuyện gì nữa?"

"Sau này câ`n tôi hỗ trợ gì cứ nói với tôi. Lâ`n này tôi thật sự rấ´t cảm ơn...".

Trình Ca chấ m dứt cuộc gọi.

Cô câ m đũa gặ p mì, nửa giây sau nói: "Lâm Lệ thoát hiểm rô i".

Bành Dã không bình luận.

Bát mì này Trình Ca cũng ăn hế t sạch.

Ăn mì xong ra ngoài, trời đã tố i. Các cửa hàng, quán ăn đề u treo đèn màu trước cửa. Ban đêm mát mẻ, người đi ngoài đường cũng nhiệ u hơn.

Trình Ca châm một điể u thuố c hút, vừa đi được vài bước lại nghe thấ y Bành Dã nói: "Tôi đi mua chai nước".

Trình Ca đứng bên đường đợi Bành Dã.

Gió đêm mát lạnh, cô hấ t mái tóc đã gấ n khô, thở ra một vòng khói thuố c.

Qua màn khói, cô nhìn thấ y bên đường đố i diện có một phụ nữ dáng người hơi thấ p, thân thể nở nang, mặc váy ngắ n màu đỏ có dây đeo màu trắ ng, áo thun màu đen, chân đi giâ y cao gót.

Người phụ nữ này trang điểm rấ t đậm, không ngừng nhìn quanh, cười dịu dàng với những người đàn ông đi qua, thì ra là đang tìm khách.

Trình Ca búng tàn thuố c, thấ y người phụ nữ đi về phía mình.

Trên đường có chiế c xe máy chạy qua, người phụ nữ nhanh chân chạy tới, hai khô i mề m mại trước ngực nảy lên như muố n nhảy ra ngoài.

Trình Ca nhìn cô ta chă m chă m, cô ta cũng nhìn thấ y Trình Ca, mim cười thân thiện, sau đó vừa chỉnh lại tóc vừa đi qua bên cạnh ra phía sau cô.

Ban đâ u Trình Ca còn không để ý, sau khi hút một hơi thuố c mới thấ y có vấ n đề , cô lập tức quay đã u nhìn lại.

Bành Dã vừa ra khỏi cửa hàng tạp hóa, trên tay còn câ m chai nước, đang cúi đâ u hỏi gì đó với người phụ nữ, dường như đang cười.

Chiế c áo phông trên người anh còn chưa khô, ẩm ướt dán chặt vào cơ thể anh.

""

Đô dàn ông hư hỏng!

Trình Ca kẹp điể u thuố c, đứng bên đường lãnh đạm nhìn hai người bên ngoài cửa hàng tạp hóa.

Bành Dã nói gì đó với người phụ nữ, lại cười.

Cô gái đứng đường nhanh chóng quay lại nhìn Trình Ca, hơi áy náy rụt cổ lại, vẫy tay cười cười, sau đó bước giâ y cao gót đi xa.

Bành Dã đi tới, Trình Ca nói một câu lạnh nhạt: "Chỉ biế t lẳng lơ".

Bành Dã hỏi ngược lại: "Cô đang nói cô đấ y à?"

Trình Ca khoanh tay kẹp thuố c, nhấ c bước đi, hỏi: "Khách quen à?"

Bành Dã trả lời: "Không quen biế t".

Trình Ca nói: "Không quen biế t mà người ta từ mãi bên kia phố chạy qua tìm anh ngủ?"

Bành Dã nói: "Không quen biế t mà còn có người từ tận Thượng Hải chạy tới tìm tôi ngủ".

"...". Trình Ca quay lại, lạnh lùng lườm anh một cái.

Phía trước có người đang kéo xe bán đô `nướng, đang đi giật lùi nên không nhìn thấ 'y người đi tới. Bành Dã câ `m tay Trình Ca kéo sang bên cạnh, nói: "Nhìn tôi làm gì? Nhìn đường đi".

Trình Ca quay đâ`u đi, mái tóc dài hơi ẩm lướt qua cánh tay anh, để lại cảm giác ướt át.

Trình Ca hỏi: "Vừa rô i anh nói gì với người phụ nữ đó thế ?" "Sao?"

Trình Ca nói: "Sau khi anh nói, cô ta quay lại nhìn tôi, cười rấ t kỳ quái".

"Tôi nói với cô ta là cô để n trước rô ì, tôi đã nhận lời đi với cô rô ì".

Trình Ca: "...".

"Vẫn rấ t có đạo đức nghệ nghiệp". Cô ném đâ u lọc vào thùng rác.

Đi qua đường phố , Trình Ca hỏi: "Anh và A Hòe cũng quen biế t như vậy à?"

Bành Dã ở một tiế ng, nă m cánh tay cô, toàn bộ sức chú ý đề u tập trung vào xe cộ qua lại trên đường.

Qua đường xong anh mới nghĩ lại, buông mặ t nhìn cô, vẻ mặt cô cực kỳ bình tĩnh.

Bành Dã hỏi: "Cô â y đã nói với cô à?"

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh để n tìm A Hòe à?" Bành Dã ở một tiế ng không mặn không nhạt.

"Cô â´y nói đêm đâ`u tiên anh uô´ng say đụng vào cô â´y trên đường, cô â´y kéo anh vê`nhà".

Bành Dã vẫn chỉ ở một tiế ng thờ ơ. "Cô â y nói là cô â y tìm anh".

Bành Dã buô n cười: "Thì có khác gì nhau?" "Kể cũng đúng".

Đi được vài bước, Bành Dã bật cười một tiế ng: "Hai người còn nói những chuyện này à?"

Trình Ca không đáp, đi một lát nữa bỗng dưng lên tiế ng: "A Hòe trên giường có giỏi không?"

Bành Dã hơi sửng số t, cười cười không đáp. Trình Ca nhặ c: "Hỏi anh đấ y".

Bành Dã hơi bấ t đặ c dĩ, vừa định mở miệng lại thấ y Trình Ca nói tiế p: "Đừng lừa tôi".

Thế là Bành Dã lại ngậm miệng, khẽ hóp má suy nghĩ thêm rô i mới trả lời: "A Hòe vào nghê `được huấ n luyện. Có người dạy".

Trình Ca đã rõ, nói: "Vậy có nghĩa là rấ t lợi hại, thật sự không nhìn ra".

Bành Dã nói: "Cô cũng rấ t lợi hại, cũng không nhìn ra". Trình Ca liế c mặ t nhìn anh: "Cái gì mà không nhìn ra?"

Bành Dã sờ sờ mũi, chỉ cười không đáp. Một lát sau mới nói: "Có điê `u...".

"Có điê u cái gì?"

"Cô â´y râ´t biê´t kêu, cô thì kém một chút". "...".

Trình Ca hừ nhạt một tiế ng: "Thế mà anh suố t ngày chỉ muố n lên giường với tôi".

Bành Dã không biế t nói gì hơn, nửa giây sau lại không nhịn được bất cười.

Chưa đi thêm được mấ y mét, điện thoại di động của Bành Dã đã đổ chuông. Trình Ca đứng bên cạnh bình tĩnh chờ đợi.

"A lô... Ở ờ... Tìm được rô `i... Ngày mai vê `... Khoảng chừng...". Anh quay lại nhìn Trình Ca một cái: "Mười một giờ sáng mai sẽ vê `để ´n nơi... Ở, tố ´t... Vê `ăn cơm trưa".

Anh bỏ điện thoại xuố ng nhìn Trình Ca, Trình Ca cũng nhìn anh.

Trên đường người để n người đi, bọn họ nhìn đố i phương, không nói, cũng không có động tác gì.

Đứng một hô i lâu, Bành Dã nói: "Đi thôi".

Cách nhà khách không xa có một quán cơm, ngoài bàn ăn ghế ăn, trước cửa còn bày cả ti vi, đâ ù đĩa và loa thùng, mở mấ y ca khúc được yêu thích. Có một thanh niên câ m micro, hát bài "Đế n chế t vẫn còn yêu", tiế ng hát chấ n động màng nhĩ.

Giọng hát của thanh niên này không hay, không lên được giọng mà chủ yế u chỉ là gào thét. Hát để n đoạn "trái tim vẫn còn đây", âm thanh chói tai như xé rách tim gan, nhưng lại có rấ t nhiệ u người cổ vũ, đứng thành nửa vòng tròn vỗ tay khen ngợi.

Thị trấ n nhỏ không nhiê `u trò giải trí, trên gương mặt mỗi người đê `u tràn ngập niê `m vui. Không giố ´ng những buổi dạ hội Trình Ca từng dự, biểu diễn xong khán giả lãnh đạm nhìn, thưa thớt vài tiế ´ng vỗ tay, cũng không giố ´ng những buổi nhạc hội Trình Ca từng nghe, khi các nhạc công đô `ng loạt đứng dậy cúi chào thì người nghe đã lục tục ra về `.

Trình Ca dừng lại, đứng bên ngoài vòng người xem người thanh niên hát. Bành Dã cũng dừng lại theo cô.

Loa mở rấ t to, mọi người nói chuyện đề u phải gào lên: "Năm tệ hát một bài, song ca thì bảy tệ! Nế u hát hay ông chủ còn tặng một bài miễn phí!"

"Không có giám khảo, làm sao biế t được hay dở thế nào?" "Ông chủ nói nghe vui tai là hay rô `i!"

Cậu thanh niên hát xong bài hát thảm thiế t đó, ông chủ quán ăn hỏi mọi người: "Hát có hay không?"

Mọi người đô ng loạt khen: "Hay lặ m!" "Vậy tặng thêm một bài!"

Tố t, cậu thanh niên tiế p tục hát bài "One night in Beijing", càng lúc càng sai nhạc.

Âm thanh như tiế ng sấ m, đám người vây xem lớn tiế ng reo hò, bầ u không khí náo nhiệt như show diễn của minh tinh.

Bành Dã đứng sau lưng Trình Ca, chọc chọc lưng cô, nói một câu gì đó.

Tiế ng nhạc quá to, Trình Ca không nghe rõ, quay lại hỏi: "Sao?"

Gió nóng ban đêm nâng tóc cô lên, bay bay hai bên má cô trắ ng muố t. Ánh mặ t cô nhìn anh bình thản mà lặng lẽ.

Ánh sáng và bóng tố i giao thoa, thể giới xung quanh trở lên tĩnh lặng, có một giây Bành Dã quên mấ t mình đang định nói gì.

Trình Ca vẫn bình tĩnh nhìn anh, kiên nhẫn chò đợi.

Bành Dã nhớ ra, cúi đâ u ghé sát vào bên tai cô, hỏi lại lâ n nữa.

Trình Ca vẫn không nghe rõ, lại ngửi thấ y mùi bô kế t tươi mát thoang thoảng trên người anh.

Mùi thức ăn, mùi khói bế p, mùi chợ búa, mùi mô hôi của đám đông xung quanh pha trộn thành một mùi kỳ lạ, chỉ riêng anh là khác biệt.

Trình Ca ngước mặ t lên, ánh mặ t phẳng lặng như mặt hồ . Bành Dã khom người, cúi đâ u, hỏi: "Cô muố n hát không?" Nói xong ghé tai vào gâ n miệng cô.

Trình Ca đỡ eo anh, kiễng chân ghé sát hơn nữa, nói: "Tôi muố n về rô i".

Những khán giả "Rock 'n roll" càng ngày càng đông, bọn họ đã đứng giữa vòng trong của đám người

Bành Dã đứng dậy, nă m chặt tay Trình Ca.

Cô không rút tay lại, Bành Dã kéo cô ra khỏi đám người, tiế ng nhạc vẫn â m ĩ sau lưng.

Trên đường cả hai người đề u không nói gì, không nhanh không chậm đi vào nhà khách, lên câ u thang tăm tố i không người, đi theo hành lang, mở cửa phòng.

Trình Ca đi theo phía sau anh vào phòng, khóa cửa, xoay người. Anh đã áp vào rấ t gầ n, thân thể cao lớn rắ n chặ c ép vào người cô.

Trình Ca dựa lưng vào cánh cửa, ngắng đâ`u lên. Trong bóng tố i, hai mặ t anh đen láy, lấ p lánh.

Bành Dã vòng tay ôm eo cô, bụng dưới áp sát vào cô. Anh cúi đâ`u nhẹ nhàng hôn lên mặ t cô.

Mùi trong phòng rấ t nhạt, âm thanh ngoài cửa chớp đổi thành giọng nữ trong trẻo dễ nghe.

"Vì sao chỉ còn một vành trăng khuyế t ở lại trên bâ `u trời của em. Sau đêm nay, đôi ta mỗi người một ngả".

Lố i ra cửa tố i om, anh ôm chặt người cô, đè cô dựa vào cánh cửa, hôn môi cô thật sâu. Hơi thở nóng bỏng của anh phả lên má cô.

Trình Ca nhă m mã t, kiếng mũi chân ôm cổ anh. Cô ngắng đâ u lên cho anh nô ng nhiệt hôn má cô, hôn tai cô, hôn cổ cô, hôn môi cô.

Bên tai, tiế ng thở của hai người hòa quyện với giọng nữ ngoài cửa số.

"Đêm nay không có nụ hôn từ biệt

Vẫn nói yêu trọn đời trọn kiế p, nào ngờ chỉ là chót lưỡi đâ `u môi En chưa bao giờ nghĩ để ´n chuyện chia tay...".

Bành Dã và Trình Ca ôm nhau thật chặt, như thể ngày mai mặt trời sẽ không còn mọc nữa.

Thân thể Trình Ca càng lúc càng nóng, hai má nóng rực như lửa. Giọng cô hơi khàn khàn, chật vật gọi một tiế ng từ giữa những cái hôn của anh.

"Bành Dã".

"Sao?" Bành Dã dừng lại nhìn mắ t cô. "Tôi ướt rô `i". Trình Ca nói.

Trong bóng tố i, Bành Dã khẽ cười một tiế ng.

Chiế c áo phông của anh còn chưa khô, dưới lớp vải ẩm là da thịt nóng rừng rực.

"Dính vào người khó chịu". Trình Ca nói, Bành Dã hiểu ý hơi lùi ra, cô giúp anh lột chiế c áo ướt ra ném xuố ng đấ t.

Tiế p tục hôn.

Cô hôn chân râu trên că m anh, anh hơi ngứa ngáy, cô cũng hơi ngứa ngáy. Hai người hôn nhau trong bóng tố i, cùng cười khẽ.

Trình Ca từ từ hạ thấ p, môi khẽ hôn lên cổ họng Bành Dã. Trong tâ m mấ t Bành Dã, đôi lông mày dài nhỏ của Trình

Ca dâ n dâ n biê n mâ t.

Cô quỳ xuố ng khe hở giữa cánh cửa và thân thể anh, răng că n chiế c khóa quâ n bă ng kim loại, rẹt một tiế ng kéo xuố ng.

Să c mặt Bành Dã khẽ biế n đổi.

Đâ u lưỡi, hàm răng, mặt lưỡi, cổ họng...

Anh lập tức chìm xuố ng mặt biển dịu dàng ướt át, ấ m áp và mề m mại chưa từng có. Dưới mặt biển sóng lớn cuộn trào, khi thì lướt qua như gió nhẹ, khi thì cuố n cuộn sóng to gió lớn.

Bành Dã chố ng tay lên cánh cửa, gân xanh nổi đâ y trên trán, trên cánh tay, lông mày nhíu chặt gâ n như dính liê n vào nhau.

Hai tay Trình Ca đưa lên bên miệng, móng tay khẽ cạo cạo, Bành Dã kêu ậm ừ một tiế ng, Trình Ca ngắng đâ u nhìn anh, đưa lưỡi ra...

Anh kêu một tiế ng thảng thố t, đẩy cô đụng vào cánh cửa.

Bành Dã kéo cô lên, một lâ n nữa ôm chặt cô vào lòng, hơi thở quyện vào nhau.

Anh bê ngang người cô, cô như bay lên, ôm chặt cổ anh, khẽ run rẩy trong lòng anh.

Ga trải giường có mùi long não gắ t mũi.

Anh hôn khấ p làn da của cô, lúc hôn để n hình xăm trên cổ chân cô, cô hơi co chân lại, khẽ cười thành tiế ng.

Anh nă m chặt cổ chân cô trong tay, hỏi: "Cười cái gì?" Trình Ca vặn vẹo thân thể: "Nhột quá".

Anh nă m đè lên người cô, dán sát từng tấ c vào người cô. Anh ôm cơ thể gâ y guộc của cô, hôn thật mạnh, giố ng như muố n hút cạnh không khí trong phổi cô.

Cô lại rụt người lại, nói: "Nhột quá".

Không khí nóng bức của đêm mùa hè ùa vào qua cửa chớp, giố ng như cát khô khố c, cọ lên từng tấ c da của hai người.

Anh bóp eo cô, vuố t ve bắ p đùi cô, hỏi: "Cái nào nhột hơn?" Trình Ca cúi đâ u nhìn anh, nói: "Cái này".

Anh không hung mãnh như bình thường mà dịu dàng thong thả, chậm rãi ung dung vun đấ p cảm giác trong thân thể cô.

Trình Ca từ từ ngô i dậy, ôm cổ anh, gọi: "Bành Dã". "Sao?"

"Anh thích làm tình với tôi không?" Anh đỡ cô, mím môi, không trả lời.

Hai chân cô kẹp eo anh một lát: "Hỏi anh đấ y". Bành Dã gật đấ `u một cái, chân râu cọ vào cổ cô. Trình Ca: "Nói đi".

Bành Dã: "Có".

Cô cười mơ hô, buông cổ anh ra, nă m xuố ng.

Anh dâ n dâ n tăng tố c độ, nă m dưới anh, cô chao đảo như ngọn sóng.

Trong phòng vẫn khô nóng như cũ, bên ngoài vẫn ô`n ào như thường.

Cô thở hơi gấ p gáp, trên trán anh cũng toát mô hôi. Trình Ca gọi: "Bành Dã".

"Gì?"

"Thân thể tôi có cảm giác gì?"

Anh cúi đâ`u nhìn cô, ánh mă´t râ´t sâu, nói: "Mê`m". "Mê`m?" "Ò, râ´t mê`m".

"Bên trong mê m à?"

"Chỗ nào cũng mê `m". Anh cúi người. Cô khẽ nhíu mày, kêu một tiế ng cực nhẹ.

Anh đỡ tấ m lưng mề m mại mịn màng của cô, ôm cô ngô i dậy, nói: "Tính tình cứng rặ n, thân thể lai rấ t mề m".

Má cô ửng hô `ng, trán lấ ´m tấ ´m mô ` hôi, ôm cổ anh, khẽ đung đưa theo nhịp với anh.

"Còn tôi?"

"Cứng quá". Cô cười khẽ, do hơi thở gấ p gáp nên nghe lại có vẻ nũng nịu.

"Nhưng trong lòng rấ t mê m". Cô nói.

Cô càng lúc càng nóng, hai mấ t ướt át nhìn anh chăm chú.

Anh bă t đâ u dùng sức, khoái cảm dê n dứ hô i lâu bấ t chợt bùng nổ trong nháy mặ t.

"A a a...". Cô că n môi, thở hô ng hộc thành tiế ng.

Bành Dã là n nữa đặt cô nă m xuố ng, gác chân cô lên eo của mình, hạ thân dưới xuố ng, mạnh mẽ.

"Ư...". Cô cong người, ôm chặt lấ y cổ anh, hai chân không nhịn nổi quấ n chặt eo của Bành Dã.

Cô không kìm nén nữa, toàn bộ tiế ng thở dố c và tiế ng rên rỉ đề u lọt vào tai anh. Tấ t cả mọi phản ứng chân thực nhấ t trong thân thể trong đêm nay đề u được bộc phát, kích thích, tuyệt diệu, không thể nói hế t bă ng lời.

Trình Ca nghe thấ y tiế ng của chính mình, nhẹ nhàng, du dương, thấ m vào tận xương, khiế n cô toàn thân nóng rực, tư duy hỗn độn.

Hê t thảy xung quanh đề u nhạt nhòa, trở thành phông nề n. Tiế ng người huyên náo, tiế ng hát, tiế ng xe cộ ngoài cửa sổ.

Mùi bia, mùi đô nướng tràn vào phòng, mùi long não trên giường, mùi nước xả quâ n áo.

Ánh đèn xe máy thỉnh thoảng lóe lên qua cánh cửa chớp.

Tấ t cả đề u hòa vào nhau làm nề n, như chìm xuố ng mặt nước ấ m áp.

Chỉ có cảm giác khô nóng trên người và cảm giác ướt dính bên dưới khi da dẻ cọ sát vào nhau vẫn duy trì không ngừng.

Chỉ có ga trải giường khô ráo bị mô hôi thấ mướt trong gian phòng đơn sơ.

Chỉ có câu nói của anh lúc thở dố c bên tai cô: "Trình Ca, tiế ng cô rên nghe như tiế ng mèo con ấ y".

Đêm đã khuya, âm thanh ngoài cửa sổ dâ n dâ n tan hế t, thỉnh thoảng có mấ y người đi qua, tiế ng nói chuyện như những lời thì thâ m khe khẽ vang lên trong đêm.

Mùi từ ngoài đường tràn vào cũng đã tan hế t, chỉ còn lại mùi hoan lạc trong phòng.

Người phụ nữ trong lòng đã ngủ, yên bình, lại có một chút yế u ớt. Cô nă m nghiêng, tay còn ôm eo anh.

Bành Dã ngắ m cô rấ t lâu, dưới lâ u có một cô gái đi qua, khe khẽ ngâm nga bài hát còn chưa hát xong.

"Nhưng mỗi phút mỗi giây, trái tim anh vẫn bị em chiế m hữu. Em vẫn im lặng như mặt trăng kia

Ôm đàn độc tấ u dưới trăng sáng cuố i thu

Khao khát ngóng trông những tháng ngày sắ p tới..."

Bành Dã nghiêng người ghé sát, đặt một nụ hôn lên trán cô.

Mâ y tiế ng trước đó, trước cửa hiệu tạp hóa.

Cô gái đứng đường chặn đường một người đàn ông, cười tươi rói: "Anh ơi, qua đêm không anh?"

Người đàn ông cười cười, nói: "Em nhìn bên kia... Đúng, người phụ nữ hút thuố c lá đó... chính là vợ anh".

CHƯƠNG 20: BẦU TRỜI SAO

Bâ`u trời xanh ngă´t như vừa được gột rửa, gió trên cao nguyên gào rít đuổi theo chiế´c xe địa hình.

Trình Ca ôm máy ảnh cuộn tròn trên ghế phụ lái, nhìn ánh mặt trời ngoài cửa sổ trải dài vô biên.

Trên quố c lộ đã xuấ t hiện xe cộ qua lại, không còn hoang vấ ng không một bóng người như trước nữa. Trên đường đi hai người đề u không nói chuyện, không khác gì người dưng nước lã. Bây giờ anh là đội trưởng, còn cô là một nhiế p ảnh gia.

Khoảng chừng mười rưỡi sáng, Bành Dã mở miệng nói với Trình Ca: "Sắ p để n rô ì".

Trình Ca quay đâ`u lại, ở một tiế ng, sau đó không còn chuyện gì để nói.

Một lát sau, Trình Ca hỏi: "Hôm qua người của trạm gọi điện thoại cho anh à?"

"Đội trưởng đội Một, Đức Cát, hỏi có tìm được máy ảnh không, bao giờ về`".

"Tôi đã nghe anh nhắ c tới cái tên này. Anh gọi anh là đại ca à?"

"Lúc tôi vừa tới đã đi theo trong đội của anh â´y". "Ò... Anh làm ở đây bao nhiều năm rô`i?"

"Mười một... sắ p mười hai năm rô ì". Bành Dã bấ t giác nheo mặ t, nhấ t thời như tỉnh mộng.

Trình Ca nhìn bên mặt Bành Dã, hỏi: "Nế u tôi không hỏi thì chính anh cũng không phát hiện hay sao?"

"Không ngờ đã ở đây lâu như vậy". Anh cười cười như tự giễu: "Cô nói đúng, tôi già thật rô `i".

"Ba mươi tư tuổi già cái gì?" Trình Ca khẽ cau mày: "Ở những nơi như Bắ c Kinh, Thượng Hải, Quảng Đông, rấ t nhiề u người đế n tuổi này vẫn còn chưa thành gia, cũng chưa lập nghiệp. Có điề u... Tuổi thanh xuân đẹp nhấ t của anh đã trôi qua chố n xó xỉnh này rồ i".

"Không có gì là đẹp hay xấ u cả". Bành Dã nói: "Chỉ câ `n còn số 'ng, tuổi nào cũng đẹp. Bấ 't kể cô ở đâu, đang làm gì".

Trình Ca yên lặng, nhìn vê phía con đường vô tận trước mặt.

Bành Dã nói: "Mọi người ở trạm đề `u đang đợi cô, chuẩn bị tẩy trâ `n cho cô".

"Tôi để n một chuyể n làm các anh tố n kém quá".

Bành Dã cười nhạt: "Đâu có, chỉ là nhà ăn không làm đô `ăn nhanh nữa mà nấ u một bữa cơm đàng hoàng thôi".

Trình Ca ở một tiế ng.

Khu nhà trạm bảo vệ màu đỏ gạch xuấ t hiện phía trước. Ngôi nhà trệt đơn sơ giản dị đứng lẻ loi trên cao nguyên. Có

bóng người nhìn thấ y xe bọn họ, vẫy tay một cái rô i vội vã chạy vào.

Bành Dã nói: "Mọi người đề `u muố n gặp cô, từ hôm qua vẫn ra ngóng vào trông suố t".

"Vì sao?"

"Mọi người rấ t cảm kích vì chuyện cô să p làm".

"Các anh nghĩ quá tố t về tôi đấ y". Trình Ca vô thức vuố t máy ảnh một chút, nói: "Tôi không tố t như các anh nghĩ đâu".

Bành Dã nhìn cô một cái rô i lại nhìn vê phía trước: "Bấ t kể thế nào cô cũng đã để n đây".

Anh đánh tay lái, chiế c xe chạy ra khỏi quố c lộ, dừng lại trước cửa trạm bảo vệ.

Hai người còn chưa xuố ng xe, một đám người từ trong trạm đã tràn ra. Người đàn ông đi đâ u tiên khoảng bố n, năm mươi tuổi, mày rậm tóc đen, vâ ng trán cao đen bóng, chiế u cao trung bình, dáng người chặ c nịch.

Bành Dã nhìn Trình Ca một cái, cô liê n biế t ngay đó là Đức Cát.

Tướng mạo Đức Cát rấ t dữ dă n nhưng nụ cười lại chấ t phác. Anh bắ t tay Trình Ca: "Trạm trưởng đi họp bên ngoài, ủy quyề n cho tôi tiế p đón cô".

Trình Ca bình tĩnh gật đâ u, nói: "Làm phiê n các anh quá".

Đức Cát cười chân chấ 't, nói: "Chúng tôi đề `u rấ 't mong cô đề ´n".

Bành Dã nói: "Trình Ca, để n đây không câ n quá khách sáo".

"Đúng, đừng khách sáo. Có nhu câ`u gì cứ việc nói. Dù nơi này nhỏ nhưng tôi sẽ cô´ gă´ng đáp ứng". Đức Cát không phải người giỏi ăn nói xã giao, chỉ nói vài câu rô`i giới thiệu các nhân viên công tác trong trạm với Trình Ca.

Ánh mặ t tấ t cả mọi người đề u tập trung lại trên người Trình Ca, tò mò, vui mừng, lại hơi ngại ngùng.

Trình Ca cũng không biế t nói chuyện xã giao khách sao, nghe giới thiệu xong cảm thấ y hơi khó xử. Bành Dã nói: "Thôi đừng đứng đây nữa, vào nhà trước đã. Dẫn cô ấ y đi xem chỗ ở".

Lúc vào trạm, Trình Ca nhỏ giọng hỏi: "Đại đội trưởng Đức Cát làm ở đây bao lâu rô `i?"

Bành Dã nói: "Từ lúc mười lăm tuổi, bố n mươi năm rô ì. Từ lúc còn chưa có trạm bảo vệ, anh ấ y đã đi theo đội tình nguyện rô ì".

Trình Ca hỏi: "Vẫn không nghĩ để n chuyện nghỉ à?" "Đã nghĩ một vạn là `n rô `i".

"Thê tại sao...".

"Lúc nào cũng nghĩ bắ t được nhóm này nhóm kia sẽ không làm nữa, trút bỏ trách nhiệm, nhưng...".

Trình Ca nói tiế p: "Nhưng nhóm mới lại xuấ t hiện, lại nghĩ giải quyế t nố t nhóm này là nhóm cuố i cùng".

Bành Dã cười nhạt: "Lúc nào cũng xuấ t hiện nhóm cuố i cùng. Thoáng cái mà đã hơn bố n mươi năm".

Trình Ca ngắng đâ u nhìn anh: "Anh cũng như vậy, thoáng cái đã qua mười hai năm à?"

Bành Dã nhấ t thời không nói được gì. Năm đó lúc để n anh cũng cho ră ng chỉ ở lại hai, ba năm rô i rời khỏi nơi này, nào ngờ nơi này lại không dễ rời xa như vậy.

Bành Dã dẫn Trình Ca đế n chỗ ở, đi vào một hành lang dài hẹp, hai bên là dãy phòng ở.

Bành Dã nói: "Thật sự không có phòng trố ng, cô ở tạm vài ngày vậy".

Trình Ca nói: "Không sao".

Mở cửa đi vào phòng, trong gian phòng nhỏ không đế n hai mươi mét vuông bày bàn ghế đơn giản, góc phòng có một chiế c giường gầ m cao. Ba lô máy ảnh và túi máy tính của Trình Ca đặt chỉnh tê trên bàn bên cạnh gương lược và bàn chải đánh răng của người khác.

Trình Ca hỏi: "Chỗ này của các anh có cả phụ nữ à?" "Trong đội tôi, tên là Đạt Ngõa, đi tuâ `n tra rô `i".

Trình Ca quay sang nhìn anh: "Anh ở đâu?" "Phòng đố i diện".

"Môt mình à?"

"... Cùng với Tang Ương". "Ò". Trình Ca quay mặt đi.

Hai người lại yên lặng một hô i lâu không nói.

Đã să p để n giữa trưa, trong phòng oi bức, Trình Ca đi tới bên cạnh bàn định mở cửa sổ.

Cửa sổ kiểu cũ, bên trong là chấ n song sắ t thẳng đứng, bên ngoài là khung gỗ, cửa kính có hoa văn, trong suố t nhưng không nhìn thấ u được.

Trình Ca đứng bên bàn đưa tay với chố t cửa sổ, chố t bên dưới còn dễ mở, chố t bên trên thì khó hơn nhiệ u. Cô rướn chân cũng vấ t vả, loay hoay một hồ i cánh tay bám đâ y rỉ sấ t.

Bành Dã bước tới kéo tay cô xuố ng, rút chố t mở cửa sổ ra, câ m móc sắ t móc vào khoen để cố định lại.

Gió tràn vào phòng, bên ngoài là cao nguyên và núi xa vàng xanh loang lổ.

Trình Ca vuố t vuố t tóc, ngô i xuố ng mở máy tính, nói: "Xem ảnh".

Bành Dã đút tay túi quâ n đứng bên cạnh cô, cúi đâ u nhìn.

Máy tính khởi động xong, màn hình màu đen, hoàn toàn trố ng không, chỉ có một thùng rác góc trên bên trái.

Trình Ca mở thư mục ảnh ra, mở rộng cửa sổ tố i đa, những hình ảnh nhỏ bé lập tức tràn kín màn hình. Bành Dã liế c qua một lượt, rấ t nhiề u khoảnh khắ c trên đường đi đề u được Trình Ca ghi lại. Không chỉ có anh mà còn cả Thập Lục, Thạch Đâ u và Ni Mã.

Tấ t cả đề u có hình ảnh lưu giữ.

Nhưng Trình Ca không cho Bành Dã xem ảnh gố c, chỉ trừ mấ y bức ảnh có thể có Chô n Đen.

Còn Bành Dã lại nhạy bén phát hiện, mấ y bức ảnh nóng nam nữ đó không được lưu vào máy tính.

Trình Ca dùng màn hình trình chiế u, bấ m tay vào màn hình phóng to một bức ảnh. Cô mặc váy dân tộc Tạng màu trắ ng xanh, ngô i tế t tóc trong cửa hàng.

Trình Ca hỏi: "Ai chụp đấ y?" Bành Dã trả lời: "Tôi".

Trình Ca hỏi: "Ai cho anh chụp?" Bành Dã trả lời: "Tôi".

Trình Ca lại hỏi: "Sao anh lại chup?" Bành Dã trả lời: "Nhỡ tay".

Trình Ca: "...".

Cô sờ sờ túi theo thói quen, Bành Dã lập tức giơ bao thuố c tới trước mặt cô. Cô rút ra một điể u thuố c châm lửa hút.

Một chân Trình Ca giẫm trên ghế , một tay khẽ chạm màn hình, tay kia kẹp điể u thuố c, thỉnh thoảng lại thở ra khói thuố c. Cô đã quen với loại thuố c rẻ tiề n này.

Cô tìm ra những bức ảnh chụp hôm vừa tới. Bành Dã vô thức khom lưng, cúi người xuố ng, một tay vịn lưng ghế của Trình Ca, một tay chố ng xuố ng mép bàn.

Khói thuố c bay vào khoang mũi Bành Dã pha lẫn mùi dâ u gội đâ u rẻ tiê n trên mái tóc cô. Anh phân tâm nhìn cô, thấ y vành tai cô nho nhỏ cong cong, long lanh như bạch ngọc, trắ ng nõn có thể bóp ra nước dưới ánh mặt trời.

"Anh nói xem có phải bức này không?" Trình Ca ngắng đâ`u anh một giây, hỏi lạnh nhạt: "Anh nhìn đi đâu đâ´y?"

Bành Dã nhìn sang màn hình rấ t tự nhiên: "Cô nói bức nào?"

Trình Ca quay lại chỉ chỉ, không vặn hỏi tiế p.

Bên trái bức ảnh có một người đàn ông mặc áo khoác màu đen, đeo khẩu trang, đội mũ, không đeo kính đen.

Bành Dã khẳng định: "Là hă n".

Trình Ca phóng đại bức ảnh, độ phân giải cực cao, mặ t Chô n Đen hiện lên rấ t rõ. Ánh mặ t hặ n bình thản thờ ở như người bình thường, gâ n mặ t có một về t seo rấ t sâu.

Trình Ca hỏi: "Là vế t sẹo này à?"

Bành Dã đáp: "Ò. Nhị Ca nổ súng, nhưng để hặ n chạy mấ t".

Trình Ca cúi người búng tàn thuố c vào thùng rác, hỏi: "Trong số những người vừa rô ì, người nào là Nhị Ca?"

Bành Dã nói: "Chê t rô ì".

Trình Ca không nói nữa. Một lát sau cô lại hỏi: "Chô`n Đen câ`n tìm bức ảnh này à?"

Bành Dã nheo mắ t nhìn bức ảnh, cảm thấ y có gì đó không đúng lấ m.

Anh nói: "Chă c vậy".

"Hă´n cẩn thận thế´ cơ à? Vì một vế´t sẹo bên mặ´t mà đuổi giế´t tôi lâu như vậy sao?" Trình Ca đứng dậy đi đế´n cửa sổ dụi điế´u thuố´c, lại tìm một chiế´c thẻ nhớ mới nhét vào máy ảnh.

Bành Dã liế c cô một cái, mở bức ảnh trước đó.

Trong bức ảnh này có mấ y người đi đường, đề u che kín mít vì gió bão. Vị trí của Chô n Đen vừa rô i ở phía bên phải bức ảnh, lúc này có một người đang đứng, dáng người không cao, mặc áo khoác màu xanh lá cây, quay đâ u nhìn sang phía bên phải bức ảnh.

Bành Dã tiế p tục mở một bức nữa.

Trình Ca ngô ì lại xuố ng ghế, nói: "Tìm lại một lâ n nữa".

Bành Dã lại đứng dậy nhìn đô ng hô , nói: "Ăn cơm trước đã. Đám Thập Lục chặ c sắ p vê rô i".

Lời còn chưa dứt, mắ t đã nheo lại. Trên đô ng hoang ngoài cửa sổ có hai chiế c xe đang lao về phía này, tố c độ rấ t nhanh, không có dấ u hiệu châm lai.

Trình Ca cũng phát hiện tình hình có điểm khác lạ.

Bành Dã xoay người đi ra ngoài, Trình Ca đi theo sau. Đế n đại sảnh, hai người gặp đám người Đức Cát đang vội vã đi ra ngoài.

"Thập Lục trúng đạn rô`i".

Trình Ca theo Bành Dã lao ra cửa. Hai chiế c xe phanh gấ p lại, cát bụi bay mù mịt. Trên chiế c xe phía trước có mấ y gã săn trộm bị trói tay, Thạch Đâ u ngô i trên xe phía sau, trên thân xe có mấ y về t đan.

Bành Dã bước nhanh tới, giật cửa xe ra.

Thập Lục sắ c mặt tái nhợt, khắ p người toàn máu. Mặt mày Ni Mã nhòe nhoẹt nước mắ t, ôm chặt đâ u Thập Lục. Một

người phụ nữ tóc ngắ n đưa tay â n về t thương chảy máu trên bụng Thập Lục.

Bành Dã im lặng trèo lên xe, giơ tay ra hiệu cho Đức Cát rô i quay lại nhìn Trình Ca đang giơ máy lên chụp ảnh: "Lên đây".

Trình Ca nhanh chóng nhảy lên, đóng cửa xe lại.

Thạch Đâ`u đạp ga lao ra ngoài, chạy như điên trên đường quố c lộ.

Thập Lục đã hôn mê. Bành Dã sở cổ hă n, mạch đập chậm yế u, nhiệt độ cơ thể cũng thấ p. Ni Mã nghẹn ngào, nước mắ t lã chã rơi xuố ng như những viên ngọc lăn.

Bành Dã lạnh lùng mắ ng: "Khóc cái gì mà khóc!"

Ni Mã vội ngắng đâ u lên, nuố t vào toàn bộ nước mặ t nước mũi.

Bành Dã hỏi: "Đã băng bó câ`m máu chưa?"

Đạt Ngõa â´n về´t thương cho Thập Lục trả lời rấ´t tỉnh táo: "Băng rô`i".

"Thuố ca máu?" "Bôi rô i".

Xe hơi xóc, máu Thập Lục không ngừng thấ m ra bên ngoài qua kẽ tay Đạt Ngõa.

Bành Dã dừng lại một lát rô ì hỏi: "Gặp ai?"

"Chô `n Đen, còn một nhóm chưa gặp bao giờ nữa. Hai bên đánh giáp lá cà". Đạt Ngõa cúi đâ `u, không nhìn thấ y vẻ mặt, giọng nói cũng nhỏ: "Thấ ´t Ca, lại có một nhóm mới, lại có nhóm mới rồ `i".

"Vừa rô i bên hô Ulla toàn là xác linh dương, khỏi phải nói vùng trung tâm sẽ thể nào". Đạt Ngõa khẽ run lên, cố gặ ng kìm nén tiế ng nức nở: "Năm sau nhiê u hơn năm trước, vô cùng vô tận. Lũ khô n đó... tại sao không bao giờ bắ t hế t được, đuổi cũng không đi?".

Trình Ca đứng sau ô ng kính, lặng lẽ mà yên tĩnh.

Bành Dã không trả lời Đạt Ngõa, ngẳng đâ`u nhìn con đường phía trước, nói với Thạch Đâ`u: "Đê´n khúc cua phía trước rẽ vào thị trâ´n. Đại ca Đức Cát đã thông báo cho bác sĩ từ thành phố´ tới".

Đế n bệnh viện thị trấ n, bác sĩ y tá đã chuẩn bị sẵn ngoài cửa. Xe còn chưa dừng hẳn, Bành Dã đã mở cửa bước xuố ng xe. Giường cấ p cứu được đẩy tới, Bành Dã và Ni Mã bế Thập Lục đang hôn mê lên, lắ p toàn bộ mặt nạ oxy, chai nước truyề n dịch xong xuối.

Đám người chạy như bay theo giường cấ p cứu vào bệnh viện, để n phòng mổ thì bị ngăn lại bên ngoài.

Bành Dã đứng ở cửa phòng mổ, quay lưng về phía mọi người, im lặng không phát ra một tiế ng động.

Ánh sáng đỏ từ hộp đèn "Đang phẫu thuật" chiế u xuố ng đỉnh đà `u anh, màu đỏ như máu.

Mặt tường sơ sài loang lỗ, số ng lưng anh thẳng tấ p.

Trình Ca đột nhiên hiểu ra. Anh cũng giố ng như mỗi một người ở đây, nói đợi bắ t được ai đó rô i sẽ đi, nhưng anh sẽ vĩnh viễn không đi.

Bởi vì người đàn ông này có tình, có nghĩa.

Bành Dã đứng một hô i lâu mới quay lại, vẻ mặt rấ t bình tĩnh, nói: "Tôi đi rửa tay".

Trên tay anh dính máu của Thập Lục.

Ni Mã ngô`i cạnh cửa phòng mổ lau nước mặ´t, Đạt Ngõa cúi đâ`u dựa lưng vào tường.

Trình Ca bỗng rấ t muố n hút thuố c lá, ngại đang ở bệnh viện, cô đi để n nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh của bệnh viện thị trấ n rấ t sơ sài, chia khu nam nữ, do một loạt lố i đi tạo thành, bệ tiểu thậm chí còn không có cả cửa, trên bố n rửa tay không có gương, vòi nước cũng đã long ra.

Cô đứng ngoài cửa nhà vệ sinh châm một điể u thuố c, nhìn thị trấ n nhỏ xô bô ngoài lan can. Phía sau vang lên tiế ng bước chân, Trình Ca quay lại nhìn, là Đạt Ngõa.

Đạt Ngõa vừa gâ`y vừa thấ´p, nước da không đen lắ´m, lông mày rậm, mắ´t to, cắ´t tóc ngắ´n.

Đây là lâ n đâ u tiên Trình Ca gặp một phụ nữ Tạng để tóc ngặ n.

Đạt Ngõa vào nhà vệ sinh rửa máu đính trên tay, hỏi: "Chị là nhiế p ảnh gia Trình Ca à?"

"Ü".

Viê n mã t Đạt Ngõa vẫn đỏ, nhưng gượng cười: "Hy vọng những bức ảnh chị chụp có thể được nhiê u người xem".

"Ù".

Đạt Ngõa lại cúi đâ u rửa tay.

Trình Ca nhả một hơi thuố c, yên lặng một lát rồ i nói: "Đừng nản chí".

Đạt Ngõa sửng số t, một hô i lâu mới hiểu ý cô, mim cười: "Vì những lời tôi nói ở trên xe à? Đúng là rấ t tô i tệ, nhưng tôi không nản chí. Thấ t Ca đã nói, nế u như chúng tôi không làm gì cả, tình hình càng tô i tệ hơn".

Thập Lục bị viên đạn đó bă n vào bụng nhưng không trúng các bộ phận quan trọng, sau khi cấ p cứu đã thoát khỏi nguy hiểm đế n tính mạng. Mọi người trong đội thậm chí còn không kịp chăm sóc Thập Lục đã phải quay về tuầ n tra.

Tháng Sáu là thời kỳ sinh sản của linh dương Tây Tạng, cũng là thời kỳ đám săn trộm hoạt động tích cực nhấ t. Khu vực không người này có phạm vi rấ t lớn, tấ t cả đội viên của trạm bảo vệ lên đường cũng chỉ là tình cảnh giật gấ u vá vai.

Trình Ca theo đám Bành Dã lên đường đi đế n vùng trung tâm tuâ n tra.

Trở lại với công việc, Bành Dã không có tâm tư để ý đế n Trình Ca nữa. Anh không bận xem bản đô phân tích khu vực linh dương Tây Tạng tụ tập theo thói quen thì cũng bận phân tích hướng di chuyển của đàn linh dương dựa vào dấ u về t chúng để lại và tình hình thời tiế t. Mà lúc đi đường luôn phải cảnh giác với mọi động tĩnh xung quanh, sự an toàn của mọi người trong đội đề u đặt trên vai anh, không thể lợ là một giây một phút nào.

Còn Trình Ca trong trạng thái làm việc cũng không có tâm tư để ý để n Bành Dã. Cô bận quan sát, suy nghĩ, và chụp ảnh.

Cô quan sát mỗi người trong đội tuầ n tra, qua động tác, vẻ mặt, cử chỉ nói năng của họ mà suy đoán nội tâm và tính cách của họ, suy nghĩ từ góc độ nào có thể thể hiện ra bản chấ t của họ một cách rõ rệt nhấ t.

Mâ y lâ n bọn họ không đi cùng một xe, nhưng mỗi người đề u bận việc của mình, không có bấ t cứ chuyện gì xảy ra.

Trình Ca và Đạt Ngõa ngô i xe phía sau, cô biế t thêm hai người khác trong đội là Đào Tử và Hô Dương. Đào Tử năng động đâ y sức số ng, Hô Dương chín chấ n trâ m lặng hơn.

Trên đường đi, Đào Tử nói với Trình Ca rấ t nhiê u về tình hình công việc hàng ngày của bọn họ.

Màn trời chiế u đấ t, không biế t đường về .

Trình Ca hiế m khi đáp lại, mà ghi nhớ từng lời từng tiế ng trong lòng.

Để ngà nhô Ulla, chiế c xe phía trước dừng lại. Đám kế n kế n đen sì lượn vòng dưới tâ ng trời thấ p.

Bành Dã đi xuố ng, đứng ở trên sườn núi, không có động tĩnh gì.

Trình Ca cũng xuố ng xe đi để n chỗ Bành Dã, còn chưa để n gâ n gió đã tràn tới. Cô ngửi thấ y mùi máu tanh đậm đặc gắ t mũi pha tạp với mùi hôi thố i tanh nô ng.

Đi về phía trước vài bước, tâ m nhìn trở nên rộng rãi, hô Ulla xanh biế c như một viên đá quý. Khắ p núi đô i quanh hô toàn là xác linh dương Tây Tạng, đã lột da chỉ còn lại xương thịt đỏ lòm. Đực, cái, có chửa, còn nhỏ, tấ t thảy đề u có cả.

Máu nhuộm đỏ bãi cỏ và nước hô`.

Kê`n kê`n lượn vòng đâ`y trên không trung, dăm ba con đang ăn xác chê´t.

Gió vẫn thét gào trên thảo nguyên hoang dã.

Trong một tích tắ c, Trình Ca loáng thoáng nghe thấ y tiế ng linh dương kêu. Cô ngỡ là ảo giác, nơi này không thể có linh dương còn số ng.

Bành Dã giễm lên mặt đấ t thấ m máu, đi tới ngô i xuố ng bên cạnh xác một con linh dương cái đã bị lột da, bế một con linh dương còn chưa dứt sữa từ bên cạnh chân trước con linh dương mẹ lên. Con linh dương non mới sinh được vài ngày, lông còn chưa mọc đủ, đám người săn trộm cũng chẳng muố n lột da nó.

Bành Dã ngô `i một lát rô `i đặt con linh dương non xuô ´ng, quay trở lai.

Trình Ca ngẳng đâ`u nhìn Bành Dã, Bành Dã nói: "Không số ng được nữa".

Sau khi kiểm kê số lượng, mọi người lại tiế p tục lên đường.

Trình Ca quay lên xe, Đạt Ngõa nói: "Con linh dương đó quá nhỏ, đã kiệt sức vì đói, linh dương mẹ lại chế t rô i nên không có cách nào cứu được".

Trình Ca lâ y một điể u thuố c từ bao thuố c ra, hỏi: "Có sao không?"

Đạt Ngõa lặ c đâ u.

Trình Ca hạ cửa kính xuố ng, châm thuố c hút. Chạng vạng tố i, bon họ để n hồ Đa Cách Nhân Thác.

Đội tuầ`n tra nhìn thấ y đàn linh dương trên sườn núi xa xa.

Họ không tới gâ n mà dừng lại cấ m trại bên hô .

Đám Thạch Đâ`u, Hô` Dương vận chuyển trang thiế t bị, Trình Ca muô n đế n xem linh dương ở cự ly gâ`n.

Bành Dã bảo Đạt Ngõa dẫn Trình Ca đi.

Đạt Ngõa dẫn Trình Ca đi lên sườn núi phía sau chỗ đàn linh dương tụ tập, dặn cô nă m sát xuố ng đấ t, đừng để đàn linh dương phát hiện.

Trình Ca nă m sấ p trên cỏ, nhìn thấ y một cảnh tượng hoàn toàn khác lúc ở hồ Ulla.

Nước hô` vẫn xanh ngặ´t, bãi cỏ vẫn xanh vàng, đàn linh dương Tây Tạng nhàn nhã ăn cỏ trên triệ`n núi.

Đám linh dương mới lớn giậm chân lao vào húc nhau, linh dương non quỳ xuố ng bú sữa mẹ, linh dương mẹ khẽ cọ vào mông linh dương con, linh dương cái đang chửa yên tĩnh ăn cỏ, linh dương đực cảnh giác nhìn quanh.

Trên sườn núi này, chúng là một xã hội.

Đạt Ngõa nă m sấ p bên cạnh Trình Ca, nhỏ giọng nói: "Rấ t đẹp, đúng không?"

Trình Ca đang ngă mô ng kính máy ảnh, không nói gì. Đạt Ngõa lại nói: "Linh dương của chúng ta rấ t yế u ớt,

không có sức mạnh như voi, không có sừng nhọn như tê giác,

cũng không có răng sắ c như cá mập... Nhưng có cũng vô dụng, Thấ t Ca nói voi, tê giác và cá mập cũng đang bị con người tàn sát".

Trình Ca nhìn qua ô ng kính, khẽ nhíu mày: "Đạt Ngõa". "Gì thế ?"

"Có sói".

"Tôi nhìn thấ y rô ì". "...".

Một con sói từ bụi cỏ chui ra, linh dương đực kêu lên cảnh báo. Con sói lao vào đàn linh dương đang hoảng loạn với thế sét đánh không kịp bưng tai, tha mấ t một con linh dương non từ dưới chân linh dương mẹ. Mấ y con linh dương đực cúi đã `u đuổi theo nhưng đã không kịp.

Con sói că n linh dương non chạy mâ t.

Đàn linh dương chạy tứ tán nhanh chóng ổn định lại. Linh dương mới lớn vẫn húc nhau, linh dương mẹ vẫn cho con bú.

Đạt Ngõa nói: "Con người đúng là tham lam hơn cả sói".

Trình Ca nói: "Nói vậy không đúng. Sói không tham lam đâu".

Một lát sau, hai người đi xuố ng núi quay vê`.

Trình Ca châm một điể u thuố c, hỏi: "Đội của chị còn thu nhận cả đôi viên nữ à?"

"Trường hợp đặc biệt thôi. Tôi từng đi lính, bắ n súng rấ t chuẩn. Nhìn gâ yyế u thế thôi nhưng tôi khỏe lắ m đấ y".

Trình Ca hỏi: "Chị làm ở đây bao lâu rô ì?" "Sáu năm".

Trình Ca dùng bước, quay sang nhìn Đạt Ngõa: "Chị bao nhiều tuổi rô`i?"

"Ba mươi mô t".

Trình Ca nhấ t thời không nói nữa.

Đạt Ngõa cười cười: "Lớn tuổi rô`i, người nhà suố t ngày giục tôi, nói tôi ê´ chô`ng rô`i".

"Đã yêu chưa?"

"Chưa". Đạt Ngõa hơi ngượng ngùng gãi đâ u, như một thiế u nữ.

Trình Ca không tìm được đề tài nào khác, chỉ nói: "Phụ nữ ở đây không kế t hôn, áp lực chặ c là rấ t lớn".

"Một năm chỉ về nhà mấ y là n, cũng ít phải nghe người nhà than vãn". Đạt Ngõa lại rấ t thoải mái.

Trình Ca cười mơ hồ`, lại hỏi: "Không nghĩ tới chuyện rời khỏi đây à?"

"Không đi được". Đạt Ngõa nói: "Trạm ít người quá, làm không hế t việc. Lúc nào cũng nghĩ bao giờ tình hình khá hơn sẽ đi, hoặc bắ t được nhóm nào đó sẽ đi. Nhưng bắ t nhóm này lại mọc ra nhóm khác. Thấ m thoắ t lại qua mấ y năm".

Bành Dã cũng thể, thấ m thoặ t đã mười hai năm.

Trình Ca rít một hơi thuố c thật sâu, không hỏi thêm gì nữa.

Mặt trời xuố ng núi, ráng chiế ù đỏ rực in xuố ng mặt hồ , hồ nước dập dòn như một thể giới bă ng mã não. Đám người Bành Dã dừng lê ù bên bờ hồ , lúc Trình Ca và Đạt Ngõa trở về thì mọi việc đã xong xuối.

Đạt Ngõa nói: "Chuyế n đi này tôi với chị ở với nhau". Trình Ca ở một tiế ng.

Cô câ m khăn mặt đi đế n bên hô , ngô i trên lớp đá cuội rửa tay rửa mặt. Một lát sau Bành Dã cũng tới, ngô i rửa tay cách cô khoảng một mét.

Trình Ca quay sang nhìn anh. Sóng gọn lấ p lánh trên mặt hô , hắ t ánh sáng lên trên gương mặt khôi ngô của anh, nhẹ nhàng xao động.

Anh cũng quay sang nhìn cô, nheo mắ t hỏi, hai mắ t phản xạ sóng nước long lanh: "Mệt không?"

"Không mệt". "Ù".

Anh rửa tay xong, vừa định nói gì đó thì Đào Tử phía sau lại gọi: "Thấ t Ca!"

Bành Dã không có thời gian nhìn cô một cái, xoay người đi. Trình Ca ngô ì bên hô `, lau má và cổ.

Cô rửa chân tay mặt mũi xong vê lê u, Bành Dã đi để n trước cửa: "Trình Ca".

"Sao?" Trình Ca không ngắng đâ`u lên, chăm chú thay ô´ng kính cho máy ảnh. Vài giây sau phát hiện có gì đó bâ´t thường, cô mới ngắng đâ`u nhìn anh: "Có việc gì thế´?"

Một tay anh câ `m túi thuố c, một tay câ `m màn thâ `u và dưa muố i: "Không được nhóm lửa, chỉ có thể ăn đô `nguội, chịu khó một chút vậy".

Trình Ca nhìn anh.

Anh lại nói: "Rải thuố c quanh túi ngủ, sợ ban đêm có ră n rế t kiế n mố i".

Trình Ca vẫn nhìn anh: "Sao anh không vào lê `u?" Bành Dã nói: "Không tiện. Cô đi ra câ `m giúp tôi".

"Anh cứ đặt xuố ng đấ t là được". Trình Ca nói, lại cúi đấ `u vặn ố ng kính: "Một lát nữa tôi ra lấ 'y".

""

Bành Dã đợi vài giây, Trình Ca vẫn khoanh chân ngô i trên túi ngủ lắ pô ng kính, không có ý định ra ngoài. Anh vừa định vào lê u thì Đạt Ngõa từ bên ngoài chạy vê , lên tiế ng chào hỏi: "Thấ t Ca".

Bành Dã đưa đô` trên tay cho Đạt Ngõa, Đạt Ngõa mang vào cho Trình Ca.

Trình Ca câ m lâ y, nhìn ra bên ngoài, Bành Dã đã không còn ở đó.

Trình Ca că n một miế ng màn thâ u, vừa nguội vừa cứng.

Cô chậm rãi nhai, gượng gạo nuố t xuố ng.

Cô hỏi: "Buổi tố i cũng có người săn trộm à?"

"Có chứ". Đạt Ngõa nói: "Linh dương Tây Tạng thích đuổi theo bóng của chính mình. Bọn chúng lái xe bật đèn, linh dương sẽ chạy trong ánh đèn phía trước, chỉ câ `n nổ súng là được".

Trình Ca tiế p tục gặm màn thâ u.

Đạt Ngõa đưa tay đỡ cho cô, nói: "Cẩn thận đừng rơi vụn bánh xuố ng đấ t, kiế n độc sẽ để n, ban đêm chui vào túi ngủ că n người".

Trình Ca nghe vậy đi ra ngoài lê`u, đê´n bên hô` ăn tiê´p. Mặt trời vừa lặn, gió bă´t đâ`u thổi mạnh.

Trình Ca ăn màn thâ`u lẫn với gió lạnh. Bành Dã và đám Thạch Đâ`u ngô`i trong một chiế´c lê`u khác bàn bạc tuyế´n đường chạy xe ngày mai.

Ở vùng hoang dã, không được nhóm lửa, cũng không có trò tiêu khiển gì, cộng thêm cả ngày mệt nhọc, mọi người đề `u đi ngủ rấ t sớm, vẫn thay phiên gác đêm như trước. Chỉ có Trình Ca không phải gác.

Trình Ca nă m trong túi ngủ, sau một ngày mệt mỏi, cô chỉ nă m một lát đã ngủ.

Nhưng để n đêm khuya cô loáng thoáng nghe thấ y Bành Dã thấ p giọng nói bên ngoài: "Đi ngủ đi".

"Vâng. Thấ t Ca chịu khó chút". Đạt Ngõa cũng nói rấ t nhỏ. Trình Ca tỉnh ngủ, vẫn nhấ m mắ t nă m, nghe thấ y Đạt

Ngõa kéo khóa cửa lê u, rón rén đi vào, chui vào túi ngủ.

Không biế t bao lâu sau, tiế ng thở của Đạt Ngõa trở nên đề u đề u. Trình Ca bò dậy, nhẹ nhàng kéo khóa chui ra khỏi lề u.

Đêm khuya trên cao nguyên không tố i đen như mực mà là màu lam đậm như nước biển. Ánh sáng vẫn hặ t lên lờ mờ dưới đường chân trời xa xăm.

Bành Dã đứng hóng gió đêm giữa hai chiế c lễ u, nghe thấ y tiế ng động liê n quay lại nhìn.

Trình Ca đi đế n bên cạnh, ngẳng đâ u nhìn anh.

Bành Dã cũng yên lặng nhìn cô một lát, hỏi: "Bị tôi làm tỉnh giấ c à?"

Trình Ca nói: "Ngủ không say".

Bành Dã hấ t că m vê phía mặt hô, khóe môi mang nụ cười, nói: "Nhìn bên kia kìa".

Trình Ca quay sang nhìn, hô hâ p nhâ t thời ngừng lại.

Mặt hô lấ p lánh ánh sao, sóng nước dập dòn như kim cương. Cô ngắng đâ u nhìn lên, nhìn thấ y bâ u trời đâ y sao.

Dường như có vô số dải ngân hà trên cao, ánh sao rạng rỡ tô điểm toàn bộ trời đêm.

Đáy lòng Trình Ca yên tĩnh không có một âm thanh nào.

Cô chậm rãi đi tới bên hô`, đứng giữa ngân hà. Bành Dã đi tới bên người cô, hai người hóng gió đêm, nhìn trời sao, không ai nói một câu, nhưng rấ´t dễ chịu.

Một lúc lâu sau, Bành Dã lên tiế ng: "Ban đêm chúng ta nhìn xa hơn ban ngày".

Trình Ca quay sang chò anh giải thích.

"Ban ngày chỉ có thể nhìn thấ y mặt trời cách chúng ta một trăm năm mươi triệu cây số, ban đêm lại có thể nhìn thấ y những thiên hà cách chúng ta hàng triệu năm ánh sáng".

Trình Ca yên lặng một lát rô i nhoẻn miệng cười. "Làm sao?"

"Thật khó tưởng tượng những lời vừa rô i lại được nói ra từ miệng anh".

Bành Dã cười nhẹ một tiế ng, tiế ng cười tan vào gió đêm.

Anh hỏi: "Còn muố n hút thuố c không?"

Trình Ca lắ c đâ u. Đêm nay cô không câ n thuố c lá, cô chỉ câ n ngắng đâ u lên là nhìn thấ y vũ trụ ngân hà.

Cô và Bành Dã đứng trong gió đêm bên hô dập dòn ánh sao, ngắng đâ u nhìn trời sao.

"Tôi từng nghe một câu nói. Tấ t cả mọi người, dù tố t hay xấ u, dù già hay trẻ, lúc ngắng đã u nhìn lên trời sao trong lòng đề u cảm thấ y bình yên". Trình Ca quay sang nhìn Bành Dã, đôi mấ t như được trời sao gột rửa, trong trẻo, thấ u triệt.

"Đúng vậy". Bành Dã nói: "Bởi vì thiên nhiên là nơi an toàn vĩnh hã `ng. Con người thuộc vê ` xã hội, nhưng trước hế ´t vẫn thuộc vê ` tự nhiên".

Buổi sáng ngày thứ năm, đội tuâ n tra đã đi được một vòng quanh trung tâm Khả Khả Tây Lý, bấ t đâ u lên đường quay vê , đi đế n gâ n núi Cang Trát Nhật ở vùng ráp ranh giữa Thanh Hải và Tây Tạng.

Bên đường thỉnh thoảng lại có một đàn linh dương hoặc la hoang, có đàn vừa thấ y xe đã vội vàng chạy trố n, có đàn phản ứng chậm

chạp, vẫn cúi đâ u ăn cỏ.

Trời rấ t nóng, lúc gấ n trưa đi qua một khu rừng hố dương, Bành Dã gọi các đội viên dừng xe lại nghỉ ngơi một lát.

Trình Ca xuố ng xe, cùng mọi người ngô i dưới bóng cây quạt mát, uố ng nước.

Liên tiế p nhiệ `u ngày ăn màn thâ `u, lương khô và dưa muố i nhăn nheo, Trình Ca bị nhiệt miệng, mấ y nố t nhiệt đỏ rực nổi rấ ´t rõ trên miệng cô.

Bành Dã nhìn thấ y mới nhớ trên xe vẫn còn củ đậu chưa ăn hế t. Anh ra xe câ m lên xem, mấ y ngày nóng nực liên tục làm củ đậu héo hế t.

Anh quay vê `dưới gố c cây, thấ y Trình Ca ngô `i dưới đấ t hút thuố c lá.

Bành Dã nói: "Bị nhiệt miệng hút thuố c ít thôi".

Trình Ca nói: "Tôi bị nhiệt miệng là vì hút thuố c lá à?" Bành Dã: "...".

Trình Ca liế c mặ t nhìn Bành Dã, hỏi: "Anh muố n hạ nhiệt cho tôi à?"

Bành Dã: "...".

Trình Ca đứng dậy đi vê phía sau sườn đô i.

Bành Dã sửng số t, thấ p giọng hỏi cô: "Làm gì đấ y?" Trình Ca quay lại: "Đi vệ sinh...".

Cô thấ y buô `n cười: "Anh cho ră `ng tôi muố ´n làm gì?" Bành Dã: "...".

Sau nhiê `u ngày bôn ba nơi hoang dã, Trình Ca đã quen với việc giải quyế ´t lộ thiên mọi vấ ´n đề `. Lúc đâ `u đi vệ sinh còn phải nhờ Đạt Ngõa canh chừng giúp, bây giờ cô chỉ câ `n tìm một chỗ khuấ ´t là có thể tụt quâ `n ngô `i xuô ´ng.

Lúc đi nặng còn có thể vừa hút thuố c lá vừa nhìn trời.

Trình Ca chố ng má ngô i trên sườn đô i, nhìn dòng nước chảy xuố ng đấ t từ giữa hai chân, xong việc lấ y giấ y lau khô đứng dậy, giấ y còn phải cấ t lại vào trong túi. Vừa mới kéo quâ n lên, cô nghe thấ y một tiế ng súng nổ vang phía xa xa.

Trình Ca lập tức co cẳng chạy vê`.

Chạy lên đỉnh đô ì, những người khác đề ù đã lên xe, chiế c xe phía trước đã chạy được một quãng xa, xe của Đạt Ngõa và mọi người ở lại đợi cô. Trình Ca chạy vội xuố ng đô ì, Đào Tử lái xe chạy tới, Đạt Ngõa ngô ìi bên cửa xe vươn tay vê phía cô.

Trình Ca chạy tới cạnh xe, tóm tay Đạt Ngõa nhảy lên xe.

Hô` Dương và Đạt Ngõa cùng nă´m lâ´y tay cô kéo lên.

Chiế c xe địa hình không hệ `giảm tố c độ, lao về `phía có tiế ng súng.

Chiế c xe phía trước đã cách bọn họ một quãng xa. Trình Ca nhanh chóng nghe thấ y tiế ng hai bên giao chiế n.

Trên đường đi, từng đàn linh dương Tây Tạng chạy tứ tán như lánh nạn.

Đào Tử lái xe nhanh hơn, tiế ng súng bên kia ngọn đô i cũng to hơn.

Hô Dương đột nhiên nói: "Đào Tử, vòng sang bên trái". Đào Tử lập tức đánh tay lái vòng xe sang bên trái.

Lên để n đỉnh đô i, thấ y đàn linh dương dưới chân đô i bên kia chạy tan tác, xe của Bành Dã và xe của toán săn trộm biể n thành hai pháo đài tấ n công nhau, người của hai bên trố n sau công sự tạm thời nổ súng về phía đố i phương.

Xe vòng qua phía sau đám người săn trộm, Trình Ca từ ghế phụ lái đứng lên, câ m máy ảnh vươn người ra ngoài cửa sổ xe chụp ảnh.

Toán săn trộm phát hiện phía sau còn có xe, lập tức chia ra hai người nổ súng chặn đánh. Trình Ca lập tức lùi vào trong xe, nấ p xuố ng dưới chỗ ngô ìi.

Đạt Ngõa và Hồ Dương đã cầ m súng thò tay ra ngoài cửa sổ xe, liên tiế p bắ n trả mấ y phát. Người trong xe của đám săn trộm lui vào. Đào Tử quay ngang xe, cầ m súng nhảy xuố ng đấ t từ phía ghế phụ lái. Đạt Ngõa và Hồ Dương nhanh chóng xuố ng xe ẩn nấ p dưới gầ m xe. Trình Ca cũng lập tức bò xuố ng tránh phía sau Đạt Ngõa.

Bị hai mặt giáp công, đám người săn trộm trên xe không chố ng đỡ nổi, toan lái xe chạy trố n.

Bành Dã nấ p phía sau xe thấ y vậy lui lại vài bước, đột nhiên tăng tố c lao tới rô i nhảy thẳng lên trên nóc xe. Anh nă m sấ p trên nóc xe, ngắ m thẳng vào bàn tay đang nă m vô lăng.

Đoàng một tiế ng, gã lái xe kêu thảm thiế t, ôm tay từ khoang lái lăn xuố ng đấ t.

Đô ng bọn bỏ mặc hã n, lập tức ngô i vào ghế lái định chạy trố n. Bành Dã gạt chố t an toàn, ngắ m chuẩn, lại đoàng một

tiế ng, một bàn tay nữa bị bắ n thủng.

Nhìn thấ y Bành Dã nă m sấ p trên nóc xe, đố i phương vội vàng giơ súng bắ n.

Bành Dã lấ y đường ngặ m, siế t cò súng, đoàn một tiế ng nữa bắ n trúng nòng súng của đố i phương.

Súng hế t đạn, Bành Dã nhanh chóng lùi lại rô i nhảy xuố ng khỏi nóc xe: "Tang Ương".

"Rõ!" Ni Mã mở cửa trèo lên xe, chuyển sang phía gâ`n xe đô´i phương, giơ súng lên, không trượt phát nào.

Đạt Ngõa và Hô Dương cũng không hê thua kém.

Đám người săn trộm không còn cách nào khác, bị hai mặt giáp công, nhanh chóng ném súng ra ngoài, giơ tay ôm đâ u bước xuố ng xe, nộp vũ khí đâ u hàng.

Hô Dương và Thạch Đâ ù trói bọn chúng lại. Bành Dã và Ni Mã lên xe kiểm kê, tịch thu súng trường, súng tự động của bọn chúng cùng với mấ y ngàn viên đạn.

Sau khi bị bắ t, nhóm săn trộm sáu người rấ t ngoan ngoãn, cúi đâ u ngô i dưới đấ t không nói câu nào.

Do vừa nổ súng đã gặp phải đội Bành Dã, số linh dương bị bọn chúng bắ n chế t không nhiệ `u, chỉ có vài ba con.

Bành Dã chia sáu người lên ba chiế c xe, chính mình lái xe của bọn chúng. Trình Ca câ m máy ảnh ngô i lên theo.

Bành Dã nhìn cô một cái.

Trình Ca thấ y rấ t rõ quá trình vừa rô ì, lúc này ánh mặ t nhìn Bành Dã có thêm vài phâ n ngưỡng mộ nguyên thủy nhấ t của một người phụ nữ trước sức mạnh và tố c độ của một người đàn ông.

Nhưng Bành Dã không vui vẻ, cau có trách cô: "Lâ`n sau đừng chán sô ng vươn người ra ngoài cửa sổ nữa".

Ban đâ`u Trình Ca không hiểu, sau đó mới nhớ mình đã câ`m máy ảnh vươn người ra ngoài chụp ảnh lúc xe lao xuô´ng triê`n đô`i.

Trình Ca chụp hai gã săn trộm trên ghế sau, ánh mặ t bọn chúng lộ rõ vẻ ấ m ức và kháng cự, nhưng không hệ có vẻ xấ u hổ hay ăn năn.

Trình Ca ngô i trước mặt chúng, hỏi: "Làm nghê này kiế m được nhiê u tiê n không?"

Gã lớn tuổi hơn không nói, gã trẻ tuổi gật đâ`u: "Kiế m được nhiê`u hơn làm ruộng".

Trình Ca hỏi: "Một tấ m da linh dương bao nhiều tiê n?" "Tấ m nhỏ vài nghìn, tấ m to mấ y nghìn, nhưng mọi người

chia nhau, rô`i trừ vô´n liê´ng, cũng không được bao nhiêu".

Trình Ca trâ`m ngâm một lát.

Khu vực Kashmir của ´n Độ sản xuấ t nhiề ù áo choàng Shahtoosh dùng da linh dương Tây Tạng làm nguyên liệu, một chiế c áo choàng câ n ba để n năm tấ m da linh dương, giá bán tới hàng chục nghìn đô la Mỹ.

Những kẻ săn trộm nă mở tâ ng dưới cùng của chuỗi tiêu thụ, lợi nhuận của bọn chúng tương đố i ít, hàng đố ng tiê n bị những kẻ thủ lĩnh săn trộm kiêm trung gian mua bán như Chô n Đen chiế m hế t.

Một tấ m da không được bao nhiều tiề n, nhưng hàng trăm hàng ngàn tấ m sẽ được rấ t nhiề u tiề n.

Nghe người trong trạm nói, Chô`n Đen đang muô´n lên đỉnh cao của chuỗi tiêu thụ, chuyển sang sản xuâ´t áo choàng Shahtoosh. Còn kênh mua bán da dê nă`m trong tay hă´n hiện có râ´t nhiê`u nhóm muô´n nhảy vào giành giật để trở thành Chô`n Đen tiế´p theo.

Trình Ca hỏi: "Linh dương con bán được bao nhiều tiê`n?"

Thanh niên nói: "Lông không mượt, da lại bé, không được bao nhiêu tiê`n".

"Vậy tại sao còn giế t linh dương con?" "Không giế t thì lỗ vố n".

"Lỗ vô n?"

Bành Dã đang lái xe nói xen vào: "Nào xe nào súng nào đạn, tấ t cả đề `u câ `n có tiề `n. Rấ t nhiề `u người bán cả gia sản rô `i tụ tập lại thành những nhóm nhỏ".

Trình Ca hỏi: "Chô `n Đen cung cấ p đô `nghê ` cho bọn họ à?"

"Đúng thể ". Bành Dã nói: "Hặ n rấ t có đã u óc, ban đã u theo người khác đi săn trộm, sau đó lập nhóm, sau đó nữa tự liên lạc với người mua và đám buôn lậu vũ khí. Rấ t nhiề u nhóm săn trộm tại khu vực không người đề u thông qua hặ n để mua súng ô ng đạn dược và bán da linh dương".

Trình Ca nhấ t thời không nói được gì, từ hàng sau lại trèo lên hàng trước, thấ p giọng hỏi Bành Dã: "Bắ t bọn chúng vê xử lý thế nào?"

"Người mới, chỉ bắ n chế t hai, ba con linh dương, chỉ có thể giáo dục, cùng lắ m nhô t vài ngày. Nhưng tàng trữ và sử dụng súng trái

phép là tội nặng, phải giao cho công an".

Trình Ca cau mày: "Phâ`n tội liên quan đế´n săn trộm lại nhẹ như vậy thôi à?"

Bành Dã: "Nê u không thì sao?"

Trình Ca nói: "Như vậy không tỉ lệ thuận với những gì các anh phải bỏ ra".

Bành Dã yên lặng một lát, nói: "Chúng tôi làm những việc này không phải để tố ng ai đó vào tù mà là để bọn họ đừng tiế p tục làm nữa".

Trình Ca hơi chấ n động trong lòng, một hô i lâu không nói nữa.

Một lát sau Trình Ca quay lại nhìn. Ngay cả cô cũng có thể thấ y người lớn tuổi đó tuyệt đô i không phải lâ n đâ u tiên làm việc này.

Cô nói: "Hă´n có thể không phải người mới, từng giế´t rấ´t nhiề`u linh dương nhưng các anh không phát hiện".

Bành Dã: "Vậy cũng chỉ có thể trách chúng tôi không phát hiện ra".

Trình Ca mấ p máy môi, cuố i cùng lại không nói tiế p nữa.

Gâ n tô i vê dê n trạm bảo vệ. Mâ y chiế c xe đỗ trên bãi đấ t trô ng gâ n trạm, có không ít người tụ tập ở đó.

Trình Ca hỏi: "Chuyện gì thế ?"

Bành Dã thoáng nhìn một cái, nói: "Đố t da".

Da linh dương thu được là `n trước còn chưa xử lý, hôm nay thiêu hủy luôn thể. Không ít phóng viên đài truyê `n hình và báo chí để ´n

phỏng vấ n đưa tin.

Gã thanh niên bị trói dán mặt vào cửa kính xe, tặc lưỡi: "Nhiê `u da linh dương như vậy giá trị bao nhiều tiê `n chứ? A, còn có cả da gâ ´u! Lâ `n trước tôi nghe nói đám thặ `ng móm ở thôn bên cạnh bặ ´n được một con báo tuyê ´t, bán được hai ngàn...".

Bành Dã nhìn hă n cảnh cáo, hă n im miệng ngô i xuố ng.

Vê để n trạm, Bành Dã còn có nhiê u công việc câ n tiế p tục giải quyế t.

Trình Ca không hứng thú với cánh phóng viên nhà báo, lập tức quay vê phòng lưu ảnh vào máy tính.

Mùi da cháy khét theo gió bay vào phòng, bên ngoài tiế ng người huyên náo.

Năm ngày sinh tô n nơi hoang dã, lương khô, rắ n rế t, màn trời chiế u đấ t, ngày ngày làm bạn với nguy hiểm, cô đã ngộ ra đôi chút.

Trình Ca gập máy tính lại, dùng điện thoại lên mạng tìm thông tin về báo tuyế t, lại chỉ thấ y một loạt thông tin về phim truyề n hình.

Cô vuố t xuố ng một hô i lâu mới tìm được thông tin về động vật đó. Trên lớp da trắ ng lố m đố m nước chấ m đen, thân hình thon dài linh hoạt, cực kỳ đẹp. Số lượng báo tuyế t tại Khả Khả Tây Lý chỉ có mấ y trăm con.

Trình Ca lâ y thuô c ra hút, hút được một nửa nhìn ra ngoài cửa sổ, các phóng viên chụp ảnh đề u đã giải tán, đố ng lửa đố t da thú cũng đã sắ p tàn.

Đang là hoàng hôn, thê lương, vă ng lặng, mênh mang.

Trình Ca kẹp điể u thuố c nhìn một lát, câ m máy ảnh lên chụp đố ng lửa să p tàn trong buổi chiế u chạng vạng trên cao nguyên.

Điện thoại đổ chuông, người gọi là người quản lý của cô. "Trình Ca?"

"Ù".

"Bạn để n vùng nghèo khó hoang vu thật đấ y à? Mấ y ngày nay gọi điện thoại cho bạn suố t mà không sao gọi được".

"Tuâ`n trước ở khu vực không người, sóng không tố t lắ m". "Bạn nói là chỉ đi hơn mười ngày thôi mà, bây giờ nên vê rô i".

""

"Sao thê´?"

"Theo đội tuầ`n tra lâu một chút mới có thể chụp được ảnh đẹp. Lầ`n trước tôi đề´n Nam Mỹ còn đi theo đội bảo vệ rừng nhiệt đới ba tháng liề`n".

"Bạn yêu ơi, tôi thật sự rấ t thích bạn đấ y". Người quản lý của cô cười khanh khách: "Đó là lúc còn mới. Bây giờ bạn không câ n làm thế, chỉ câ n qua quýt là được rô i. Có tên bạn ở đó là xuôi hế t".

Trình Ca nhìn trời chiế u và đố ng lửa còn chưa tàn hẳn bên ngoài, nói: "Tôi muố nở lại thêm một thời gian nữa".

"Thê´ không được, ngày mai bạn phải vê`". "Sao thê´?"

"Chẳng phải bạn muố n mở triển lãm ảnh về chuyế n đi là n này hay sao? Tôi đã đặt xong hành trình triển lãm rô i, nế u bạn về muộn là phải hủy bỏ triển lãm ở mấ y thành phố ".

""

"Bạn yêu ơi, đó không phải nơi nên ở lâu, để n để trải nghiệm một chút là được rô `i. Vê ` tă ´m rửa sạch sẽ, trở lại với đô thành thôi".

Trình Ca dụi tắ t điể u thuố c: "Được rồ ì, ngày mai tôi về ". "Tôi mong gặp lại bạn lắ m".

Trình Ca ngặ t điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặt trời đã xuố ng núi, trên bà u trời chỉ còn vài đám mây màu đỏ nhạt.

Còn đố ng lửa đã tă t hẳn, chỉ để lại một đố ng than đen sì.

CHUONG 21: CHIA TAY

Đế n tám giờ tố i Bành Dã mới giải quyế t xong công việc.

Lúc chuẩn bị ăn cơm, anh nhớ tới Trình Ca, để n cửa phòng cô nhìn vào, trong phòng tố i đèn.

Bành Dã đi ra ngoài trạm bảo vệ, nhìn thấ y bấ u trời đêm mùa hè. Anh không có tâm tư thưởng thức, đưa mặ t nhìn đố ng tro da thú, nhìn thấ y đố m lửa đã u điể u thuố c.

Trình Ca ngô i dưới đấ t.

Nghe thấ y tiế ng bước chân, cô quay lại thoáng nhìn Bành Dã rô ì tiế p tục hút thuố c.

Bành Dã nói: "Chuẩn bị ăn cơm thôi".

"Ò, tôi hút xong điể u thuố c đã". Cô nhìn trời sao, nói: "Lâ n đâ u tiên tôi nhìn thấ y bảy ngôi sao Bắ c Đẩu".

Bành Dã ngắng đâ`u, không câ`n tìm kiế m mà ngay lập tức nhìn thấ y sao Đại Hùng.

Trình Ca hỏi: "Anh biế t các chòm sao à?"

Bành Dã nhìn theo ánh mắ t cô, khẽ cười một tiế ng, nói: "Cô nhìn nhâ m rô ì. Bây giờ cô đang nhìn là sao Bắ c Cực thuộc chòm sao Tiểu Hùng".

Trình Ca hỏi: "Không phải bảy ngôi sao nổ i thành hình chiế c thìa sao?"

Bành Dã nói: "Hình này không giố ng. Cô nhìn chiế c thìa đó xem, cán nó gãy rô `i".

Bành Dã khẽ đỡ că m cô kéo xuố ng dưới một chút: "Đây mới là Bắ c Đẩu thấ t tinh, mặt thìa quay đúng hướng. Còn ngôi sao ở cuố i chiế c thìa méo của cô đó là sao Bắ c Cực".

Trình Ca nhanh chóng hiểu ra, quả nhiên bảy ngôi sao này giố ng một chiế c thìa bình thường hơn.

"Còn các chòm sao khác nữa?"

Bành Dã ngô i xuố ng bên người cô, chỉ cho cô xem: "Dạy cô một chòm đơn giản nhấ t, chòm sao Thiên Hậu".

Anh giơ ngón trỏ lên, đố t ngón tay thon dài, vẽ một nét lên trời trước mã t cô: "Hình chữ W".

Trình Ca ngắng mặt lên: "A, nhìn thấ y rô i. Còn gì nữa?"

Bành Dã chưa kịp nói tiế p, Trình Ca lại vẽ một nét dài lên trời sao: "Đó là ngân hà đúng không?"

"Đúng". Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: "Nhìn thấ y bên cạnh ngân hà không, chỗ đó, chòm sao như hình đại bàng â y".

""

"Đại bàng đang giương cánh". "...".

"Thực ra hơi giố ng một chiế c dĩa". "Nhìn thấ y rồ ì".

"Đó là chòm sao Thiên Ưng".

"Bởi vì nó giố ng một con chim ưng trên trời à?"

"...". Bành Dã cười không phát ra tiế ng, nói: "Đúng thế ". Anh chỉ sang bên kia ngân hà: "Hình thoi đó, có tay câ m,

là chòm sao Thiên Câ`m".

"Bởi vì giố ng chiế c đàn hạc?"

"Ò. Giữa hai chòm sao này có một hình chữ thập hơi gấ p khúc như thiên nga giương cánh, đó là chòm sao Thiên Nga".

Trình Ca quên điể u thuố c đang cháy trên tay, vẫn ngắng đâ u lên: "Thật sự rấ t giố ng".

Cô nhìn một lát, phát hiện một vấ n đề `: "Trong ba chòm sao này đề `u có một ngôi sao rấ t sáng".

Bành Dã nói: "Ba ngôi sao đó cũng được gọi là 'Tam giác lớn mùa hè', độ sáng rấ t cao, dù là ở thành phố , cô ngắng đâ `u lên cũng có thể nhìn thấ y được".

Trình Ca nghe xong yên lặng.

Bành Dã đứng dậy, nói: "Đi ăn cơm thôi".

Trình Ca ngắng đâ u lên: "Anh mới dạy được sáu chòm sao".

"Tám mươi tám chòm tấ t cả, bây giờ cô có học được hế t không?" Bành Dã buô `n cười: "Sau này còn có nhiệ `u cơ hội, mỗi đêm dạy cô một chút".

Anh quay lại đi về phía trạm bảo vệ. Trình Ca dụi tặ t thuố c, đi theo sau.

Phía trước, Bành Dã vừa đi vừa dặn dò: "Lát nữa ăn nhiê`u rau dưa một chút. Miệng cô nhiệt hê´t rô`i".

Trình Ca ở một tiế ng.

"Thịt cũng ăn nhiê `u một chút, mâ y ngày nay dinh dưỡng không đủ".

Trình Ca lại ở một tiế ng.

Com nước xong đã gâ n mười giờ tố i.

Người của đội số Một, đội số Hai đã lên đường đi tuầ n tra, người trong đội số Ba, đội số Bố n mấ y ngày nay đề u đã quá khổ cực, mệt muố n chế t, cũng bẩn muố n chế t luôn, tấ t cả chỉ mong tấ m rửa sạch sẽ rồ i đi ngủ một giấ c thật ngon.

Trong trạm chỉ có một khu tấ m rửa. Mấ y người đàn ông để cho Đạt Ngõa và Trình Ca đi tấ m trước.

Đạt Ngõa ra bên ngoài cho gió hong khô tóc. Trình Ca nói không muố n đi, ngô i trong phòng hút thuố c lá. Cách một cánh cửa, những người đàn ông cười đùa vui vẻ trên hành lang, đủ loại tiế ng động của bàn chải đánh răng, cố c chén, chậu rửa mặt, dép lê loẹt quẹt.

Trình Ca mở điện thoại di động, xem qua thông tin đặt vé máy bay nhận được ba tiế ng trước đó.

Trên hành lang nhanh chóng yên tĩnh lại, tiế ng động dâ n đi vê phía phòng tắ m.

Trình Ca bóp tă thuô c, thay giâ y cao gót đi ra ngoài.

Da giâ y màu đen, đê giâ y màu đỏ.

Hành lang thô sơ, giâ`y cao gót của cô giẫm lên nê`n xi măng không vang như giẫm lên trên sàn nhà.

Cô mở cửa khu nhà tấ m ra, hơi nước mịt mờ tạt vào mặt. Trong các gian phòng tấ m, những người đàn ông cười đùa, nói chuyện trên trời dưới biển, thoa xà phòng, xố i nước.

Cửa phòng tấ m nào cũng đóng kín, cô không biế t Bành Dã tấ m trong phòng nào.

Cô đóng cánh cửa bên ngoài lại, tay khẽ run lên.

Mấ y người đàn ông tấ m rửa cười đùa trong các gian phòng tấ m tràn ngập hơi nước và mùi xà phòng. Đào Tử đột nhiên gọi: "Thấ t Ca".

Bành Dã trả lời một tiế ng.

Trình Ca đi để n phòng Bành Dã, tiế ng giâ y cao gót bị tiế ng nước át mấ t.

Cô đẩy cửa phòng tă m ra, không mở được. Cô dùng móng tay cào mấ y cái, người trong phòng phát hiện, chỉ chớp mấ t sau đã rút then cài cửa.

Trong phòng tấ m chật hẹp, Bành Dã trâ n truô ng, trên người trên đâ u đê u ướt nhẹp, ngay cả mã t cũng ướt sũng, rấ t kinh ngạc.

Trình Ca lao vào trong lòng Bành Dã, ôm chặt lấ y anh, hơi thở trở nên đô n dập.

Bành Dã lập tức cài cửa lại.

Cô đẩy anh vào tường, cởi áo của chính mình. Bành Dã cởi quâ n giúp cô.

Gian bên cạnh, đám đàn ông đang trêu chọc Ni Mã về chuyện Mạch Đóa. Ni Mã số t ruột giải thích với bọn họ.

Bành Dã xoay người đè Trình Ca vào tường, hai người ôm chặt lấ y nhau, hôn nhau nô `ng nhiệt.

Hơi nước bao trùm thân thể hai người, ướt át, trắ ng muố t. Tiế ng tim đập và tiế ng thở bên tai át tiế ng â m ĩ trong khu phòng tắ m.

Bành Dã vòng tay xuố ng dưới khoeo chân nâng một chân cô lên, vừa định đi vào thì Trình Ca lại không cẩn thận trượt chân. Trên người cô toàn là nước, tường ố p gạch men quá trơn, cô không đứng nổi.

Bành Dã vòng nố t tay kia xuố ng khoeo chân còn lại nâng cả người cô lên, đè cô dựa vào tường.

Cô ôm chặt cổ Bành Dã, chao đảo trong không gian chật hẹp. Cô nghiêng đâ u ghé vào bên tai anh, ngậm vành tai anh, rên rỉ thành tiế ng, chỉ đủ để một mình anh nghe thấ y.

Ni Mã bên cạnh số t ruột gọi to: "Thấ t Ca, anh nói các anh â y một câu đi, bảo các anh â y đừng nói lung tung nữa!"

Cổ tay Bành Dã đỡ bắ p đùi Trình Ca, dán sát vào người cô, hôn lên cổ cô.

Thạch Đâ`u cười: "Cậu thấ y không? Thấ t Ca cũng không bênh cậu nữa. Thôi cậu thừa nhận đi".

Trình Ca kẹp chặt eo Bành Dã, đu lên trên người anh.

Hô` Dương nói: "Đúng rô`i, Thâ´t Ca, ngày mai chúng ta phải đề´n thị trâ´n Đà Đà, mâ´y giờ lên đường?"

Trình Ca để ngoài tai, că n tai Bành Dã, thở dố c nặng nề . Mùi bô kế t thoạng thoảng trên mặt, trên cổ, trên tóc anh khiế n cô mê

say.

Bành Dã lấ y giọng, nói: "Sáu giò".

Mắ t anh đen láy nhìn chặ m chặ m Trình Ca, mặt Trình Ca ửng hô ng, mặ t lờ đờ ướt át, lông mày nhíu chặt.

Mâ´y người đàn ông tă´m trong các phòng bên cạnh lâ`n lượt tắ´m xong đi vào. Đào Tử gọi một tiế´ng: "Thâ´t Ca, em vào trước đây".

Bành Dã nói một tiế ng: "Ò".

Người cuố i cùng đã rời khỏi phòng tắ m, Trình Ca không nhịn được nữa, ngậm vành tai Bành Dã, rên ri không ngừng.

Cuố i cùng.

Bành Dã chậm rãi đặt cô xuố ng, thân thể đè cô sát vào tường. Người cô mê m rũ không còn chút sức lực nào.

Anh cúi đâ`u vuô´t mái tóc cô, nâng că`m cô lên, hôn lên má cô ửng hô`ng.

Cô không hê` kháng cự.

Thân thể không còn co rút, cô dịu dàng ôm eo Bành Dã, nghiêng đâ`u dựa vào ngực anh.

Cứ thể ôm nhau, không ai nói gì cả.

Một lát sau, Bành Dã cúi đâ`u cọ vào má cô: "Tôi có cảm giác cô có chuyện câ`n nói với tôi".

Trong phòng tấ m im lặng để n lạnh lẽo. Trình Ca nói: "Ngày mai tôi về `".

Trình Ca quay vê phòng, Đạt Ngõa còn chưa ngủ. Trình Ca trèo lên giường, chân hơi rã rời.

Đạt Ngõa hỏi: "Trình Ca, ngày mai chị đi rô`i à?" "Ò, phải bă´t đâ`u chuẩn bị cho triển lãm ảnh". "Chị chụp đủ ảnh chưa?"

"... Đủ rô ì".

"Chưa đủ thì cứ quay lại". "Ù".

Trình Ca trở mình, một lát sau lại xoay người nă m sấ p xuố ng giường.

Ánh trăng rấ t sáng chiế u vào trong phòng.

Vừa rô i trong lòng Bành Dã, cô vừa nói xong câu "Ngày mai tôi vê " thì Ni Mã ở bên ngoài cũng số t ruột kêu lên: "Thấ t Ca, mọi người nói ngày mai chị Trình Ca phải vê `rô `i".

Cô không ngờ Bành Dã lại trở thành người cuố i cùng biế t tin này.

Cô không kịp nuố t hai tiế ng "Tạm biệt" xuố ng mà vẫn nói ra miệng.

Cuố i cùng, anh bình tĩnh gật đâ u.

Trái tim Trình Ca trĩu xuố ng, vô thức nă m bức tường, lại không nă m được thứ gì.

"Tổ t. Trình Ca...". Bành Dã bình tĩnh để n mức làm cô sợ, nhưng rõ ràng chưa sắ p xế p được từ ngữ: "Cô...".

Anh như một tờ giấ y trắ ng, anh không biế t mình phải nói gì. Trình Ca nhìn anh. "Cô nói đi, bây giờ...", anh chỉ mạnh ngón trỏ xuố ng đấ t: "Tại đây, nói cho rõ. Trình Ca... Cô coi tôi là cái gì?"

Trình Ca cụp mặ t, không thể nhìn vào mặ t anh. Anh bước tới bóp cặ m cô: "Nói đi!"

"Anh cũng biế t mà".

"Tôi muố n cô chính miệng nói cho rõ". Anh bóp mạnh hơn.

Tay Trình Ca mê m ra, cuố i cùng ngước mặ t lên: "Tình một đêm".

Bành Dã nhìn cô, môi run run, một lát sau hai mặ t ươn ướt.

Anh că´n chặt răng. Trình Ca cho ră`ng một giây sau anh sẽ gâ`m lên, nhưng tiế´ng cười của Đào Tử trên hành lang bên ngoài lại khiế´n anh nuố´t vào, hóa thành một tiế´ng nghẹn ngào: "Trình Ca, tôi cho ră`ng... Chúng ta không phải như vậy".

Rố t cuộc là anh đau khổ, giận dữ, hay là tóm chặt một tia hy vọng cuố i cùng không chịu buông tay, Trình Ca không biế t.

Trong lòng cô đã lạnh ngắ t, không phải như vậy thì có thể như thế nào?

Cuố i cùng cô lại chỉ nói nhỏ: "Chúng ta ra ngoài thôi". Trở lại nơi thuộc về `mỗi chúng ta, đó là tố t nhấ t. "Chúng ta ra ngoài thôi". Cô nói.

Bành Dã buông mặt cô ra.

"Trình Ca, cô giỏi lă m. Đi rô i thì đừng quay vê nữa. Tôi mà đi tìm cô, tôi là cháu cô luôn". Anh không nói thêm nữa, thậm chí còn không nhìn cô thêm cái nào, mặc quâ `n áo vào rô `i đi ra.

Trình Ca nă m sấ p trên giường một hồ i lâu, hỏi: "Đạt Ngõa?" "Gì?"

"Hô` Dương là người thê´ nào?"

"Anh â´y râ´t giô´ng Thâ´t Ca, không nhiê`u lời nhưng thông minh, biê´t suy nghĩ...".

Đợi Đạt Ngõa nhận xét xong, Trình Ca lại hỏi: "Còn Đào Tử thì sao?"

"Đào Tử à...". Đạt Ngõa nói rấ t lâu. "Thế đại ca Đức Cát?"

"Đại ca anh â y...".

Trình Ca hỏi một lượt tấ t cả mọi người trong đội, cuố i cùng hỏi: "Còn Bành Dã?"

"Ơ kìa...". Đạt Ngõa nói: "Ni Mã nói cô và Bành Dã rấ t thân mà".

"Cũng không phải thân lắ m". Trình Ca nói: "Chúng tôi giao lưu không nhiệ u... nói chuyện không nhiệ u".

"Cũng đúng, Thấ t Ca rấ t lạnh lùng, không thích nói chuyện lắ m".

Trình Ca hỏi: "Anh ta thích ăn cái gì?"

"Anh â´y không kén ăn, ò, thích ăn đuôi bò hâ`m nhưng râ´t ít khi được ăn".

Ánh trăng trong vă t chiế u vào mặ t Trình Ca. Cô lại hỏi: "Không thích ăn gì?"

"Nghe nói trước kia rấ t không thích ăn khoai tây, nhưng sau khi tới đây cuộc số ng khó khăn, không thể như ý muố n được".

"Anh có thói quen và sở thích gì không?"

"Thói quen â´y à? Ngày nào cũng phải tắ´m. Đế´n khu vực hoang dã, dù là mùa đông cũng phải xuố´ng sông tắ´m. Có lúc tắ´m xong còn bắ´t được cá mang về`".

Trình Ca cười mim.

"Mỗi là n trước khi lái xe đề u phải kiểm tra xe và súng ô ng một là n. Thói quen thì nhiệ u lă m". Đạt Ngõa nói: "Còn sở thích, anh â y thích vẽ bản đô , còn có cả luô ng gió, sao trời gì đó nữa, mọi người đề u không hiểu. Còn nữa, anh â y chưa bao giờ uố ng rượu".

Trình Ca lại nhớ tới lâ n nọ đi lâ y máy ảnh, anh có uố ng rượu.

"Không uố ng rượu à?"

"Đúng vậy, thuố c hút rấ t nhiề u nhưng không bao giờ uố ng rượu". Đạt Ngõa nói: "Đại ca Đức Cát còn nói Thấ t Ca là người khó tính nhấ t, ngang bướng nhấ t anh ấ y từng gặp, có đánh chế t anh ấ y cũng sẽ không chịu thua ai".

Trình Ca không nói gì thêm nữa, quay mặt đi chỗ khác.

Sáng sớm hôm sau Trình Ca phải xuấ t phát, Thạch Đâ u và Ni Mã đưa đi. Trình Ca nói trên đường muố n ghé qua bệnh viện thăm Thập Lục, Thạch Đâ u nói không thành vấ n đề .

Đang nói chuyện thì đám Bành Dã đi ra, cũng chuẩn bị lên xe.

Thạch Đâ`u nói: "Thâ´t Ca, cũng không có việc lớn gì, để em và Đào Tử đi là được rô`i, anh đưa Trình Ca đi một chuyế´n".

Bành Dã không thèm nhìn Trình Ca, nói: "Hai cậu đưa là đủ rô ì".

Trình Ca nhìn Bành Dã chă m chặ m. Bành Dã quay lại lướt qua ánh mặ t cô, không hệ dừng lại, xoay người bước đi.

Sáng sớm, gió trên đô ng hoang thổi rấ t mạnh. "Bành Dã". Trình Ca gọi anh.

Anh quay lại hỏi: "Có việc gì thế ?" Trình Ca nhấ t thời không nói được gì.

Bành Dã yên lặng một lát, cuố i cùng nói một câu: "Sau này cô phải số ng thật tố t".

Trình Ca hỏi: "Tố t thế nào?"

Bành Dã nói: "Nghe lời bác sĩ, đừng làm tổn thương chính mình".

Trình Ca không lên tiế ng.

Bành Dã xoay người định đi nhưng lại không đi được. Anh nhă mm 't một lát, lại nhìn Trình Ca, nói: "Trình Ca, cô đáng số ng thật tố t".

Trình Ca hỏi: "Anh không hận tôi à?" Bành Dã không đáp, chỉ nhìn cô.

Trình Ca cũng nhìn anh, hỏi: "Tôi có thể quay lại tìm anh không?"

Bành Dã yên lặng, đôi mắ t
 đen nhìn cô chặ m chặ m một hô i lâu, hỏi: "Với lý do gì?"

Trình Ca há miệng ra, cuố i cùng lại ngậm vào. Ánh mặ t Bành Dã dâ n dâ n ảm đạm: "Không thể". "Vậy thì không tới tìm anh nữa". Trình Ca nói: "Nế u như ngày nào đó anh muố n gặp tôi, anh có thể đế n tìm tôi".

"Không thể". "Vì sao?"

"Bởi vì tôi không phải của cô". Bành Dã nói.

Trình Ca nhìn anh vài giây, không nói gì nữa, quay lại trèo lên xe.

Bành Dã cũng không quay lại nhìn cô.

Anh đã thấ t bại thảm hại, không thể quỳ xuố ng trước mặt cô nữa.

Đế n bệnh viện thăm Thập Lục xong, chẳng bao lâu sau đã đế n Cách Nhĩ Mộc.

Thạch Đâ`u và Ni Mã đưa Trình Ca đế n bế n xe đường dài, hỏi xe khách tới Tây Ninh. Lúc mua vé Trình Ca đòi trả tiề n, Thạch Đâ`u số ng chế t không chịu, nhấ t quyế t phải mua vé xe cho cô, rấ t áy náy: "Trình Ca này, để n Tây Ninh rô i quay về mấ t mấ y tiế ng đô ng hồ , thật sự tố n xăng, không có lợi. Mong cô đừng trách".

Trình Ca nói: "Không sao, đi xe khách cũng rấ t tiện".

Ni Mã đứng ngây ngô c bên cạnh, mặ t đỏ hoe không nói gì.

Trình Ca xoa đâ`u Ni Mã, chỉ nói: "Chú ý an toàn, còn chưa tỏ tình với Mạch Đóa đâu".

"Chị Trình Ca, sau này chị có để n đây thì nhấ t định phải để n thăm bọn em".

Trình Ca ở một tiế ng, nhưng cũng biế t từ biệt có lẽ chính là cả đời không gặp lại.

Trước lúc Trình Ca lên xe, không biế t Thạch Đâ u đi đâu. Xe sắ p lăn bánh, Trình Ca lâ y một cây thuố c trong vali ra đưa cho Ni Mã: "Mang vê cho mọi người trong đội hút".

Ni Mã từ chố i không chịu nhận. Trình Ca nói: "Sau này cậu còn gọi chị là chị nữa không?"

Ni Mã kìm nước mặ t nhận lâ y.

Bê´n xe nhê´ch nhác lộn xộn, chen lâ´n xô đẩy, mặt trời chói chang gay gắ´t. Trình Ca không đợi được Thạch Đâ`u, bước lên xe. Lúc xe sắ´p nổ máy, cô lại nghe thấ´y tiế´ng Thạch Đâ`u gọi phía sau: "Trình Ca".

Trình Ca quay lại, mấ y chiế c xe khách chạy cắ t mặt nhau, cô hơi kinh hãi.

Thạch Đâ`u lách qua khe hở giữa hai chiế c xe khách, chạy đế n chỗ cô, trên tay câ m hai chai nước và một túi táo xanh. Hắ n hơi thấ p, giơ lên tương đố i vấ t vả: "Trình Ca, trời nóng, mang theo ăn trên đường".

Trình Ca lập tức thò tay ra ngoài câ`m lâ´y.

Xe đã chạy xa, Thạch Đâ`u và Ni Mã vẫn chạy đuổi theo: "Nhớ phải ăn đâ´y, đừng lãng phí".

Trình Ca mở túi lưới lấ y một quả táo xanh ra, dùng tay lau lau, că n một miê ng. Nước quả ngọt mát, cổ họng cô dường như không còn quá đă ng chát nữa.

Buổi chiế `u Trình Ca vê `đế n nhà, không có chút tinh thâ `n nào, tấ m một cái rô `i nă `m lên giường ngủ.

Không biế t ngủ bao lâu, có người mở khóa cửa, âm thanh rấ t nhỏ. Trình Ca lập tức tỉnh lại đi ra khỏi phòng, trông thấ y Phương Nghiên đang đi từ cửa vào.

Phương Nghiên sửng số t: "Em về lúc nào? Tại sao không nói với chị một tiế ng?"

Trình Ca hỏi: "Chị lâ y chìa khóa ở đâu ra?"

"Mẹ em cho chị. Chị đã thuê người giúp việc để n dọn nhà giúp em".

Trình Ca không nói nữa, xoay người đi để n quâ y bar rót nước uố ng.

Phương Nghiên vào nhà. Dù luôn răn dạy Trình Ca qua điện thoại nhưng mỗi là `n gặp mặt Phương Nghiên đê `u bị khí thế ´ của Trình Ca đè bẹp, những lời nói qua điện thoại không bao giờ có thể thố ´t ra trước mặt Trình Ca.

Phương Nghiên suy nghĩ một lát, cuố i cùng chỉ hỏi một câu tâ m thường: "Công việc kế t thúc rô i à?"

Trình Ca ở một tiế ng, nửa giây sau hỏi: "Chị uố ng nước không?"

Phương Nghiên cảm thấ y lạ: "Có".

Trình Ca rót cho Phương Nghiên một cố c nước, đặt lên mặt quâ y chứ không đưa cho Phương Nghiên.

Phương Nghiên tự đi tới lấ y, nói: "Em ngủ chập chòn quá, một chút tiế ng động cũng có thể đánh thức em".

Trình Ca bưng cố c nước lên, nhớ dạo này có mấ y lâ n cô ngủ say như chế t.

"Vẫn không có cảm giác an toàn". Phương Nghiên nói xong lại cảm thấ y không nên nói nữa.

Trình Ca làm như không nghe thấ y, mở ngăn kéo lấ y thuố c lá ra. Cô kéo chiế c ghế cao chân ra ngô i lên, bắ t chéo chân hút mấ y hơi, cảm thấ y thuố c hơi nhạt.

Phương Nghiên quan sát cô một lát, nói: "Em đen hơn một chút, cũng gâ y đi một chút".

Trình Ca đưa tay kẹp điể u thuố c trên miệng, ưỡn ngực hỏi: "Chỗ này thì sao?"

"...Sao lai to hon the ?"

Trình Ca phun ra một vòng khói, cười một tiế ng: "Đàn ông mân mê đấ y".

Phương Nghiên nhớ tới người đàn ông nghe điện thoại, định nói gì đó nhưng không muố n phá hoại bâ u không khí trò chuyện thân tình như chị em với Trình Ca lúc này nên lại nuố t vào.

Phương Nghiên uố ng nước, vô tình quay sang nhìn bức tường bên cạnh quâ y bar, giật thót tim.

Trong tử kính màu đen bày đâ y máy ảnh và ô ng kính như vô số con mã t người. Lâ n nào để n đây Phương Nghiên đề u thót tim, lúc nào cũng rấ t sợ chiế c tử này. Nhưng thứ duy nhấ t trên đời này có thể làm cho Trình Ca chăm chú và bình tĩnh chính là máy ảnh.

Vài ngày trước mấ t liên lạc với Trình Ca, Phương Nghiên cảm thấ y rấ t thấ t bại, nên đã trò chuyện với cha là giáo sư tâm lý học.

Ông Phương chỉ nói: "Con và dì con giố ng nhau, đề u cho ră ng Trình Ca gây sự, không nghe lời. Nhưng hai người đề u không thấ y Trình Ca đang tự cứu mình trong tiê`m thức. Mặ´c chứng bệnh này, nê´u mỗi ngày không gây sự, không theo đuổi

kích thích, Trình Ca sẽ trâ m cảm dẫn đế n tự sát. Hai người luôn chỉ trích Trình Ca không thể khô ng chế chính mình, nhưng nế u nó có thể khô ng chế thì còn câ n một bác sĩ như con làm gì?"

Phương Nghiên xấ u hổ, nói: "Con bị ảnh hưởng. Dì suố t ngày nói với con, Trình Ca ưu việt hơn rấ t nhiề u người, không hiểu vì sao vẫn không hạnh phúc".

"Bởi vì hạnh phúc không phải thứ có thể so sánh". Ông Phương thở dài nói: "Con có thành kiế n với Trình Ca. Như con luôn nói ô ng kính máy ảnh trong nhà Trình Ca rấ t đáng sợ, con chỉ muố n phân tích xem có phải Trình Ca lại tái phát hay không, mà không nghĩ tới việc tấ t cả những đau khổ và những gì nó gặp phải đề `u là phản ứng dây chuyê `n từ đêm cha nó mấ t vì tai nạn đó. Đố i với nó, máy ảnh không chỉ là nghê `nghiệp và niê `m đam mê, cũng không chỉ là sự kế tục và tưởng nhớ cha nó, đó là cội nguô `n và cách duy trì ý thức của nó. Đố i với Trình Ca, con phải dùng trái tim".

Phương Nghiên nghĩ một lát rô i nhìn vê phía bức tường có tủ máy ảnh, đột nhiên lại cảm thấ y không còn quá đáng sợ nữa.

Không lâu sau người giúp việc theo giờ đã để n.

Trình Ca ngô`i yên tại chỗ, hút hế t điể u thuố c này tới điể u thuố c khác.

Phương Nghiên sợ người giúp việc lười biế ng, liên tục thúc giục bà ta lau chỗ này quét chỗ kia.

Phương Nghiên bận rộn như dọn dẹp nhà mình, Trình Ca nhìn Phương Nghiên một lát, cuố i cùng hỏi: "Buổi tố i chị có việc gì không?"

Phương Nghiên quay lại: "Không có việc gì. Hay là em vê `nhà ăn com?"

"Không đi". Trình Ca nói: "Thấ y bà ấ y lại không thoải mái". "Thực ra mẹ em rấ t quan tâm em, dì suố t ngày nói chuyện với chị về em".

Trình Ca nhìn mặt Phương Nghiên một lát, cười khẽ: "Chị thật là đơn thuâ n".

Phương Nghiên nghi hoặc, Trình Ca cũng không giải thích. Mẹ cô trò chuyện với Phương Nghiên vê cô là để kéo gâ n quan hệ dì ghẻ con chô ng.

Điện thoại di động trên bàn có chuông báo, Trình Ca ngậm thuố c trên miệng, câ m điện thoại lên xem. Người quản lý gửi tin nhấ n để n, nói các bạn bè trong nhóm đã chuẩn bị tiệc tẩy trâ n cho cô, chín giờ tố i.

Trình Ca nhă n lại OK.

Phương Nghiên suy ngẫm câu nói vừa rô`i của Trình Ca, cuố i cùng hiểu được, hơi hố i hận: "Thế không vê` nhà nữa, buổi tố i chị em mình ra ngoài ăn".

Trình Ca cúi đâ`u hút thuô´c lá: "Tô´i nay em lại bận rô`i, để hôm khác".

Phương Nghiên ở một tiế ng.

Trình Ca hỏi: "Chị biế t nấ u cơm không?"

"Sao? Biế t chứ. Em muố n nấ u cơm ở nhà à?"

Trình Ca ho mấ y tiế ng: "Ở nhà sạch sẽ hơn bên ngoài". "Thế ngày mai chị tới nấ u cơm". Phương Nghiên nói: "Em muố n ăn gì?"

Trình Ca ngước mặ t nhìn Phương Nghiên: "Chị biế t làm đuôi bò hâ m không?"

"Chị đã làm dẻ sườn hâ`m rô`i, chă c là không khác mâ y".

Trình Ca cau mày: "Dẻ sườn là dẻ sườn, đuôi bò là đuôi bò, sao lại không khác mấ 'y?"

Phương Nghiên nói: "Thế để chị hỏi thím Trương xem". Trình Ca nói lạnh nhạt: "Thôi được rô `i, tự em hỏi".

Phương Nghiên không rõ Trình Ca muố n làm gì, thấ y cô không có ý định nói chuyện tiế p nên cũng không hỏi, lại đi đôn đố c người giúp việc.

Một lát sau Phương Nghiên từ nhà vệ sinh đi ra, cau mày: "Trình Ca, thuố c chị kê cho em đâu?"

Trình Ca đáp: "Vứt rô `i". "Em...".

Trình Ca lạnh lùng nhìn đáp trả, Phương Nghiên lập tức không nói được gì nữa.

Trình Ca hút thuố c xong, từ trên ghế đứng xuố ng đấ t, gỗ gỗ tàn thuố c trên quâ y bar: "Bảo người ta lau chỗ này một chút".

Phương Nghiên đứng yên không lên tiế ng.

Trình Ca đi qua bên cạnh Phương Nghiên, nói một câu: "Chị kê lại thuố c đi, sau này em sẽ uố ng đúng giờ".

Phương Nghiên sửng số t rô i lập tức lộ vẻ vui mừng. Trình Ca đã mở cổng phòng ngủ ra: "Xong việc chị cứ về trước, em phải đi ngủ".

Trình Ca vẫn ngủ không ngon, lúc Phương Nghiên và người giúp việc ra về động tĩnh không lớn nhưng cô vẫn tỉnh giấ c, sau đó lại ngủ một giấ c chập chòn để n tám giờ tố i.

Rửa mặt chải đâ `u, trang điểm, thay quâ `n áo. Cô kẻ mặ ´t rấ ´t đậm, đánh son đỏ rực, mặc một chiế ´c váy sequin màu nude.

Mâ y trăm đôi già y cao gót trong tủ già y hiện ra trước mặt cô, cô đi để n là y đôi già y màu đen để đỏ từ trong ba lô ra xế p vào tủ.

Tổ i nay cô chọn một đôi giày màu da để hô ng.

Lúc ra cửa thoáng thấ y một đố ng máy ảnh và ố ng kính trên bàn, cô nhìn một giây rô i quay đi, không có tâm tư động vào.

Lúc Trình Ca tới địa điểm đã hẹn là chín giờ mười lăm phút.

Cả quán bar được bao trọn, quậy phá, uố ng rượu, khiêu vũ, lắ c lư, toàn là những người cô biế t hoặc nhìn quen mặ t. Trong vòng giao thiệp của cô có đủ loại người từ nhiế p ảnh gia, chuyên gia trang điểm đế n minh tinh lớn nhỏ.

Người quản lý của cô là một gã bóng, vừa thấ y Trình Ca đã vung vẩy tay chạy tới: "Ôi bạn yêu của tôi, tôi nhớ bạn chế t đi được".

Hấ n nhìn Trình Ca một cái, trang điểm rực rỡ, váy dài màu nude, dáng người trước căng sau vềnh, như có thể nhìn xuyên suố t dưới ánh đèn, cực kỳ nổi bật giữa đám người xanh đỏ loè loẹt. Hấ n dí ngón tay vào người cô: "Tính toán khéo lấ m".

Trình Ca cau mày nhìn hắ n, giơ ngón trỏ sờ mặt hắ n: "Đánh ít phâ n thôi".

Người quản lý ôm cô cười khanh khách: "Chỉ là một chút kem BB thôi mà. Đúng rô `i, dạo này tôi luyện được hai múi cơ bụng rô `i,

muố n sờ thì phải tố t với tôi một chút".

Trình Ca lấ y một ly cocktail từ chiế c khay trên tay nhân viên phục vụ, uố ng một ngụm rô i nói: "Bạn có tập ra cơ hông người cá tôi cũng không muố n sờ".

Người quản lý đẩy cô một cái: "Có phải cho bạn xem đâu chứ".

Hă´n kéo Trình Ca đế´n ngô`i xuố´ng bên quâ`y bar, hấ´t că`m ra hiệu với cô. Trình Ca cúi đâ`u châm thuố´c rô`i nhìn theo, thấ´y mấ´y người mẫu nam trong ánh đèn nhấ´p nháy.

Trình Ca hút thuố c, gỗ gỗ bật lửa: "Có người bạn thích à?"

Người quản lý lườm cô, lại ghé sát tới: "Bạn đã că t đứt với Cao Gia Viễn rô i mà, con người phải luôn đi vê phía trước chứ. Mà kể ra cũng nên că t đứt, bây giờ Cao Gia Viễn nổi lă m, dây dưa sẽ ảnh hưởng không tố t với bạn".

Trình Ca thổi một hơi thuố c vào mặt hắ n, cười lạnh: "Bạn cũng biế t lo xa rô i cơ đấ y".

Mấ y người đàn ông đang cười nhìn cô, cô nheo mặ t lại quan sát: "Có thể thôi à?"

"Thê này mà bạn còn chê được?"

Trình Ca hừ lạnh một tiế ng: "Chưa biế t là ai được lợi hơn". Người quản lý dựa đâ `u vào vai cô: "Rô `i rô `i rô `i... Bạn yêu,

chuyện này cứ coi như tôi làm hỏng đi, khiêu vũ nào".

Trình Ca hút một hơi thuố c, nhíu mày: "Không có hứng".

Cô vừa nói vừa quay vào quâ y bar, gõ ngón tay lên mặt quâ y: "Whisky".

Người quản lý cũng quay lại. Hấ n nhìn Trình Ca một lát, đưa tay đặt lên vai cô, thấ p giọng hỏi: "Bạn yêu, bạn vẫn còn chưa vê `với cuộc số ng thường ngày à?"

Trình Ca không để ý để n hă n, đưa chiế c cố c không cho bartender.

Người quản lý lại cười khanh khách: "Tố i nay chơi thả sức cho thoải mái, ngày mai tỉnh dậy sẽ lại như trước kia".

Trình Ca lă c lă c mâ y viên đá trong cô c, uô ng cạn một cô c, chỉ chỉ cho bartender thâ y. Bartender lại rót rượu thêm.

Sau lưng ánh đèn nhấ p nháy, tiế ng nhạc chói tai.

Trình Ca lại uố ng thêm một cố c, vừa đưa lên miệng thì một người đàn ông đẹp trai đi tới định ngô i xuố ng bắ t chuyện. Trình Ca không thèm nhìn, giơ bàn tay kẹp điể u thuố c lên phấ t nhẹ, đố i phương biế t điể u đi ra.

Nhưng chẳng bao lâu sau...

"Uô ng rượu một mình có gì hay chứ?" Một người đàn ông đế n phía sau cô, cúi người đặt că m lên trên vai cô, tay từ phía sau vòng tới ôm eo cô rô i siế t lại.

Là Cao Gia Viễn.

Hă n nhẹ nhàng mút tai cô: "Trình Ca, anh dẫn em đi chơi trò kích thích nhé".

Lúc Bành Dã trở lại trạm bảo vệ cũng vừa hay để n giờ ăn tố i.

Thạch Đâ `u trâ `m mặc hơn trước, Ni Mã thì buô `n bã ra mặt. Bành Dã coi như không nhìn thấ 'y, bình tĩnh dặn dò công việc ngày hôm sau.

Cơm nước xong, Ni Mã vội chạy vào phòng lấ y cây thuố c Trình Ca đưa cho mình, lớn tiế ng nói: "Chị Trình Ca cho chúng ta".

Bành Dã không hứng thú: "Thế thì bóc ra chia cho mọi người".

Ni Mã bóc cây thuố c ra. Thạch Đâ u câ m lấ y một bao thuố c, lập tức phát hiện tình hình khác thường. Bên ngoài bao thuố c không có giấ y bóng.

Hă n mở ra xem, cả kinh nói: "Đây không phải thuố c". Trong bao thuố c có một cuộn tiề n.

Mở hế t hai mươi bao thuố c, không có một điể u thuố c nào, tấ t cả đề u là tiề n. Mỗi hộp ba ngàn, tổng cộng sáu mươi ngàn.

Mọi người trợn mã t há mô m.

Thạch Đâ`u mừng mừng tủi tủi: "Cô cô Trình Ca này... Ôi...".

Mă t Ni Mã lại đỏ lên: "Sau này chị Trình Ca còn quay lại không? Chúng ta còn gặp được chị â y không?"

Đào Tử nói: "Cậu thử nghĩ xem. Rấ t nhiệ `u người đã để ´n chỗ chúng ta, phỏng vấ ´n, chụp ảnh, du lịch, viế ´t chuyện, tham quan, giáo duc...".

Hô` Dương tiế´ p lời: "Nhưng không ai ở lại, cũng không ai quay lại".

Ni Mã càng ủ rũ hơn. Đạt Ngõa trọn mắ t nhìn bọn họ: "Hai người đừng nói nữa".

Bành Dã không nói một lời, đi vê phòng mình.

Anh đóng cửa lại, mở điện thoại di động ra, bấ m phím một hồ i mở ra một trình duyệt web. Lịch sử duyệt web còn chưa xóa, anh nhanh chóng tìm được weibo của Trình Ca.

Bài đăng mới nhấ t vẫn là bức ảnh từ nửa tháng trước. Vừa chuẩn bị thoát ra thì có thông báo. Anh mở ra xem,

Trình Ca chia sẻ một trạng thái weibo, không bình luận gì.

Trạng thái này là của một nữ minh tinh tên là Hoàn Mộ: "Nhìn thấ y Trình Ca ở buổi tiệc. Lâ `n trước gặp ở Italia, từ hai năm trước".

Bành Dã bấ m mở trạng thái đó. 1kb... 2kb... Đủ một phút, hình ảnh mới hiện ra hế t.

Ánh đèn lấ p loáng, nữ minh tinh ngô i một bên Trình Ca, bên kia là một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai. Hắ n ôm eo cô, dán người vào thân thể cô trong bộ váy dài màu nude với những đường cong tuyệt đẹp.

Cô mím môi, nửa cười nửa không.

Cô chính là Trình Ca, có dáng người hoàn mỹ, lại có một gương mặt lạnh lùng cao ngạo như không thể xâm phạm.

Cô lại không phải Trình Ca, lớn đế n váy đâ m, nhỏ đế n khuyên tai, trang phục trên người trị giá mấ y trăm ngàn, so với Trình Ca mà anh biế t trong mấ y ngày nay tưởng như hai người hoàn toàn khác biệt.

Anh xóa lịch sử duyệt web, đặt điện thoại xuố ng, lấ y quâ n áo đi tấ m.

Lại nhớ tới đoạn đố i thoại với Thập Lục ở bệnh viện.

"Thấ t Ca, Trình Ca còn quay lại không?" "Có".

"Vî sao?"

"Người ta thiế 'u thứ gì sẽ muố 'n đi về `phía thứ đó".

"Muố n đi về phía thứ đó nhưng lại không nhấ t định sẽ đi về phía thứ đó. Con người có ràng buộc, vì danh, vì lợi, vì tiề n, không nỡ từ bỏ".

"Cậu nói đó là đại đa số . Trên đời này còn có một số ít người, họ muố n làm gì là nhấ t định sẽ làm, muố n đi đâu là nhấ t định sẽ đi".

Khi đó Bành Dã trả lời như vậy: "Trình Ca chính là người thuộc số ít này".

Nhưng...

Nế u như thật sự chỉ là tình một đêm? Và anh chẳng phải là thứ cô thiế u...

CHƯƠNG 22: ĐÃ TỪNG

Weibo của Trình Ca vẫn luôn do người quản lý của cô quản lý.

Lúc vào nhà vệ sinh, không biế t tại sao cô lại muố n nghịch điện thoại di động, vô tình mở ra xem, thấ y tài khoản của mình vừa chia sẻ trạng thái của một minh tinh đang nổi.

Định tiện tay đóng lại, sau khi suy nghĩ một lát lại kéo xuố ng xem bình luận. Xem một lát mà cô không đọc được chữ nào, chính cô cũng không rõ mình muố n tìm cái gì.

Cô đặt điện thoại xuố ng, ngơ ngắn nhìn vào gương. Một buổi tố i ô n ào khiế n cô mệt mỏi không chịu nổi nữa, bôn ba cả ngày ở khu vực không người cũng không mệt như vậy. Về nhà chưa được mười hai tiế ng đô ng hô , cô rơi vào trạng thái trố ng vấ ng vô tận.

Cô vẫn trang điểm lại rô`i đi ra khỏi nhà vệ sinh.

Tiế ng nhạc trở nên rõ ràng. Trên hành lang ánh sáng lờ nhờ, một người đàn ông dựa lưng vào tường chờ đợi cô.

Trình Ca không để ý, vẫn cúi đâ u vuô t điện thoại đi tới.

"Trước kia em không nghiện điện thoại di động như vậy". Cao Gia Viễn cười khẽ, hơi cúi người vòng tay ôm eo cô, giữ cô trong vòng tay rô `i đâ `y cô dựa vào tường.

Trình Ca cau mày: "Suýt nữa làm rơi mấ t điện thoại".

Từ trước để n nay cô luôn khó tính như vậy, Cao Gia Viễn đã quen.

"Sao thế´? Đi ra ngoài một chuyế´n đã có đàn ông để liên lạc rô`i à?"

Hă´n đè cô vào tường, định lâ´y điện thoại của cô. Trình Ca giâ´u tay ra sau lưng, hǎ´n liê`n vòng tay ra sau lưng cô, dâ`n dâ`n trở nên suô`ng sã.

Trình Ca đẩy Cao Gia Viễn ra.

Hă n tưởng là cô giả vờ kháng cự, cúi đâ u hôn tai cô.

Trình Ca thiế u kiên nhẫn đẩy mạnh. Cao Gia Viễn dừng động tác nhìn cô. Cô kẻ mặ t tinh tế, lại rấ t xa lạ.

Hắ n vẫn biế t cô là một người lạnh lùng cô độc, quanh người có một lớp băng vô hình kéo giãn khoảng cách với tấ t cả mọi người, cảm giác lạnh lùng thấ n bí toát ra từ bên trong, hòa lẫn vào cách ăn diện và cử chỉ nói năng của cô. Càng để n gâ n cô càng dễ bị những mũi băng đâm bị thương, càng bị thương càng thấ y hấ p dẫn, càng thấ y hấ p dẫn lại càng muố n tới gâ n.

Nhưng Trình Ca bây giờ lạnh hơn bấ t cứ lúc nào trước kia, không có tâm can.

Dường như cô đi một chuyế n về đã đánh mấ t thứ gì đó.

Cao Gia Viễn đột nhiên phát hiện hắ n không nă m bắ t được cô nữa, cô gắ ng vớt vát là n cuố i cùng: "Trình Ca, anh nổi tiế ng rô i, em có thể tìm thấ y trên mạng".

Trình Ca nói: "Chúc mừng".

"Em thích quâ`n áo hàng hiệu, túi xách đă´t tiê`n, nhà đẹp xe sang, anh đê`u có thể thỏa mãn được".

"Tôi câ`n anh phải nuôi sao?"

Cao Gia Viễn lúng túng không biế t phải làm sao.

"Nê´u như là vì Phương Nghiên thì thực sự không câ`n thiê´t. Anh và Phương Nghiên không có bâ´t cứ quan hệ nào".

"Không phải vì Phương Nghiên". Trình Ca muố n đi.

Cao Gia Viễn không buông ra, lại đè cô vào tường: "Nhưng trước kia chúng ta rấ t tố t, em không thể tìm được người nào hợp với em hơn".

Lời này khiế n Trình Ca im lặng.

Cô cụp mắ t, dường như đang nghĩ gì đó. Hình như cô hơi nhượng bộ, luô n tay vào dưới áo hặ n, sờ bụng hặ n một lát, lòng như nước lặng.

Ngẳng đâ`u lên, cô nói cực kỳ chặ´c chặ´n: "Tôi gặp được người tố t hơn rô`i".

Quay vê `quâ `y bar, tiệc tùng linh đình, đèn nháy lâ ´p loáng.

Trình Ca chen qua đám người lắ c lư, đi mà không chào người quản lý.

Trong lô ng ngực có một cảm giác buô n bực không thể khô ng chế .

Vừa ra cổng lại gặp Lâm Lệ từ taxi bước xuố ng, từ xa đã nhìn thấ y cô, Lâm Lệ giơ tay chào: "Trình Ca!"

"Đen thật". Trình Ca thâ`m mă´ng một câu.

Hôm nay ra cửa bước chân trái rô i, từ sáng sớm bị Bành Dã xa lánh, đi đâu cũng không được yên ổn.

Trình Ca đi về `phía bãi đỗ xe, Lâm Lệ đuổi theo cô, rấ t bình tĩnh tự nhiên: "Vẫn còn giận vì chuyện là `n trước à? Trình Ca, tôi không cố ´ý câ `m...".

Trình Ca hừ lạnh một tiế ng: "Cô nghĩ tôi là đô `ngu à?" Sắ c mặt Lâm Lệ tái đi.

"Tôi đã bỏ qua chuyện này rô`i, cô có thể đừng bới lại không?" "Đúng vậy, đúng là tôi đã đổi máy ảnh của cô. Nhưng khi

đó không tìm được ý tưởng, thâ`n kinh rô´i loạn nhâ´t thời làm việc điên rô`. Tôi chỉ muô´n học hỏi cô, xem một lượt rô`i sẽ đổi lại, tôi tuyệt đô´i không có ý định đạo tác phẩm hoặc làm gì ép buộc cô. Huô´ng hô` có đạo ảnh hay ép buộc cũng vô dụng đô´i với cô".

Trình Ca không nghe vào tai một câu. Cô đột nhiên dừng lại, thiế u kiên nhẫn: "Lâm Lệ, rố t cuộc cô muố n làm gì?"

Lâm Lệ không thể trả lời.

Trước cô ta vẫn khinh bỉ Trình Ca, nhưng chuyện trải qua lâ n này không chỉ lật đổ cái nhìn của cô ta đố i với Trình Ca mà còn lật đổ cái nhìn của cô ta đố i với hế t thảy mọi việc. Cô

ta từng cho ră ng khái niệm "người tố t" rấ t giả dố i, cho ră ng chụp ảnh chuyên đề là làm màu, nhưng khi cô ta bị bắ t cóc, suýt nữa bị bán vào vùng núi hoang vu, cô ta mới cảm nhận được nước mắ t của những người phụ nữ bị lừa bán trên bản tin thời sự xã hội không phải là giả tạo, cô ta lại câ u khẩn "người tố t" từ trên trời rơi xuố ng.

Kim Vĩ chỉ mong sao cô ta biế n mấ t, cuố i cùng người đế n lại là Trình Ca.

Lâm Lệ nói: "Cô đã cứu tôi, nế u không tôi đã bị bán...". "Tôi đế n cứu máy ảnh".

"Sau đó cô nháy mặ t ra hiệu cho tôi trô n đi". "Bây giờ tôi hô i hận rô i".

"...". Lâm Lệ nói: "Trình Ca, tôi thật sự cảm ơn cô. Nế u tôi là cô, trong máy ảnh có ảnh nóng của đố i thủ, tôi nhấ t định sẽ lợi dụng rêu rao".

"Cô còn không phải đố i thủ của tôi".

"... Trình Ca, tôi không thích nợ ơn người khác, đổi máy ảnh cũng là tôi không đúng. Tôi muố n bố i thường, chúng ta xí xóa hế t chuyện cũ".

Dường như được Phật Tổ trên cao nguyên độ hóa, Lâm Lệ đã khác hẳn trước kia. Nhưng Trình Ca lại chẳng buô `n để ý đế ´n cô ta.

Sau khi nói chuyện với Bành Dã từ sáng sớm, cả ngày hôm nay cô vẫn kìm nén sự bực bội trong lòng. Vố n tưởng rã `ng uố 'ng chút rượu có thể giải tỏa được, không ngờ càng uố 'ng càng tỉnh táo. Phương Nghiên, người quản lý, Cao Gia Viễn, Lâm Lệ, không một người làm cô thấ 'y thoải mái.

Trình Ca đi sang một bên tìm số điện thoại của tài xế.

Tài xế họ Phan, cô kéo danh bạ, tên Bành Dã hiện ra trước mặ t⁽¹⁾.

Một lát sau, không hiểu sao đâ`u óc cô lại trở nên bình tĩnh. Bãi đỗ xe tố i tăm, màn hình điện thoại sáng rực.

Trình Ca nhìn vài giây rô i mới chậm rãi lướt qua tên anh. Cô bình tĩnh gọi điện thoại cho tài xế Phan đế n lái xe đưa mình về . Tài xế Phan rấ t bận, đang lái xe cho một người khác.

Trình Ca yên tĩnh một lát, xoay người lại ném chìa khóa cho Lâm Lê: "Lái xe đi".

Đi được nửa đường, Lâm Lệ nói: "Một thời gian nữa tôi lại đi miê `n Tây, cô có đi nữa không?"

Đế n lúc này Trình Ca mới phát hiện, mố i liên hệ duy nhấ t giữa cô và những ngày vừa qua không ngờ lại chỉ còn Lâm Lệ.

"Đi làm gì?"

"Chụp một chuyên đề`". Lâm Lệ nói: "Về` bắ t cóc, buôn người, và cả bắ t chẹt sách nhiễu".

Trình Ca không nói gì.

Lâm Lệ tự giễu: "Trước kia tôi cho ră ng làm những việc như vậy quá giả tạo, để n lúc xảy ra trên người mình mới biế t đau".

Sau hành trình để n vùng đại mạc, Lâm Lệ đã thay đổi hoàn toàn. Còn Trình Ca phát hiện, dường như mình không có bấ t cứ thay đổi nào.

Trình Ca hỏi: "Cái gã gọi là Thiế t Ca đó, trong điện thoại của hǎ n chẳng phải có ảnh nóng của cô sao?"

Lâm Lệ hừ lạnh một tiế ng: "Hă n thích tung ra thì cứ tung, tôi sẽ dùng để tuyên truyề n cho chuyên đề luôn. Cho ră ng câ m mấ y bức ảnh đã có thể đe dọa tôi không lên tiế ng sao? Có mà nă m mơ!"

Trình Ca nói: "Đừng đi một mình". "Tôi biế t".

Đế n dưới là `u, Trình Ca đi lên. Lâm Lệ sau lưng cô nói: "Triển lãm ảnh của cô câ `n hỗ trợ gì, bấ ´t cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi".

Trình Ca không quay đâ`u lại. Cô lên lâ`u, mở cửa vào nhà, khóa cửa lại rô`i dựa vào cánh cửa một lát.

Phòng khách có nguyên một mặt kính, đèn đường bên ngoài rấ t sáng, không bật đèn cũng có thể thấ y rõ trong phòng.

Mọi âm thanh đề u biế n mất.

Cô nhìn phòng khách trố ng trải yên tĩnh, lại hô i tưởng hơn mười ngày vừa qua, chọt thấ y như đã là chuyện từ kiế p trước.

Từng hình ảnh trong ký ức hiện lên rõ ràng trước mặ t, lại như mộng ảo đã qua từ lâu.

Trình Ca mượn ánh đèn ngoài đường đi tới bên bàn lục ba lô, tìm bộ váy áo dân tộc Tạng mang để n cho vào máy giặt. Có thứ gì đó rơi lộc cộc xuố ng sàn nhà, là một chiế c thìa gỗ.

Trình Ca nhìn một lát rô i tiện tay ném vào tủ bế p. Cô không hê buô n ngủ.

Đêm khuya yên tĩnh, cô tẩy trang xong tă m rửa gội đâ u, sấ y khô tóc, búi tóc qua loa rô i vào phòng tố i rửa ảnh.

Bức đầ u tiên, sau khi xe của cô bị gã hippie rút trộm xăng, cô ngô i trên nóc xe phơi gió, nhìn thấ y xe của đám Bành Dã từ xa xa chạy tới. Cô bấ m nút chụp. Trời xanh ngặ t, bãi cỏ vàng, chiế c xe địa hình Đông Phong màu xanh đậm cuô n theo cát bụi.

Trình Ca làm việc một mạch để n sáu giờ sáng mới ra khỏi phòng tố i. Cô nướng bánh mì, rửa trái cây, rót sữa chuẩn bị bữa sáng, phát

hiện trên bàn ăn có mấ y lọ thuố c Phương Nghiên mang tới, trên lọ viế t rõ liê u dùng.

Trình Ca mở từng lọ thuố c ra, lấ y đúng số lượng thuố c quy định, rót nước ấ m uố ng thuố c rô i ăn sáng. Sau khi ngủ một lát, nang lại tiế p tục nhố t mình trong phòng tố i xử lý ảnh.

Cô phải rửa ảnh xong thật nhanh, chuẩn bị cho triển lãm.

Lúc đi mua ngô bên ngoài bệnh viện thành phố Cách Nhĩ Mộc, An An nhận được điện thoại của Bành Dã.

Buổi tố i Tiêu Linh xảy ra chuyện, An An đã lưu số điện thoại di động của Bành Dã. Sau đó vì không có tiể n thuố c thang lại tìm Bành Dã xin giúp đỡ, Bành Dã chuyển cho cô mấ y ngàn tệ.

Từ đó để ngiờ Tiêu Linh đã chuyển viện mấ y là n, cuố i cùng chuyển tới bệnh viện Cách Nhĩ Mộc. An An mấ y là n cảm ơn Bành Dã, Bành Dã cũng hỏi han qua loa vài câu.

Còn hôm qua là Bành Dã chủ động gọi điện thoại, nói sắ p để n Cách Nhĩ Mộc làm việc, tiện đường tới thăm hai cô gái.

Bây giờ lại gọi điện thoại.

An An đứng mua ngô bên cạnh chiế c xe đẩy bán hàng rong, nghe thấ y điện thoại đổ chuông biế t ngay là Bành Dã, vội đưa lên tai: "A lô, anh Bành Dã à?"

Ngô quá nóng, An An câ m một tay không chịu nổi, không ngừng xuýt xoa, luố ng cuố ng chuyển điện thoại và ngô từ tay nọ sang tay kia.

Bên kia điện thoại, hình như Bành Dã cau mày: "Em làm gì thế ?"

"À, em mua ngô bên lê` phô´, ngô nóng quá. Anh đê´n đâu rô`i?"

"Nhìn thấ y em rô ì, đang ở sau lưng em". Tiế ng Bành Dã vang lên sau lưng cô bé, trâ m lắ ng, nặng nê ì.

An An quay lại. Vóc người cô nhỏ bé, Bành Dã lại cao lớn, khoảng cách khá gâ`n nên phải ngắng đâ`u lên nhìn anh. An An luô´ng cuô´ng run tay, bă´p ngô rơi khỏi tay.

Cô bé sợ hãi kêu lên.

Bành Dã nhanh nhẹn cúi người đỡ được bắ p ngô, cau mày: "Em làm xiế c đấ y à?"

An An đỏ mặt, định xin lại bắ p ngô, Bành Dã lại nói: "Em cấ t điện thoại đi đã".

An An cấ t điện thoại xong nhỏ giọng hỏi: "Không bỏng à?

Em thâ y bỏng lặ m mà".

Bành Dã nói: "Da dày". An An: "...".

Bành Dã quan sát An An, hỏi: "Trưa chỉ ăn có thể này thôi à?"

An An â´p úng: "Vâng, em phải vê` phòng bệnh hỗ trợ". "Người nhà Tiêu Linh đâu?"

"Cũng neo người lă m". An An nói: "Đúng rô ì, tiê n thuố c còn phải trả anh".

"Một lát nữa anh cho em tài khoản, em chuyển lại là được". Bành Dã nói: "Em ăn uố ng thế này không ổn, phải ăn bữa cơm đàng hoàng". An An vội nói: "Thế em mời anh, xem như cảm ơn anh đã giúp đỡ".

Bành Dã cười một tiế ng: "Một người đàn ông có thể để một cô bé mời cơm hay sao?"

An An sợ Bành Dã không vui nên cũng không nói tiế p. Ngoài cổng bệnh viện có một dãy quán ăn. Bành Dã hỏi:

"Em muô n vào quán nào?"

An An không muố năn đố đấ t đỏ: "Ăn mì kéo Lan Châu đi".

Bành Dã mím môi một chút, hơi bực mình: "Anh không thích".

An An rụt cổ lại, nhỏ giọng nói một tiế ng: "Đô` ăn Tứ Xuyên". "Được".

Lúc đi qua đường, Bành Dã hỏi: "Em định ở lại đây bao lâu?"

An An buô `n bã ngắng đâ `u lên: "Đợi Tiêu Linh đỡ hơn đã. Người nhà bạn â ´y să ´p suy sụp rô `i, không một ai tỉnh táo cả".

An An ngẳng đâ`u nhìn Bành Dã, không nhìn đường. Một chiế c xe máy chạy như bay qua, Bành Dã tóm cổ áo cô kéo lại.

An An sợ đứng tim, ngắn ngơ nhìn Bành Dã. Bành Dã hơi nhíu mày: "Nhìn đường".

Anh buông An An ra, tiế p tục nói: "Em chăm sóc Tiêu Linh lâu thế, đúng là một người tố t".

An An đỏ mặt: "Có rấ t nhiê u người tố t mà". "Thật sao?"

"Thật. Mấ y người bọn anh đề `u là người tố ´t, cả chị Trình Ca cũng thể `".

Bành Dã bực bội: "Tự nhiên em cứ nhắ c tới cô ấ y làm gì?" An An giật mình: "Em mới nhắ c có một lâ `n thôi mà".

Bành Dã yên lặng một lát, lúc đi sang bên kia phố mới bình tĩnh hỏi: "Em ở đây lâu thế, người nhà không nói gì à?"

"Em không có người thân nào ngoài một anh trai". An An nói.

"Ò". Bành Dã lại hỏi: "Anh trai em làm gì?"

Bành Dã đưa thực đơn cho An An: "Muố n ăn gì?"

An An lại đẩy ngược trở lại: "Gì cũng được. Anh gọi đi".

Bành Dã gọi cá hấ p, bò xào ót, bắ p cải nhúng, canh trứng cà chua dưa chuột.

An An nói: "Có nhiê`u quá không anh?"

"Không nhiê `u". Bành Dã trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, quay lại nhìn An An: "Tính tình ki bo quá đấ y, có phải cung Cự Giải không?"

An An hơi cuố ng, nhỏ giọng hỏi: "Rõ ràng đế n mức ấ y cơ à?"

Bành Dã không đáp, hỏi: "Ngày mấ y?"

"Ngày mùng một. Anh hiểu cung hoàng đạo à?"

"Không hiểu, nghe mấ y thanh niên trong đội nói qua qua thôi. Đúng rô `i, vừa nãy em nói anh trai em làm gì nhỉ?"

An An ngô`i ngay ngă´n, đáp: "Anh â´y buôn bán bên ngoài, là thương nhân".

Bành Dã ở một tiế ng lạnh nhạt, không hỏi tiế p nữa, nheo mặ t nhìn ánh nặ ng chói chang bên ngoài, có vẻ như không tìm được chuyện để nói.

An An sợ hế t chủ đề nói chuyện nên lại bổ sung: "Buôn bán đô thủ công nghệ, đô dệt kim gì đó, nói chung toàn đô của dân tộc thiểu số nên thường xuyên phải đế n miề n Tây".

Bành Dã hỏi xã giao một câu: "Em tới đây thăm anh trai à?"

"Cũng không phải. Anh â´y rấ t bận, đi lại không cố định. Nhưng lâ`n trước em có gặp anh â´y một lâ`n ở thị trấ n Phong Nam, hì hì". An An mím môi cười.

Bành Dã nhìn An An.

Cô bé chậm rãi cúi đâ`u xuố ng, vặn vẹo ngón tay: "Trên mặt em có cái gì à?"

"Không có". Bành Dã hỏi: "Hai anh em thân thiế t lắ m nhỉ?" "Thân chứ. Chính anh trai kiế m tiế n nuôi em ăn học. Trước

kia khổ lă´m, mâ´y năm gâ`n đây đỡ hơn rô`i. Nhưng tiê`n anh â´y

cho em vẫn để dành, không muố n tiêu quá nhiề u của anh ấ y. Anh ấ y buôn bán bên ngoài rấ t vấ t vả. Đúng rố i, anh trai em nói lúc nào em tố t nghiệp sẽ dẫn em ra nước ngoài. Anh thấ y ra nước ngoài học có tố t không?"

Bành Dã cười cười: "Anh là người chăn đê, biế t gì chuyện học hành".

An An nói: "Nhưng em cảm thấ y anh không giố ng như vậy". Bành Dã không nói chuyện của mình, hỏi: "Sắ p tố t nghiệp,

the là hai mươi hai tuổi à?"

An An đáp: "Em học chậm một năm, hai mươi ba tuổi rô`i". Bành Dã nói: "Nhìn râ´t trẻ".

An An lại mím môi cười.

Quán ăn này nấ u nướng rấ t nhanh, một lát sau cá hấ p đã được mang lên.

Bành Dã hỏi: "Đô` ăn Tứ Xuyên có ăn được không?"

"Có a. Em thích ăn cay".

"Nghe giọng em, hình như là người...". "Giang Tây".

"À, cái nôi cách mạng".

"Hì hì. Bành Dã đại ca, anh là người ở đâu?" "Tây An".

"Thành cổ lịch sử. Em vẫn muố n đế n một lâ n". An An nói: "Nhưng hình như anh nói không giố ng giọng Tây Bắ c, nghe như tiế ng Bắ c Kinh â y".

Bành Dã cười nhạt, nói: "Thời cấ p một học tiế ng phổ thông tố t".

Nhân viên mang đô ăn lên, hai người bặ t đâ u ăn cơm.

Bành Dã nhìn An An một, hỏi: "Ở đây mới nóng, lúc đi em mang cả quâ `n áo mùa hè theo à?"

An An lă´c đâ`u: "Em mua tạm ở chợ thôi, lúc đi mang toàn quâ`n áo rét".

Bành Dã hỏi: "Cái áo khoác của em hình như màu xanh lá?" "Đúng rô`i". An An ngắng đâ`u nhìn Bành Dã, mặ´t sáng

lên: "Anh nhớ à?"

Bành Dã nói: "Râ t chói mặ t".

An An cười, ăn mấ y miế ng cơm rô i lại hỏi: "Chị Trình Ca còn đi theo các anh không?"

Bành Dã húp canh, nói: "Cô â´y vê` rô`i". An An vâng một tiế´ng.

Bành Dã không nói gì thêm nữa, cơm nước xong đi cùng An An tới cổng bệnh viện, nói: "Em vào đi".

"Anh không vào thăm Tiêu Linh à?" "Thôi".

Mặt An An đỏ như bị phơi nă ng. Cô bé ngắng đâ u hỏi Bành Dã: "Chỗ các anh cách đây xa không?"

"Một tiế ng, dọc theo quố c lộ Thanh Tạng". "Lúc nào có thời gian em sẽ để n thăm các anh".

Bành Dã không đáp, đứng lại nói: "Em đi vào đi".

An An vẫy tay chào tạm biệt, Bành Dã khẽ gật đâ`u rô`i xoay người đi thẳng.

An An đi được vài bước rô`i quay lại nhìn. Bành Dã đã đi sang bên kia phô´, bước chân rấ´t nhanh, chỉ một lát sau đã biế´n mấ´t trong đám đông.

Bành Dã rẽ vào một con phố người xe tấ p nập, đi tới chỗ một chiế c xe hiệu Santana dừng ven đường, mở cửa ngô i lên xe.

Hô Dương ngô i trên ghế lái hỏi: "Thế nào?"

"Người Giang Tây, hai mươi ba tuổi, sinh nhật ngày một tháng Bảy, vậy là xác định được hơn mười số đâ u của chứng minh thư. Họ tên An An, An cũng là họ. Nế u có nhiê u người thì mang ảnh đế n cho anh xem".

Hô Dương nổ máy xe: "Thấ t Ca, anh khẳng định Chô n Đen là anh trai An An chứ?"

"Chín mươi phâ `n trăm. Nế u đúng, tìm được thông tin về `bản thân An An, bộ mặt thật của anh trai nó sẽ lộ ra. Lâ `n trước Chô `n Đen câ `n hủy bức ảnh có em gái hặ ´n. Trình Ca cũng đã nói trên tay hặ ´n có xặm một chữ An".

Bành Dã dừng lại một chút, vuố t dọc số ng mũi.

Hô Dương có điện thoại, hấ n nghe máy, nói chuyện xong báo cáo lại với Bành Dã: "Thấ t Ca, gã điên được thả ra rô i. Đã có người theo sát hấ n".

"Tô t".

"Chuẩn bị làm một vố to nào".

Bành Dã vô thức lấ y điện thoại ra ấ n một cái, màn hình còn dùng lại trên giao diện gọi điện cho An An. Anh quay lại danh bạ, tên An An đứng đầ u tiên, phía dưới là tên một người họ Bạch, ngay sau đó chính là Trình Ca.

Tên Trình Ca bă t đâ u bă ng chữ cái C, được xế p ở phâ n đâ u danh bạ.

Tên anh bă t đâ u bă ng chữ cái P, chìm mãi bên dưới trong danh bạ hàng ngàn số liên lạc của cô.

Đã nhiệ `u ngày trôi qua không hệ ` có tin tức.

Anh bấ m vào tên Trình Ca, chuyển đế n lựa chọn "Xóa bỏ số liên lac".

Tên Trình Ca biế n mấ t trong danh bạ.

Trình Ca, tôi có thể quỳ xuố ng trước mặt người khác vì cô, nhưng tuyệt đố i sẽ không quỳ xuố ng trước mặt cô.

Điểm thứ năm trên hành trình triển lãm ảnh "Người nghe lời của gió" của Trình Ca là Hô ng Kông, là điểm triển lãm phát sinh thêm.

Bố n điểm trước đó giành được hiệu quả nă m ngoài dự đoán của tấ t cả mọi người. Mấ y ngày nay tấ t cả báo chí, ti vi, truyề n thông, cổng thông tin điện tử đề u tới tấ p đưa tin về triển lãm ảnh thực tế của Trình Ca, thảo luận về bảo vệ động vật hoang dã, chú ý để n đội ngũ các tuầ n tra viên.

Nhấ t thời chấ n động, tiế ng tăm vang dội.

Chỉ riêng lượt xem trên weibo đã lên tới chín trăm triệu. Lượng fan weibo của Trình Ca tăng vùn vụt với tố c độ mỗi ngày hàng trăm nghìn để n cả triệu người. Đăng một bức ảnh về triển lãm cũng có cả trăm nghìn bình luận và chia sẻ.

Ngay cả trung tâm triển lãm Hô `ng Kông lúc trước vẫn lạnh nhạt với triển lãm của Trình Ca cũng phải liên lạc khẩn cấ p với người quản lý của cô, bày tỏ "không câ `n biế t nhiế p ảnh gia đưa ra yêu câ `u gì, dù thế nào cũng phải đế n Hô `ng Kông".

Vé vào xem triển lãm tại mấ y thành phố tiế p theo đề u đã bán hế t sạch từ lâu, dù là trung tâm triển lãm Hồ ng Kông mới được tăng cường đột xuấ t cũng hế t vé chỉ sau vài giờ mở bán.

Trình Ca hạn chế nghiêm khắ c thời gian và số người vào xem triển lãm. Cô không muố n biế n buổi triển lãm của mình thành nơi chen chúc cưỡi ngựa xem hoa. Hiệu ứng chấ n động xã hội đã đạt được, ảnh cũng được cô đăng tải miễn phí trên weibo, tấ t cả mọi người đề u có thể xem được.

Còn phòng triển lãm là nơi để người xem trải lòng.

Cô cho những người tham quan một không gian yên tĩnh, để họ không bị quâ y râ y, không câ n vội vã, tĩnh tâm xem một triển lãm hoàn chỉnh, sau khi vê lại tuyên truyê n rộng rãi vê những chấ n động trong lòng mình.

Đây mới là điê u cô muố n.

Khắ p nơi đề u có người, nhưng cô lại nhìn thấ y hiệu quả trong phòng triển lãm vă ng vẻ yên tĩnh.

Bấ t cứ lúc nào phòng triển lãm đề u yên tĩnh, yên tĩnh để n mức mỗi người đề u có thể nghe thấ y tiế ng tim mình đập khi xem từng bức ảnh.

Còn Trình Ca, cô thích đi xem ảnh một mình vào cuố i mỗi ngày mở cửa, thỉnh thoảng mới có một nhóm người xem, xung quanh lặng yên không tiế ng động.

Trong chuyế n đi này cô đã dùng đế n tấ t cả các loại máy ảnh và ô ng kính mang theo. Cô không chuyển những bức ảnh mình chụp thành ảnh đen tră ng để có ý tạo ra cảm giác nặng nề , vì bản thân miề n hoang dã đã quá đủ mênh mang. Ảnh kỹ thuật số của cô không bao giờ xử lý hậu kỳ và dùng Photoshop, ảnh phim thì tự mình tráng rửa, đây là thói quen của cô và cha cô.

Những bức ảnh là n này được cô kể lại như một câu chuyện.

Bên góc mỗi bức ảnh đề u có vài hàng chữ chú thích.

Như bức ảnh Ni Mã dựng lê `u, xâ ´u hổ né tránh ô ´ng kính.

"Đội viên Tang Ương Ni Mã, tiế ng Tây Tạng có nghĩa là mặt trời. Tuổi nhỏ nhấ t, hay then thùng, khi nói chuyện với phụ nữ sẽ đỏ mặt".

Một bức khác chụp Ni Mã toàn thân ướt đẫm, nấ p sau lùm cây đấ u súng với những kẻ săn trộm thì viế t:

"Cậu là tay thiện xạ trong đội. Đêm mưa lỡ bắ n trúng đâ u kẻ săn trộm nên rấ t ân hận, từ đó quyế t tâm khổ luyện bắ n súng".

Bức ảnh chụp Mạch Đóa đứng trước cửa hàng tạp hóa. "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa, người trong

lòng của Ni Mã. Ni Mã xấ u hổ chưa dám tỏ tình với cô bé.

Hôm chụp bức ảnh này Ni Mã tặng Mạch Đóa một chiế c cặp tóc bà ng nhựa và một gói nhỏ hoa rễ vàng. Chỉ có một gói nhỏ, phâ n còn lại phải bán để lấ y kinh phí cho đội.

Một năm cậu gặp Mạch Đóa được hai lâ n".

Bức ảnh Thạch Đâ`u nhóm lửa nâ´u cơm trong nhà bế´p. "...Cò kè mặc cả với người bán rau chỉ vì một cọng hành, nâ´u nướng nhìn không ngon mã´t nhưng ăn tạm được. Nướng khoai tây và khoai lang rấ´t khéo. Râ´t keo kiệt, nã`m ngủ nói mê đê`u lo không có tiê`n mua xăng. Lúc nhiê´p ảnh gia bị ô´m, lâ`n đâ`u tiên luộc liê`n sáu quả trứng gà. Lúc nhiê´p ảnh gia lên đường vê`, tặng một túi to táo xanh và nước khoáng Nông Phu loại đã´t nhâ´t ở khu vực đó".

Đạt Ngõa: "Nữ đội viên duy nhấ t, suố t ngày bị người nhà thúc giục lấ y chô ng. Cô nói quá bận, đợi bắ t được một nhóm săn trộm sẽ nghỉ, nhưng bắ t được nhóm này lại có nhóm khác. Thời gian như nước chảy qua câ u, cô gái năm xưa đã không còn trẻ nữa...".

Thập Lục, Đào Tử, Hô Dương, Bành Dã, tấ t cả đề u có.

Sau khi xem triển lãm ở Quảng Châu, người quản lý của cô kêu lên thảng thố t: "Bạn yêu, bạn vừa đi rửa tội vê đấ y à? Phải cao hơn mấ y trăm cấ p độ so với tưởng tượng của tôi. Nhấ t định sẽ nổi, tuyệt đố i sẽ nổi".

Lúc này Trình Ca ôm chính mình, thong thả đi theo lố i đi trong phòng triển lãm, cách một khoảng nhìn những cảnh và người từng quen bị cố định trong một thế giới khác trên tường.

Cô nhìn thấ y Bành Dã đang dựng lê `u, nhìn thấ y Bành Dã nă `m sấ p trên nóc xe địa hình nổ súng...

Dâ n dâ n, trong lô ng ngực cô có một cảm giác đặ ng chát và tắ c nghẹn, cô không biế t cảm giác này được gọi là gì.

Cuố i cùng cô dừng lại trước một bức ảnh.

Bên ngoài phòng mổ đơn sơ trong bệnh viện, bờ tường loang lổ, vữa trên đường rơi rụng, một người đàn ông đứng ngoài cửa, số ng lưng thẳng tắ p, chỉ để lại cho không gian bên ngoài một bóng lưng lặng lẽ.

Trên tay người đàn ông này dính máu, ánh mặt trời ngoài cửa số chiế u vào, như chém chéo một nhát trên lưng anh.

Bố cục cực kỳ đơn giản, màu să c cực kỳ chấ t phác, lại có một sự mãnh liệt và đau xót không thể nói thành lời.

Góc dưới bức ảnh, trên bức tường trát xi măng màu xám có một hàng chữ nhỏ màu trắ ng: "Thập Lục đấ u súng với đám săn trộm, trúng đạn hôn mê. Đội trưởng Bành Dã đứng ngoài cửa phòng mổ...".

"Tôi thích bức này". Một giọng nam già dặn chín chắ n vang lên sau lưng cô.

Trình Ca không quay lại, chuyện này nă m trong dự liệu của cô. Mỗi là n cô mở triển lãm ảnh, người này đê u để n.

Một chàng trai trẻ bên cạnh quay lại nhìn ra phía sau Trình Ca, đôi mấ t sáng lên vui mừng sau cặp kính cận: "Thâ y Từ Khanh? Từ bé em đã thích những bức ảnh thâ y chụp. Thâ y cho em xin chữ ký được không?"

Từ Khanh điệ m đạm gật đấ u, ký tên cho chàng trai nọ. Chàng trai tấ m tấ c khen: "Thâ y Từ Khanh, nhìn thâ y trẻ quá". "Cảm ơn".

Chàng trai lại để n xin chữ ký Trình Ca, Trình Ca ký vào phía sau Từ Khanh rô i mới quay lại nhìn Từ Khanh.

Nguyên bộ Âu phục, lịch sự nho nhã. Đã bố n mươi lăm, bố n mươi sáu tuổi mà không thấ y già, nhìn như chỉ mới ngoài ba mươi.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn Từ Khanh, Từ Khanh khẽ hít vào một hơi: "Tiế n bộ hơn là `n trước rấ 't nhiề `u. Ca Ca, em lớn thật rô `i".

Trình Ca cười: "Đúng vậy, anh thì già rô ì".

Thấ y tính cô vẫn trẻ con như vậy, Từ Khanh cười bấ t đặ c dĩ. Dù trông vẫn rấ t trẻ nhưng cũng không giấ u nổi những nế p nhăn nơi khóe miệng, Từ Khanh nói: "Ra ngoài uố ng cố c cà phê nhé?"

Trình Ca lă c đâ u, không có hứng thú: "Muộn rô i, chuẩn bị vê nhà ngủ".

Từ Khanh gật đâ `u: "Thói quen tố `t".

Trình Ca không giải thích. Cô đâu muố n về ngủ, chỉ có điề u đi đâu, cùng ai đề u khiế n cô cảm thấ y chán ghét. Mấ y hôm nay

ngày nào cô cũng làm cho mình thật bận rộn, nhưng ban đêm vẫn không thể nào ngủ được, hàng đêm đê u phải ru ngủ bă ng rượu.

"Nê u uố ng cà phê là để hỏi thăm chuyện của mẹ tôi, sau khi ly hôn bà â y lại kế t hôn rô i".

"Tôi chỉ để n xem triển lãm ảnh của em thôi".

Trình Ca không nói nữa, quay lại xem ảnh. Từ Khanh thỉnh thoảng lại nhìn cô.

Cuố i cùng Từ Khanh hỏi: "Người đàn ông này rấ t đặc biệt đố i với em, đúng không?"

Lúc này Trình Ca đang nhìn bức ảnh mặt trời lặn trên cao nguyên, đố ng lửa đố t da thú đã tắ t, bóng hình Bành Dã đứng cô độc bên cạnh. Cô nhìn anh, không chuyển mắ t đi được, chỉ muố n đi vào trong khung ảnh, ôm chặt anh từ sau lưng.

Câu hỏi của Từ Khanh khiế n trái tim Trình Ca trĩu xuố ng, trong lòng có một tâm sự sâu lă ng bắ t đâ u kích động. Cô nén tâm sự này xuố ng: "Vì sao hỏi như vậy?"

"Bức ảnh này nhìn rấ t lưu luyế n".

Trình Ca mím chặt môi, sắ c mặt hơi tái. Trong lòng cô như có một quả bóng cao su, cực kỳ không yên. Cô đột nhiên nhớ ra có một câu quên hỏi Bành Dã. Tại sao còn chưa hỏi mà đã quay vê rô i?

A, cô nhớ ra rô `i, cô không thể hỏi. Cô sợ anh cũng giô ´ng như bọn họ.

Nhưng bây giờ cô đột nhiên lại muố n hỏi, cô chưa bao giờ muố n biế t đáp án như lúc này.

Từ Khanh không nhìn ra trong lòng Trình Ca đang cuộn trào như dời sông lấ p biển: "Cậu bạn trai tên là Giang Khải thế nào rô ì?"

Trình Ca đáp: "Hă n đá tôi rô ì".

Từ Khanh lă c đâ u: "Không có ai đá em cả". "Anh từng đá tôi".

Từ Khanh nghẹn lời một lát, than: "Ca Ca, tôi không hợp với em. Em xứng đáng có người tố t hơn tôi. Sự thật chứng minh tôi đã đúng, em và Giang Khải rấ t vui vẻ, em giố ng một cô gái đúng độ tuổi của em hơn. Mặc dù bây giờ em và Giang Khải đã chia tay nhưng tôi vẫn nghĩ như lúc đó, em có thể tìm được người tố t hơn".

Một cảm giác chán ghét trỗi dậy, Trình Ca bật cười một tiế ng.

Từ Khanh nhìn cô.

"Năm đó anh đã nói với tôi như vậy, sau đó Giang Khải cũng nói với tôi như vậy. Ca Ca, em sẽ tìm được một người tố t hơn... Toàn là chó má".

""

"Tôi là đô` chơi, là thú cưng à? Không thích nữa thì cho người khác. Lúc thích sao không thấ y anh muố n tố t cho tôi mà đế n lúc chán rô i mới nghĩ để n chuyện muố n tố t cho tôi? Những lời này anh cứ dùng tự lừa đổ i mình đi, đừng nói ra làm tôi buô n nôn".

Trình Ca nói một tràng xong, đâ uóc bình tĩnh trở lại. Cô nhẹ nhàng hít một hơi, nhớ tới câu Bành Dã nói khi đi vào cô: "Trình Ca, cô sẽ không gặp được ai giỏi hơn tôi".

Cô rùng mình một cái, nhă m mất lại.

Cô quay người đi, gọi điện thoại cho người quản lý, tay cô run run, giọng nói lại kiên định: "Bây giờ tôi đi Tây Ninh, tôi báo cho bạn một tiế ng".

"Cái gì?"

"Có một vấ n đề quan trọng phải hỏi trực tiế p". "Bạn yêu, bạn cứ bình tĩnh...".

"Trạm Hô `ng Kông còn ba ngày nữa, trạm tiế ´p theo là Bắ ´c Kinh, tôi sẽ về `đúng giờ".

"Bạn yêu...".

Trình Ca că t điện thoại, xoay người đi. Từ Khanh, phòng triển lãm, tâ t cả bị cô bỏ lại sau lưng.

Rạng sáng Trình Ca đế n Tây An chuyển máy bay. Máy bay để n Tây Ninh tám giờ sáng mới cấ t cánh.

Không có tâm tư vào khách sạn, Trình Ca thuê một chiế c xe đi dạo chơi Tây An. Trời chưa sáng hẳn, không có một bóng người, tài xế cũng đã buô n ngủ mà tinh thâ n cô vẫn phá n chấ n, đi ngắ m từng con phố, từng đoạn tường thành.

Bảy giờ sáng Trình Ca trở lại sân bay, qua cửa kiểm tra an ninh vào ngô `i trong sảnh VIP. Cô đi vội vàng, chỉ mang theo một chiế c vali nhỏ nhấ 't. Bình thường cô không thích nghịch điện thoại di động, lúc rảnh rỗi không có việc gì chỉ có thể ngắn người xem ti vi.

Có hành khách vào tìm chỗ ngô ì, không cẩn thận va vào chiế c vali của cô làm chiế c vali đập vào chân cô.

"A, xin lỗi xin lỗi". Giọng nói dịu dàng, đố i phương là một phụ nữ trí thức cao ráo.

"Không sao". Trình Ca kéo vali đế n dưới chân, ngắng đâ u lên nhìn. Người phụ nữ này rấ t đẹp, mắ t to, mũi miệng rấ t thanh tú, mái tóc quăn khiế n khuôn mặt có vẻ rấ t nhỏ nhă n.

Cô ta để n ngô i xuố ng bên cạnh Trình Ca, Trình Ca không để ý.

Một lát sau cô ta hỏi: "Cô cũng chờ chuyển máy bay à?"

Trình Ca xem ti vi vài giây nữa rô`i mới hiểu cô ta đang nói chuyện với mình. Cô quay sang ở một tiế ng, không có hứng thú gì, lại tiế p tục xem ti vi.

Ti vi đang phát thời sự quố c tế , không có gì hay ho. "Tôi từ Bắ c Kinh để n, còn cô?"

Trình Ca khẽ hạ mí mắ t: "Hô ng Kông". Sau đó lại xem ti vi.

"Cô là người Hô ng Kông à?" "Không phải".

"Tôi là người Bắ c Kinh, đế n Thanh Hải tìm người". "Ò".

Một hô`i lâu sau không thấ y Trình Ca nói gì khác, người đẹp nọ liê`n nói: "Tìm người tôi yêu".

Trình Ca vẫn không nói. Trên máy bay từ Hô `ng Kông đế ´n Tây An, cô ngô `i bên cạnh một bác gái. Cô chỉ nhìn bâng quơ bức tranh bác gái đó ôm trong lòng, bị bác gái nhìn thấ y và suố t chuyể ´n bay phải nghe bác gái nọ kể lễ con gái mình vẽ tranh giỏi như thế ´ nào.

Đúng là có không ít người đã thích lân la bắ t chuyện lại còn thích khoe khoang bản thân mình.

Trình Ca xem thời sự quố c tế, người đẹp nọ cũng xem theo. Thời sự đưa tin về dâ u khí trên biển, người đẹp nói: "Anh â y rấ t thích biển, tôi lại cảm thấ y biển rấ t nguy hiểm".

Trình Ca ở một tiế ng.

Người đẹp mở túi xách lấ y một hộp số cố la, mở ra rố i nói: "Ăn một thanh chứ?"

"Không, cảm ơn".

"Ăn một thanh đi, còn sớm lă m, phải bổ sung năng lượng". "Tôi không thích đô ngọt".

"A, thật đáng tiế c. Tôi rấ t thích số cô la". Người đẹp nói dịu dàng, bóc một thanh ra ăn.

Ngô i được một lát, Trình Ca hơi buô n ngủ, cả đêm qua cô không ngủ chút nào. Cô muố n hút thuố c lá nhưng nhìn thấ y biển báo cấ m hút thuố c lại thôi.

Người đẹp hỏi: "Cô để n Tây Ninh hay là còn đi tiế p nữa?" "Đi tiế p".

"Đi làm gì?"

Trình Ca buông mặ t, lạnh nhạt: "Tìm người". "Tìm ai thế ?" Người đẹp tò mò ghé sát tới.

Trình Ca mím chặt môi không lên tiế ng. "Là người cô thích à?"

Trình Ca vẫn không có động tĩnh. Người đẹp đợi một lát, đế n lúc tưởng Trình Ca không trả lời lại thấ y cô khẽ gật đâ u một cái.

Người đẹp cười vui vẻ: "Thế anh â y có thích cô không?" Trình Ca nói: "Không biế t, chưa hỏi".

Vài giây sau cô quay sang nhìn người đẹp, ánh mặ t bình tĩnh mà kiên định: "Lâ n này tôi để n chính là để hỏi anh â y".

Người phụ nữ bị ánh mấ t thẳng băng của cô nhìn cho nhấ t thời không biế t nói gì: "Không có số điện thoại của anh â y sao?"

"Có".

"Tại sao không gọi điện thoại hỏi?" "Câ`n hỏi trực tiế p".

Cô từ biệt anh đột ngột như vậy, không thể dùng một cuộc điện thoại xin lỗi là xong.

"Anh â y làm việc ở đó à?" "Ò".

Cô ta còn muố n hỏi tiế p nhưng Trình Ca không muố n nói thêm về chuyện của mình nên chuyển đề tài: "Nói chuyện của cô đi".

"Thê cô hỏi đi".

Trình Ca mượn luôn câu hỏi vừa rô i của người đẹp: "Anh ta làm việc ở đó à?"

"Ò. Trước kia tôi không hiểu chuyện, luôn muố n bắ t anh â y rời khỏi nơi đó. Nhưng bây giờ tôi đã hiểu rô i, lòng hướng về nhau, có cách xa cũng không sao cả". Cô ta mím môi, khóe miệng không kìm được cong lên: "Xa cách một thời gian dài nhưng tôi vẫn nhớ anh â y, bây giờ tôi lại biế t thì ra anh â y cũng vẫn nhớ tôi".

Nhân viên sân bay thông báo lên máy bay. Hai người lên máy bay lại phát hiện chỗ ngô i cạnh nhau. Người phụ nữ kinh ngạc: "Trùng hợp quá".

Trình Ca ở một tiế ng.

Máy bay cấ t cánh, người phụ nữ đứng ngô i không yên. Lúc đâ u Trình Ca không để ý, nhưng sau đó động tĩnh của phụ nữ quá lớn, Trình Ca quay sang nhìn cô ta một cái.

"Tôi hơi căng thẳng". Người phụ nữ cười áy náy: "Nghĩ đế n chuyện sắ p gặp lại anh â y, rấ t căng thẳng".

Trình Ca nghĩ, thoạt nhìn đã ngoài ba mươi rô i mà trong trái tim còn như thiế u nữ.

Người phụ nữ nói: "Hơn nữa tôi rấ t sợ đi máy bay. Lâ n nào đi cũng căng thẳng".

"...". Trình Ca: "Cô đi chuyế n này thật là vấ t vả". Người phụ nữ mim cười: "Cũng đáng".

Thấ y sắ c mặt cô ta tái nhợt, chân cũng run run, Trình Ca nói: "Cô nói chuyện một chút, phân tán sức chú ý".

"Thế´ nói với cô về` chuyện của anh ấ´y nhé". Người phụ nữ quả nhiên nhìn lại: "Anh ấ´y và tôi học cùng đại học. Anh ấ´y là một người rấ´t sôi nổi, luôn lái xe đẹp ra vào trường, chở bạn bè đi chơi khă´p nơi. Trong trường anh ấ´y rấ´t nổi tiế´ng, rấ´t nhiề`u nữ sinh thích anh ấ´y. Tôi và anh ấ´y không có liên quan gì, bên cạnh anh ấ´y có rấ´t nhiề`u người đẹp, tôi cũng chỉ là một người bình thường".

Trình Ca vẫn không có hứng thú gì, cố chố ng lại cơn buô n ngủ, hỏi: "Sao lại quen biế t?"

"Đêm nào tôi cũng để n sân vận động chạy bộ. Các bạn khác quen chạy ngược kim đô ng hô , tôi lại thích chạy theo chiế u kim đô ng hô . Anh â y cũng chạy, có lâ n va vào nhau, anh â y rấ t thiế u kiến nhẫn giật tai nghe của tôi xuố ng, hỏi: 'Tại sao lại là cô'. Để n bây giờ tôi vẫn nhớ vẻ mặt cau có của anh â y: 'Ai cho cô chạy ngược chiế u mọi người'. Tôi còn không hiểu ra sao, rõ ràng chỉ va vào anh â y có một lâ n".

Cô ta cười khẽ.

"Sau đó anh â´y nói đã mâ´y lâ`n suýt nữa va vào tôi cho nên mới có â´n tượng".

Trình Ca dụi mặ t một lát, nói: "Bặ t chuyện thì cứ bặ t chuyện, lại còn tìm lý do".

"Đúng thể´". Người đẹp không còn căng thẳng nữa, dựa vào lưng ghế´ nói tiế´p: "Sau đó gặp mấ´y lâ`n trong trường, tôi vẫn rấ´t lạnh nhạt với anh ấ´y. Rô`i để´n một ngày anh ấ´y ngỏ lời với tôi. Lúc đâ`u tôi không muố´n nhận lời, cảm thấ´y anh quá từng trải, chắ´c hẳn phải là người đa tình. Nhưng anh ấ´y rấ´t cuố´n hút nên tôi vẫn sa vào. May mà sau đó phát hiện anh ấ´y kỳ thực rấ´t chung tình nên vẫn yêu tiế´p".

Trình Ca thuận miệng hỏi một câu: "Tại sao lại chia tay?"

"Anh â'y làm sai mâ'y việc, muô n đi xa. Tôi không thể đi cùng anh â'y, mỗi người một nơi, tôi không chịu được nên chủ động đê nghị chia tay".

Trình Ca hơi mệt, cụp mặ t xuố ng không hỏi tiế p nữa.

Người đẹp tiế p tục nói: "Tôi vẫn cho ră `ng anh â ´y đã có tình yêu mới ở nơi này, đã kế t hôn rô `i. Nhưng thời gian trước có một người bạn gặp anh â ´y, phát hiện anh â ´y vẫn cô đơn một mình".

Trình Ca nói: "Cô đơn một mình có thể là vì không tìm được người thích hợp, sao cô lại khẳng định đang đợi cô?"

Người đẹp sững sở nhìn Trình Ca.

Trình Ca đã mệt, cũng không quá tập trung: "Mâ y năm nay cô vẫn đợi anh ta cũng là vì không tìm được người thích hợp đúng

không?"

Người đẹp im lặng.

Trình Ca: "Cứ coi như tôi chưa nói gì".

Người đẹp lại mím môi, cười nói: "Cô hiểu lâ m rô i. Anh â y gọi điện thoại cho tôi nói rấ t nhớ tôi, muố n quay lại. Cũng vì gâ n đây gặp một phụ nữ khác, sau khi so sánh mới thấ y tôi tố t thế nào. Nế u không tôi tự nhiên tới đây làm gì. Hơn nữa cuố i cùng tôi cũng chịu nhượng bộ, không biế t anh â y vui để n mức nào".

Trình Ca ở một tiế ng.

Máy bay đáp xuố ng Tây Ninh, hai người tạm biệt nhau. Trình Ca bắ t taxi để n bế n xe khách, mua vé xe để n Cách Nhĩ Mộc, lại gặp phải người đẹp đó một lầ n nữa, ngay cả cô cũng cảm thấ y trùng hợp.

Lúc đó người đẹp đang gọi điện thoại: "Tới đón tôi đi... Anh â y sẽ biế t là ai...".

Bỏ điện thoại xuố ng, cô ta vui mừng nói với Trình Ca: "Cô cũng đế n Cách Nhĩ Môc à?"

Trình Ca nói: "Đế n còn phải đi tiế p".

Cô ta nhiệt tình nói: "Anh â´y sẽ đế´n đón tôi, nế´u tiện đường thì cô đi cùng luôn".

Trình Ca không thích chịu ơn ai nhưng thấ y cô ta quá nhiệt tình nên cũng định hỏi xem cô ta đi đâu. Đúng lúc này người phía sau chen lên va vào người cô, cô phải giữ vali, cũng thôi không hỏi tiế p nữa.

Sau khi lên xe hai người ngô i cạnh nhau. Chiế c xe khách cũ nát, hơi bẩn. Người phụ nữ khó chịu câ m khăn giấ y lau một lượt từ trên xuố ng dưới. Nhưng sau khi ngô i xuố ng, nụ cười trên mặt đã không giấ u được nữa, cô ta chố ng că m nhìn ra ngoài cửa sổ, miệng mim cười.

Trình Ca nhìn cao nguyên màu xám vàng, nheo mặ t lại.

Ánh nă ng miê n Tây quá chói chang, còn cô lại không ngủ cả đêm qua nên hơi say xe.

Bành Dã từ bên ngoài vê trạm, vừa xuố ng xe đã có người gọi anh: "Thấ t Ca, vừa rô i có một một phụ nữ gọi điện thoại, dặn anh để n bê n xe Cách Nhĩ Mộc đón cô ta. Cô ta từ bên Tây Ninh tới".

Bành Dã sửng số t, đứng yên vài giây mới hỏi: "Phụ nữ à?" "Đúng, nghe giọng trẻ lă m. Em hỏi cô ta là ai, cô ta không trả lời mà chỉ nói anh sẽ biế t".

Bành Dã lập tức hỏi: "Lâu chưa?" "Không đế n nửa tiế ng".

Bành Dã không nói một lời, trèo lên xe đạp ga lao vút đi. "Ơ kìa, làm gì phải vội thế ? Từ Tây Ninh để n Cách Nhĩ

Mộc phải mấ t vài tiế ng cơ mà".

Trình Ca quá mệt, ngô i ngủ trên xe. Đế n lúc bị người phụ nữ bên cạnh lay dậy, nhìn thấ y bế n xe bụi bặm bên ngoài cô mới biế t mình đã đế n Cách Nhĩ Mộc.

Trình Ca và cô ta cùng nhau xuố ng xe. Nă ng chiế u nóng nực khiế n miệng cô khô khố c.

Mâ y đứa trẻ con trêu đùa đuổi nhau chạy qua, va vào Trình Ca một cái, Trình Ca khẽ nhíu mày. Người đẹp nhìn, cười ngọt ngào: "Anh â y rấ t thích trẻ con.

Sau này chúng tôi...".

Trình Ca còn chưa tỉnh ngủ hẳn, đâ`u óc mơ màng, mặt đâ`y dâ`u, lúc xuô´ng xe còn bị khói xe và bụi đâ´t tạt vào mặt. Cô đi mua nước uô´ng, lại lâ´y nước rửa mặt. Người phụ nữ đó đã đi đâu mâ´t.

Trình Ca cũng không tìm, kéo vali đi ra ngoài bế n xe.

Đi ra đại sảnh, vừa ngắng đâ`u lên đã nhìn thấ y Bành Dã xa xa.

Hai tay anh đút túi quâ`n, đứng ở chính giữa cổng, số ng lưng thẳng tắ p. Nặ ng nóng làm quâ`n áo anh ướt mô` hôi dính sát vào người, dường như đã đợi rấ t lâu.

Tim Trình Ca đập nhanh. Cô ngắn ra mấ y giây, đang định đi tới thì một người phụ nữ lại lao tới ôm châ m lấ y Bành Dã.

Thì ra người phụ nữ cùng đi với cô suố t dọc đường tên là Hàn Ngọc.

Trình Ca đột nhiên trở nên tỉnh táo.

Bế n xe bẩn thủu lộn xộn, cô mặc áo Givenchy.

Một giây, hai giây, cô chờ Bành Dã đẩy cô ta ra, nhưng anh không làm vậy. Cô cảm thấ y mình không chờ được nữa. Ánh nă ng quá chói mặ t khiế n đâ u óc cô choáng váng một chút.

Cô xoay người đi vào bê n xe.

Thời khắ c này vẫn như trước kia, nhưng chung quy vẫn có một thứ gì đó mà cô có đánh đổi bă ng mọi thứ cũng không đổi được.

Trình Ca lại mua vé xe quay về Tây Ninh. Cô nă m tay kéo vali, ngô i thẳng lưng trong phòng chờ xe, nhìn thật lạc lõng với khung cảnh xung quanh.

Cô rấ t bình tĩnh, chỉ cảm thấ y hôm nay rấ t mệt, không có tinh thấ n gì.

Đột nhiên một tia nước lanh bắ n vào chân cô.

Trình Ca quay lại, một cậu bé đang nghịch súng nước.

Trình Ca nhìn cậu bé vài giây rô i rút khăn giâ y ra lau chân.

Vừa mới đứng dậy lại một tia nước nữa bắ n vào đâ u gố i cô. Cậu bé cười khanh khách, le lưỡi làm mặt xấ u với cô.

Trình Ca lại nhìn cậu bé vài giây rô i lau khô nước trên đâ u gố i.

Tia nước thứ ba rô ì thứ tư bă n tới, tia thứ năm bă n lên mặt cô.

Trình Ca biế n sắ c mặt, lạnh lùng cảnh cáo: "Mày thử bắ n nữa xem!"

Cậu bé bị ánh mặ t cô dọa, sợ hãi òa khóc. Người phụ nữ bên cạnh bê con trai lên, giậm chân: "Mày vừa nói cái gì với con trai tao đấ y? Mày thích dọa trẻ con à?"

Mọi người xung quanh nhìn lại, còn có người để ngâ n xem náo nhiệt.

Trình Ca không lên tiế ng.

"Nó chỉ không cẩn thận dây ít nước vào người mày, mày có cầ n phải thế không? Có cầ n phải chấ p một thặ ng bé con không? Mày là cái loại người gì thế ?" Được mẹ bênh, cậu bé càng gào khóc. Nghe con khóc tủi thân, mẹ lại càng tức giận: "Mày dọa con trai tao thê 'à? Lớn như vậy rô `i mà còn chấ 'p nhặt trẻ con, hay lă 'm hả? Ăn mặc thì đẹp đâ 'y, người thành phố 'lớn xem thường người nhà quê đúng không? Mày tới đây làm gì? Nơi này không chào đón mày".

Trong ánh mấ t của mọi người ở bế n xe, Trình Ca đứng dậy kéo vali định đi.

Người phụ nữ vẫn bám theo không buông tha, lao tới giữ vali của cô: "Mày xin lỗi con trai tao ngay...".

Trình Ca đột nhiên xoay người đẩy một cái, người phụ nữ ngã xuố ng đấ t. Mụ ta không nghĩ Trình Ca không động khẩu lại động thủ, một giây sau mới gào lên: "Đánh người rô i, đánh con trai tôi xong lại đánh tôi".

Đám người chỉ trỏ trỏ, Trình Ca len lỏi qua rấ t nhanh, vừa bước nhanh trên hành lang tố i tăm vừa rút một điể u thuố c đưa lên miệng, run rẩy châm lửa hút.

Cô trố n để n nhà vệ sinh.

Mùi hôi thố i nô ng nặc, phòng đi tiểu không có cửa, giấ y vệ sinh băng vệ sinh vương vãi khắ p nơi, đủ loại chấ t lỏng bắ n tung tóe.

Trình Ca rít mạnh mấ y hơi thuố c, mùi hôi thố i khiế n cô rát phổi. Cô ném điể u thuố c xuố ng đấ t day nát, vội vã mở túi xách ra lấ y thuố c. Quá nhiệ u lọ thuố c làm cô không tìm được, cô dứt khoát đổ hế t mấ y lọ thuố c vào bố n rửa tay, bấ t kể bố n rửa tay toàn là cáu ghét dơ bẩn.

Tay cô run rẩy kịch liệt, cô dố c thuố c ra theo hướng dẫn ghi trên vỏ lọ thuố c, dố c cả mớ thuố c vào miệng, nuố t chứng mà không

câ n có nước.

Nhưng tay cô vẫn đang run, đột nhiên lại run lẩy bẩy. Cả lọ thuố c đổ hế t ra tay, nhiê u viên thuố c rơi xuố ng bố n rửa tay và sàn nhà nhớp nhúa.

Ngoài cổng bê n xe, dưới ánh nă ng chói chang.

Bành Dã hơi sững sò, ngơ ngác một hô i lâu mới vấ t vả đẩy người phụ nữ ôm người mình ra, nhíu mày: "Tại sao lại là cô?"

Hàn Ngọc ngắng đâ u lên, vẻ mặt chán chường: "Anh cho ră ng là ai?"

Bành Dã nheo mấ t nhìn cô ta một lát, không nói nửa lời, xoay người bước đi.

Anh đi tới dưới gố c cây gâ n đó, khẽ că n môi, lau mô hôi trên mặt, rút thuố c ra hút.

Hàn Ngọc đứng sau lưng anh, bình tĩnh chờ đợi.

Bành Dã hút hế t điể u này để n điể u khác, vẫn không quay đầ u lại nói chuyện. Sắ p hút hế t điể u thuố c thứ ba, tiế ng còi xe cứu thương truyề n để n cách đó không xa.

Có người đi qua bàn tán: "Sợ chế t đi được, trong nhà vệ sinh bẩn kinh người, mặt trắ ng bệch như ma, mũi miệng toàn là bọt trắ ng, không thở được nữa...".

Bành Dã hút xong hơi cuố i cùng, ném đâ u lọc xuố ng đấ t, lại hùng hổ di nát rô i mới quay lại nhìn Hàn Ngọc: "Đi đi".

Hàn Ngọc gật đâ u, mim cười: "Vâng".

"Tôi nói là, cô đi đi". "..."

CHUONG 23: ĐẠI BÀNG

Bành Dã để n quâ y bán vé, nhưng vé xe khách về Tây Ninh đã hế t.

Đi mua vé xe về Tây Ninh không được, trên đường lái xe từ Cách Nhĩ Mộc về trạm bảo vệ, Bành Dã không nói một lời nào.

Hàn Ngọc lên tiế ng trước: "Em tưởng anh sẽ không nhận ra em".

"Diện mạo cô không có gì thay đổi".

Hàn Ngọc nói: "Anh cũng không thay đổi gì cả, chỉ đen hơn một chút".

Bành Dã lái xe, không muố n nói gì.

Câu hỏi Hàn Ngọc muố n trả lời, Bành Dã lại không thèm hỏi. Cô ta đành phải tự mình hỏi trước: "Anh biế t em và Tôn Dương đã chia tay rô i không?"

"Lâ`n trước cô đã nói qua điện thoại rô`i".

"Rô´t cuộc lúc tính để´n chuyện kế´t hôn vẫn thấ´y không hợp nhau".

Bành Dã không nói tiế p, cũng không hỏi không hợp ở điểm nào.

Hàn Ngọc lại tự nói: "Phương diện nào cũng thấ y rấ t thích hợp, nhưng nghĩ để n chuyện số ng với nhau cả đời, trong lòng lại không vượt qua được những suy nghĩ đố i nghịch".

Bành Dã không thèm nói lời nào.

Đế n trạm bảo vệ, dừng xe lại, mấ y anh em chờ xem náo nhiệt đô ng loạt xông lên. Một câu "Đừng lă m lời" của Bành Dã đã chặn họng tấ t cả mọi người. Anh giới thiệu Hàn Ngọc mà trên mặt không có sắ c thái gì, bạn học ngày xưa, tiện đường qua chỗ này tá túc một đêm.

Hàn Ngọc nhìn bên mặt anh, vẻ mặt phức tạp.

Những người khác cũng thông minh, Bành Dã đã chặn họng trước, không ai dám đùa cợt gọi chị dâu, chỉ dám gọi là Hàn tiểu thư.

Bành Dã đi qua phòng trực ban, trọn mắ t nhìn người trực một cái. Chàng trai làm nhiệm vụ trực ban kinh hãi, cậu chỉ nhắ n lại nội dung điện thoại, rõ ràng đội trưởng cực kỳ phâ n chấ n chạy đi, tại sao lúc đi đón người về lại sa sâ m mặt thế kia?

Chàng trai lại nhìn Hàn Ngọc, đúng là một mỹ nhân, người gọi điện thoại để n trạm lúc nãy chấ n hẳn chính là mỹ nhân này. Khi đó cậu đã nhấ c nhỏ cô ta, nể u có chuyện gấ p có thể gọi thẳng để n điện thoại câ m tay của Bành Dã là được. Nhưng người phụ nữ đó nói không có số di động của Bành Dã, trên tay cũng không có giấ y bút nên nhờ cậu ta chuyển lời giúp.

Nhưng nhờ chuyển lời mà lúc hỏi tên thì cô ta lại che che giấ u giấ u, nói Bành Dã sẽ biế t. Máy bàn ở trạm là loại cũ, không có chức năng hiển thị số gọi để n, hỏi số điện thoại di động cô ta vẫn không chịu nói, chỉ nói Bành Dã sẽ biế t.

Khi đó chàng trai đặt điện thoại xuố ng mà đâ u óc vẫn quay mòng mòng. Bành Dã đi làm nhiệm vụ bên ngoài, sóng điện thoại chập chòn, đang không biế t phải chuyển lời kiểu gì thì xe của Bành Dã đã về tới cổng, đúng là có duyên.

Nhưng xem tình hình bây giờ thì dường như cũng không có duyên lắ m.

Bành Dã dẫn Hàn Ngọc đế n phòng của Đạt Ngõa. Đạt Ngõa và Hồ Dương đã đi theo dõi gã điên, Hàn Ngọc ở một mình trong phòng.

Anh đặt vali xuố ng, xoay người đi ngay, Hàn Ngọc gọi anh lại: "Bành Dã".

Bành Dã đã đi tới cửa, quay lại: "Còn có việc à?" "Anh...". Cô ta biế t anh đang điên tiế t, lại không biế t phải xử lý thế nào, lời nói ra miệng hơi vấ t vả: "Mấ y năm nay anh vẫn tố t chứ?"

Bành Dã xòe hai tay ra: "Nhìn tôi không tố t à?"

"Rấ t tố t". Hàn Ngọc muố n trò chuyện với anh, nhưng anh thậm chí còn không thèm hỏi mấ y câu xã giao như "Đi đường vấ t vả không" hay "Em đế n từ bao giờ", còn xa lạ hơn cả người lạ.

Hàn Ngọc như bị rút hế t sức lực, phải lui lại một bước dựa vào bàn cho vững, hít một hơi rô i dứt khoát đi thẳng vào vấ n đề : "Bành Dã, em tới là để tìm anh".

Mă t Bành Dã đen láy nhìn cô ta nói.

Hàn Ngọc khẽ liế m đôi môi khô khố c, ôm cánh tay chính mình: "Mỗi người một đường, bao nhiều năm đã qua, cuố i cùng em vẫn đơn thân, anh cũng một mình, hay là... là `n nữa vê ` với nhau?"

Bành Dã lãnh đạm nhìn cô ta vài giây, cười ra một tiế ng: "Chúng ta mười hai năm không gặp nhau, cũng mấ y năm không liên lạc, cô đi một quãng đường dài để n đây, đã hỏi ý kiế n tôi chưa?"

Anh lạnh lẽo tuyệt tình, mà Hàn Ngọc cũng chẳng bấ t ngờ. Anh vẫn luôn như thế, ai làm ngược ý anh, chố ng lại sự khố ng chế của anh, anh sẽ không hòa nhã với người ấ y. Dù người ấ y có lặn lội ngàn dặm đế n tìm anh, anh cũng không cảm kích.

"Anh trách em đã đề `nghị chia tay à?" Giọng Hàn Ngọc có vẻ ấ m ức: "Khi đó anh cố ´ ý chạy tới cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này, chẳng lẽ em cũng phải chôn vùi tương lai ở đây giố `ng như anh?"

Bành Dã dựa vào khung cửa, châm một điể u thuố c, liế c cô ta qua làn khói, ngữ khí mia mai: "Bây giờ cô quay lại tìm một người đã chôn vùi tương lai làm cái gì?"

"Anh...". Hàn Ngọc mấ p máy môi, lại cười: "Em ti tiện".

Bành Dã nhìn cô ta một lát rô i quay mặt đi, giọng nói lại không có một chút dịu bớt: "Nói những lời này thú vị lă m à?"

Hàn Ngọc đứng thẳng người lên, đi tới chỗ anh.

"Xa cách nhiê `u năm, đã thành người xa lạ, nhưng chúng ta có thể tìm vê `cảm giác trước kia. Em hiểu tính anh rấ 't ngại phiê `n phức, cũng không quan tâm để n chuyện tương lai. Trong lòng chưa có ai, con người có thể tạm bợ, cùng với ai cũng có khác gì nhau? Chờ mấ 'y năm nữa cha mẹ giục anh lấ 'y vợ, đi xem mắ 't tìm một người nào đó, chẳng lẽ tìm em không tố 't sao?" Hàn Ngọc nói: "Ít nhấ 't cũng đỡ mấ 't công. Chẳng phải anh vẫn sợ phiê `n phức, thích nhấ 't là không phải mấ 't công mấ 't việc đó sao?"

Bành Dã cười nhạt, búng tàn thuố c trong tay: "Nế u cô để n sớm một tháng, biế t đầu tôi còn thật sự có thể quay lại với cô cho đỡ mấ t công. Nhưng bây giờ...".

Anh chỉ vào ngực mình: "Không còn trố ng rỗng nữa, không tạm bợ được. Có ngại phiê `n phức cũng không có cách nào, chuyện này thật sự không thể qua loa được".

Khóe miệng Hàn Ngọc khẽ giật giật: "Trong lòng không còn trố ng rỗng vì đã chứa người phụ nữ khác rồ i?"

Bành Dã nhìn cô ta một hô`i lâu, bật cười một tiế ng: "Cô đang ghen đấ y à? Tôi và cô có quan hệ gì?"

Hàn Ngọc hỏi: "Người phụ nữ đó tên là Trình Ca đúng không?"

Nụ cười nhạo báng trên mặt Bành Dã đông cứng.

Vẻ mặt như không muố n bấ t kỳ ai nhặ c đế n tên cô của anh làm Hàn Ngọc đau đớn. Cô ta nói: "Anh biế t cô ta là người thế nào không? Cô ta có gì xứng với anh chứ?"

Bành Dã nhìn Hàn Ngọc, ánh mấ t không lạnh cũng không nóng.

"Trên mạng đã tiế t lộ hế t rô ì. Vì sao cô ta còn trẻ mà đã thành danh? Mười lăm, mười sáu tuổi đã dụ dỗ nhiế p ảnh gia nổi tiế ng tâ m cỡ quố c tế, cũng là giáo viên của cô ta, Từ Khanh. Từ Khanh nâng đỡ cô ta lên, để n lúc đủ lông đủ cánh là đá người ta luôn. Sau đó tranh giành bạn trai với chị, vì gã Hoa kiê `u nhạc trưởng Giang Khải, cô ta bức tử chị kế của mình. Bây giờ gã người mẫu nam đang nổi Cao Gia Viễn cũng cặp kè với cô ta, mọi người đề `u nói cô ta nuôi trai bao, loại phụ nữ như vậy anh thích làm gì?"

Bành Dã hóp má nghe cô ta nói hế t lời rô i chỉ cười một cái, nói bâng quơ: "Thích ngủ với cô â y".

"...". Hàn Ngọc nói: "Bành Dã, anh có thể đừng cố tình đố i đâ u với em được không?"

"Tôi nói nghiêm túc đấ y". Bành Dã nói: "Tôi cũng là một người toàn thân không sạch sẽ gì, tôi chỉ xứng với cô ấ y, không xứng với tiên nữ như cô".

"Anh...". Mă t Hàn Ngọc đỏ lên.

Bành Dã cũng bớt cứng ră nhơn một chút: "Hàn Ngọc, cô xem lại mình bây giờ đi, cô thử nghe xem có phải cô nói tiế ng người không?"

Hàn Ngọc trợn mất nhìn anh, nước mất rơi tới tấ p xuố ng đất.

Nhấ t thời như bừng tỉnh mộng.

Nhiê u năm trước, cô ta vẫn là một thiế u nữ ngây thơ, nhưng thời gian và sự đời làm cho cô ta trở nên chua ngoa, quá quấ t.

Cô ta tới chỗ này là vì cái gì? Để cho anh thấ y sự chanh chua xấ u xí của mình hay sao?

Cô ta từng yêu đơn phương anh, chạy ngược chiế `u hơn một tháng mới khiế ´n anh chú ý. Anh không phải một người bạn trai tố ´t, không quan tâm chăm sóc, tính tình cũng nóng nảy, như một đứa trẻ to xác không biế ´t kiế `m chế ´, toàn bộ tâm tư đổ dô `n vào game và các buổi đua xe, nhưng anh lại hào phóng trong chuyện tiế `n nong, cũng không làm gì quá khuôn khổ với những cô gái khác.

Anh yêu câ`u Hàn Ngọc không nhiê`u, chỉ có hai điê`u: Ra ngoài phải trang điểm xinh đẹp, và không được phép că´m sừng anh.

Sau đó thêm một điể `u nữa: Cùng anh để ´n Thanh Hải.

Cô ta làm sao có thể đi đế n một nơi xa xôi như vậy? Cô ta nói, em chờ anh. Nhưng chưa để n nửa năm, cô ta không chờ được nữa.

Không chờ Bành Dã nữa, mấ y năm nay cô ta cũng không tìm được một người đàn ông nào tố t hơn.

Cuộc điện thoại của Kim Vĩ tố i hôm đó gợi lại những ký ức năm xưa, mà mấ y ngày hôm trước lại thấ y tin tức về cuộc triển lãm ảnh "Người nghe lời của gió" ở trên mạng, bấ t ngờ nhìn thấ y bóng dáng Bành Dã, khiế n cô ta toàn thân chấ n động.

Các điểm triển lãm khác đê `u đã hế ´t vé, chỉ còn mỗi trạm Hô `ng Kông vừa mới mở. Cô ta lập tức chạy tới, nhìn thấ ´y những miêu tả vê `Bành Dã bên dưới bức ảnh. Trực giác của phụ nữ nói với cô ta, có chuyện xảy ra rô `i.

Cô ta chờ Trình Ca xuấ t hiện, lúc Trình Ca lao ra ngoài phòng triển lãm, cô ta từng có một giây do dự, nhưng... thôi cứ coi như điên cuố ng lâ n cuố i cùng trong đời xem sao.

Có điể u để n bây giờ cô ta mới ý thức được, hành vi của cô ta điển khùng và vô căn cứ để n mức nào.

Lệ đã rơi hế t, cuố i cùng Hàn Ngọc cúi đâ u: "Những lời đó... Em hy vọng mình chưa nói".

Bành Dã im lặng.

Anh nhìn điể u thuố c đang cháy dở trên tay rô i lại nhìn Hàn Ngọc một cái, nói: "Cô không nên tới nơi này".

"Vâng, em không nên tới. Anh đã thay đổi, em cũng thay đổi rô`i". Nhớ tới câu nói của Trình Ca, cô ta cười một tiế ng gượng gạo: "Đúng. Phí hoài mười hai năm không nhấ t định là bởi vì trong lòng còn quyế n luyế n không quên, mà chỉ là không tìm được người thích hợp hơn".

Bành Dã không bình luận gì, nói: "Ở lại đây một đêm, sáng mai đi nhờ xe vê`".

"Ò". Cả người Hàn Ngọc không còn chút sức lực nào. Cô ta ngô i bệt xuố ng ghế , nghe thấ y tiế ng bước chân Bành Dã đi ra ngoài lại gọi: "Bành Dã?"

"Sao?"

"Em không rõ, hai chiế c xe đó va chạm với nhau thì có quan hệ gì với các anh?"

"Chúng tôi vượt đèn đỏ, chiế c xe đang rẽ phải lao vào làn xe ngược chiế u để tránh xe chúng tôi, vì thế đâm chế t tài xế trong xe đố i diện".

"Nhưng Tôn Dương nói người lái xe là em trai anh chứ không phải anh. Em trai anh đua xe trái phép, vì sao anh phải nhận tội thay? Khi đó em trai anh còn vị thành niên, chưa để n tuổi bị truy tố ".

Điể u thuố c trên tay anh đã cháy hế t. "Đêm đó tôi dẫn nó đi că n thuố c".

Hơn nữa em trai anh đã thành niên, đó là cha anh tìm cách sửa lại giấ y khai sinh. Anh không nói được gì, anh không có tư cách.

Trong khoang hạng nhấ t từ Tây Ninh bay để n Thượng Hải, Trình Ca sắ c mặt tái nhợt, khép hờ mắ t dựa vào bên cửa sổ.

Lâm Lệ ngô i bên cạnh cô, cau mày hỏi: "Cô không sao chứ? Tôi bảo cô nă m viện thêm vài ngày mà cô cứ nhấ t quyế t đòi về ".

Trình Ca quay lại nhìn cô ta một cái, nói: "Tôi với cô hòa nhau rô`i".

"Cũng thật là may mặ n, tôi đang chuẩn bị đi chụp chuyên đề lại tình cờ gặp cô".

"Cô không câ n đưa tôi vê Thượng Hải".

Lâm Lệ hừ lạnh một tiế ng: "Cô cho ră `ng tôi muố n đưa cô à?"

"Tôi không tự tử, chỉ là dùng thuố c sai liê u". Đây là lời nói thật.

"Bác sĩ nói nế u chậm mười phút nữa là cô đã gặp Diêm Vương rô `i".

Trình Ca không hê` để ý.

Lâm Lệ nói: "Trong lúc triển lãm ảnh của cô đang chấ n động toàn quố c, cô lại đáp máy bay từ Hô ng Kông đế n Tây Bắ c, chui vào nhà vệ sinh một bế n xe hẻo lánh uố ng cả vố c thuố c. Cô có thể chọn thời gian và địa điểm nào tố t hơn không? Nế u tôi không kịp thời che mặt cô lại, nhấ t định cô đã lên trang nhấ t các báo rồ ì".

Trình Ca nói: "Cô có thể ngậm miệng lại được không?" Lâm Lệ ném chiế c chăn mỏng lên người cô, không nói nữa. Máy bay cấ t cánh.

Hai người yên lặng một hô i lâu, cuố i cùng Lâm Lệ không nhịn được nữa, quay sang nhìn cô: "Trình Ca, lúc ở trên xe cứu thương, tôi nhìn thấ y người đàn ông tên là Bành Dã đó".

"Ò".

"Ở bên lê` đường, đi rấ´t nhanh. Một phụ nữ theo phía sau, kéo vali".

Phụ nữ có giác quan thứ sáu bẩm sinh.

Trình Ca thấ y cô ta: "Muố n nói gì?"

"Trình Ca, không nên thế ". Tại sao cô lại lùi bước?

"Tôi chỉ muố n về cho tỉnh táo một chút, để là n sau tới tìm anh". Đây cũng là lời nói thật.

"Để là `n sau?" Lâm Lệ thá ´t vọng: "Nế ´u là tôi, tôi đã xông lên ngay bây giờ".

"Chuyện bạn gái cũ nên do đàn ông giải quyế t chứ không phải phụ nữ". Trình Ca nói ngắ n gọn, không dài dòng.

Cô không muố n giận dỗi, cũng không muố n cãi vã, càng không muố n cùng Hàn Ngọc diễn vở hai nữ tranh một nam, mặc dù cô biế t mình nhấ t định sẽ thắ ng.

Tẻ nhạt.

Nhìn thấ y Hàn Ngọc ôm Bành Dã, vài giây đấ u lòng cô quả thật nhói đau. Nhưng cô nhanh chóng tỉnh táo lại, sau khi đã bình tĩnh vẫn quyế t định đi về trước đã.

Những gì Hàn Ngọc nói Trình Ca hoàn toàn không tin. Một kẻ là mì mà ngang bướng như Bành Dã mà lại gọi điện thoại cho Hàn Ngọc, chủ động nói nhớ cô ta?

Hàn Ngọc đã có chuẩn bị từ trước, cô ta coi cô là kẻ thù.

Cô nên làm thế nào? Lật tẩy cô ta? Sỉ nhục cô ta? Nhìn cô ta mấ t hế t thể diện? Hoặc coi thường cô ta, án binh bấ t động đứng bên cạnh Bành Dã, như một nữ hoàng lạnh lùng nhìn kẻ thua cuộc?

Cô không câ`n dùng cách đó để thỏa mãn lòng hư vinh và cảm giác hơn người của mình.

Chuyện bạn gái cũ nên do đàn ông giải quyế t chứ không phải phụ nữ. Đố i với những người theo đuổi cũng vậy. Vì đây nên là trách nhiệm của đàn ông, hơn nữa một khi phụ nữ ra mặt, người phụ nữ kia sẽ bị sỉ nhục gấ p bội.

Lâm Lệ hỏi: "Thế sau đó cô làm sao?"

Trình Ca không đáp, quay mặt đi, nhă m mất lại.

Khi đó cô chỉ bình tĩnh hô`i tưởng lại nhấ t cử nhấ t động của Hàn Ngọc trên máy bay, nghĩ một lát lại nghĩ đế n Vương San, nghĩ để n Giang Khải...

Lâ`n này Trình Ca đế´n không phải để xác định Bành Dã có yêu cô không, cô nói như vậy chẳng qua là vì không muố´n nói thật với một người lạ như Hàn Ngọc.

Chuyện cô thật sự muố nhỏi là anh đã chuẩn bị tố t hay chưa, chuẩn bị để chấ p nhận hế t thảy quá khứ của cô.

Nhưng cô đột nhiên ý thức được, có lẽ anh đã chuẩn bị xong từ lâu rô ì, chỉ có cô là chưa.

Chuyện cô nên giải quyế t còn chưa hê giải quyế t. Những chướng ngại vật cô nên dọn sạch vẫn còn nă mở đó.

Lâ`n này cô đê´n là quá kích động.

"Anh ta xử lý chuyện Hàn Ngọc, tôi xử lý chuyện của chính mình". Trình Ca mở mắ t ra, bình tĩnh nói.

Đế n sân bay Hồ ng Kiế u, Trình Ca biế t Lâm Lệ phải quay về Tây Ninh nên bảo Lâm Lệ đi trước. Lâm Lệ lại nhấ t quyế t

đòi đưa cô để n lô i ra. Trình Ca nhìn thấ y mẹ cô, cha dượng và Phương Nghiên đứng bên cạnh chiế c xe Benz.

Lâm Lệ nói: "Mẹ cô thật trẻ trung xinh đẹp, dáng người không kém cô là bao".

Trình Ca nhìn Lâm Lệ một cái: "Cô gọi bọn họ tới à?" Lâm Lệ vội vẫy tay tạm biệt: "Tôi phải lên máy bay đây".

Đi được vài bước, Lâm Lệ quay đâ `u lại. Mẹ của Trình Ca... là một minh tinh thời kỳ những năm tám, chín mươi?

Trình Ca đứng tại chỗ mấ y giây rồ i đi tới chào: "Chú, mẹ, Phương Nghiên".

Ông Phương là giảng viên đại học, nhìn Trình Ca, gật đâ`u cười hiê`n từ. Bà Trình rấ t bình tĩnh, không nhìn ra tâm tình trên gương mặt trang điểm đậm. Chỉ có Phương Nghiên là số t ruột nhấ t: "Trình Ca, có phải em lại trâ m cảm, lại không khố ng chế được...".

"Con nói chuyện kiểu đó không ổn". Ông Phương cau mày ngắ t lời con gái: "Đừng có lúc nào cũng coi Trình Ca là bệnh nhân, nó là em gái con".

Phương Nghiên cúi đâ`u.

Trình Ca nói: "Em không tự tử, chỉ muố n uố ng thuố c nhưng nhấ t thời số t ruột nên uố ng hơi nhiề "u".

Ông Phương vỗ vỗ vai cô: "Lên xe đi, vê` nhà ngủ một giấ´c". Trình Ca gật đâ`u.

"Thím Trương làm cho con rấ t nhiệ u món bổ dưỡng...".

Bà Trình đưa tay kéo vai Trình Ca, Trình Ca nghiêng người tránh ra.

Sau khi lên xe, Phương Nghiên hế t nhìn cha mình lại nhìn Trình Ca, hỏi: "Trình Ca, em để n Cách Mộc gì đó làm gì?"

"Tìm người".

Phương Nghiên thấ y cô không muố n trả lời, nghĩ để n lời cha vừa nói liề n không hỏi nữa.

Bà Trình lại mở miệng hỏi: "Nam hay nữ?" "Nam".

Bà Trình ngậm miệng lại.

Trình Ca vê biệt thự nhà họ Phương, ngại trên người bẩn thủu nên đi tă m một cái.

Dòng nước xố i lên thân thể cô. Cô đứng trước gương quan sát chính mình, bấ t giác nhớ tới trong phòng tấ m ở nhà trọ đơn sơ lâ n trước, cô với anh điên cuô ng làm tình trước gương.

Thời gian biế n ảo, phòng tấ m của cô đường hoàng sạch sẽ.

Cô nghĩ ít nhấ t cô cũng nên ngủ với anh một đêm rô i mới vê .

Cô đứng lại gâ `n nhìn vào gương. Vế t thương trên cổ đã bong vẩy, vế t đạn bắ ´n trên ngực cũng đã liê `n, để lại một vế ´t sẹo rấ ´t sâu.

Cô lau khô người, mặc quâ náo ra khỏi phòng tấ m. Có người mở cửa đi vào, là bà Trình.

Thấ y mẹ yên lặng không nói, Trình Ca hỏi: "Có việc gì thế ?"

Bà Trình nói: "Con đi một vòng trước cửa âm phủ, người đàn ông đó có biế t không?"

Quả nhiên là mẹ đẻ, nhìn rấ t tinh, xuấ t đao cũng chuẩn. Chỉ có điề `u lúc ở bế n xe Cách Nhĩ Mộc, Trình Ca mới phát giác nguồ `n gố ´c vấ n đề `không phải nă `m ở những người đàn ông đó mà nă `m ở mẹ cô.

"Anh â´y không câ`n biê´t". Trình Ca nói: "Anh â´y râ´t tô´t". "Ca Ca, nghe lời mẹ, chịu khó điê`u trị cho tô´t, đừng...". "Con không tự tử".

"Hê t lâ n này tới lâ n khác, con đã nói câu này bao nhiều lâ n rô i?" Bà Trình hạ giọng, nhẫn nhịn, không nhìn ra là đau khổ, tức giận hay là hổ thẹn: "Lại ở nhà vệ sinh công cộng dơ bẩn trong bê n xe...".

"Lâ`n này thật sự là ngoài ý muô´n". Trình Ca hơi mệt mỏi: "Bây giờ con rấ´t mệt, không muô´n nói chuyện với mẹ...".

"Mẹ cũng mệt. Con có thể nghe lời mẹ điề u trị cho khỏi bệnh không? Đừng hành hạ mẹ nữa".

Tay chân Trình Ca bải hoải: "Thì ra là con đang hành hạ mẹ".

Lời châm chọc tiêu cực của cô khiế n bà Trình tỉnh táo lại. Bà cấ t giọng trách mặ ng: "Con có biế t hành vi của con như bây giờ vô trách nhiệm thế nào không?"

Trình Ca nhìn chă m chă m bà Trình trong gương: "Mẹ nói với con xem trách nhiệm là cái gì?"

Bà Trình bóp trán, nén giận nói: "Mẹ xin con đừng nhặ c tới những chuyện năm xưa...".

"Trách nhiệm là cướp người đàn ông con gái mẹ yêu, trách nhiệm là khuyế n khích con chô `ng yêu bạn trai của con đẻ mình à?"

Sau khi hai người cùng lúc nói to, trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

"Đó không phải yêu, đó là ảo tưởng. Từ Khanh là bạn của cha con, sự chăm sóc của ông â y dành cho con là xuấ t phát từ sự quan tâm đô i với con cháu, con lại ảo tưởng đó là yêu, ảo tưởng con và ông â y là một đôi. Bác sĩ đã nói rô i, tình cảm của con với Từ Khanh là kế t quả của sự ân hận và nhớ cha sau khi cha con mấ t".

Nói để n đây, một nét đau khổ thoáng hiện lên dưới đáy mặ t bà Trình.

"Nê u không phải đưa con đi ăn kem thì cha con có bị tai nạn không? Đó là người đàn ông mẹ yêu nhấ t trên đời... Mẹ có trách con một câu nào không?"

Trình Ca không nói gì cả. Cô nghĩ để n cậu bé được mẹ bao che ở bề n xe Cách Nhĩ Mộc.

Đích xác mẹ cô không trách cô một câu, bà lao thẳng vào bệnh viện tát cô, bị các bác sĩ y tá ngăn cản liê n bỏ đi. Cô nă m viện nửa tháng mà bà không hệ để n thăm, chỉ có Từ Khanh chăm sóc cô.

Mâu thuẫn giữa mẹ và con gái từ lâu đã không thể hóa giải, những người chí thân tổn thương lẫn nhau, tàn nhẫn, cay nghiệt.

"Con không bao giờ nói với mẹ về chuyện của con, Vương San còn thân với mẹ hơn con. Con không nói bấ t cứ điề u gì, yêu cũng không nói với mẹ. Nế u biế t Giang Khải là bạn trai con, mẹ còn khuyế n khích Vương San làm gì? Sau đó chuyện trở nên nghiêm trọng đề u là vì tính cách con quá cứng ră n không chịu tha thứ cho ai. Nế u Giang Khải đứng ra, kế t quả chưa để n mức trở thành như vậy".

Să´c mặt Trình Ca trắ´ng bệch, vẫn nghĩ đế´n cậu bé được mẹ bênh vực trong bế´n xe Cách Nhĩ Mộc.

Tâm tàn ý lạnh, đại khái đó chính là cảm giác của cô lúc này.

"Mẹ cứ tự an ủi mình như vậy đi". Cô đi tới cạnh bà Trình, phản đòn: "Đúng rô`i, mẹ phải cảm ơn Từ Khanh. Khi đó con ít tuổi, mặc dù anh â´y thích con, râ´t tô´t với con nhưng vẫn từ chô´i con. Nê´u không mẹ và con gái mẹ sẽ cùng ngủ với một người đàn ông. Kích thích không?"

Bà Trình tái mặt, vung tay tát thẳng vào mặt Trình Ca.

Phương Nghiên nhanh chóng xông vào, vội vàng nói: "Sao dì lại làm thế ? Sao lại đánh em nó chứ?"

"Không câ`n quan tâm, không đau". Trình Ca hâ´t tay Phương Nghiên, xách túi ra ngoài. Phương Nghiên đuổi theo: "Trình Ca, em câ`n phải nghỉ ngơi!"

Trình Ca không thèm quay đâ u lại.

Trong căn phòng chật hẹp, ánh đèn lò mò.

Trình Ca cởi áo lộ ra một nửa bờ ngực căng tròn. Cô nă m xuố ng giường.

"Chuẩn bị xong chưa?" Người đàn ông hỏi. "Xong rô ì".

Ngón tay người đàn ông chạm vào ngực cô, sờ sờ vế t sẹo do đạn bắ n, hỏi: "Hoa anh túc? Gợi cảm, ma mị, như một câu đố . Hợp với cô".

"Lòe loẹt, phàm tục". "Cô thích hoa văn gì?"

Trình Ca nói với hấ n, hỏi: "Anh đã xăm bao giờ chưa?" "Chưa. Xăm cái này độ khó rấ t cao". Chuyên gia xăm

mình nói: "Tôi sẽ cô hế t sức".

Trình Ca ngước mặ t lên nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bâ`u trời thành phố´ sáng nhờ nhờ trong đêm, cô lại nhìn thấ´y chòm "Tam giác lớn mùa hè".

Thanh Hải.

Trăng mò gió nhẹ.

Dố c núi đấ t vàng, không gian bát ngát. Mấ y cây bạch dương thẳng tấ p in bóng trên nề n trời đêm để lại những bóng đen như mực.

Gã điên lái xe Jeep ngoặt ngang rẽ dọc bảy, tám lượt, lao qua một đám lúa mạch mọc hoang dại rô i dừng lại. Hắ n xuố ng xe, mượn ánh trăng dáo dác nhìn quanh. Cao nguyên nhấ p nhô, không có động tĩnh.

Hă´n đi đế´n một vùng đấ´t lõm, đi xuố´ng triề`n dố´c đế´n một khoảng đấ´t trố´ng rộng rãi. Một ánh đèn yế´u ớt hắ´t ra từ cửa căn hâ`m.

Gã điên đi tới gõ cửa, hạ giọng gọi: "Mă´t lé, tao đây, thă`ng điên đây".

Cửa nhanh chóng được mở ra một khe nhỏ, gã mặ t lé gâ y gò cảnh giác nhìn khặ p nơi: "Không có người bám theo chứ?"

"Không có, tao cảnh giác lă m". Gã điên đi vào hâ m.

Bố n vách đấ t vàng, có một bóng đèn tròn, Vạn Ca nghiêng người dựa vào giường hút thuố c lá. Một đám lâu nhâu đang kiểm kê da linh dương.

Thấ y gã điên, Vạn Ca cảnh giác hỏi: "Tại sao mày biế t chỗ này?"

"Em hỏi thă `ng lé". Gã điên khom người đi tới, xun xoe: "Vạn Ca, em vừa ra đã đi tìm anh rô `i. Dạo trước bị tra tấ ´n thế ´ nào em cũng không khai ra anh mà chỉ muố ´n được đi theo anh, anh phải thu nhận em đấ ´y".

"Mă´t lé, lâ`n sau còn tiê´t lộ địa điểm này với người khác, tao sẽ chặt ngón tay mày".

Mă t lé vội nói: "Vạn Ca, thă ng điên và em là bạn nổ i khố từ nhỏ. Lâ n trước nó biểu hiện tố t, em nghĩ anh cho phép".

Vạn Ca liế c mấ t nhìn gã điên: "Mày đi ra sớm đấ y".

Gã điên thấ y tình hình không ổn, vội nói: "Con ranh đó không có bă `ng chứng mà anh. Em nhấ 't quyế 't không hé răng, bọn chúng cũng không làm gì được".

"Con ranh đó, hừ!"

Gã điên thoáng nhìn bàn tay quấ n băng của Vạn Ca, hấ n đã biế t chuyện này, nói: "Vạn Ca, lấ n trước em đánh con ranh đó một trận tơi bời, đánh rách mô m bật máu, đá cũng đá rô i, coi như giúp anh trút giận".

"Mày giỏi thể sao không giế t nó luôn đi?"

"Nó bị em đánh cho nă m bò dưới đấ t, em tóm tóc nó că t cổ một nhát, ai dè nó vẫn còn sức cướp dao của em. Em vẫn muố n giữ lấ y cái mạng để đề n đáp Vạn Ca mà".

Vạn Ca thở một hơi khói thuố c ra: "Con đó không vừa đầu... Chỗ này của tao đang thiế u người, mày cũng biế t giữ mô m giữ miệng, từ giờ theo tao làm cho tố t, tao sẽ không bạc đãi mày".

Gã điên cúi đâ u khom lưng: "Vâng vâng".

Vạn Ca ngậm điể u thuố c, nhìn đố ng da linh dương cười một tiế ng.

Chô`n Đen muô´n leo lên đỉnh chuỗi cung ứng, đế´n Nam Á sản xuâ´t áo choàng Shahtoosh, nhưng Vạn Ca còn chưa hoàn toàn tiế´p nhận con đường mua bán da thú và vũ khí từ tay Chô`n Đen, chỉ sợ những nhóm săn trộm có quan hệ làm ăn với Chô`n Đen giành mấ´t phâ`n.

Đợi lúc đố ng da linh dương này được mang để n cho Chô n Đen làm học phí, Chô n Đen đương nhiên sẽ chọn hặ n làm nhà cung cấ p độc quyề n. Để n lúc đó hặ n sẽ là một Chô n Đen thứ hai.

Gã điên nhìn hàng đố ng da thú, thán phục: "Nhiê u quá!"

Mắ t lé nói: "Có tự săn, cũng có thu mua của các nhóm khác. Từ khi Vạn Ca dẫn theo bọn tao làm riêng vẫn ở đây, tấ t cả gia tài đề ù cấ t ở đây cả. Lâ n này kiế m được tiê n, sau này sẽ dễ làm hơn. Đế n lúc Chô n Đen đi rô i, chúng ta lại săn linh dương, lại mua bán trung gian, kiế m hàng đố ng hàng đố ng tiê n".

Lúc để n đây gã điên còn suy nghĩ để n năm ngàn tiề n phí cung cấ p thông tin mà Trình Ca nói, bây giờ thì đã ném chuyện đó lên chín tâ ng mây. Hặ n xặ n tay áo: "Có việc gì tao...".

Hă n còn chưa nói xong đã có tiế ng phanh gấ p từ bãi đấ t trố ng bên ngoài vọng vào.

Tấ t cả đề u không kịp phản ứng.

"Khô´n kiê´p!" Vạn Ca đột nhiên giận dữ trợn mặ´t nhìn gã điên, nhảy từ trên giường xuô´ng, gào to: "Lâ´y vũ khí!"

Cả đám vội vã tìm súng, nhưng cửa hâ m đã bị đạp tung, hàng tá nòng súng chĩa vào: "Giơ tay lên!"

Không ai dám nhúc nhích.

Vạn Ca phản ứng nhanh nhấ t, lồ m cô m bò lên đố ng da thú, trèo vào bên trong rồ i trèo ra ngoài theo sợi dây nổ i lên cửa nóc hâ m.

Bành Dã đuổi theo, chỉ vài bước đã chạy lên đố ng da linh dương. Vạn Ca trèo cực nhanh lên nóc hấ m rô i thu sợi dây. Bành Dã giơ súng lên bắ n một phát.

Vạn Ca kêu thảm một tiế ng, một mảnh tai đâ m đìa máu rơi xuố ng, nhưng cuố i cùng hặ n vẫn bò được ra ngoài.

Bành Dã mặ ng một tiế ng: "Chó chế t!"

Không ai ngờ Vạn Ca lại cảnh giác để n mức chuẩn bị sẵn dây thừng để trèo lên trên.

Toàn bộ những kẻ còn lại ôm đâ u ngô i dưới đấ t.

Gã điên lập tức trở mặt, cười ngọt ngào với Bành Dã: "Chào đội trưởng, chúng ta lại gặp nhau rô i... Tôi đang chuẩn bị thăm dò rô i mang tin tức để n cho đội trưởng, không ngờ đội trưởng lại tự mình tìm tới...".

Bành Dã quát: "Dẫn đi!"

Đạt Ngõa đi tới, đá gã điên quỳ xuố ng đấ t rồ i trói tay hặ n lại.

"Đội trưởng, năm ngàn tệ mua tin tôi không câ`n nữa, cô´ng hiê´n cho sự nghiệp bảo vệ động vật, đội trưởng đừng nghi oan lòng tô´t của tôi...".

"Hừ!" Mắ t lé nhổ nước bọt vào mặt gã điên: "Toàn bộ gia sản của bọn tao đề `u nă `m ở đố ´ng da này, vậy mà tao lại nói tố ´t với Vạn Ca, kéo mày đi theo cùng nhau phát tài. Vạn Ca nhấ ´t định sẽ làm thịt mày...".

Bành Dã đi ra ngoài xem một vòng, phát hiện chỗ này là một thôn bỏ hoang sau chương trình di dân ba năm trước, không biế t sao Vạn Ca lại có thể nghĩ để n việc trố n ở đây.

Lúc lên đường quay về , Bành Dã hỏi Hồ Dương: "Bên chỗ Chỗ n Đen thế nào?"

"Vẫn chưa tìm được".

Bọn họ đã là `n theo manh mô ´i từ An An, tra ra Chô `n Đen tên thật là An Lỗi, ba mươi sáu tuổi, chưa lập gia đình, không có người liên lạc mật thiế ´t nào, chỉ quan tâm đế ´n em gái.

Hô Dương nói: "Nế u hã n đi tàu hỏa, máy bay hoặc vào khách sạn là sẽ bị phát hiện. Nhưng mấ y ngày nay đề u không có tin tức, có lẽ vẫn còn ở khu vực Thanh Tạng".

Bành Dã nói một tiế ng: "Tố t".

"Có điề `u nói để ´n chuyện này... Có bắ ´t được hặ ´n thì việc tìm chứng cứ cũng khó làm. Không phải bắ ´t được tại hiện trường săn linh dương hoặc buôn bán da thú, vật chứng khó tìm, trong nhóm săn trộm không có người nào từng thấ ´y mặt hặ ´n nên cũng không có nhân chứng. Chúng ta không thể chỉ về ´t sẹo nói hặ ´n là Chô `n Đen được".

Bành Dã nói: "Sẽ có cơ hội". "Cơ hội thế nào?"

"Anh đã xem rô ì, toàn bộ đám người của Vạn Ca đề ù đã bị bắ t gọn. Tấ t cả gia tài của hặ n đề ù ở đây, lâ n này khuynh gia bại sản chỉ có thể lại đi tìm Chô n Đen".

Hô` Dương nói: "Nhưng Chô`n Đen sẽ không làm tiế´p nữa".

Bành Dã cười nhạt một tiế ng: "Nế u Chô n Đen không còn tiế n nữa thì sao?"

"Chô`n Đen mâ´y năm nay kiê´m được bao nhiêu tiê`n, làm sao có thể sau một đêm...". Hô` Dương sửng số´t: "Nhưng tiê`n cũng không thể luôn mang theo người, chỉ có thể để... Thấ´t Ca, anh...".

"Ngày mai gọi điện thoại cho cảnh sát Chu, phải tìm ra tiê`n của An Lỗi".

Đang nói chuyện thì điện thoại di động vang lên. Hô` Dương lâ´y làm lạ, bây giờ là một giờ sáng, lúc này ai gọi điện thoại tới?

Bành Dã nhìn một cái rô i nghe máy.

"Giáo sư Lâm... Lệch giờ sáu tiế ng... Không sao... Tố t, tháng sau em nghĩ cách qua... Tố t... Tổ t... Cảm ơn cảm ơn...".

Anh cấ t điện thoại, trên mặt thoáng để lộ vẻ thoải mái.

Hô Dương hỏi: "Thấ t Ca, dạo này anh làm gì vậy? Từ mấ y tháng trước lúc nào cũng thấ n thấ n bí bí".

"Chuyện lớn, chuyện tố t". Bành Dã khoác vai Hồ Dương, vỗ vỗ: "Hoàn thành rồ i sẽ nói với mọi người".

Thượng Hải.

Một tháng nay, triển lãm ảnh "Người nghe lời của gió" tổ chức ở hơn mười thành phố , trở thành đề `tài nóng và có số lượt tìm kiế m kỷ lục chưa từng có.

Thời gian này Trình Ca thường xuyên phải chạy như con thoi giữa các thành phố , bận để n mức không có thời gian làm bấ t cứ chuyện gì khác. Từ Thanh Hải về , sau khi bị bà Trình cho một cái tát, cô rời khỏi Thượng Hải để n Bắ c Kinh rồ i đi theo triển lãm.

Cô từng nghĩ tới chuyện chủ động tìm Phương Nghiên tâm sự về tình trạng của mình hiện nay, ngoài uố ng thuố c cô

còn câ`n có can thiệp vê` tâm lý. Nhưng thời gian này quá bận, cô thật sự không bớt chút thời gian được.

Điểm cuố i cùng, trở lại đúng điểm xuấ t phát Thượng Hải.

Đêm cuố i cùng đó, người quản lý chuẩn bị tiệc cảm ơn. Đố ng nghiệp, phóng viên truyề n thông, nhân sĩ các giới quan tâm để n bảo vệ động vật hoang dã tới tấ p để n dự tiệc, ăn uố ng linh đình, nói cười vui vẻ.

Người quản lý dẫn Trình Ca đi làm quen với khách tham dự. Trình Ca nhận được vô số lời khen ngợi, lại bị mời rấ t nhiề u rượu, sắ p không gượng được nữa.

Điện thoại di động rung lên trong túi xách, Trình Ca lâ´y có ra ngoài, đi tới một góc nghe điện thoại, người gọi là Phương Nghiên.

"Trình Ca, chị thấ y cuộc gọi lỡ của em, chị không để ý, xin lỗi".

"Vô n định tìm chị tâm sự". Trình Ca bóp trán, phát hiện rượu tố i nay rấ t mạnh.

"Trình Ca, thực ra lâ `n trước dì rấ ´t hố ´i hận, dì thật sự quan tâm để ´n em, hy vọng chị chữa khỏi bệnh cho em, chứ không phải vì muố ´n kéo gâ `n quan hệ với chị như em nghĩ...".

Tiế ng người ô n ào, Trình Ca không nghe rõ. "Ca Ca, mau đế n đây đi!" Người quản lý gọi cô. Trình Ca nói: "Em có việc".

"Thế´... lúc nào em rảnh thì gọi chị, cứ gọi là chị sẽ đế´n ngay". Phương Nghiên nói.

"Vâng".

Người quản lý vui mừng đi tới, kéo Trình Ca đi đế n chỗ một người đàn ông mặc Âu phục, chào một câu "Vương tiên sinh" rô i quay lại nói với Trình Ca: "Vương Lăng tiên sinh, ông chủ nhà băng, bạn thân của hội trưởng Trâ nở Hiệp hội bảo vệ động vật".

Trình Ca lập tức tỉnh rượu, tay nă m chặt lại, suýt nữa bóp gãy chân ly rượu.

Vương Lăng mới bố n, năm mươi tuổi mà tóc đã bạc trắ ng. Trình Ca biế t rấ t rõ ông ta bạc đâ u chỉ sau một đêm. Ông ta là cha của Vương San.

Ông ta nhìn Trình Ca: "Không biế t chào hỏi à?" Trình Ca mở miệng: "Chú Vương".

Người quản lý của cô cười: "Thì ra hai người biế t nhau rô ì".

Hội trưởng Trầ n cũng chạy tới, khen ngợi Trình Ca với bạn tố t của mình, nói mình bị triển lãm ảnh lầ n này làm cho cảm động như thế nào, nói: "Muố n giới thiệu một hậu bố i ưu tú với anh, không ngờ hai người lại biế t nhau từ trước".

Vương Lăng lạnh lùng nhìn Trình Ca, không nói gì thêm. Còn Trình Ca cũng nhanh chóng đi cùng người quản lý để n chỗ khác.

Thỉnh thoảng cô lại quay lại nhìn Vương Lăng, không biế t vì sao ông ta lại để n. Lại bị mời rấ t nhiề u rượu, Trình Ca đi để n nhà vệ sinh.

Vừa đi tới cửa, nghe thấ y bên trong có người thảo luận, là giọng nói cô quen thuộc.

"Không ngờ Vương Lăng lại để n, thể mà không có trò hay để xem. Chán thật".

"Ông chủ nhà băng đó â´y à? Trò hay gì?" "Trước kia ông ta là cha dượng của Trình Ca".

"Giật gân thế cơ à?" Giọng nói trở nên kích động. "Không phải như bạn nghĩ đâu. Hạ lưu".

"Thê là chuyện gì?"

"Trình Ca hại chế t con gái ông ta. Tó còn tưởng ông ta đế n đây phá đám co".

"Thật không?"

"Thật mà. Trên mạng đưa đâ y ra đâ y. Triển lãm ảnh lâ n này đúng là Trình Ca nổi tiế ng rô i, nhưng các thông tin tiế t lộ về nó trên các diễn đàn tự nhiên cũng nóng theo, đảm bảo nóng bỏng tay luôn".

Trình Ca vặn tay nă m cửa, giọng nói bên trong dùng lại. Cô mở cửa đi vào, đám bạn của cô đô ng loạt mim cười với cô.

"Ca Ca, triển lãm ảnh lâ n này thành công mỹ mãn. Chúc mừng bạn. Bạn thật là lợi hại".

Trình Ca nói: "Tôi biê t mà". "...".

Cô đi vào gian trong: "Lúc tôi đi ra đừng để tôi thấ y mặt các người".

Cô đóng cửa lại, bên ngoài tiế ng bước chân vội vã.

Việc thông tin về cô được tiế t lộ trên mạng mà mấ y người vừa rô i nói tới, Trình Ca đề u biế t cả, cũng đã đọc rô i. Không ngoài nói cô bán rẻ danh dự ngủ với Từ Khanh, sau khi được Từ Khanh nâng đỡ lại đá ông ta. Lại nói cô leo cao bă ng cách lên giường với đàn ông, còn nói cô hành hạ tinh thấ n chửi mặ ng Vương San trong một thời gian dài, và cuố i cùng bức tử Vương San.

Kỳ thực cô chỉ nói với Vương San một câu.

Dạo này danh tiế ng cô lên cao, đám người đâm bị thóc chọc bị gạo cũng nhiề u lên. Người quản lý của cô tức giận gâ n chế t, còn cô lại không thèm quan tâm.

Trình Ca rửa mặt cho tan bớt mùi rượu rô i đi ra ngoài, nhìn thấ y Vương Lăng đang rời khỏi buổi tiệc phía xa xa.

Trình Ca đứng lại nhìn bóng lưng ông ta. Trong â´n tượng của cô, Vương Lăng là một người đàn ông dịu dàng, đô´i với mẹ cô hay Vương San đê`u như thê´. Nhưng sau đó ông ta thay đổi hoàn toàn.

Cuố i cùng cô quyế t định đuổi theo: "Chú Vương".

Vương Lăng đã đi tới cửa khách sạn, màn đêm và rượu khiế n khuôn mặt ông ta cực kỳ già nua. Ông ta hỏi rấ t lãnh đạm: "Có việc gì?"

Trình Ca nói: "Không ngò chú lại đế n. Cảm ơn".

"Tôi để n xem thành tựu của cô, để nghĩ xem nế u San San còn số ng thì nó có thể làm tôi tự hào thế nào".

Să c mặt Trình Ca tái đi.

Cô định thâ n lại, nói: "Vẫn chưa xin lỗi chú. Xin lỗi".

Môi cô run run, còn đang cúi người...

"Không câ`n". Vương Lăng nói: "Tôi không tha thứ cho cô. Cô là kẻ sát nhân. Hại chế t người, không đề n mạng, không chịu báo ứng. Tôi không bao giờ tha thứ".

Bữa tiệc đã tàn, nhạc dừng người tản.

Lúc chiế c đèn treo pha lê rực rõ huy hoàng trong sảnh tiệc tắ t đi, Trình Ca ngô i một mình trên ghế, đố i mặt với chén đĩa bừa bãi, châm một điể u thuố c.

Không khí tràn ngập mùi salad, hải sản, rượu và nước hoa. Trình Ca đang nghĩ ngày mai làm gì.

Hút hế t một điể u thuố c, cô không nghĩ ra, thế là lại châm một điể u nữa.

Tố i nay cô uố ng quá nhiề u rượu, điể u thuố c nhỏ bé cũng câ m không vững.

Mâ´y ngày nay, ngoài hút thuô´c lá và uô´ng rượu, cô không có thứ gì để kích thích. Không lái xe, không làm tình, cũng không uô´ng những loại thuô´c không nên uô´ng.

Không có hưng phâ n, không có kích thích.

Tiế ng bước chân vang lên ngoài cánh cửa gỗ lim hoa lệ. Nhân viên vệ sinh đi vào quét dọn. Trình Ca ném điế u thuố c vào gạt tàn pha lê, đứng dậy, lập tức đầ u váng mặ t hoa.

Giâ`y cao gót chệch choạc, cô lảo đảo bước ra hành lang, thở thật mạnh.

Cô cúi đâ u bám vào tường, cảm thấ y mệt.

Cô dựa vào tường một lát như một nă m bùn, cố gặ ng bước chân, muố n đi ra bên ngoài tìm người quản lý đang tiễn khách. Đột nhiên cô bị một người ôm lấ y rồ i kéo đi.

Cô bị kéo vào nhà vệ sinh, đè vào tường. Nụ hôn như lửa nóng của người đàn ông rơi vào má, vào cổ cô. Cửa lập tức bị khóa lại, hai tay Cao Gia Viễn lâ n mò khắ p người cô, không ngừng nă n bóp.

Trình Ca quay mặt đi, muố n đẩy hấ n ra, nhưng vì đã uố ng quá nhiê `u nên cô không đủ sức.

Hă n siê t quá chặt làm cô không thở nổi.

Hă nôm cô lên đặt cô ngô i lên bô n rửa tay, lật váy cô từ bắ p chân lên để n tận eo. Hặ náp sát người tới, ép hai chân Trình Ca mở ra.

Trình Ca thấ t thâ n một lát.

Sau cánh cửa trong căn phòng trọ tố i tăm ở thị trấ n Lưu Phong, Bành Dã cũng như vậy, không chào hỏi, đi thẳng vào trong cơ thể cô.

Cao Gia Viễn vòng tay xuố ng dưới mông cô, giật đứt chiế c quâ n chữ T, cúi đâ u vùi mặt vào trong váy cô.

Giâ`y cao gót của Trình Ca đá vào vai hặ´n: "Tránh ra". Cao Gia Viễn bị đá đau đứng dậy.

Trình Ca tóm thành bô`n rửa tay, rượu làm mặt cô đỏ hô`ng, khẽ thở gấ p.

Cô nghiêng đâ`u dựa vào tường đá cẩm thạch sạch sẽ tinh tê´, ánh mặ´t đờ đẫn, rấ´t chán chường.

"Trình Ca, đừng nhịn nữa. Anh biế t em thích thế này". Cao Gia Viễn vuố t ve đùi cô: "Em nhớ không, chúng ta từng làm tình trong nhà vệ sinh khách sạn này. Có người gõ cửa, em cảm thấ y rấ t kích thích".

Trình Ca không nhớ. Cô chỉ có thể nhớ trời chiế `u đỏ rực, tiế ´ng người đi chợ huyên náo ngoài nhà trọ, cùng với mùi gỗ trong phòng. Cô đu trên người anh, anh đi một bước, cô sung sướng như đâm thẳng tâm can.

"Không phải em vẫn thích kích thích sao?" Cao Gia Viễn ôm chặt thân thể cô, đâ `u lưỡi trêu chọc cổ cô, tai cô.

Cô ngắng đâ`u lên, đò đẫn nhìn đèn trang sức như vô vàn đóa hoa.

"Em trở nên trì trệ rô `i". Hặ n thì thâ `m bên tai cô: "Nghiện kích thích không phải chuyện xấ u, đừng chịu đựng. Thứ gì em muố n, anh đề `u có thể cho em".

Hă n lâ y ra một gói giâ y nhỏ: "Trình Ca, nê m thử cái này đi, râ t kích thích. Em nhâ t định sẽ thích".

Trình Ca chậm rãi cúi đâ`u, cụp mặ´t, lẳng lặng nhìn. Trên tay hặ´n có một gói bột màu trặ´ng.

CHƯƠNG 24: GIÓ NGÙNG RỒI

Thượng Hải.

Cao Gia Viễn ôm eo Trình Ca, lâ y chìa khóa từ trong túi xách của cô.

Trình Ca chố ng tay vào cánh cửa, đẩy một cái vào ngực hặ n, nhưng tay cô không có chút sức lực nào.

Mở cửa đi vào.

Trình Ca đứng chặn sau cửa, tay giữ cánh cửa, âm thanh rấ t thấ p, hơi thở không yên: "Nhà tôi không cho người ngoài vào".

Cao Gia Viễn nă m tay cô, dễ dàng kéo cô vào trong lòng.

Hă n bê cô lên, giơ chân đá cửa vào.

Trong nhà không bật đèn nhưng vẫn rấ t sáng.

Vào phòng ngủ, Cao Gia Viễn nhìn thấ y một bức ảnh khỏa thân rấ t lớn của Trình Ca trên bức tường sát đấ u giường, ảnh đen trắ ng, cô nă m sấ p trên lụa, không lộ ba điểm, tay chố ng că m, tay kia nghịch tóc.

Hấ n đặt Trình Ca xuố ng chiế c giường lớn hình tròn. Trình Ca sức cùng lực kiệt, vùa đặt lưng xuố ng giường đã nhấ m mấ t lại.

Cao Gia Viễn đi lên giường, để n trước bức ảnh, vuố t ve từng tấ c thân thể Trình Ca, mặ t, môi, vai, eo, mông, cổ chân.

Vách kính không kéo rèo, ánh sáng bên ngoài mông lung.

Cao Gia Viễn nhìn mặ t Trình Ca trong ảnh, bình tĩnh, trố ng rỗng. Hặ n quay lại, trên ga trải giường màu xanh nước biển, hai chân Trình Ca trặ ng muố t như tuyế t.

Hă n quỳ xuố ng, vuố t ve chân cô.

Trình Ca mở mặ t ra nhìn hặ n: "Tại sao anh còn chưa đi?"

Cao Gia Viễn cúi người hôn lên mặ t cô. Trình Ca quay mặt đi không chịu: "Anh vê di, tôi mệt rô i, muố n ngủ".

"Anh sẽ cho em kích thích, làm cho em không mệt". Hặ n quỳ dậy, lật váy cô lên, tách hai chân cô ra rô i nâng lên, sau đó cúi đâ u xuố ng.

Trình Ca đá hặ n: "Cút".

Cửa phòng ngủ đột nhiên bị mở ra.

"Trình Ca, em chưa...", Phương Nghiên đứng giữa cửa, trọn tròn mặ t.

Thanh Hải.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Bành Dã nhận được điện thoại của An An.

"Anh Bành Dã...". An An vừa mở miệng đã nghẹn ngào.

Bành Dã đã biế t có chuyện gì nhưng vẫn hỏi: "Có chuyện gì thế ?"

"Bây giờ em đang ở bên quố c lộ đố i diện với trạm bảo vệ của các anh".

Bành Dã mặc quâ náo vào đi ra ngoài. An An đứng trên cao nguyên giữa đêm khuya.

Anh chậm rãi đi tới, cau mày: "Giờ này đế n đây, quá nguy hiểm".

"Em đi nhờ xe một người nhà bệnh nhân ở bệnh viện". Giọng An An coi như bình tĩnh, viê `n mặ t lại đỏ, vẻ mặt tủi thân, không nói gì thêm nữa.

Bành Dã cũng không giỏi an ủi người khác, giơ tay chỉ trời sao trên đâ`u: "Tâm tình không tố t thì ngắng đâ`u nhìn xem".

An An nghe vậy ngắng đâ u lên, nhìn ngân hà mùa hè rực rỡ, trong nháy mấ t, nước mấ t đã lặng lẽ chảy xuố ng.

Bành Dã không an ủi, cũng nhìn lên trời. Không biế t bao lâu trôi qua.

An An cúi đâ`u xuô´ng nghẹn ngào: "Em không biê´t nói với ai, chỉ có thể tới tìm anh".

"Làm sao thê ?"

"Anh trai em...". An An ngô`i xuô´ng cỏ, ôm chặt hai đâ`u gô´i.

Bành Dã cúi xuố ng nhìn. An An gục đâ `u vào gố i, vai run run nhưng lại không khóc thành tiế ng.

Anh ngô i xuố ng: "Nói xem nào".

An An che mă t, run run hít vào: "Vài ngày trước có cảnh sát để n tìm em, hỏi chuyện của anh trai em, hỏi đủ mọi thứ. Từ đó trở đi em không gọi điện được cho anh trai em nữa".

Bành Dã không nói gì.

"Anh trai em đã nhiê`u ngày không liên lạc với em, em cũng không tìm được anh, nhâ´t định đã xảy ra chuyện không hay".

Bành Dã hỏi: "Em nghĩ thế nào? Em cho ră ng anh trai em xảy ra chuyện gì?"

Mặt An An tái đi.

Bành Dã nói: "Xem như anh chưa hỏi".

An An nghe vậy lại bình tĩnh hơn, chậm rãi mở miệng: "Anh â´y kiế´m được rấ´t nhiề`u tiề`n, có lẽ làm gì đó như buôn gian bán lận chẳng hạn".

Bành Dã nhìn vẻ mặt An An, hỏi: "Em biế t anh trai em kiế m được rấ t nhiề u tiế n à?"

An An hơi căng thẳng bóp đâ`u gố i, không thoát được ánh mã t Bành Dã.

Bành Dã không ép hỏi tiế p nữa mà hỏi chuyện khác: "Nế u đúng là như vậy, em định làm thế nào?"

"Khuyên anh â´y trả tiê`n cho người ta, xem có thể giảm tội được không. Sau này em sẽ chịu khó làm việc nuôi anh â´y". An An lau khô nước mắ´t.

Bành Dã cười một tiế ng cực nhạt: "Em vẫn luôn rấ t hiểu chuyện".

An An mím môi, cúi đâ`u.

Bành Dã nhìn trời sao trên đâ u, không biế t đang nói ai: "Đã quyế t định thì không câ n thiế t phải thấ p thỏm. Cứ làm tố t chuyện của mình rô i yên tâm đợi kế t quả".

An An sửng số t, lập tức bàng hoàng hiểu ra. "Anh Bành Dã, em biế t tới tìm anh là không sai".

Thấ y An An vẫn đang tóm cỏ, Bành Dã nói: "Đừng tóm nữa, cẩn thận tóm phải phân linh dương".

An An nín khóc mim cười.

Bành Dã thấ y thế mới đứng dậy, nói: "Em ở lại đây một đêm, ngày mai hãy về ".

"Trạm các anh có chỗ cho phụ nữ ở à?" "Có, trong đội có một con gấ u mèo".

An An lại cười, đi được mấ y bước chợt bụng sôi ùng ục.

Bành Dã nhướn mày quay lại. An An hơi cuố ng, nói: "Buổi tố i em không ăn nổi cơm".

Bành Dã nói: "Đế n nhà ăn tìm gì đó cho em ăn". An An ngô ì bên bàn ăn màn thâ `u.

Bành Dã đứng cạnh cửa hút thuố c lá, suy nghĩ xem nên nhờ cảnh sát kiểm tra tài khoản của An An hay là đợi An An tự mình giao nộp tiê n của Chô n Đen.

Thập Lục đã xuấ t viện đi tới khoác vai Bành Dã: "Thấ t Ca, dạo này anh có duyên với phụ nữ quá đấ y".

Bành Dã nhìn hặ n một cái.

Thập Lục cậy mình vừa mới ra viện, Bành Dã không thể làm gì được mình: "Em đã nghe Ni Mã kể vê cô nàng Hàn Ngọc đó rô i, bê ngoài dịu dàng nhưng bản chấ t hung hãn, rấ t khó đố i phó. Cô bé này không tô i, hiệ n lành, ít tuổi, anh mà ra tay là chấ c chấ n sẽ cưa được".

Bành Dã: "Càng nói càng bậy bạ".

Thập Lục không đùa nữa, nhìn Bành Dã một lát rô i nói: "Kỳ thực Trình Ca rấ t tố t. Bên ngoài nhìn lạnh lùng nhưng tâm địa rấ t lương thiện. Có điể u, Thấ t Ca, sao mấ y ngày nay không có tin tức gì của cô ấ y thế?"

Bành Dã cúi đâ`u hút thuô´c lá, không nói.

Thượng Hải.

Đèn pha lê treo trong phòng khách tỏa ánh sáng rực rỡ lóa mặ t.

Phòng ăn lại tố i om om, chỉ có một chiế c đèn hình nón treo phía trên quâ y bar đang bật. Trình Ca ngô i trên chiế c ghế cao chân, hai tay duỗi ra đặt trên mặt quâ y, gố i đâ u lên cánh tay, không thấ y rõ vẻ mặt.

Khoảnh khắ c nhìn thấ y Cao Gia Viễn vùi đâ u vào giữa hai chân Trình Ca, Phương Nghiên khóc thấ t thanh.

Cao Gia Viễn đổ lỗi cho Phương Nghiên làm Trình Ca đố i xử lạnh nhạt với hă nên đuổi Phương Nghiên cút ra ngoài.

Nhưng... cùng để n với Phương Nghiên còn có cả bà Trình. Cao Gia Viễn đã đi.

Trình Ca nă m sấ p trên quâ y bar, không nhúc nhích, như đã say, đã ngủ, đã chế t.

Trong phòng khách sáng sủa, Phương Nghiên co mình trên sofa khóc: "Từ cấ p hai cháu đã thích cậu ấ y... Hơn mười năm rô `i... Dạo này cháu và cậu ấ y rấ t tố 't... Hôm kia cháu còn đế n nhà cậu ấ y...".

Phương Nghiên khóc không thành tiế ng: "Trình Ca đi đổi gió về , cháu đã nói với nó về Cao Gia Viễn, nó biế t".

Vẻ mặt bà Trình bình tĩnh: "Ca Ca, giải thích một chút về chuyện vừa xảy ra đi".

Trình Ca nă m gục trên bàn, không có động tĩnh. "Mẹ đang hỏi con đấ y".

"... Con vẫn tránh mặt hắ n, hôm nay không ngủ với hắ n...". Phương Nghiên: "Nói vậy có nghĩa trước kia em và hắ n...". Trình Ca: "Khi đó em không biế t quan hệ của chị và hắ n".

Phương Nghiên că n chặt môi, không nói câu nào, chỉ rơi nước mặ t.

Bà Trình: "Phương Nghiên, con về `trước đi, dì nói với Ca Ca mấ y câu".

Phương Nghiên rưng rưng đứng dậy, nhó tới cái tát của bà Trình lại không đành lòng: "Dì, chúng ta cùng vê thôi, vê cho tỉnh táo lại đã. Có chuyện gì ngày mai nói tiế p".

Bà Trình nói: "Dì biê t rô i. Con cứ vê trước đi".

Phương Nghiên không thuyế t phục được bà Trình, cũng không thể ở lại thêm được nữa, chỉ còn cách đứng dậy ra vê `.

Trong không gian rộng lớn chỉ còn lại hai mẹ con. Bà Trình ngô i dưới đèn treo sáng rực rỡ, Trình Ca nă m bên quâ y bar tố i tăm.

Bà Trình câ m thuố c và bật lửa trên bàn uố ng nước lên, châm thuố c rô i ngô i lên sofa, chậm rãi nhả một hơi.

Bà nhìn cô con gái cách mình mấ y mét. Trình Ca vẫn nă mbò trên quâ y, một chùm sáng hình nón chiế u xuố ng đâ u cô.

Sau khi tát con gái một cái, bà vẫn hố i hận. Tình cờ nghe thấ y Phương Nghiên nói chuyện điện thoại với con gái, Phương Nghiên nói giọng Trình Ca nghe không ổn lắ m, phải đế n nhà Trình Ca đợi cô, bà cũng đi theo cùng.

Bà cố gặ ng xây dựng quan hệ tố t với Phương Nghiên, hy vọng Phương Nghiên có thể chữa khỏi bệnh cho Trình Ca.

Kế t quả, Trình Ca ngủ với người đàn ông Phương Nghiên đã theo đuổi mười năm, không khác gì tát thẳng vào mặt Phương Nghiên.

Bà không nhớ rõ đã bao nhiều năm rô ì, bà đã quen muố ngì được nấ y, không chịu thiệt trước bấ t kỳ ai. Bà không muố n làm mẹ, để n tận lúc gặp được tình yêu đích thực, cộng thêm sức khỏe yế u có thể vô sinh nên mới quyế t định có con. Vì chuyện này bà phải rút lui khỏi giới showbiz, chôn vùi sự nghiệp của mình. Có lẽ con gái cũng đô `ng nghĩa với xiê `ng xích, vì thê ´ bà luôn có khúc mặ ´c trong quan hệ với con gái mình.

Con gái lớn lên từng ngày, tuổi xuân như hoa, chô `ng bà chiê `u chuộng con gái hê `t mực. Tính khí bà và con gái đê `u quá

cứng cỏi, mâu thuẫn giữa hai mẹ con tích tụ, mâu thuẫn với chô `ng cũng theo đó tăng lên.

Đế n tận lúc tai nạn giao thông cướp mấ t người đàn ông bà yêu nhấ t, nội tâm bà đã sụp đổ hoàn toàn.

Bà nhớ đêm đó, đêm đã khuya, bà không cho chô ng con ra ngoài, nhưng con gái quá mè nheo.

Bà oán hận con gái, nhưng cuộc số ng vẫn phải tiế p diễn. Bà nhanh chóng đứng dậy, cuố i cùng vẫn chịu trách nhiệm cho con gái cuộc số ng vật chấ t tố t nhấ t. Cảm thấ y có lỗi với người chố ng đã

mấ t, trước đó luôn tranh cãi với con gái, không ngừng chỉ trích ước mơ của con gái mình.

Đế n tận lúc phát hiện con gái mặ c chứng trâ m cảm, trạng thái cảm xúc bấ t ổn, theo đuổi kích thích, lạm dụng rượu bia, thuố c lá và dược phẩm, u uấ t, có khuynh hướng tự sát, bà mới ý thức được phải quan tâm để n cô.

Nhưng cha mẹ ô´m lâu năm không có con hiệ´u thảo, con cái ô´m lâu năm cũng không có cha mẹ hiệ`n. Ít nhâ´t là bà không làm được người mẹ hiệ`n.

Chăm sóc bệnh nhân quá nhiê `u năm, con gái vẫn không thuyên giảm, bà bị con gái làm cho gâ `n như sụp đổ. Bà đã chán ghét việc hê ´t năm này qua năm khác phải thu dọn chiế ´n trường do con gái bày ra.

Con gái yêu Từ Khanh, bạn của chô `ng bà, bà không thể chấ ´p nhận. Để ngăn cản con gái phạm sai lâ `m, bà tìm đế ´n Từ Khanh, bảo Từ Khanh nói đố ´i Trình Ca là có quan hệ với bà để Trình Ca từ bỏ ý định.

Từ Khanh rấ t khiế p sợ. Bà nói với Từ Khanh: "Ca Ca bây giờ còn nhỏ, không hiểu chuyện. Sau này nó lớn lên, nó sẽ hố i hận, sẽ oán hận ông già rô i mà còn lấ y mấ t thanh xuân, lấ y mấ t sức số ng của nó".

Cuố i cùng Từ Khanh đô ng ý.

Con gái đành phải buông tay, quan hệ với bà vố n đã tố i tệ lại bị đẩy để n mức không thể hóa giải.

Sau đó bà tái giá với Vương Lăng. Vợ chô `ng ân ái, con chô `ng Vương San cũng ngoan ngoãn biế t điể `u, là một đứa con gái hoàn hảo mà mỗi bà mẹ đề u muố n có. Bà dường như được số ng lại một là n nữa, tìm thấ y một tình cảm mẹ con chưa bao giờ có.

Nhưng Trình Ca một lâ`n nữa phá tan hôn nhân và gia đình của bà.

Bà không muố n giam con gái vào nhà thương điện, tố n rấ t nhiệ u thời gian xây dựng quan hệ với Phương Nghiên, mời bác sĩ chữa trị cho Trình Ca, nhưng Trình Ca từ chố i hợp tác.

Bà bă t đâ u hoài nghi, cái gọi là chứng trâ m cảm phải chăng chỉ là lý do để con gái mình làm tổn thương, hành hạ người khác một cách vô trách nhiệm, đô ng thời tìm kiế m sự quan tâm và nuông chiế u.

Bà đã mệt mỏi, chưa bao giờ mệt mỏi đế n vậy.

"Ca Ca". Bà Trình thở ra một hơi thuố c, giọng nói lạnh lẽo như những hạt ngọc rơi xuố ng sàn nhà: "Con lại đi quá giới hạn rồ ì".

"...Con đã cố hế t sức". Giọng Trình Ca yế u ớt, gâ n như không thể nghe thấ y: "Cao Gia Viễn biế t bệnh của con, hặ n dụ dỗ con, nhưng con không chịu...".

"Con đã là người trưởng thành, con không thể khố ng chế được chính mình sao?" Bà Trình nén giận: "Mắ c bệnh là có thể vô trách nhiệm, lại dễ dàng giành được sự quan tâm và tha thứ của tấ t cả mọi người, nế u vậy tấ t cả mọi người trên thế giới đề u muố n mắ c bệnh như con".

Trình Ca nă m bò trên quâ y bar, như đã chế t.

Mẹ cô không nhìn thấ y cô đã rấ t mệt, cũng không nhìn thấ y trong mặ t cô nổi đâ y vặ n máu.

Bà Trình hút mấ y hơi thuố c, kìm nén một lúc lâu, cuố i cùng dịu giọng xuố ng: "Con bé Phương Nghiên tính tình hấ p tấ p, không biế t nói lời dễ nghe, đố i nhân xử thế cũng hơi kém một chút. Nhưng nó không có ác ý gì, cũng thật lòng muố n tố t cho con".

Trình Ca cử động ngón tay: "Con biế t. Con...". "Con đừng biế n nó thành một Vương San thứ hai".

Trình Ca vùi đâ`u, să´c mặt tái mét, ngón tay muô´n nă´m lâ´y gì đó nhưng lại không nă´m được bâ´t cứ thứ gì.

"Vương San nói nó yêu Giang Khải đế n mức sẵn sàng chế t vì Giang Khải. Lúc nó nói nó yêu Giang Khải, con trả lời nó thế nào?"

"Đừng nói nữa...". Trình Ca cực kỳ mệt mỏi. "Con không bảo nó chế t đi thì nó sẽ tự sát sao?"

Hai tay Trình Ca nă m lại, nhưng trong người không còn một chút sức lực nào, vừa nă m lại đã yế u ót buông ra.

Điể u thuố c trong tay bà Trình cháy hế t: "Ca Ca, mẹ bỏ cuộc rố ì. Con vào viện trị liệu đi. Đừng hành hạ chính mình, cũng đừng hành ha mẹ nữa".

Sự im lặng tràn vào phòng khách theo gió lạnh. Trình Ca nói: "Được".

Bà Trình ném đâ u lọc vào gạt tàn, đứng dậy: "Có lúc mẹ hy vọng người chế t trong vụ tai nạn đó không phải bố con".

Bà Trình đã đi, phòng khách chỉ còn lại một mình Trình Ca. Bên ngoài vách kính sau lưng cô là cảnh đêm Thượng Hải phô `n hoa.

Rấ t lâu sau, Trình Ca chố ng tay đứng lên, thân thể gâ y yế u lắ c lư như một tấ m thủy tinh sắ p vỡ vụn.

Cô đi để n phòng ngủ, bước chân lảo đảo.

"O', xin lỗi, bố quên mua kem cho Ca Ca rô `i". "Nhưng hôm nay con rấ 't muố 'n ăn kem".

"Vậy bố con mình để n quán ăn kem. Nghe nói để n quán mua kem sẽ được tặng lịch với bút chì".

"Vâng".

"Muộn thế này còn đi đâu nữa? Có ai chiế `u con như thế không?

Anh đi làm cả ngày rô `i, giờ cũng phải nghỉ thôi".

"Thì anh đã hứa với Ca Ca nhưng rô `i quên mấ t mà. Cả nhà chúng ta cùng đi".

"Em không đi!"

"Mẹ lúc nào cũng làm mấ t hứng".

"Em tên là gì?" "Trình Ca". "Em là ai?"

"Em là nhiế p ảnh gia Trình Ca... Anh là ai?" "Anh... anh... là một người bạn".

"Ca Ca, anh tên là Từ Khanh, bạn của bố em". "Em biế t anh".

"Đừng sợ, anh sẽ ở bên em". "Vâng".

"Ca Ca, anh không thể".

"Không thể yêu em? Vì sao lại tố t với em như vậy?"

"Em còn quá nhỏ. Em nên tìm một người tố t hơn, một cậu bé cùng tuổi với em".

"Quan hệ giữa anh và mẹ em là gì?" "Như anh đã nói với em trong tin nhă n".

"Anh tự nói đi. Tố i qua anh đã ngủ với bà â y rồ ì. Nói đi!"
"Đúng".

"Biế n thái. Biế n thái!"

"Tặc tặc, cô tên là Trình Ca à? Ngoại hình cũng xinh đẹp đấ y, nhưng ánh mắ t kém quá".

"Cái gì?"

"Nhóc con chưa mọc đủ lông mà thích ông già Từ Khanh, ánh mắ t không kém là gì?"

"Anh có bênh à?"

"A! Còn biế t xù lông nhím cơ đấ y?"

Trình Ca kéo vách kính, bước ra ban công. Trước mặt là hàng vạn đèn đuố c.

Cô cởi giày trèo lên lan can. Cô buông mặ t nhìn vực sâu dưới chân, chậm rãi đứng lên.

"Trình Ca, em không giành được nên mới lưu luyế n thôi. Ông già họ Từ đó có gì tố t chứ? Chờ thêm mười mấ y năm nữa em chừng ba muơi tuổi, ông ta làm sao còn thỏa mãn được em".

"Anh điện à!"

"Trình Ca, em không cảm thấ y anh rấ t hợp với em sao?" "Không".

"Anh đi cùng em hơn nửa vòng trái đấ t, từ châu Phi để n châu Mỹ, không có công lao cũng có khổ lao".

"Là anh kéo tôi đi".

"Có khác gì nhau. Tiế `n Chung Thư đã nói, xem hai người có hợp nhau hay không là phải cùng đi du lịch. Trình Ca, em có phát hiện không? Em đã quên hỏi han tin tức ông già họ Từ một tháng nay rồ `i".

Trình Ca đứng trên lan can quan sát thành phố dưới chân.

Tố i tăm như một đôi mă t, một hang động.

"Trình Ca, tôi yêu anh â y hơn cô. Tôi có thể chế t vì anh â y". "Thế mày chế t đi".

"Trình Ca, Vương San chế t rô `i, vì chúng ta. Tại sao em có thể điê `m nhiên như không, cho ră `ng chúng ta có thể bên nhau nữa?"

"Nó chế t thì liên quan hệ gì với em? Cả nhà nó chế t cũng không liên quan hệ gì với em".

"Trình Ca... Em quá đáng sợ".

"Vẫn chưa xin lỗi chú. Xin lỗi".

"Tôi không tha thứ cho cô. Cô là kẻ sát nhân".

Gió đêm rấ t mạnh, làm Trình Ca hơi lắ c lư. Bắ p chân trấ n của cô hơi run lên.

Cô chậm rãi dang rộng hai tay.

Cô đã rấ t cố gặ ng, muố n trở nên tố t hơn, muố n thoát khỏi những người xung quanh. Cô liê u mạng bò lên trên, nhưng bọn họ

không ngừng giẫm đạp, không ngừng kéo cô xuố ng. Cô đã sức cùng lực kiệt, cô không cố được nữa, cô đã quá khổ cực.

"Ca Ca, mẹ bỏ cuộc rô `i. Nă `m viện trị liệu đi. Đừng hành hạ chính mình, cũng đừng hành hạ mẹ nữa".

"Có lúc mẹ hy vọng người chế t trong vụ tai nạn giao thông đó không phải bố con".

Trình Ca dang rộng tay trong trời đêm, nhấ m mấ t lại, thân thể hơi nghiêng vê phía trước.

Cuô ng phong tràn tới thổi căng váy cô. Cô ngửa người ra phía sau, không hê có dấ u hiệu báo trước, lại nghe thấ y Bành Dã nói: "Sau này cô số ng cho tố t".

Trái tim cô đột nhiên bình tĩnh lai.

"Trình Ca, cô đáng được số ng thật tố t".

Trình Ca mở mắ t ra, phát hiện mình đang đứng trên lan can hẹp. Cô đột nhiên tỉnh táo, hai chân run bắ n, hế t sức thận trọng ngô i xuố ng.

Cô lấ y điện thoại di động từ trong túi ra, gạt mở danh bạ.

Cô tìm đế n hai chữ Bành Dã trên màn hình sáng rực, mặ t đỏ lên.

Hai rưỡi sáng.

Điện thoại đổ chuông, chưa được hai, ba tiế ng, bên kia đã nghe máy.

"A lô?" Giọng bên kia nặng nê`, hơi khàn khàn, đang ngủ bị đánh thức.

"...". Trình Ca câ`m điện thoại di động, người run lên trong gió đêm trên lâ`u cao.

Bành Dã: "Nói chuyện đi".

Cô mở miệng nhưng không sao nói nên lời. Gió lạnh vù vù, cô hít sâu một hơi, muố ngọi tên anh nhưng không kịp.

Bên kia, người đàn ông nói nhỏ: "Tôi đế n Tây Ninh đón cô". Trong nháy mặ t, gió đêm ngừng thổi.

Lúc Trình Ca lên đường ra sân bay, Thượng Hải mưa to. Cô xem dự báo thời tiế t, toàn bộ phạm vi Thanh Hải cũng xuấ t hiện mưa giông kèm sấ m sét hiế m thấ y. Điện thoại di động thông báo máy bay sẽ chậm chuyế n.

Trình Ca vẫn để n sân bay đúng giờ, ngô i trong sảnh chờ máy bay.

Nhìn mưa to như xố i nước ngoài kính cửa sổ, lại như nhìn xuân về hoa nở.

Mấ y tiế ng sau, Thượng Hải đã tạnh mưa, máy bay bay đi các nơi là n lượt cấ t cánh, nhưng bên Tây Ninh vẫn còn mưa to.

Hành khách kêu gào â`m ĩ, gây rô´i trong sảnh chờ.

Trình Ca lâ y điện thoại di động ra, xem lại lịch sử cuộc gọi từ rạng sáng. Sau cuộc điện thoại đó, hai người họ không trò chuyện nữa.

Bây giờ cũng không câ n.

Chân cô đi một đôi giâ y cao gót màu đen đế đỏ hoa hô ng, tay nă m tay kéo chiế c vali nhỏ mang theo lên khoang hành khách, lúc ngô i số ng lưng thẳng tắ p.

Nghĩ một hô`i liê`n nghĩ tới hành trình bảy tiế´ng lái xe từ Cách Nhĩ Mộc đế´n Tây Ninh. Bành Dã lên đường lúc nào? Ban đêm?

Cô hiểu rõ anh nói "Tôi đi Tây Ninh đón cô", tức là không đế n Thượng Hải, bởi vì, anh có sự kiêu hãnh và nguyên tặ c của mình, cô đi về phía anh một bước, anh sẽ đội mưa đội gió.

Nhấ t thời có tâm sự trong lòng, cô đeo tai nghe vào, tìm một bài hát tên là "Không quản gió mưa". Giai điệu bài hát khiế n cô thấ y yên bình.

Lúc tiế ng hát của Châu Hoa Kiện vang lên, cô khẽ nhíu mày. Bài hát cổ lỗ sĩ này thịnh hành từ thời của ông già Bành Dã đó. Giai điệu nhẹ nhàng, không phải loại cô thích, có lẽ cũng không phải loại Bành Dã thích.

Nhưng cô nghe một lát lại bắ t đâ u thấ y hay.

"Trăm núi ngàn sông, vạn dặm hô `ng trâ `n. Anh có thể sớm sớm chiê `u chiê `u...".

Mâ y tiế ng sau, cuố i cùng cũng có loa thông báo lên máy bay.

Trình Ca lên máy bay, tấ t điện thoại, đeo miế ng che mấ t vào ngủ một giấ c.

Lại qua mấ y tiế ng, lúc máy bay bắ t đâ u hạ thấ p độ cao, Trình Ca tỉnh lại, rửa mặt, đấ p mặt nạ nhưng không trang điểm.

Cuố i cùng máy bay hạ cánh xuố ng sân bay Tào Gia Bảo. Trình Ca nhìn thấ y cao nguyên màu vàng đấ t ngoài cửa sổ.

Màn đêm đã bắ t đâ u buông xuố ng, máy bay lăn bánh trên đường băng, từ từ dừng lại. Trình Ca là người ra khỏi máy bay đâ u

tiên, mới bước lên thang di động đã thấ y những giọt mưa đập vào cửa sổ thủy tinh, thoáng cái đã mưa ngày lúc càng nặng hạt.

Phía sau có người bàn tán: "Trời ạ, thật là may mặ n. Nế u chậm một lát nữa sẽ phải hạ cánh xuố ng Lan Châu".

Trình Ca nghĩ, nế u buộc phải hạ cánh xuố ng Lan Châu, Bành Dã cũng sẽ chạy tới đó đón cô.

Sau khi ra ngoài, cô nhìn thấ y ngay Bành Dã cao lớn giữa đám đông. Anh đút tay vào túi quâ n, đứng sau lưng đám người giơ biển đón khách bên lan can.

Tóc anh ướt, đôi mắ t đen nhìn cô chặ m chặ m, thẳng thặ n mà bình lặng.

Trái tim Trình Ca run lên. Cô nhìn anh từ xa, rẽ vào lố i ra hành lang. Anh cũng xoay người đi theo. Hai người hai bên lan can cách nhau một đám đông để n đón người thân.

Đế n cuố i hành lang, anh dừng lại đợi cô. Cô đi tới bên cạnh anh.

Bành Dã hơi cúi xuố ng kéo vali giúp cô, tay anh ướt, dính nước mưa, nhưng ấ m áp lạ lùng.

Trình Ca đi theo bên cạnh anh, anh kéo vali của cô. Cô không khoác tay anh, hai người cách một khoảng không xa không gâ`n, một câu không nói.

Trình Ca và Bành Dã đi qua đại sảnh sân bay đông đúc, đi ra chỗ dùng xe bên ngoài.

Trời đã tố i, có sấ m chớp, có tiế ng mưa ô n ào.

Bành Dã không nói gì, đưa tay kéo cô tới bên người, dùng áo khoác che kín cả đâ `u lẫn người cô, ôm cô đi đế ´n bên cạnh xe. Mưa to trút xuô ´ng thân thể hai người, có một cảm giác hưng phâ ´n lặng lẽ mà kỳ lạ. Không hê `lạnh. Răng Trình Ca va vào nhau lập cập, cô să ´p đứng không vững, thân thể anh cũng run lên kìm nén.

Đi một quãng rấ t dài, cuố i cùng để n nơi. Anh mở cửa xe đẩy cô vào ghế phụ lái.

Trình Ca vẫn bị nước mưa thấ m đẫm, ngô i co mình trên ghế, khẽ run lên.

Anh đặt vali lên ghế sau, mở cửa lên xe.

Mưa quá to, anh hơi chật vật chui vào xe, đóng cửa lại, lau nước mưa đâ y trên mặt. Trình Ca lao người sang ngô i lên trên đùi anh, nâng má anh ướt đẫm nước mưa, mút môi anh thật mạnh, như hận không thể nuố t vào trong.

Mùi bô` kế´t thoang thoảng quen thuộc trên người anh hòa lẫn mùi mưa gió làm cô trở nên điên cuô`ng.

Cô tách răng anh ra, cuố n lấ y lưỡi anh rô i mút mạnh. Lưỡi Bành Dã đau nhức, da đâ u tê dại, dường như cả linh hô n sắ p bị cô hút ra.

Tay Trình Ca đưa xuố ng sờ quâ n áo ướt sũng bên hông anh, cuố ng loạn tháo dây lưng anh.

Anh đã có phản ứng.

Cô cuố ng cuố ng, chưa chuẩn bị gì đã vội vã hạ người xuố ng.

"A...". Cô ngậm môi anh, một âm thanh bật ra từ trong cổ họng, ngắ n ngủi, thố ng khổ, lập tức bị nụ hôn của anh chặn đứng.

Một tay Bành Dã đưa ra khóa cửa xe, một tay nă me cô siế t vào trong lòng, không ngừng vuố t ve. Làn da ướt át của cô nóng lên, mê m mịn nõn nà. Cảm xúc bùng nổ từ từ đâ u ngón tay, làm cả người anh nổ tung.

"Ư..." Toàn thân cô run lên.

Trong xe chật hẹp, cô không duỗi chân ra được, hai chân kẹt cứng trong không gian chật chội, không ngừng điề `u chỉnh tư thể ´, phâ `n eo tiể ´n lùi, dục niệm mãnh liệt không được ngừng nghỉ. Môi cô mút chặt môi anh, anh cũng không buông ra, phố ´i hợp với sự chủ động của cô, như hai con ră ´n quâ ´n lâ ´y nhau.

Nước mưa bao quanh thân xe như một tấ m rèm phủ kín bố n phía.

Tiế ng thở dố c dố n dập của anh, tiế ng rên rỉ yế u ớt của cô át cả tiế ng mưa gió sấ m sét trộn lẫn.

Trình Ca co người, Bành Dã vuố t ve thân thể cô, ngại quâ náo vướng víu liê n cởi cúc áo cô. Cô đột nhiên buông môi anh ra, hơi ngô i thẳng lên.

Trên mặt cô còn mang nước mưa, hai má ửng hô ng, mặ t ướt át mà yên tĩnh nhìn chặ m chặ m anh. Không lẫn tạp chấ t, trong sáng như gương.

Anh cởi áo cô, một chiế c cúc, hai chiế c cúc, chiế c áo lót màu xanh nước biển lộ ra.

Cô vẫn thở dô n dập, bâ u ngực trắ ng như tuyế t nhấ p nhô trên nê n xanh nước biển.

Anh tiế p tục cởi áo lót cô qua vai. Ban đêm mưa to gió lớn, nước da cô tră ng lóa mặ t. Tay Bành Dã dừng lại, ánh mặ t dừng trên

ngực cô, dưới xương quai xanh.

Chỗ vế t đạn bă n bây giờ có một con đại bàng giương cánh. Trình Ca buông mặ t, nhỏ giọng hỏi: "Thích không?"

Bành Dã trả lời bă ng cách cúi đâ u, nâng người cô lên, hôn lên con đại bàng trên ngực cô, khẽ liế m cánh nó. Xúc cảm mê m in như sữa đặc tràn vào trong miệng anh.

Trình Ca ôm chặt đâ u anh, mười ngón tay len vào mái tóc ướt sũng của anh, để mặc anh tiế p tục hôn. Cô hơi nhấ m mấ t lại, đâ u ngửa ra như mê như say.

Ngoài cửa sổ ánh chớp vẫn lóe lên.

Anh giữ eo cô, hôn con đại bàng trên ngực cô, mạnh mẽ tiế n tới.

Cô run rẩy, lưng đập vào vô lăng, kêu lên một tiế ng vì đau.

Bành Dã nâng sau lưng cô lên, lùa tay vào giữa lưng cô và vô lăng, kéo người cô vê phía mình.

Lại lao tới, ngón chân cô co chặt, tay ôm cổ anh, run rấy kêu lên một tiế ng.

"Đau à?" Anh đỡ mái tóc ướt của cô, nhỏ giọng hỏi. Cô lặ c đâ u.

Trong tiế ng mưa rơi ô n ã.

Cảm giác quen thuộc chậm rãi dâng tràn trong thân thể Trình Ca, tiế ng rên rỉ khe khẽ của cô bị nhấ n chìm trong màn mưa rợp trời ngập đấ t.

Cô hơi mở miệng, ngửa người ra dựa vào vô lăng, nhìn thấ y một tia chớp xé rách màn mưa. Nước mưa như kim cương tới tấ p đập xuố ng.

Bành Dã mặc áo lót và áo ngoài vào cho cô, chậm rãi cài từng chiế c cúc lại, che kín cảnh sắ c trắ ng như tuyế t trước ngực cô.

Anh ôm cô từ vô lăng lên, kéo cô dựa đâ`u vào vai anh. Hai người ướt sũng dán vào nhau, nhiệt độ cơ thể làm hơi nóng bố c lên từ giữa hai người.

Bên ngoài vẫn là tiế ng sấ m chớp, bên trong xe tĩnh lặng mà bình yên, ai cũng không nói.

Không biế t bao lâu sau, Trình Ca hỏi mơ hồ : "Hôm nay đợi lâu lắ m không?"

"Lâu hơn anh dự tính". Bành Dã nói: "... Nhưng cuố i cùng em đã để n".

Xe lăn bánh rời khỏi sân bay, ánh chớp chiế u sáng con đường phía trước.

Trình Ca châm một điể u thuố c kẹp trong tay, ánh sáng đầ u điể u thuố c lúc sáng lúc tố i cùng với hơi thở của cô.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh chớp, tiế ng sấ m, tố i tăm mờ mịt, lại cảm thấ y chưa bao giờ bình yên như thế .

Trong xe toàn mùi thuố c lá mơ hồ , cô thở ra một hơi thuố c: "Bành Dã".

"Sao?" Lái xe trong đêm mưa, anh rấ t chăm chú quan sát đường, trả lời hơi thờ ơ.

Trình Ca nhìn mưa to bên ngoài, hỏi: "Anh yêu em không?" Mưa vẫn đang rơi. Bành Dã im lặng.

Không yêu... Vì sao đội mưa gió để n đón em?

Trình Ca thấ y bên ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng to, hỏi: "Hôm nay về `Cách Nhĩ Mộc chứ?"

Bành Dã nói: "Ở Tây Ninh". Trình Ca ở một tiế ng.

Trên đường không hệ` chợp mặ´t, nhưng cô không thấ´y mệt.

Sân bay cách nội thành không xa, hai người nhanh chóng đế n một khách sạn đàng hoàng trên đường Hoàng Hà, không phải dạng nhà nghỉ hay nhà trọ. Trình Ca hơi nghiêm túc: "Ở đây à?"

Bành Dã: "Ò".

Trình Ca không hỏi thêm. Xuố ng xe đi vào đại sảnh trang hoàng lộng lẫy, lúc để n lễ tân đăng ký, Trình Ca nhìn bảng giá phòng, cho tay vào túi xách định lấ y ví tiể n nhưng suy nghĩ một lát lại thôi.

Vào thang máy, Bành Dã nhìn quâ náo cô ướt sũng, định nói gì đó thì điện thoại đổ chuông. Tín hiệu trong thang máy không tố t lắ m nhưng nói chuyện cũng không lâu, anh chỉ nói vài câu rô i gác máy.

Trình Ca vô tình liế c một cái, là điện thoại quố c tế . Cô nhìn thấ y lịch sử cuộc gọi của anh, cuộc điện thoại rạng sáng không có tên cô mà chỉ có số điện thoại.

Trình Ca hỏi: "Anh xóa số của em rô ì à?" Bành Dã đáp: "Ờ".

Hai người yên lặng một lát.

Trình Ca lại hỏi: "Làm sao anh biế t là em?"

Bành Dã không đáp. Cửa thang máy mở ra, một tay anh kéo vali ra ngoài, một tay giữ cửa cho cô đi ra.

Sau khi vào phòng, Bành Dã nói: "Cởi quâ`n áo ướt ra, đi tă´m đi".

Trình Ca bắ t đâ u cởi váy áo. Bành Dã đặt vali lên bàn, nhìn qua gương thấ y cô cởi váy dài, đôi chân thon dài thẳng tắ p, trắ ng mịn như bơ sữa.

Chiế c váy rơi xuố ng đấ t, đôi chân đi giâ y cao gót bước ra ngoài, lộ ra con ră n nhỏ màu đen ở vùng cổ chân. Cô vừa cởi đô lót vừa đi vê phía phòng tă m. Bành Dã thu ánh mắ t lại, nhìn chính mình cũng ướt sũng trong gương, vô thức hít vào một hơi.

Trình Ca đi vào phòng tấ m, lại bấ t ngờ phát hiện có bố n tấ m, sạch sẽ không một hạt bụi.

Cô ném áo sơ mi vào bô`n rửa tay, xả nước vào bô`n tắ´m. Cô loay hoay vặn vòi nước hế´t bên nọ đế´n bên kia mà nước vẫn lạnh.

Cô gọi với ra ngoài: "Bành Dã, vòi nước này hỏng rô ì". "Hỏng thế nào?" Âm thanh của Bành Dã đế n trước, sau đó là người.

Trình Ca từ bên cạnh bô `n tă ´m đứng lên nhường chỗ cho Bành Dã, hơi cau mày: "Tại sao vặn kiểu gì cũng không có nước nóng?"

Bành Dã cúi người vặn vòi nước, giải thích: "Bên này là nước nóng, vặn theo chiê `u kim đô `ng hô `. Bên này là nước lạnh, cũng phải vặn theo chiê `u kim đô `ng hô `".

Dòng nước nhanh chóng bố c hơi nóng. Trình Ca: "...".

Bành Dã chỉnh nước vừa đủ â´m, nói: "Thử xem". Trình Ca sờ một cái: "Hơi nóng".

"Tay tương đố i nhạy cảm với nhiệt độ". Bành Dã nói bình tĩnh: "Nước ấ m thể này một lát nữa sẽ nguội bớt".

Trình Ca mặc kệ anh làm.

Anh ngô ìi bên bô `n tắ m, Trình Ca nhìn anh một lát rô `i bước tới cởi quâ `n áo anh. Anh cũng để mặc cô.

Chìm xuố ng dưới nước ấ m áp, gột rửa hế t mưa lạnh gió rét, cảm giác thoải mái chưa từng có lan khắ p người Trình Ca. Cô đột nhiều ra vì sao anh lại đưa cô để n đây ở.

Anh vuố t ve những đường cong trên người cô. Cô nhấ m mấ t lại, hai chân vô thức vuố t dọc chân anh. Thân thể không có dục vọng khác, chỉ còn lại sự cọ sát da dẻ đơn thuấ n và nguyên thủy nhấ t.

Bành Dã hỏi: "Mệt rô ì à?"

"Không mệt". Cô mở mắ t ra: "... Anh phải đợi lâu". "Không lâu". Anh nói.

"Đúng giờ sẽ để n lúc trưa". Trình Ca hỏi: "Tại sao anh không gọi điên thoai cho em?"

"Biế t em nhấ t định sẽ để n... Tại sao em không gọi điện thoại cho anh?"

"Biê t anh nhâ t định sẽ đợi".

Dưới làn nước ấ m áp, hai người đề uyên lặng. Bành Dã hỏi: "Đói không?"

"Em ăn trên máy bay rô`i". Cô nói: "Còn anh?" "Anh ăn ở sân bay rô`i". Anh đáp.

Trình Ca mơ hô ` ở một tiế 'ng.

Tắ m xong đi ra, Bành Dã nói: "Trong vòng một năm không được dùng bô `n tắ m nữa".

Trình Ca ngắng đâ`u lên: "Tại sao?" Bành Dã nói: "Tiê´t kiệm nước".

Trình Ca nói: "Được".

Trình Ca đứng ở đâ u giường, câ m khăn tắ m lau tóc. Đế n lúc tóc không còn rỏ nước nữa lại dùng máy sấ y tóc. Bành Dã nhìn cô một lát, câ m lấ y chiế c máy sấ y tóc trong tay cô, cô xoay người ngô i xuố ng bên giường.

Bên ngoài vẫn đang mưa to. Trình Ca mặc áo choàng tắ m rộng rãi, ngắng đâ u nhìn gương mặt sạch sẽ và mái tóc ướt của anh sau khi tắ m. Gió â m vẫn thổi, ngón tay anh vuô t khẽ trên da đâ u cô.

Một lát sau Trình Ca có điện thoại. Bành Dã tắ t máy sấ y tóc, lấ y điện thoại cho cô.

Là người quản lý của cô: "Bạn yêu, bạn đang ở đâu thế ?" "Hiện tôi không ở Thượng Hải". Trình Ca nói lạnh nhạt.

Cô nghiêng đâ`u vuô´t tóc, mùi thơm trên ô´ng tay áo tươi mát sạch sẽ.

"Thứ Sáu này kênh giáo dục muố n phỏng vấ n bạn. Bạn vẫn muố n tuyên truyê `n bảo vệ động vật mà, đừng bỏ lỡ cơ hội này".

"Ò, tôi sẽ về `đúng giờ". "Bye bye bạn yêu".

Trình Ca dùng máy.

Bành Dã chải tóc cô, hỏi: "Sấ y tiế p không?" Trình Ca nói: "Để tự khô đi".

Bành Dã cuộn dây máy sấ y tóc, hỏi: "Bao giờ về `?"

"Ngày kia". Trình Ca nói xong lại thêm một câu: "Có rấ t nhiê `u việc".

Bành Dã: "Thế thì vừa khéo". "Sao?"

"Hai ngày tới anh nghỉ, dẫn em đế n một nơi". Trình Ca hỏi: "Nơi nào?"

"Đế n lúc đó nói tiế p". Ngón tay anh lùa vào tóc cô, dâ n dâ n ánh mặ t dừng lại trên mặt cô, một lâ n nữa nhìn thấ y gương mặt cô không trang điểm, mặ t và lông mày nhàn nhạt, có quâ ng mặ t lờ mờ. Từ lúc ở sân bay, anh chỉ thoáng nhìn đã biế t cô gâ y hơn trước.

"Dạo này không nghỉ ngơi tố t à?" Anh vô thức vuố t ve mặt cô.

"Mâ´t ngủ". Cô nghiêng đâ`u, tựa má vào lòng bàn tay anh.

Ánh mă t lo đãng, bình tĩnh nhìn anh.

Trong lòng Bành Dã không còn âm thanh.

Hai người đố i mặt nhau, đề `u hiểu rấ t rõ ràng. Trình Ca nói: "Tới đi".

Bành Dã nghiêng người tới hôn cô.

Tay Trình Ca vít cổ Bành Dã. Đang hôn dở, cô vuố t tóc anh, thấ y gai tay hơn trước kia. Cô hỏi không rõ: "Anh că t tóc rồ ì à?"

"Ò". Anh ậm ở trả lời, vừa đè cô xuố ng chiế c giường lớn thì điện thoại di động của cô lại đổ chuông.

Hai người dùng lại, hơi thở hòa vào nhau, chán nản cười khẽ.

Trình Ca sờ điện thoại, ngón tay vẫn nghịch tóc sau gáy anh.

Câ`m điện thoại lên xem. Là Phương Nghiên. Cô dừng lại một lát, bình tĩnh nghe máy.

"Trình Ca, em ở đâu đấ y?" Giọng Phương Nghiên rấ t nhẹ, không giố ng bình thường.

Trình Ca nói: "Tây Ninh". "O... The bao giờ em vê ?" "Ngày kia".

"Sau khi vê` chị em mình gặp nhau một chút. Chị mời em ăn com".

"Ò".

"Đúng rô`i, em có mang thuô´c không?" "Có".

"Nhớ uố ng... Nhưng đừng sai liê `u". "... Vâng".

"Trình Ca..." "Sao?"

Phương Nghiên ngập ngừng, Trình Ca cũng không giục, bình tĩnh chò.

"Chị không quan tâm để <br/> n Cao Gia Viễn nữa. Em không câ `n để ý để ´n chi".

"...". Trình Ca nói: "Em cũng vậy".

Phương Nghiên thở phào một hơi: "Em đi ngủ sớm một chút đi".

"Vâng".

Trình Ca dùng điện thoại. Bành Dã vẫn nă mở trên người cô, nghe rấ t rõ nội dung trong điện thoại. Trình Ca nói: "Anh đi lấ y".

Bành Dã đứng dậy xuố ng giường, mở vali tìm ra bảy, tám lọ thuố c, để m từng viên rố i đưa cho cô, lại đi lấ y một cố c nước ấ m. Trình Ca câ m cố c nước uố ng thuố c.

Thái độ của anh như thể cô chỉ bị cảm cúm sơ sơ.

Bành Dã cấ t cố c thủy tinh đi, một lâ n nữa nă m lên người cô, hỏi: "Tiế p tục?"

Trình Ca nói: "Tiế p tục". Một phen quă n quại giày vò.

Trình Ca nghe tiế ng mưa gió bên ngoài, cau mày hỏi: "Mưa to thế này ngày mai có đi được không?"

Bành Dã trầ m giọng nói bên tai cô: "Ngày mai thời tiế t tố t".

Đêm đó Trình Ca ngủ rấ t ngon, gió thổi sấ m rê n không ảnh hưởng.

Hôm sau thời tiế t đẹp đúng như Bành Dã đã nói.

Trước khi xuấ t phát, Bành Dã dẫn Trình Ca để n chợ mua thức ăn. Trình Ca hút thuố c đi theo sau anh, lạnh nhạt hỏi: "Đi dã ngoại à?"

Bành Dã trả lời: "Gâ`n như thê´".

Lái xe một mạch qua Cách Nhĩ Mộc, lên cao nguyên. Một tháng không thấ y, cỏ xanh đã mọc tươi tố t trên cao nguyên, tràn ngập sức số ng.

Đi qua trạm bảo vệ, Trình Ca quay lại nhìn khu nhà quen thuộc đó, không nói câu nào.

Qua trạm bảo vệ không lâu, chiế c xe địa hình ra khỏi quố c lộ Thanh Tạng, đi vào rừng núi quanh co. Cây xanh che trời, ánh nă ng len qua cành lá rậm rạp chiế u xuố ng. Nước chảy róc rách, chim hót hoa thom. Sau cơn mưa to, không khí trong núi đặc biệt tươi mát. Không lâu sau tâ m nhìn trở nên rộng rãi, Trình Ca nhìn thấ y đỉnh núi tuyế t.

Bãi cỏ bao la và sông băng trắ ng xóa trải ra trước mặt, dưới trời xanh là một thế giới băng tuyế t tinh khôi.

Bành Dã dừng xe, nói: "Đế n rô i".

Trình Ca xuố ng xe đi theo Bành Dã. Hai người giẫm lên băng vụn đi về phía trước.

Gió mát lạnh từ xung quanh thổi tới. Trình Ca nhìn đỉnh núi tuyế t xa xa, hỏi: "Đây là dãy núi nào?"

Bành Dã nói: "Đường Cổ Lạp". Trình Ca nhíu mày: "Đây là...". "Khởi nguồ `n của Trường Giang".

Nước sông xanh biế c mở rộng trước mặ t cô. Núi tuyế t, trời xanh, mây trắ ng, tấ t cả in bóng xuố ng mặt sông trong vặ t.

Tiế ng gió hòa lẫn tiế ng nước trong không gian rộng rãi. Gió từ núi tuyế t thổi tới, cuố n theo hơi nước trên mặt sông tới trước mặt Trình Ca.

Trình Ca hít sâu, trong lòng thấ y thoải mái không rõ nguyên do. Cô thích nơi này.

Bành Dã và cô đứng ở đâ`u nguô`n Trường Giang, gió đang thổi, cỏ đang mọc, anh và cô không nói lời nào, cũng không nă´m tay, chỉ đứng như vậy đã cảm thấ y rấ t tuyệt.

Đế n gâ `n tố i, nước sông và núi tuyế t dưới trời chiế `u càng thêm mỹ lệ.

Trình Ca cùng Bành Dã dựng lê `u trong không gian tươi đẹp của thiên nhiên.

Một lát sau Trình Ca nhận ra mình không giúp được Bành Dãlà bao nhiều, thể là nói: "Em đi kiế m củi".

Bành Dã quay lại, vẻ mặt rấ t nghiêm túc, hỏi: "Đói rố ì à?" "Không". Trình Ca cũng nói rấ t nghiêm túc: "Chia ra làm có thể tiế t kiệm được thời gian".

Bành Dã hơi buô`n cười: "Tiế´t kiệm thời gian rô`i làm gì?" Trình Ca: "...".

Bành Dã: "Số t ruột thế cơ à?" Trình Ca: "Lưu manh".

Bành Dã: "Em nói anh mà không biế t xấ u hổ à?"

Trình Ca lườm anh, xoay người nhìn đâ`u nguô`n Trường Giang. Nghĩ lại thì ở đây cô không câ`n vội vã, cô có thể không làm bâ´t cứ chuyện gì.

Thấ y mặt trời xuố ng núi, Bành Dã nghĩ Trình Ca sẽ lạnh, thế là dừng việc dựng lê u lại, nói: "Đi kiế m củi trước đã".

Trình Ca hỏi: "Câ n hai người à?" "Đừng coi thường nguy hiểm".

"Vùng này hoang vu, không có người nào khác". Trình Ca nói.

Bành Dã không giải thích, nói: "Đi thôi".

Hai người kiế m một đố ng củi mang vê , trời đã tố i hẳn.

Bành Dã bên cạnh nhóm lửa, Trình Ca xách túi từ trên xe xuố ng, mở ra xem. Bành Dã mua ngô, khoai lang, thịt bò khô. Trình Ca nhớ tới là `n nói chuyện với Đạt Ngõa trước đây, nói: "Anh không thích ăn khoai tây à?"

Bành Dã đang nhóm lửa, nói tự nhiên: "Em không thích ăn mà".

Trình Ca ngắn ra: "Làm sao anh biế t?"

Bành Dã cúi xuố ng thổi cháy lá cây và cỏ khô, nói: "Hôm ở trạm dùng chân dưới núi tuyế t và cả đêm că m trại ngoài trời, em đề u chọn củ khoai tây nhỏ nhấ t, ăn cũng chậm, không giố ng lúc ăn ngô hay khoai lang".

Anh nói bình thản. Trình Ca nhìn nửa bên mặt anh được ánh lửa hắ t vào đỏ bừng, một lát sau hừ một tiế ng: "Đô lâ m lì".

Bành Dã không để ý. Cô đi tới ngô i xuố ng bên cạnh đố ng lửa nhìn anh.

Bành Dã ngước mặ t liệ c cô một cái: "Làm sao?"

"Bành Dã". Giọng cô nghiêm túc. "Sao?"

"Anh bă t đâ u động lòng với em từ bao giờ?"

Bành Dã: "Không để ý". Nói xong đứng dậy đi dựng lê `u tiế p.

Anh không nói, cô cũng không hỏi tiế p. Sau này đương nhiên anh sẽ tư nói.

Trình Ca ngô `i tại chỗ trông đô ´ng lửa, nghe thấ ´y tiế ´ng gió thổi vải bạt bay phâ `n phật.

Cô quay lại Bành Dã. Tấ m vải bạt to nặng và những sợi dây thừng đề u ngoạn ngoãn phục tùng trong tay anh. Cô nhìn thấ y anh xấ n tay áo, lộ ra cánh tay khỏe mạnh. Trên cánh tay phải anh có một về t

sẹo, là về t dao. Trình Ca còn biế t sau lưng anh một về t sẹo dài hơn.

Cô từng vuố t ve vô số là n. Cô thích xúc cảm gô ghê đó.

Trình Ca nhìn chă `m chă `m vế t sẹo trên tay anh, nhìn một hô `i rô `i lâ ´y một điể ´u thuô ´c ra hút. Hút xong điể ´u thuô ´c, cô đứng dậy đi tới, ôm lấ ´y người anh từ phía sau.

Bành Dã đang kéo dây, không thể phân tâm, vô thức hỏi: "Sao vậy?"

Trình Ca chậm rãi vuố t ve về t sẹo trên cánh tay anh, nói: "Lâ n trước cấ m trại đã muố n rô i".

Bành Dã dừng lại một chút, cười nhạt một tiế ng: "Anh biế t".

Anh nă m tay cô bên hông mình: "Lê u còn chưa dựng xong, đơi...".

"Em không muố nở trong lễ u". Cô cọ sát vào hông anh, nói: "Em muố nở trên lễ u".

Bành Dã xoay người lại, cô đẩy anh ngã xuố ng, chiế c lề u chưa dựng xong â m â m sụp xuố ng. Anh và cô bị nhấ n chìm trong đố ng vải bạt và dây thừng.

Đế n bây giờ Trình Ca vẫn không thể giải thích vì sao cô lại si mê cơ thể Bành Dã như thế . Cơ bắ p anh, thân hình anh, cảm giác phong phú mà dễ chịu anh mang tới, cô đã bị lún sâu trong đó, có đi xa mấ y cũng phải về `.

Bành Dã cũng như thê .

Anh nhớ mỗi một là n giao hoan, nhớ mỗi một tấ c trong ngoài cơ thể cô.

Cũng nhớ đêm nay.

Làn da Trình Ca dưới núi tuyế t, dưới ánh trăng, loang loáng long lanh như ngà ngọc.

Cô ngô i trên người anh, sơ mi, áo lót trễ nải, hô hấ p dô n dập, bâ u ngực rung động theo nhịp lên xuố ng của cô.

Phía sau cô là bâ`u trời đâ`y sao.

Ngón tay nhỏ bé của cô khẽ cào lên cơ bụng anh, cơ thể mề m dẻo của cô uố n éo trên người anh, từng tiế ng rên rỉ như hút mấ t hô n anh.

Cô khẽ nhă ma t lại, run rẩy ngắng đâ u lên. Gió đêm mang mùi mô hôi lướt qua bên má cô.

Hình ảnh này khắ c sâu trong trí nhớ của Bành Dã.

Một lúc lâu sau, Trình Ca chậm rãi cúi đâ`u nhìn Bành Dã, ánh mắ t thẳng thắ n mà dịu dàng.

Bành Dã câ m tay cô kéo xuố ng, cô nă m sấ p xuố ng người anh, gục đâ u vào cổ anh. Đế n lúc hô hấ p trở nên đề u đề u, cô nói: "Em sẽ không".

Bành Dã nói: "Anh biê t".

Một câu không đâ`u không đuôi, anh lại hiểu. Em sẽ không gặp được người nào tố t hơn anh. Trình Ca bình tĩnh lại, nói: "Còn có một số việc".

Cô kể về Từ Khanh và Giang Khải, cũng kể về mẹ và Vương San. Chuyện để n nước này, cô đã trở nên thờ ơ, như kể về chuyện của người khác.

Từ đâ u đế n cuố i Bành Dã không hệ xen vào, trong lòng lại thâ m xao động. Vừa hận không quen nhau sớm hơn, không thể ở bên cô trong những thời khắ c khó khăn nhấ t, lại mừng vì gặp nhau khi đã muộn, anh đã đi qua những năm tháng hoang đường nhấ t.

Đợi cô kể xong, Bành Dã hỏi bình thản: "Tại sao đột nhiên kể những chuyện này?"

Trình Ca nói: "Em muô n nói rõ với anh".

Bành Dã nói: "Quá khứ của em, em không câ n có trách nhiệm với anh. Tương lai của em, anh sẽ chịu trách nhiệm với nó".

Trong giây phút đó, Trình Ca cảm thấ y cuộc đời cô đã được cứu rỗi.

CHƯƠNG 25: BUÔNG BỔ

Thượng Hải.

Lúc máy bay sắ p hạ cánh xuố ng sân bay Phố Đông, Trình Ca nhìn thấ y biển. Cô đột nhiên phát hiện một điề u, anh ở đã u nguô n Trường Giang, còn cô ở nơi Trường Giang đổ ra biển. Một dòng nước nổ i hai đầ u nỗi nhớ, từ tây sang đông.

Sau khi hạ cánh, Trình Ca nhă n tin cho Bành Dã, ba chữ: "Em để n rô ì".

Bành Dã nhanh chóng trả lời, một chữ: "Tố t". Trình Ca cấ t điện thoại di động.

Sân bay rấ t rộng, đi ra ngoài mấ t một quãng xa.

Trình Ca kéo vali đi lên thang cuố n. Cô yên lặng đứng một lát, lấ y điện thoại di động ra mở bản đô . Cho dù ở trên điện thoại, sông Trường Giang cũng rấ t dài.

Cô vô thức châm một điể u thuố c, nheo mặ t lại nhớ để n tố i qua, trên đố ng vải bạt lê u nhặn nhúm, dưới trời đêm đâ y sao ở thượng nguồ n Trường Giang.

Người phía sau kéo vali tới, đụng vào mặ t cá chân cô.

"Xin lỗi".Giọng nói hơi quen tai kéo suy nghĩ của Trình Ca quay vê`.

Cô quay lại, nhìn thấ y Giang Khải.

Dường như vẫn không có gì thay đổi, dáng người cao gâ y, hoạt bát nhanh nhẹn, thêm một cặp kính gọng đen, ánh mặ t đâ y sửng số t.

Trình Ca thở ra một hơi thuố c: "Không nhận ra à?"

"Ca Ca...". Giang Khải nghẹn lời, dường như hế t sức kinh ngạc.

Nhìn thấ y khói thuố c trước mặt, Trình Ca chợt nhớ ra đang ở sân bay, đưa tay bóp tấ t thuố c lá.

Còn người đàn ông luôn mô m mép nhanh nhau đố i diện cô lúc này lại nói năng la p ba p: "Em... Không ngờ lại gặp em ở đây".

Thang cuố n đã để n điểm cuố i, Trình Ca kéo vali đi về phía trước, cười nhạt: "Anh không biế t tôi còn ở Thượng Hải à?"

"Anh biế t. Nhưng Thượng Hải quá rộng lớn, bao nhiều năm không may mặ n gặp mặt". Giọng Giang Khải đã bình tĩnh lại, có chút không cam lòng.

Trình Ca không nói gì, lại đi lên một chiế c thang cuố n khác. Giang Khải không đi lên mà đi bên cạnh, sánh vai đi bên cô, cách một hàng tay vịn: "Anh đã xem triển lãm ảnh của em ở Hồ ng Kông, rấ t tuyệt".

"Cảm ơn, tôi biế t". Trình Ca nói.

Giang Khải ngắn ra, đột nhiên cười: "Em vẫn như xưa".

Vẫn kiêu ngạo, vẫn ngang bướng như vậy.

"Tôi rấ t thích tôi trước kia nên không thay đổi".

Giang Khải yên lặng một hô`i lâu rô`i mới nói tiế p: "Em vô n đã rấ t tô t, không câ n thay đổi".

Từng yêu ghi lòng tạc dạ, ai ngờ giữa đường lại đứt dây tơ.

Giang Khải không phụ cô, hấ n không hê cho Vương San một chút hy vọng nào. Khi đó không ai là người sai, sai là vì họ còn quá trẻ, không thể vượt qua một mạng người.

Ra khỏi sân bay, Trình Ca đứng ở cửa đợi Phương Nghiên.

Cô châm một điể u thuố c nữa.

Giang Khải chưa đi, đứng đợi cùng cô: "Hôm đó anh đế n Hồ ng Kông, tưởng sẽ gặp em. Em có thói quen ở lại xem triển lãm sau khi hế t giờ. Kế t quả không gặp em mà lại gặp ông già họ Từ".

Cách xưng hô "ông già họ Từ" làm Trình Ca hoảng hố t.

Đêm đó cô để n Tây Ninh...

Cô hút thuố c, không nói, không nhìn Giang Khải. Gió thổi khói thuố c và những sợi tóc cô mơn trớn gương mặt trắ ng muố t và góc cạnh của cô.

Giang Khải bỗng nhiên mim cười: "Ca Ca, em vẫn quyế n rũ như trước".

Trình Ca nghe vậy mới quay sang thoáng nhìn hặ n, nói: "Cảm ơn, tôi biế t".

Giang Khải cười cười, hỏi: "Mấ y năm nay em số ng tố t chứ?"

"Dạo này rấ t tố t". Trình Ca nói: "Còn anh?" "Tạm được... Vẫn độc thân".

Ngón tay kẹp điể u thuố c dừng lại một lát. Trình Ca không nhìn hặ n.

Cô đứng trong gió, bình tĩnh thở ra một hơi thuố c: "Tiế c quá, tôi không còn độc thân nữa".

Cô nhìn thấ y xe của Phương Nghiên, giơ tay vẫy rô i dụi điể u thuố c vào thùng rác. Xe để n đón không được dừng lâu, cô kéo vali chuẩn bị đi xuố ng. Giang Khải đuổi theo, vội vã nă m cổ tay cô giữ lại, cuố i cùng nói: "Xin lỗi. Khi đó anh không nên tránh mặt em".

Trình Ca mím chặt môi.

Phương Nghiên dừng xe bước xuố ng, lo lă ng hỏi: "Có chuyện gì thế ?" Trình Ca nhìn Phương Nghiên một cái, Phương Nghiên lại ngô i lên xe.

Trình Ca giật tay ra, quay lại: "Mấ y ngày hôm trước tôi đã gặp cha của Vương San".

Giang Khải sửng số t. "Tôi đã xin lỗi ông ta". "Ông ta nói thế nào?"

"Ông ta không tha thứ cho tôi".

Să c mặt Giang Khải khẽ đông cứng.

"Nhưng bấ t kể có tha thứ hay không, cuộc số ng vẫn phải tiế p diễn. Tôi cũng phải đi về phía trước". Trình Ca nói: "Giang Khải, chúng ta đề u phải tiế p tục đi về phía trước".

Chúng ta không phải thánh hiệ `n. Chúng ta sẽ phạm sai là `m. Nhưng sai là `m làm cho chúng ta sau này sẽ sáng suố t hơn.

Trong lòng số t ruột, Giang Khải mở miệng: "Năm đó anh đi tìm cha Vương San để xin lỗi, ông ta cũng không tha thứ cho anh".

Trình Ca nói: "Tha thứ hay không, Vương San chế t cũng là lúc nên gác lại rô ìi. Chỉ có điể `u tôi nên xin lỗi sớm một chút, giố ng như anh. Mà khi đó thậm chí anh còn không có lỗi gì".

Giọng Giang Khải nghèn nghẹn: "Anh không nên xa lánh em".

"Tôi tha thứ cho anh rô`i, Giang Khải".

Tấ t cả ân và oán, tội lỗi và trừng phạt của hặ n khi đó, cuố i cùng đề u được buông bỏ.

Thanh Hải.

Hoàng hôn, trên đường phố ngoài cổng sau bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, người xe qua lại như nước. Bành Dã ngô i trên ghế lái chiế c xe Santana, chăm chú quan sát cổng sau bệnh viện.

Lâ`n trước An An đế´n trạm bảo vệ tìm Bành Dã, Bành Dã phát hiện thêm một số´ thông tin liên quan đế´n Chô`n Đen.

Sau đó điể `u tra, quả nhiên tấ 't cả số ' tiế `n kế 'ch sù của Chô `n Đen An Lỗi đề `u được đứng tên em gái An An. Cảnh sát giám sát tài khoản nhưng không đóng băng tài khoản, cũng giám sát cả điện thoại của An An, nhưng Chô `n Đen vẫn không liên lạc với em gái.

Cho để n lúc Bành Dã nghĩ để n điện thoại của Tiêu Linh. Nhanh chóng có phát hiện mới, Tiêu Linh hôn mê bấ t tỉnh, nhưng điện thoại của Tiêu Linh lại có cuộc gọi. Cuộc gọi gâ n

nhấ t đã bị cảnh sát nghe được.

"Anh, vì sao anh luôn không chịu nói với em đã xảy ra chuyện gì?"

"Gặp mặt nói sau".

"Anh có nói em cũng sẽ không chạy trố n cùng anh". "Không phải chạy trố n, anh em mình để n quố c gia khác

bă t đâ u cuộc số ng mới".

"Đó chính là chạy trố n!"

"Em muố n vĩnh viễn không gặp được anh nữa à?" "Vì sao anh không thể ra đâ u thú?"

"An An, cảnh sát bắ t được anh, anh sẽ chế t. Anh là anh trai em, em muố n anh chế t à?"

"Hu hu... Rố t cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Đế n cửa quán cơm là n trước chờ anh. Tám giờ tố i. Em không để n, anh sẽ đi một mình. Đây là là n cuố i cùng anh gọi điện thoại. Sau này em chăm sóc bản thân cho tố t, anh không lo cho em được nữa rồ i".

"Anh chò em. Em sẽ để n...".

Các cổng ra vào bệnh viện đề u có người theo dõi. Trong lúc Bành Dã đang nhìn không chớp mặ t thì điện thoại trong túi rung lên một chút. Anh biế t là tin nhặ n của Trình Ca, lấ y ra xem, có ba chữ: "Em để n rô i".

Anh nhanh chóng trả lời: "Tô t".

Thập Lục tò mò, trong những thời khắ c thế này, Bành Dã chưa bao giờ để ý để n điện thoại.

"Thâ t Ca, ai đâ y?"

Bành Dã không thèm nhìn sang: "Đế n lượt cậu quản à?"

Thập Lục cười hê hê: "Hôm kia mưa to, anh lái xe đi đâu thế?" Hôm qua cũng không thấ y đâu".

Bành Dã nói: "Nghỉ ngơi".

Thập Lục nhìn ra đă ng sau: "Ni Mã!"

Ni Mã ghé tới, nói nghiêm túc: "Thấ t Ca, em phát hiện quâ náo anh có tóc phụ nữ. Nhìn màu tóc thì là của chị Trình Ca".

Bành Dã: "...".

Ni Mã nói: "Thấ t Ca, tại sao tóc của chị Trình Ca lại chạy để n chui vào quâ n áo anh?"

Bành Dã: "...".

Thập Lục chọc Bành Dã: "Thấ t Ca, tố c độ của anh nhanh quá, sau này nhớ truyề n thụ cho các anh em chút kinh nghiệm".

Ni Mã cũng nói: "Còn cả triển lãm ảnh nữa, bao nhiều là tiê`n quyên góp và bài đưa tin. Nhưng trên báo chí không nói rõ, lúc nào bảo chị Trình Ca tới cho chúng ta xem đi".

Đang nói thì Bành Dã nghiêm túc ngặ t lời: "Đi ra rô i".

Thập Lục và Ni Mã lập tức cảnh giác nhìn chă m chă m cổng sau.

Cổng sau người ra vào tấ p nập.

"Thấ t Ca, người nào?" "Áo khoác màu xám".

Người Bành Dã nói là một phụ nữ xõa tóc, đeo kính, đội mũ, quâ n áo có vẻ rấ t già dặn.

"Đó không phải An An mà".

"Ngụy trang rô ì, là nó đấ y". Bành Dã rấ t chặ c chặ n.

Thập Lục lập tức thông báo cho anh em ở các cổng khác.

An An vẫy taxi, Bành Dã nổ máy bám theo cách một đoạn.

Nhưng chẳng bao lâu sau chiế c taxi bắ t đâ u rẽ ngang rẽ dọc.

Bành Dã nă m chặt vô lăng, nói: "Nó phát hiện rô i".

Quả nhiên chỉ chố c lát sau An An đã xuố ng xe, đi vào một ngõ nhỏ. Bành Dã giao xe cho Ni Mã, cùng Thập Lục chạy xuố ng bám theo.

Ngõ nhỏ chật chội, quán đô `nướng, quán mì, quán cơm, hộ gia đình, tấ t thảy đê `u có cả.

An An đi vào trong ngõ rấ t nhanh, thỉnh thoảng lại quay lại nhìn. Bành Dã và Thập Lục phản ứng nhanh, che giấ u chính mình rấ t tố t. Nhưng An An cực kỳ cảnh giác, càng đi càng nhanh, cuố i cùng dứt khoát chạy.

Trong ngõ nhỏ rấ t nhiề `u chướng ngại, Bành Dã vẫn theo kịp còn Thập Lục thì bị rơi lại.

An An cũng không biế t cảm giác của mình có đúng không, chỉ biế t không ngừng chạy về phía trước. Cô chạy hế t con ngõ,

chạy ra đường lớn, nhìn thấ y quán cơm từng để năn với anh trai ở bên kia vạch sang đường.

Một chiế c xe màu đen dừng ngoài cửa quán, một đố m thuố c cháy đỏ trên ghế lái, chỉ nhìn bóng dáng, An An đã biế t là anh trai mình.

Đèn dành cho đi bộ sang đường chuyển sang màu xanh, An An chạy để n chỗ chiế c xe đó. Người trong xe tắ t thuố c, nổ máy.

"An An!" Bành Dã gọi to.

An An chạy để n nửa đường quay lại, vẻ mặt hoang mang biể n thành ngơ ngác: "Anh Bành Dã?"

Anh trai An An phía sau cũng gọi: "An An, lại đây!" Bành Dã lập tức tăng tố c chạy tới, không phải tới chỗ An

An mà tới chỗ chiế c xe đó.

An An quay lại, sợ hãi kêu lên: "Anh! Chạy mau!" Đèn xanh chuyển sang đỏ, xe hơi bắ t đâ u chạy.

Bành Dã chạy qua trước mũi chiế c xe bus đang rẽ, vai đột nhiên bị đụng vào, người lảo đảo vài cái. Chiế c xe bus vội vã phanh gấ p.

Một chiế c xe con bên cạnh tâ m nhìn bị chă n, không kịp phanh lại, lao vào người Bành Dã. Bành Dã lanh lẹ nhảy lên, giẫm lên nă p ca pô, lăn vê phía trước.

Một loạt xe phanh gấ p, giao thông tê liệt. An An hét lên: "Anh Bành Dã!"

Xe của Chô `n Đen tăng tố c vượt đèn đỏ. Bành Dã nhảy lên nă p ca pô một chiế c xe khác, chạy trên nóc một loạt xe trên đường.

"Anh! Anh Bành Dã!" An An đuổi theo, len qua dòng xe cộ trên ngã tư.

Chô`n Đen să´p vượt qua đèn đỏ, Bành Dã đuổi gâ`n đế´n nơi lại nghe thâ´y phía sau có tiế ng phanh gấ´p. An An kêu lên một thảm thiế t.

Bành Dã vội quay lại. An An nă m dưới gâ m xe, giữa một vũng máu.

Bành Dã từ nóc xe nhảy xuố ng, leo tới bên cạnh An An.

An An đã sắ p ngấ t đi, nặ m chặt tay áo Bành Dã: "Đừng bắ t anh â y...".

Xe của Chô`n Đen tăng tô´c đi xa.

"Mẹ kiế p!" Bành Dã mặ ng một tiế ng, bế An An lên, qua ngã tư tê liệt chạy để n bệnh viện.

Phòng cấ p cứu sáng đèn, Bành Dã dựa vào tường, lông mày nhíu chặt.

An An bị thương rấ t nặng, trên đường đế n bệnh viện đã hoàn toàn mấ t ý thức. Vừa rô i ký cam đoan phẫu thuật cho An An, Bành Dã nghe y tá nói tình hình rấ t nguy ngập.

Hành lang bệnh viện cực kỳ yên tĩnh, cửa phòng mổ vừa mở ra, Bành Dã lập tức quay lại. Cô y tá lúc trước vội vàng đi ra, đưa tờ cam đoan phẫu thuật cho anh: "Ký tên".

Đây là một tờ cam đoan mới. Thấ y Bành Dã hơi do dự, cô y tá nói: "Cái này là că t".

"Că´t?" Bành Dã nhìn y tá chă`m chă`m.

"Bệnh nhân phải cấ t từ đâ u gố i chân trái trở xuố ng".

Bành Dã nă m chặt chiế c bút, dừng lại vài giây, nhìn chặ m chặ m cái tên "An An" trong ô bệnh nhân.

Y tá số t ruột: "Ký tên đi! Càng chậm bệnh nhân càng nguy hiểm!"

Bành Dã mím chặt môi, nhanh chóng ký tên mình. Y tá giật lấ y tờ cam đoan, xoay người đi vào phòng mổ, đóng sấ m cửa lại.

Bành Dã gọi điện thoại cho Thập Lục. Chẳng bao lâu sau, Thập Lục, Ni Mã và một bộ phận cảnh sát cũng chạy tới.

Thập Lục hỏi: "Không theo kịp à?"

Bành Dã thuật lại sơ qua tình hình. Thập Lục hỏi: "An An không sao chứ?"

Bành Dã nói: "Că t". "Că t???"

"ờ". Bành Dã không nói gì thêm, quay sang nhìn mấ y viên cảnh sát, nói với đội trưởng Trịnh Phong của đội tuầ n tra đóng ở khu vực không người: "Lão Trịnh, nghĩ cách bắ n tin cho cơ sở ngâ m, nói An An đang nguy kịch".

Lão Trinh nói: "Được".

Các cảnh sát và đội viên ở đây đề u hiểu, tung tin giả để dẫn Chô n Đen ra khỏi hang.

Sắ c mặt Tang Ương không tố t, giữ chặt tay Bành Dã, nói nhỏ: "Thấ t Ca... An An gặp tai nạn như vậy, Chô `n Đen mà biế t sẽ hận anh lắ m".

Bành Dã cười một tiế ng: "Thế bây giờ hận thù giữa hặ n và anh vẫn còn chưa đủ à?"

Ni Mã vẫn còn lo lắ ng, Bành Dã xoa đâ u cậu, nói: "Tập trung vào chuyện bắ t người đi. Chô n Đen nhấ t định sẽ đế n".

Bành Dã lại bước để n bên đội trưởng Trịnh, khoác vai kéo anh ta sang một bên: "Lão Trịnh này, chúng ta câ `n bàn bạc chút chuyện".

Đội trưởng Trịnh Phong nói: "Lâ`n nào cũng nói là bàn bạc, kỳ thực toàn là cậu mang phiê`n phức đế n".

"Ha ha". Bành Dã cười mà như không cười: "Anh nói xem, chúng ta không thể cứ chờ gã Chô `n Đen này ở khu vực không người được, đúng không?"

Đội trưởng Trịnh sửng số t: "Ý cậu là?" Bành Dã cười cười.

Thượng Hải.

Trình Ca vê nhà dọn dẹp hành lý, tấ m một cái rô i đi ra. Phương Nghiên đang pha trà cho cô, nói: "Đây là trà thanh nhiệt".

Trình Ca đi tới, bưng cố c trà trong vă t như hổ phách đó lên, uố ng mấ y ngụm, nói lạnh nhạt: "Mùi vị không tố ì".

Phương Nghiên cười cười. Hai chị em đứng ở hai bên bàn trang điểm, mặt đố i mặt, yên lặng uố ng trà, một hô i lâu không nói gì.

Trên đường về Phương Nghiên không nhặ c tới chuyện Cao Gia Viễn, muố n để chuyện này trôi qua. Nhưng cảnh tượng ở sân bay lại khiế n Phương Nghiên hơi bấ t an.

Trình Ca liế c thấ y Phương Nghiên như có tâm sự, cô ngô i trên chiế c ghế cao, lấ y ra một bao thuố c mời từ trong ngăn kéo, xé giấ y bóng bên ngoài, nói: "Có chuyện gì thì nói đi".

Phương Nghiên nghe vậy hỏi: "Câu thanh niên ở sân bay là nhạc trưởng trẻ tuổi Giang Khải à?"

Trình Ca thở khói ra, nhướng mày: "Ò".

"Trình Ca, bây giờ tiế p xúc với anh ta có thể làm bệnh tình của em xấ u đi".

Nói xong lại thấ y không ổn, Phương Nghiên suy nghĩ một lát, nói tiế p: "Có điể u xem thái độ của em khi gặp hặ n thì có vẻ em đã ổn rô i".

"Ò, em gặp được người đàn ông tố t hơn rô ì". Trình Ca nói: "Tố t nhấ t".

"Lâ`n này em đế n Tây Ninh là để tìm người đó à?"

Trình Ca ngước mặ t nhìn Phương Nghiên. Phương Nghiên hơi căng thẳng, thấ y mình hơi tò mò, nhưng Trình Ca lại đáp: "Vâng".

Phương Nghiên cười, nói: "Trình Ca, tình hình của em tố t hơn rấ t nhiê `u rô `i". Nhớ tới lời cha dặn, đô ´i với người mặ ´c bệnh vê `tâm lý, liê `u thuô ´c tố ´t nhấ ´t là yêu thương và quan tâm, Phương Nghiên hô ´i hận vì từng dùng biện pháp điê `u trị thô bạo với Trình Ca.

Trình Ca hút thuố c không trả lời, Phương Nghiên nói: "Mấ y ngày nay chị đã để ý quan sát, nế u dạo này tình hình em tố t hơn thì có thể bấ t đâ u giảm liê u lượng thuố c".

Trình Ca gật đâ `u: "Vâng".

Phương Nghiên nhìn đô ng hô : "Sắ p sáu giờ rô i, chị mời em ăn tố i. Em muố n ăn gì?"

Trình Ca nghĩ để n đố ng lửa trên thượng nguồ n Trường Giang, nói: "Đô `nướng".

Phương Nghiên hơi kinh ngạc: "Chẳng phải trước kia em vẫn nói đô` nướng không tố t cho sức khỏe sao?"

"Đó là trước kia". Trình Ca nói, búng tàn thuố c: "Chị uố ng rượu không?"

Phương Nghiên hỏi: "Rượu vang?"

"Rượu trắ ng". Trình Ca thấ y Phương Nghiên hơi kinh ngạc, lại nói: "Hoặc bia".

Phương Nghiên: "...".

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Không uố ng rượu ăn gì đô `nướng". "Uố ng bia đi". Phương Nghiên nói rô `i lâ ´y điện thoại di động

tìm quán đô nướng, lầm bẩm: "Gâ n Tân Thiên Địa có quán...".

Trình Ca lă c đâ u: "Em thích ăn ở quán ven đường gâ n đây".

Phương Nghiên sửng số t một lát, tưởng tượng cảnh hai người ngô i uố ng bia ăn đô nướng ở quán ven đường lại cảm thấ y rấ t thú vị, bật cười: "Được thôi".

Uố ng hế t mấ y chai bia, ăn hế t một đố ng đô nướng, trên bàn bừa bãi cố c đĩa. Trình Ca hỏi: "Ăn nữa không?"

Phương Nghiên hơi chế nh choáng, lắ c đâ u: "Thôi". "Em còn chưa no". Trình Ca lại gọi thêm đô .

Phương Nghiên hỏi: "Trước kia em có ăn được nhiê`u thê´ đâu".

Trình Ca không trả lời, vẫn uố ng bia, ngặ m người qua lại trên đường.

Phương Nghiên chố ng má, mặt đỏ bừng, nhìn thấ y một đôi tình nhân thân mật đi qua bên đường, líu lưỡi hỏi: "Em và cậu bạn trai...".

"Người đàn ông". Trình Ca nói.

"Người đàn ông". Phương Nghiên nhặ c lại: "Hôm nay không thấ y em câ m điện thoại, bọn em liên lạc ít như vậy không có vấ n

đê gì à?"

Trình Ca lâ y thuô c ra, nhìn Phương Nghiên: "Có vâ n đê gì?"

"Em không nhó người ta à?" "Vừa vừa".

"Người ta không nhớ em à?" "Vừa vừa".

Phương Nghiên không nói được gì, ánh mắ t ngơ ngác nhìn gì đó.

Trình Ca nói: "Chị say rô ì".

Cô vừa nói dứt lời, Phương Nghiên đột nhiên thấ t thanh: "Thă ng rác rưởi Cao Gia Viễn kia...".

Trình Ca: "...".

Thoáng cái Phương Nghiên đã không câ`m được nước mặ´t, vừa khóc vừa mặ´ng: "Đô` rác rưởi! Thặ`ng Cao Gia Viễn rác rưởi! Chị mù mặ´t rô`i nên mới thích hặ´n. Đô` rác rưởi!"

Phương Nghiên không biế t mắ ng người, xoay đi xoay lại vẫn chỉ một câu rác rưởi.

Mọi người xung quanh nhìn lại. Cao Gia Viễn bây giờ là minh tinh, rấ t được các cô bé mới lớn hâm mộ.

Trình Ca đặt thuố c lá và bia xuố ng, đỡ Phương Nghiên đứng lên, ném tiê n xuố ng bàn rỗ i đi luôn. Phương Nghiên uố ng say, người nặng như bao cát, chưa đi được vài bước Trình Ca đã ướt đẫm mồ hôi.

Phương Nghiên vẫn khóc lóc: "Rác rưởi! Chị phải đế n chửi thẳng vào mặt hặ n".

Trình Ca kéo Phương Nghiên lại, không cẩn thận trẹo chân một cái, đau để n toát mô hôi lạnh.

Cô chửi thê` một tiế´ng: "Còn dẫn chị đi uố´ng lâ`n nữa, em sẽ không phải là người".

Thanh Hải.

Bệnh viện Cách Nhĩ Mộc, mười một giờ sáng là giờ thăm bệnh nhân, trong đại sảnh của khu điề `u trị tấ p nập người ra vào.

Nhân viên lễ tân của bệnh viện đang bận rộn thì có một người đàn ông đeo khẩu trang đi tới, dường như hơi ô´m yế´u, vừa ho vừa hỏi: "Tôi đế´n thăm một bệnh nhân tên là Bạch Vân, nhưng không biế´t ở phòng bệnh nào".

"Để tôi tra giúp anh. Không có... Chỗ này của chúng tôi không có ai tên là Bạch Vân".

"Có mà". Người đàn ông khẳng khẳng.

Nhân viên lễ tân lại tìm một lâ n nữa: "Ở chỗ chúng tôi không có một người nào họ Bạch".

Người đàn ông nhìn màn hình máy tính một cái, nói: "Có thể là tôi nhâ`m rô`i. Để tôi thử đế´n bệnh viện số´ 2 xem".

Người đàn ông đi ra khỏi đại sảnh, trên bãi cỏ có không ít bệnh nhân đang tập đi bộ. Hắ n câ n tìm một người để nhờ đi xem tình hình của An An.

Tin tức An An "chưa rõ số ng chế t" đã được tung ra vài ngày, cảnh sát và đám Bành Dã bí mật canh chừng bên ngoài phòng bệnh, nhưng vẫn chứa thấ y bóng dáng Chô `n Đen.

Thập Lục hơi mấ t kiên nhẫn, không sao hiểu được: "Bấ t chấ p khả năng bị bắ t, lúc chạy trố n Chô n Đen cũng phải đưa em gái theo, vậy mà bây giờ lại nhẫn tâm không để n?"

Bành Dã nhíu mày một lúc lâu, đưa ra một kế t luận: "Hă n biế t An An đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm".

Ni Mã nói: "Nhưng chúng ta đã dặn dò bác sĩ y tá, nế u hắ n hỏi bác sĩ chắ c chắ n sẽ lộ ra".

Bành Dã nheo mắ t: "Nế u hặ n nhờ người khác đế n thăm?"

"Làm sao hă n biê t An An ở đâu? Thấ t Ca, anh cũng đã dặn lễ tân rô i, có người nào để n hỏi An An nhấ t định phải báo ngay".

"Để anh xuố ng xem. Các cậu trông chừng ở đây". Bành Dã xuố ng là `u đế n quâ `y lễ tân, nhân viên lễ tân nói không có ai hỏi phòng bệnh của An An.

Bành Dã nhìn màn hình máy tính, đột nhiên phát hiện một vấ n đề `: Danh sách bênh nhân sắ p xế p theo bảng chữ cái.

Bành Dã lập tức hỏi: "Có người nào hỏi bệnh nhân họ Bạch không?"

Nhân viên lễ tân sửng số t: "Làm sao anh biế t?"

Bành Dã đã hiểu ra vấ n đề không trả lời mà hỏi tiế p: "Người đó tới hỏi lúc nào?"

"Hai ngày trước".

Bành Dã nă m chặt nă m đâ m. Chô n Đen đã tới, đã tìm được phòng bệnh, lại tìm bệnh nhân tới xem tình hình của An An. Hắ n đã đi sau khi biế t An An đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm.

Trong phòng bệnh, An An chậm rãi mở mắ t ra. Tiế ng mở cửa làm cô tỉnh lại. Toàn thân đau nhức, đau đế n mức muố n khóc, muố n hét lên, nhưng cô không còn sức lực.

Bác sĩ tới kiểm tra cho An An, cô mệt mỏi định nhấ m mã t, nhưng đột ngột mở choàng mấ t.

Bộ quâ `n áo cách ly che kín cả người bác sĩ, nhưng đôi mặ ´t đó rõ ràng là... anh trai?

Cô hoảng sợ há miệng nhưng không nói nên lời. Hơi nước phun đâ 'y trong máy thở.

"Đừng sợ, anh không để chúng bắ t đâu". An Lỗi vuố t trán em gái, vỗ về : "An An, em có đau lắ m không?"

Môi An An run lên, nước mặ t trào ra.

An Lỗi nhìn phâ `n chân bị că ´t của An An, ánh mặ ´t đau khổ, suýt nữa rơi lệ nhưng nhanh chóng thay thế ´bặ `ng một vẻ tàn nhẫn. Hặ ´n câ `m tay em gái, gặ `n từng chữ tiế ´ng: "An An, anh trai nhấ ´t đinh sẽ báo thù cho em".

Hai mắ t đẫm nước mắ t, An An lắ c đầ u, ngón tay tóm lòng bàn tay hắ n, hơi nước trong máy thở che khuấ t môi cô.

"An An, anh không thể ở lại lâu, anh phải đi đây. Em phải kiên cường, phải bình phục. Đợi anh gây dựng lại cơ đô rô i sẽ đưa em ra nước ngoài".

An An trọn to mặ t, lặ c đâ u. Cô bé cô gặ ng giữ tay anh trai nhưng hặ n vẫn đứng dậy, quay đâ u bước thẳng ra ngoài.

Bành Dã tình cờ gặp bác sĩ điể `u trị của An An trong thang máy liề `n hỏi về `bệnh tình của An An. Bác sĩ nói hai ngày nữa có thể

chuyển sang phòng bệnh thông thường.

Bành Dã gật đâ`u, ra khỏi thang máy đi tới hành lang, phải dặn cảnh sát tiế p tục canh chừng ở đây. Anh cho ră `ng Chô `n Đen nhấ t định sẽ trở lại. Đang suy nghĩ, anh phát hiện gì đó liê `n quay lại nhìn một cái.

Một bác sĩ mặc đô `bảo hộ cách ly đi lướt qua bên cạnh.

Anh đi tới cửa phòng bệnh, hỏi một cảnh sát mặc thường phục: "Phòng ICU bên cạnh có bệnh nhân mới à?"

Cảnh sát nọ không rõ, thấ y Bành Dã nhìn bác sĩ đang đi xa ngoài hành lang liệ n nói: "À, đó là bác sĩ của An An...".

Còn chưa nói xong, Bành Dã đã đuổi theo bác sĩ đó.

Bành Dã vừa mới hành động, các cảnh sát mặc thường phục trên hành lang cũng cùng lao tới. Nhưng gã "bác sĩ" nọ cũng tăng tố c chạy xuố ng cầ `u thang.

Đang là giờ thăm bệnh, người để n người đi. Bành Dã lao tới đâ u câ u thang, lộn người qua tay vịn nhảy xuố ng. "Bác sĩ" cũng nhanh nhạy không kém. Hai người đuổi nhau trong bệnh viện đông đúc, "bác sĩ" va vào người nhà và bệnh nhân làm họ liên tục kêu thảm.

Bành Dã phải tránh các bệnh nhân bị đẩy ngã nên không thể chạy hế t tố c lực. Lúc anh chạy ra đế n cổng bệnh viện thì Chô n Đen đã biế n mấ t.

Bành Dã nghiế n răng, giận dữ đá mạnh vào bô n hoa.

Sau mấ y ngày bận rộn, Bành Dã quay lại trạm bảo vệ. Đêm khuya anh về để n nơi, nhớ ra đã vài ngày không liên lạc với Trình Ca.

Anh không gọi điện thoại, không gửi tin nhấ n, cô cũng không liên lạc với anh, còn kiên nhẫn hơn cả anh.

Bành Dã tắ m một cái. Đêm đã khuya, anh đi một mình ra ngoài trạm bảo vệ, lấ y điện thoại di động bấ m một dãy số .

Anh đút một tay vào túi quâ`n, cúi đâ`u đi dọc theo quô´c lộ trên cao nguyên. Gió đêm thổi mát rượi, anh đá cỏ dại ven đường, kiên nhẫn chò cô nàng của mình nghe điện thoại.

Thời gian không dài cũng không ngắ n, bên kia nghe máy, yên lặng một giây, giọng Trình Ca bình tĩnh mà xa cách: "A lô?"

Bành Dã chọt thấ y da đâ u tê dại, cúi đâ u day mũi, chậm rãi mim cười: "Còn chưa ngủ à?"

"Chua".

"Làm sao còn chưa ngủ?"

"Mong em ngủ thì còn gọi điện thoại cho em làm gì?" Cô hỏi.

Bành Dã cười nhạt: "Biế t em còn chưa ngủ".

"...". Bên kia điện thoại yên lặng. Một lát sau Bành Dã nghe thấ y tiế ng bật lửa. Trình Ca châm một điể u thuố c, thở ra một hơi, hỏi: "Sao lại gọi điện thoại giờ này?"

"Trước vẫn bận". Lời ít mà ý nhiê`u.

Anh không nói, cô cũng không hỏi kỹ, chỉ nói: "Động thủ rô i à?"

Anh ở một tiế ng ngă n gọn. "Có bị thương không?" "Không".

Cô ở một tiế ng nhạt nhẽo, không quan tâm nữa.

Bành Dã mim cười, không thành tiế ng nhưng Trình Ca bên kia hỏi: "Anh cười cái gì?"

"Anh có cười đâu".

"Anh có cười". Trình Ca hỏi lại: "Anh cười cái gì?"

"Tâm trạng vui nên cười thôi". "...".

Bành Dã nói: "Em thay bật lửa rô i à?" "... Tai anh thính thê ".

"Cái trước đâu?" "Vứt rô ì".

"Vứt đi đâu rô`i?"

"Sân bay. Anh muố n nhặt à?"

Gió đêm vẫn thổi, Bành Dã lại cười một tiế ng. Anh dùng một tay lấ y ra một điể u thuố c đưa lên miệng, lại lấ y bật lửa ra châm. Bên kia cô nghe tiế ng châm thuố c, cũng không vội, kiên nhẫn chờ.

Hai người hút thuố c, một hố i lâu không nói.

Một lát sau, Trình Ca lên tiế ng, giọng hơi nghiêm túc: "Anh nhớ em à?"

Bành Dã cúi đâ`u, ngón tay kẹp thuố c khẽ chọc vào trán, đường cong nơi khóe miệng lớn hơn, nói: "Nhớ".

Trình Ca đáp lại một câu: "Ngoan đâ y".

Bành Dã suýt nữa sặc khói thuố c, ho vài tiế ng: "Còn em?" "Em làm sao?"

"Em có nhớ anh không?"

"Anh đoán xem". Trình Ca nói lạnh nhạt.

"Em thật là...". Bành Dã chán nản, nụ cười lại chỉ tăng không giảm.

Trình Ca nói: "Lúc nào gặp mặt dùng hành động nói với anh".

Đêm khuya yên tĩnh, mỗi một âm tiế t, mỗi một tiế ng thở, rõ ràng rấ t khẽ, nghe qua điện thoại lại hế t sức mập mờ.

Anh ở đâ`u Trường Giang, cô ở cuố i Trường Giang. Bành Dã nói: "Tố t".

Trình Ca hỏi: "Ngày mai phải tuâ`n tra à?" "Ò".

"Bao giờ về`?" "Cuố i tuâ`n".

"Thế cuố i tuấ n em đế n thăm anh". Bành Dã dừng lại một chút.

Trình Ca hỏi: "Sao thế ?" "Cuố i tuấ n phải đi Nam Phi". "Sang tận bên đó làm gì?"

"Học tập kinh nghiệm bảo tô n động vật hoang dã". "Đi bao lâu?"

"Khoảng chừng một tuâ n". "Ò, lúc vê hẹn lại sau".

Bành Dã cười một tiế ng.

Hình như Trình Ca cau mày: "Không hẹn?" Bành Dã cười: "Hẹn".

Trình Ca lại hỏi: "Bây giờ anh đang ở bên ngoài à?" "Ö, bên lê` quố c lộ".

"Có thể thấ y sao trời?"

"Có thể". Bành Dã vô thức ngắng đâ`u lên nhìn trời sao, cảnh tượng trên thượng nguô`n Trường Giang đêm đó lại hiện lên trước mặ´t. Cổ Trình Ca trặ´ng muố´t rướn lên như cổ thiên nga, hơi mở miệng, vẻ mặt mê say.

Anh bấ t giác cười nhạt. Nghe thấ y cô nói: "Hạ lưu".

Lúc này Bành Dã mới biế t đã mặ c bẫy cô. Yêu tinh! Trình Ca thở khói thuố c ra, nói chậm rãi: "Bành Dã". "Sao?"

"Em nghe thấ y tiế ng gió ở bên phía anh".

"Ò". Anh đứng trên đô ng hoang, nói: "Gió Tây Bắ c. Ngày mai có gió cát".

Bên kia, Trình Ca đi ra ban công, nói: "Gió Đông Nam, ngày mai trời chuyển nă ng".

Trình Ca đi vào quán cà phê, nhìn lướt qua một lượt, thấ y Hàn Ngọc ngô `i bên cửa sổ sát sàn.

Hàn Ngọc nhiệ `u lâ `n nhă ´n tin riêng cho Trình Ca qua weibo, mà không biế ´t là weibo của Trình Ca do người quản lý. Sau khi hỏi ý kiế ´n của Trình Ca, người quản lý cho Hàn Ngọc số ´ điện thoại của cô. Sau đó Hàn Ngọc đế ´n Thượng Hải.

Trình Ca đi tới, Hàn Ngọc đứng dậy hỏi: "Uố ng gì?" "Espresso kiểu Ý". Trình Ca ngô `i xuố ng, bình tĩnh nhìn

Hàn Ngọc: "Chuyện gì không thể nói qua điện thoại mà phải chạy tận tới đây?"

Hàn Ngọc cười cười, nói: "Xin lỗi phải nói trước mặt". Trình Ca đang câ m cố c thủy tinh uố ng nước, liế c Hàn

Ngọc một cái.

Hàn Ngọc cũng không vòng vo, đi thẳng vào vấ n đề chính: "Hôm đó những gì tôi nói với cô trên máy bay đề u là nói dố i. Là tôi theo đuổi anh ấ y, tình cảm của anh ấ y dành cho tôi không sâu đậm.

Có thích, nhưng chưa tới mức yêu. Sau đó chưa bao giờ gọi điện thoại cho tôi, càng không bao giờ nói những lời đó. Thực ra tôi đã nhận ra cô từ trước".

Trình Ca nói: "Tôi biê t".

Hàn Ngọc hơi sững sờ: "Thê cô...".

"Tôi không nhắ c tới chuyện đó với Bành Dã, sau này cũng sẽ không nhắ c tới".

"Vì sao?"

Trình Ca hỏi ngược lại: "Có câ `n thiế ´t không?"

Hàn Ngọc ngẫm nghĩ một lát, cười đấ ng chát: "Cảm ơn... Cũng xin lỗi".

Trình Ca không đáp lại, vừa lúc phục vụ mang cà phê tới.

Hàn Ngọc nhấ p một ngụm cà phê, đặt tách xuố ng: "Cô đã nói đúng. Đợi mười hai năm, thực ra là không tìm được người thích hợp... Tôi không muố n hại người, chỉ là muố n

đánh cược một là `n cuố i cùng. Không thử một là `n, tôi sợ mình sẽ hố i hận, sợ cả đời này vẫn hố i hận. Nế u là `n này đánh cược, biế t đâu kế t quả sẽ khác. Như bây giờ cũng tố t, kế t thúc những chuyện thuộc về `quá khứ, cũng làm rõ được tình cảm kế t thúc chóng vánh khi xưa, triệt để đặt một dấ u chấ m hế t. Trước kia trong lòng vẫn canh cánh chuyện này, không thể cho chính mình cơ hội, cũng không thể cho người khác cơ hội. Bây giờ thì tố t rồ `i".

Trình Ca uố ng cà phê, ở một tiế ng hờ hững.

Hàn Ngọc nói xong, ngỡ là Trình Ca sẽ hỏi nguyên do Bành Dã để n Thanh Hải và chia tay cô ta, nhưng cô không hỏi. Hàn Ngọc đột nhiên nhận ra người phụ nữ trước mặt này rấ t tự tin và mạnh mẽ, hèn gì bọn họ lại trở thành một đôi.

Không hỏi cũng tố t, cô ta cũng chưa chuẩn bị để trả lời.

Những chuyện đó Bành Dã phải tự nói với Trình Ca.

Hai người không nói chuyện nhiê `u, uố ng hế t một tách cà phê, Hàn Ngọc cũng đi.

Trình Ca nhìn chiế c taxi đưa Hàn Ngọc ra sân bay, lúc xoay người bước đi, điện thoại của cô đổ chuông, lại là Giang Khải.

Chín giờ tố i giờ địa phương, Bành Dã tới Johannesburg.

Giờ Bắ c Kinh là ba giờ sáng, Bành Dã không gửi tin nhắ n cho Trình Ca.

Đô ng hô sinh học sai giờ điên đảo, Bành Dã bàn bạc với giáo sư Lâm, sau khi để n chỗ ở sẽ ngủ. Sáng sớm hôm sau

chạy tới khu bảo tố n động vật hoang dã Kruger, theo đội bảo vệ bản địa đi tuấ n tra.

Hai, ba ngày đâ u tiên trôi qua như thê .

Buổi tố i ngày thứ ba, Bành Dã trở lại chỗ ở, sau khi tấ m lại nhớ để n Trình Ca.

Anh quên đăng ký chuyển vùng quố c tế, ngày đâ u tiên gửi tin nhấ n cho cô không gửi đi được. Chỗ anh ở không gọi điện thoại quố c tế được. Hôm nay tìm mãi mới mua được một chiế c SIM ở đây, gọi điện thoại về nhưng Trình Ca tắ t máy.

Bành Dã ngô i trên giường, xoay điện thoại di động rấ t nhanh trên tay, tâm trạng lại có một chút không yên, không biế t cô nàng đó làm cái gì mà lại tấ t máy.

Điện thoại trên đâ `u giường đổ chuông. Bành Dã tưởng là nhân viên công tác liên lạc anh có việc, câ `m điện thoại lên nghe máy: "A lô!"

Không ngờ lại có một giọng nữ nhỏ nhẹ, khàn khàn lại gợi cảm dễ thương vang lên: "Hello?"

Bành Dã: "...".

Giọng đố i phương mập mờ: "Sir, room service?" Có câ n dịch vụ đặc biệt không?

Bành Dã đang bực mình, cau mày: "No, thanks!"

Anh chấ m dứt cuộc gọi, không cho đố i phương cơ hội nói tiế p.

Điện thoại lại nhanh chóng đổ chuông.

Bành Dã liế c nhìn chiế c điện thoại, liế m liế m môi, thâ m nghĩ đố i phương thật là nhiệt tình, tôi mà gọi cô phục vụ còn chưa biế t là ai được lợi hơn ai.

Anh nghe máy, vừa định mă ng một tràng thì bên kia lại đổi thành tiế ng Trung: "Không câ `n phục vụ thật sao?"

Giọng nói nhàn nhạt của Trình Ca.

Bành Dã sửng số t, vui mừng nhảy xuố ng giường ra mở cửa. "Em để n lúc nào...". Anh còn chưa nói xong, Trình Ca đã

ném vali vào sau cửa, lao tới ôm cổ anh rô i nhảy lên người.

Bành Dã chưa kịp thấ y rõ cô, chỉ thấ y cô vấ n mái tóc dài lên, cái cổ thon dài như bạch ngọc. Anh vòng tay đỡ được mông cô, vạt váy màu xanh ngọc của cô xòe ra như một bông hoa, đôi chân thon dài mịn màng quấ n quanh hông anh.

Bành Dã giơ chân đạp cửa đóng lại, xố c cô lên eo anh. Cô cao hơn anh, cúi đâ u ôm lấ y đâ u anh, hôn mạnh lên môi anh.

Đêm đó, trong điện thoại, anh hỏi: "Em nhớ anh không?" Cô trả lời: "Gặp mặt dùng hành động nói với anh".

Cô nhiệt tình, quyế t liệt hơn trước kia. Được nửa đường, cô sờ vào trong quâ n anh, dán sát vào thân thể anh rô i uố n éo.

Anh đè cô vào tường, hôn lên má lên cổ cô. Cô giãy giụa, từ cổ họng phát ra tiế ng rên ri khe khẽ.

Chiế c túi xách nhỏ của cô vừa vào nhà đã bị ném lên tủ, điện thoại di động trượt ra, bây giờ vừa rung lên vừa nhấ p nháy. Lúc đâ u hai người không quan tâm, sau đó Bành Dã vô

tình thoáng nhìn, trên màn hình hiện lên hai chữ lớn: Giang Khải. Anh dừng lại, nheo mắ t.

"Mặc kệ anh ta". Cô thở dô n dập, sắ p để n rô i. Cô nâng mặt anh lên, cúi đâ u định hôn anh.

Bành Dã quay mặt đi né tránh, hơi ngửa người ra, một tay nâng cô lên trên một chút. Trình Ca kêu đau một tiế ng, treo trên người anh như gấ u Koala.

Anh câ`m điện thoại di động lên đưa cho cô: "Nghe". "Không nghe".

Điện thoại không rung nữa, Bành Dã vuố t ngón tay lên, thấ y một loạt cuộc gọi lỡ: Giang Khải.

Bành Dã hừ lạnh một tiế ng: "Dai như đia". Trình Ca: "...".

Bành Dã cười lạnh: "Hă n sẽ còn gọi tiế p". Vài giây sau, quả nhiên điện thoại lại bắ t đâ u rung lên.

Bành Dã đột nhiên lao tới đè cô xuố ng giường.

"A...". Trình Ca cong người, kêu một tiế ng đau đớn, lập tức túa mô `hôi lạnh.

Bành Dã rướn thẳng người lên, ánh mặ t nguy hiểm, vẫn nhặ c lại một từ đó: "Nghe".

Người Trình Ca run lấy bẩy, cô giật chiế c điện thoại, định chơi xấ u tấ t nguô n nhưng Bành Dã đã bấ m vào phím nghe sẵn rô ìi.

Điện thoại đã thông.

Trình Ca nă m trên giường, vạt váy lật lên. Cô lạnh lùng nhìn Bành Dã chặ m chặ m, điệ u chỉnh hô hấ p: "A lô?"

"Ca Ca, ngủ rô ì à?"

"Ngủ...". Còn chưa nói xong, Trình Ca đã há to miệng, từ trong lòng để n cổ họng vừa đă ng vừa ngọt, phát không ra tiế ng.

Vừa rô ìi, Bành Dã đứng bên giường lao mạnh tới. Anh nhìn cô chặ m chặ m, ánh mặ t đen mà sâu thẳm.

"Những lời hôm qua anh nói đó...".

Thân thể Trình Ca rung lên như sóng gợn, tay tóm chặt ga trải giường, trái tim như bị mèo cào, không sao tập trung được, chỉ gắ ng

gượng ổn định giọng nói: "Có chuyện gì ngày mai nói...".

Còn chưa kịp nói chữ "sau", Bành Dã đã trừng phạt cô không chịu buông tha.

Trình Ca đột nhiên cong người lên rô i lại ngã vật xuố ng chăn, hùng hổ trợn mắ t nhìn Bành Dã, giọng nói hế t sức tỉnh táo: "Đừng gọi điện thoại nữa".

Bên kia, Giang Khải phát hiện ra sự khác lạ: "Ca Ca, bên cạnh em có người à?"

"Không có". Trình Ca trợn mặ t, co chân đá vào bụng Bành Dã định thoát ra.

Anh nâng hai chân cô lên vai anh, ôm chặt eo cô kéo về phía mình, thân thể lao mạnh về phía trước, ngang ngược, tàn nhẫn, để n tận đáy, như xé đôi trái tim cô ra.

"Bành Dã...". Trình Ca đột nhiên ngắng đâ`u lên, co gập người lại, cô´ gă´ng nhẫn nhịn, ngón tay quờ quạng bâ´m nút dừng cuộc gọi rô`i mới dám thả sức phóng thích: "A a a...".

Bành Dã ập xuố ng thật mạnh, hai chân cô bị anh đè sát vào ngực. Người cô co thành một đố ng, không ngừng co giật.

Anh că´n tai cô: "Trình Ca, nói anh là ai?" "...". Ánh mă´t cô rã rời, người run rẩy. "Nói!"

"Ò... Bành Dã...". "Không nghe rõ!" "Bành Dã! A a...".

Hôm sau lúc Bành Dã rời giường, Trình Ca vẫn nă m sấ p trên giường như chế t rô i.

Bành Dã đánh răng rửa mặt xong ra ngoài phòng tắ m, cô vẫn nă m yên như vậy. Bành Dã đứng bên giường mặc áo, hỏi: "Không đi cùng anh à?"

Trình Ca vẫn không có một chút động tĩnh nào.

"Bị đau thật à?" Bành Dã ngô i xuố ng bên giường, luô n tay vào trong chăn lâ n theo bắ p đùi cô.

Trình Ca co chân đạp mạnh, Bành Dã lập tức bật người nhảy lên tránh được.

Bành Dã hỏi: "Vẫn còn sức à?"

Trình Ca câ m gố i lên đập, lạnh lùng nói: "Tôi bị điên nên mới bay hơn nửa vòng trái đấ t tới cho anh giày vò".

Bành Dã đỡ được chiế c gố i: "Ai bảo anh mạnh lên ấ y nhi?" "Cút!"

"Đừng phá hoại đạo cụ". Bành Dã cúi người trả gố i cho cô.

Trình Ca kéo gố i về , co chân đá anh. Anh lại dễ dàng tránh được, vươn tay tới vò tóc cô rố i bù.

Trình Ca lại tỉnh táo nhìn thẳng anh. Anh mặc quâ n rã n ri, ô ng quâ n bó cho vào trong ủng, hai chân dài thẳng tấ p. Trên người là chiế c áo may ô màu xanh bộ đội bó sát vào cơ thể săn chấ c.

Bành Dã hế t sức hưởng thụ ánh mặ t này của cô, cười cười, nhìn đô ng hô một cái: "Buổi tố i vê cho em".

Trình Ca không tiế p lời, lại nă m xuố ng giường xoay lưng về phía anh.

Một lát sau cô quay lại nhìn. Anh đã mặc xong chiế c áo ră n ri, đang đi ra ngoài. Ra gâ n để n cửa, dường như cảm nhận được ánh mắ t cô, anh quay lại nhìn cô, dừng lại một giây, chớp chớp mắ t rô i đi tiế p.

Trình Ca quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài ánh mặt trời rực rỡ.

Nam Phi bây giờ là mùa đông, nhưng không lạnh chút nào, gió thổi lá cây um tùm kêu xào xạc.

Trình Ca nhìn một lát rô i bă t đâ u buô n ngủ, cô xoay người lại ngủ.

Ngủ để n lúc ánh nă ng chói mã t mới tỉnh lại, đã là buổi chiế u giờ địa phương.

Cô bước chân trâ`n xuố ng giường, đâ`u giường có một tờ giấ y Bành Dã để lại, viế t số điện thoại gọi đô `ăn ở đây, ngoài ra còn có một tấ m bản đô `quán ăn.

Trình Ca lấ y ra thuố c Phương Nghiên kê, để m từng loại rô i rót nước uố ng. Có lẽ là thuố c này có tác dụng, gâ n đây cô có chuyển biế n tố t, tâm tình ổn định chưa bao giờ suy sụp.

Trình Ca sửa soạn xong xuôi, mang máy ảnh chuẩn bị đi ra ngoài một lát, vừa đi để n cửa câ m nă m đấ m cửa lại nghe "thấ y tách" một tiế ng, sau đó người bên ngoài cũng vặn nă m đấ m cửa.

Cô mở cửa ra nhìn thấ y Bành Dã, hơi bấ t ngờ, hỏi: "Sao anh đã về rô i?"

Bành Dã lại thản nhiên hỏi: "Mới dậy à?" "Ò".

"Đã nghỉ ngơi đủ chưa?" "Đủ rô i".

"Đói không?" "Hơi hơi".

"Xuô ng đi ăn". Anh dă t tay cô đi ra hành lang.

"Anh vê` làm gì?" Trình Ca hỏi: "Hay là quên gì không mang đi?"

Bành Dã không đáp. Đã mang rô ì.

Phòng ăn nă m trong rừng cây, kiểu sinh thái, bàn ghế gỗ thấ p thoáng giữa hoa cỏ cây cố i rậm rạp.

Trong lúc ăn cơm, Trình Ca nói với Bành Dã: "Em định ra ngoài đi dạo".

Bành Dã không ngắng đâ u lên: "Không được".

"Sao?" Trình Ca ngước mặ t nhìn, hai người bọn họ xưa nay không bao giờ can thiệp vào chuyện của nhau.

"Tỉ lệ tội phạm ở Nam Phi rấ t cao".

Trình Ca nói nghiêm túc: "Em biế t, cho nên em đã tìm hiểu rô ì. Ở đây có xe buýt du lịch dành cho người nước ngoài chạy thẳng đế n nơi em muố n đế n".

"Thê cũng không được". "Vì sao?"

"Không vì sao cả". Trình Ca: "...".

Bành Dã nói: "Đi lung tung là anh sẽ đánh gãy chân em". Gió thổi trên ngọn cây.

Ánh mặ t Trình Ca dừng lại một lát trên mặt anh rô i chuyển đi, cười cười không nói gì, coi như anh nói đùa.

Sau đó cô thôi cười, giọng nói hơi nghiêm túc: "Gâ`n đây có thành phố´ Mặt Trời, em muố´n đi xem".

Bành Dã hơi khựng lại một chút, giọng nói cũng nghiêm túc: "Thế thì càng không được đi".

Trình Ca đoán được gì đó, cuộn mì trong đĩa, hỏi: "Anh đã đi rô`i à?"

Anh câ m lâ y cô c thủy tinh uố ng chút nước: "Ò". "Bao giờ?"

"Rấ t nhiệ u năm rô i". "Làm những gì?"

"Chơi". Anh trả lời ngặ n gọn.

Trình Ca nhìn anh qua đuôi mặ t: "Có đánh bạc không?" "Có".

"Đánh bao nhiêu?" "... Không phải tiê n". "Là cái gì?"

Bành Dã cười cười.

Trình Ca hỏi: "Phụ nữ à?" "Ò".

"Chà chà". Trình Ca nheo mặ t lại, cười lạnh một tiế ng: "Dâm đãng".

Bành Dã: "Có khác gì nhau".

Trình Ca không hỏi thêm nữa. Cô cũng biế t chỗ đó là nơi đứng đấ n, phỏng chừng là một người đẹp nói ai thắ ng sẽ được hôn một cái hay nhảy một điệu gì đó. Nhưng cũng không loại trừ từ đó phát triển thành tình một đêm.

Bành Dã nói: "Một mình em đi anh không yên tâm. Nế u em ở một mình chán quá thì lát nữa đi theo anh. Mấ y ngày tới cũng đi theo".

"Anh đi làm việc, có thể mang em theo à?"

"Có thể". Bành Dã nói: "Anh cũng gâ n như chỉ đi tham quan thôi".

Đang nói chuyện thì Trình Ca có điện thoại.

Bành Dã cúi nhìn điện thoại, vẫn là Giang Khải. Anh bình tĩnh hỏi: "Từ bao giờ bắ t đâ u?"

"Một tuâ n trước".

Cô đã nói rấ t rõ ràng, nhưng vẫn như năm đó theo đuổi cô, Giang Khải không đạt được mục đích thì không chịu từ bỏ.

Cô định nghe máy, Bành Dã lại câ m điện thoại lên, đứng dậy: "Anh nói chuyện với hă n".

Trình Ca không ngăn cản, định đi theo Bành Dã. Bành Dã nhìn cô một cái: "Đàn ông nói chuyện, em nghe cái gì?" Nói xong lại bổ sung một câu: "Anh biế t chừng mực".

Thế là Trình Ca bình tĩnh ở lại.

Bành Dã đi dọc con đường nhỏ quanh co qua những chạc cây rậm rạp rô i nghe điện thoại, không lên tiế ng vội.

Giọng đàn ông bên kia rấ t rõ: "Ca Ca". Bành Dã nói: "A lô".

Đố i phương yên lặng một lát: "Anh là ai?"

"Bành Dã". Bành Dã đưa điể u thuố c lên miệng ngậm, bật lửa đố t.

Anh không câ`n tự giới thiệu, đêm qua Trình Ca đã gọi tên anh.

"Tôi tìm Ca...".

"Trình Ca trưởng thành rô`i. Cách theo đuổi mâ´y cô bé trước kia đã vô dụng". Bành Dã dứt khoát: "Người đàn ông tên là Từ Khanh không tô´t, cho nên cậu mới tán đổ cô â´y. Nhưng bây giờ cậu đế´n cướp thử xem?"

Bên kia yên lặng một lát, lúc lên tiế ng đã trở nên ổn định.

"Ca Ca... chuyện gì cô ấ y cũng đã nói với anh rô ì". Chỉ trong nháy mặ t, một người cố chấ p như Giang Khải cũng ý thức được trọng lượng của người đàn ông tên Bành Dã này ở trong lòng Trình Ca. Đố i với một người phụ nữ như Trình Ca, cô nói với anh vê quá khứ của cô cũng có nghĩa là trao cho anh tấ t cả tin tưởng, thậm chí hơn nữa là sư dựa dẫm.

Hă n đã hiểu rõ, cuố i cùng buông bỏ, nói: "Tôi hiểu rô i". Bành Dã nói: "Tô t".

Chuẩn bị dừng điện thoại, Giang Khải lại nói: "Thực ra mấ y ngày nay cô ấ y đã nói rấ t rõ với tôi, nhưng tôi vẫn bám riế t, cho ră ng có thể giố ng như trước kia. Nhờ anh chuyển lời xin lỗi của tôi đế n cô ấ y, vì những hành vi của tôi mấ y ngày nay".

"Cô â´y râ´t độ lượng". Bành Dã đứng dưới bóng cây loang lổ ánh nă´ng, chậm rãi nhả một hơi thuố´c.

"Đúng". Giang Khải cười thấ t vọng: "Lỡ mấ t rô i. Năm đó còn quá trẻ, quá cố chấ p, lại bị một mạng người đè trên người, không chịu được".

Bành Dã nói: "Tôi hiểu".

"Cảm ơn". Giang Khải định dừng lại, chọt hỏi: "Nế u như là anh?"

"Quá khứ không biể t, nhưng sau này", Bành Dã cười cười, vô thức gặ n giọng: "Người phụ nữ tên là Trình Ca này, bấ t kể là ai chế t đi,

tôi đê`u không buông tay".

CHƯƠNG 26: KIÊN ĐỊNH

Thảo nguyên lớn châu Phi mênh mông, động vật tụ tập thành đàn uố ng nước bên bờ sông. Hươu cao cổ, ngựa vă n, tê giác, linh dương đâ u bò... Sư tử ăn no ngủ trong lùm cỏ, báo săn vấ t vẻo trên cành cây ngủ gật.

Muỗi thấ p thoáng trong đám cỏ.

Trình Ca đội mũ, mặc đô ră n ri, chân đi ủng cao cổ, đi không xa sau lưng Bành Dã.

Cùng đi có đội quản lý và đội bảo vệ bản địa, tấ t cả đề u là người da đen, đội trưởng tên là Morgan.

Trình Ca nghe thấ y Morgan nói với Bành Dã về tình hình săn trộm ở khu bảo tô n này mấ y năm gâ n đây. Bọn họ đã làm hế t sức, nhưng động vật vẫn thường xuyên bị tàn sát, chủ yế u là voi và tê giác.

Trình Ca từng tới châu Phi, nhưng đế n một khu bảo tố n tư nhân ở vùng Trung Phi. Khu bảo tố n Kruger có lịch sử hơn một trăm năm. Có người bảo vệ nhưng voi và tê giác vẫn giảm mạnh về cả số lượng và chủng loại. Không thể tưởng tượng cảnh ngộ của động vật hoang dã châu Phi sẽ như thể nào nế u không có khu bảo tố n.

Chẳng bao lâu sau thấ y phía trước có một đám người mặc blouse trắ ng chạy quanh một con tê giác. Con tê giác rấ t tức giận, tấ n công những người xung quanh. Những người mặc blouse trắ ng nhanh nhẹn tránh né, tỏa ra tứ phía.

Con tê giác chạy được một lát rô i loạng choạng, sau đó đổ â m xuố ng đấ t.

Thì ra đang đánh thuố c mê nó.

Một con tê giác con chạy vòng vòng quanh người con mẹ, hoảng sợ lao húc bừa bãi, bị mấ y nhân viên công tác dùng lưới trùm lại.

Đám người Bành Dã đi tới xem. Nhân viên công tác câ`m ô´ng tiêm to như chai nước, tiêm châ´t lỏng vào trong sừng tê giác làm sừng nó biê´n thành màu đỏ tía.

Trình Ca đi đế n bên người Bành Dã, nhỏ giọng hỏi: "Họ đang làm gì vậy?"

"Tiêm thuố c độc vào sừng tê giác". "Độc?"

"Mới nghiên cứu ra. Người tiế p xúc sẽ có hại, nhưng đố i với tê giác lại vô hại".

"Để không cho người ta săn trộm?"

"Đúng. Trong độc tố có pha thêm phẩm màu, sừng màu đỏ tía chính là tê giác có độc".

Tê giác mẹ rấ t đau khổ, một vũng nước mặ t chảy xuố ng theo khóe mặ t. Con tê giác con lo cho mẹ, cuố ng quýt vùng

vẫy trong lưới, kéo ba người da đen cao lớn khỏe mạnh trượt trên mặt cỏ.

Trình Ca nhìn chăm chú, hỏi: "Rấ t đau đúng không?" "Đau, nhưng bảo vệ tính mạng là quan trọng".

Nhóm người bọn họ không ở lại lâu, tiế p tục đi về phía trước.

Trình Ca ôm máy ảnh chụp ảnh. Đột nhiên cô phát hiện có chuyện khác thường trong ô ng kính. Cô ngắng đâ u lên, nhìn thấ y kê n kê n.

Phía xa xa, nhiê `u con chim lớn màu đen lượn vòng trên không.

Giố ng như ở Khả Khả Tây Lý, đây là dấ u hiệu có động vật cỡ lớn hoặc rấ t nhiề u động vật chế t.

Morgan cũng đã phát hiện đám kê `n kê `n thành đàn, mặ ng một câu: "Chế t tiệt".

Mọi người chạy tới, tìm được một con voi châu Phi to lớn trong lùm cây, ngà voi và cả phâ`n mặt bị că´t mâ´t, lộ ra máu thịt đỏ đen và xương sọ lớn tră´ng hê´u.

"Că´t mâ´t phâ`n mặt là để giữ đâ`y đủ chân ngà voi". Morgan nói với Bành Dã: "Sau khi voi và tê giác bị lâ´y mâ´t ngà hoặc sừng, voi thường không chế´t ngay mà chế´t dâ`n chế´t mòn vì đau đớn".

Morgan nói, ngà voi cái nhỏ hơn ngà voi đực rấ t nhiệ u, nhưng đám săn trộm vẫn không bỏ qua, có lúc thậm chí còn giế t hại cả voi con vừa nhú ngà.

Mùi hôi thô i thu hút rấ t nhiệ u ruô i muỗi.

Trình Ca chụp ảnh, vừa rô i bị thân voi to lớn che khuấ t, vòng qua mới phát hiện còn có một con voi con đang hấ p hố i, còn dùng vòi quấ n đuôi voi mẹ.

Sau khi xem xét, Morgan nói nó rấ t may mặ n, nế u như đàn linh cầu mò để n, con voi con sẽ bị cặ n chế t rô i ăn thịt.

Morgan chỉ dấ u chân voi xung quanh, nói với Bành Dã và Trình Ca, voi là một loại động vật cực kỳ có tình cảm. Sau khi con voi mẹ này chế t, những con voi khác trong đàn sẽ bảo vệ xung quanh ít nhấ t bố n, năm ngày, không cho kế n kế n hay linh cẩu ăn thịt, sau đó mới rời đi. Voi còn biế t vuố t ve xác voi cùng đàn để chia buố n với con voi xấ u số .

Trình Ca hỏi: "Vì sao chúng không mang voi con đi?" "Voi con không chịu rời khỏi mẹ". Morgan nhìn con voi

con đáng thương, nói: "Con voi này là voi đâ`u đàn, nă´m giữ tấ´t cả kinh nghiệm tìm nguô`n nước và dạy dỗ đời sau của cả đàn. Cái chế´t của nó là một đòn tấ´n công rấ´t mạnh đô´i với cả đàn voi".

Các đội viên khiêng voi con lên bỏ vào chuô ng. Con voi con đang thoi thóp dùng vòi giữ chặt đuôi voi mẹ không buông ra, mở miệng rố ng lên một tiế ng kêu đau thương để n xé lòng.

Trình Ca chưa bao giờ nghe voi kêu. Cô quay lại nhìn con voi con đó, thấ y nước mặ t tuôn trào trong đôi mặ t to đen sẫm của nó.

Động vật không biế t nói, cho nên con người không nghe được.

Nhưng động vật biế t khóc, chỉ có điể u con người vẫn không nhìn thấ y.

Trình Ca quay đâ`u đi, thâ´y một chàng trai da đen với đôi mă´t đỏ hoe. Cô nghĩ đế´n Ni Mã, đi tới hỏi: "Voi con có cứu số´ng được không?"

Chàng trai trả lời bă `ng một thứ tiế ´ng Anh lủng củng: "Tỉ lệ số ´ng sót không cao, đa số ˙ bọn nó sẽ không ăn không uố ˙ng, kêu thảm, đụng lô `ng, đụng tường".

"Vì sao?" "Vì nhớ mẹ".

Voi có tình cảm, thiế u mấ t thân nhân hay bạn bè sẽ làm bọn nó mắ c chứng sợ hãi và hoảng loạn nghiêm trọng.

Nhiê `u nơi trên thê ´ giới có cô nhi viện dành cho voi, một phâ `n nhỏ là giúp đám voi con dâ `n thoát khỏi bóng đen tâm lý, còn phâ `n lớn là dùng voi con thu hút du khách để kiế ´m lợi.

Con voi con bị nhố t vào chuố ng, cúi đâ u nă m sấ p dưới đấ t, không có một chút sức số ng nào.

Nó nhanh chóng được mang đi. Một nhóm người bắ t đâ u đeo găng tay, bọc ni lông vào giâ y, lâ y dụng cụ ra kiểm nghiệm dâ u chân, sợi vải, vỏ đạn, đâ u đạn.

Lúc này Trình Ca mới hiểu mục đích chuyế n đi này của Bành Dã.

Kruger không chỉ là nơi đâ`u tiên liệt săn trộm vào hành vi phạm tội mà còn đã bước một bước dài vê phía trước trên con đường chố ng săn trộm. Bọn họ coi mỗi một lâ n giế t hại động vật là hiện trường mưu sát và phạm tội, thu thập thông tin đường đạn, dấ u chân, vân tay, sợi vải, lông tóc, da mỡ của kẻ phạm tội để lại, nhập vào kho dữ liệu, đô ng thời cũng lưu lại những thông tin vê động vật bị sát hai như ADN.

Như vậy để n ngày nào tìm lại được ngà voi hay sừng tê giác sẽ có thể biế t đó là của con voi hay con tê giác nào.

Đế n ngày nào bấ t được phâ n tử săn trộm, sẽ có thể tìm được cây súng giế t hại động vật, người nào dùng cây súng đó.

Cho dù không bắ t được quả tang tại hiện trường, những bà ng chứng phạm tội này cũng có thể đưa tên tội phạm săn trộm ra tòa.

Bọn họ đố i xử với động vật như con người.

Còn khu bảo tô`n Khả Khả Tây Lý hiện nay chưa có công đoạn này.

Cho nên Bành Dã đế n đây.

Sau khi thu thập chứng cứ tại hiện trường, mọi người bắ t đâ u quay về . Đi được nửa đường, phía trước xuấ t hiện rố i loạn. Morgan lập tức cảnh giác ra hiệu cho các anh em, có kẻ săn trộm xuấ t hiện.

Trong nháy mấ t, các đội viên súng ố ng sẵn sàng nhanh chóng phát động tấ n công.

Bành Dã lao tới đè Trình Ca dưới thân. Hai người nă m sấ p trong lùm cỏ, nhìn thấ y đạn bay lung tung. Vài tiế ng súng vang lên, một đội viên bắ n vào đâ u đô i phương. Họ cũng không chùn tay trước những tên săn trộm khác, hoàn toàn không tránh các vị trí hiểm yế u, để n tận lúc đô i phương nộp vũ khí đâ u hàng.

Cuộc chiế n nhanh chóng kế t thúc.

Các đội viên của Morgan trói đám người săn trộm lại.

Bành Dã nói: "Các anh tàn nhẫn hơn chỗ chúng tôi".

Morgan nói: "Nương tay với bọn chúng, bọn chúng sẽ còn quay lại".

Bành Dã gật đâ `u, có vẻ như đang suy nghĩ gì đó.

Một ngày tham quan kế t thúc, trên đường đi về `, Bành Dã vẫn thảo luận với Morgan.

Trong lúc chụp ảnh, thỉnh thoảng Trình Ca lại nhìn anh. Anh mặc nguyên bộ đô ră n ri, dáng người cao lớn, ră n rỏi khỏe mạnh. Lúc

nói chuyện nghiêm túc, anh thường khẽ nhíu mày theo thói quen, nửa bên mặt lộ rõ những góc cạnh.

Cũng không biể t tại sao, trong lúc nói chuyện anh cũng thỉnh thoảng quay lại nhìn một cái, nhìn cô, sắ c mặt không có gì thay đổi, lại quay lên tiế p tục nói chuyện.

Trên đường về Trình Ca nghĩ rấ t nhiề u. Thời gian này, nội tâm cô vẫn bình tĩnh.

Trước kia cô vẫn là một người tấ n công, bê ngoài lạnh lùng xa cách là vũ khí tấ n công của cô. Cô muố n sáng tạo thế giới của chính mình, đi con đường của chính mình, số ng một cuộc số ng muố n gì được nấ y đâ y kích thích.

Nhưng dâ n dâ n cô nhìn thấ y một sức mạnh khác từ trên người Bành Dã, sức mạnh của phòng thủ.

Nhìn có vẻ buô `n tẻ, trâ `m lă ´ng, tâ `m thường, nhưng lại đâ `y trách nhiệm, quyế ´t tâm và kiên định.

Cô nghĩ, cô nên học anh, làm một người phòng thủ, không còn tiêu hao, giữ lại bản tâm, tìm được yên bình và lắ ng đọng giữa thiên nhiên.

Đi được nửa đường, Bành Dã tụt lại phía sau, đế n cạnh Trình Ca, cúi đâ u hỏi: "Mệt không?"

Trình Ca: "Em ngủ hơn nửa ngày mới đi ra". Anh cười cười, lại đi lên phía trước.

Đế n lúc tạm biệt người của đội bảo vệ trở về chỗ ở, bước lên câ u thang đi lên phòng, Trình Ca hỏi: "Anh bắ t đâ u chú ý chuyện này từ bao giờ?"

"Mâ y năm trước".

"Học theo bọn họ có khó khăn lă m không?"

"Không có tiề`n, không có người, không có thời gian". Trình Ca: "Vậy làm thể nào?"

Bành Dã: "Xin ngân sách từ trên, tìm tài trợ và quyên góp". "Chỗ các anh có nhiê `u tiê `n quyên góp từ thiện không?"

"Rấ tít. Mức độ chú ý không lớn, không có hiệu ứng tuyên truyê `n gì, các công ty cũng không muố `n quyên góp cho chỗ này".

Trình Ca yên lặng. Một lát sau nói: "Tiê n từ triển lãm ảnh một thời gian nữa sẽ được chuyển cho khu bảo tô n".

Bành Dã ở một tiế ng, vừa định nói gì đó, Trình Ca lại cau mày, che miệng quay đi chỗ khác như muố n nôn, sắ c mặt thoáng cái đã tái nhợt.

Bành Dã câ`m cổ tay cô, vỗ vỗ sau lưng cô: "Làm sao thế´?" Trình Ca lắ´c đâ`u: "Hơi buô`n nôn, không sao".

Bành Dã khẽ nhíu mày, suy nghĩ một lát rô i nói: "Bên này để n gâ n tố i nhiệt độ thấ p, em mặc ít quâ n áo quá".

Anh vừa nói vừa nă m chặt bàn tay lạnh giá của cô.

Trình Ca có vẻ lo lă ng, cũng buông mặ t suy nghĩ một lát, nói: "Ò, có lẽ cảm lạnh rô i".

Vê để n phòng, Trình Ca vẫn buô n nôn, chạy vào nhà vệ sinh nôn oe.

Bành Dã thấ y thế lại mặc quâ n áo vào, nói: "Đi tìm bác sĩ".

Trình Ca lại không chịu, chui lên giường nă m, kéo chăn che kín mũi: "Ngủ một giấ c là khỏe".

Bành Dã không ngờ cô lại trẻ con như vậy, cúi xuố ng giường sờ trán cô, hỏi: "Có chỗ nào khác khó chịu hay không?"

"Không". Trình Ca nhă m mặ t, có vẻ không còn sức lực: "Hôm nay đi mệt rô i, còn có chút không hợp thủy thổ. Lâ n trước em để n châu Phi cũng như vậy, nghỉ ngơi xong là khỏi".

Bành Dã vén chăn ra lật qua lật lại người cô kiểm tra một lượt xem có côn trùng că´n hay không, sau khi khẳng định không có mới dặn cô nghỉ ngơi cho tố t. Anh lại ra ngoài mua thuố c trị chứng không hợp thủy thổ, Trình Ca lại không chịu uố ng, hai người suýt nữa cãi nhau.

Bành Dã không ép được Trình Ca, buổi tố i hai người ngủ sớm.

Để nhôm sau, Trình Ca bắ t đấ u hơi số t, vẫn không chịu xuố ng giường. Bành Dã gọi bác sĩ tới, bác sĩ nói là không hợp thủy thổ, không có vấ n đề gì, cũng kê thuố c.

Vài ngày tiế p theo Trình Ca không ra ngoài với Bành Dã mà nă m nhà nghỉ ngơi. Cô nói uố ng thuố c vào tình hình đã tố t hơn.

Đế n một buổi tố i Bành Dã về sớm, lúc vào cửa lại nghe thấ y tiế ng nôn ọe của Trình Ca, đi vào nhà vệ sinh bắ t gặp cô cho thuố c vào bô n câ u rô i xả nước.

Bành Dã đứng bên cửa, sắ c mặt khẽ biế n đổi.

Trình Ca phát hiện, quay lại nhìn thấ y Bành Dã. Cô đứng dậy điệ m nhiên như không, đi qua bên cạnh anh đế n ngô i xuố ng giường.

Bành Dã quay lại, hơi tức giận: "Giải thích một chút". Trình Ca nói lãnh đạm: "Không muố nuố ng".

Bành Dã cau mày: "Đây là lúc để em nhõng nhẽo à?"

Trình Ca quay đâ`u đi nhìn rừng cây ngoài cửa sổ, mặt không biểu cảm.

"Không còn cả sức để nói chuyện rô`i". Bành Dã lâ´y thuô´c, rót một cô´c nước mang tới trước mặt cô: "Phải uô´ng thuô´c mới đỡ được".

Trình Ca bỗng dưng khó chịu, đánh anh một cái: "Đã nói là không uố ng rô ì".

Thuố c trên tay Bành Dã văng xuố ng sàn nhà, nước cũng bắ n ra hắ t ướt cổ tay anh. Anh mím chặt môi, cúi đâ u nhìn cô, cô lấ y lại vẻ lạnh nhạt hờ hững hàng ngày.

Anh hỏi: "Hai ngày nay em cũng không uố ng thuố c trước đó à?" Thuố c Phương Nghiên kê cho.

Trình Ca buông mặ t ngô i bên giường, cũng biế t đã chọc giận anh, bình tĩnh chờ anh nổi cơn.

Căn phòng im ă´ng như tờ, gió bên ngoài thổi vào. Bành Dã xoay người đặt cố c nước xuố ng. Trình Ca nhìn anh một cái, đúng lúc anh quay lại nhìn cô.

Cô quay đi, anh lại đi tới chỗ cô, cúi người nhặt thuố c lên ném vào thùng rác.

Nhặt xong, Bành Dã để n ngô i xuố ng bên cạnh chân cô, ngẳng mặt nhìn cô.

Hai người đề u không nói.

Anh câ `m hai tay cô, ngón cái xoa mu bàn tay cô, hỏi: "Ở nhà một mình rấ ´t buô `n. Còn một ngày nữa là vê ` rô `i. Xin lỗi, em bị ô ´m mà anh cũng không thể ở bên chăm sóc em được".

Trình Ca yên lặng một lát, nói nhỏ: "Về thì tố t. Em không muố nuố ng thuố c".

"Thê thì không uố ng".

Chuyế n đi khảo sát nhanh chóng kế t thúc, sức khỏe của Trình Ca không tố t lên cũng chẳng xấ u đi.

Hai người từ Johannesburg vê`.

Sau khi qua kiểm tra an ninh, Trình Ca đế n nhà vệ sinh, Bành Dã chờ đợi, nhìn thấ y cửa hàng kim cương trang hoàng lộng lẫy như một thế giới sáng chói mặ t.

Kim cương Nam Phi nổi tiế ng thế giới. Bành Dã nhìn, khẽ că n că n môi.

Tấ t cả tiề n dành dụm của anh đề u chuẩn bị dùng để cho trạm bảo vệ thành lập tổ khám nghiệm hiện trường khu bảo tô n.

Anh nhìn một lát, lấ y chai nước từ trong túi nilon ra uố ng, lại bấ t ngờ moi ra một mảnh giấ y nhỏ.

Vô tình liế c một cái, Bành Dã đọc được mấ y chữ "Pregnancy Test Kit".

Lúc đợi máy bay trong phòng chò, hai người không nói chuyện gì.

Trình Ca rấ t bình tĩnh, ban đâ u tâm trạng Bành Dã nặng nê, rô i bình tĩnh trở lại. Trái lại, dâ n dâ n tâm trạng Trình Ca trở nên

nặng nê`.

Máy bay phải trung chuyển ở Hô ng Kông, đoạn đâ u từ Johannesburg để n Hô ng Kông phải bay mười ba tiế ng.

Bành Dã đã mua vé khứ hô i từ trước, Trình Ca mua sau.

Cô ngô i cùng anh, không mua vé hạng nhấ t.

Lên máy bay, Trình Ca giơ vali lên bỏ vào khoang hành lý, Bành Dã từ phía sau bước lên đỡ lấ y, giọng nói trầ m thấ p: "Để anh. Em đừng làm".

"Mâ y bộ quâ n áo thôi mà, nhẹ lă m". Trình Ca nói.

Sau khi ngô `i xuô ´ng, bên cạnh có người đứng lên cấ ´t hành lý, Bành Dã nhìn thấ ´y, giơ tay bảo vệ đâ `u Trình Ca.

Trình Ca thoáng nhìn anh: "Lă m chuyện".

Bành Dã nói bình tĩnh: "Nhỡ rơi xuố ng đập vào đâ u em". "Người anh em da đen này còn to khỏe hơn anh, cái vali

của người ta còn nhỏ hơn của em".

Bành Dã: "...".

Từng người nghĩ chuyện của mình, lại có một khoảng thời gian rấ t dài không đố i thoại.

Sau khi cấ t cánh không lâu, tiế p viên hàng không đưa đô ăn tới, hỏi cấ n đô uố ng gì, Trình Ca nói: "Cà phê".

Bành Dã ngăn cản, nói: "Không được, sữa".

Trình Ca hơi cau mày, cảm thấ y hôm nay anh không bình thường, nhưng cũng nói: "Thế thì sữa".

Bành Dã hỏi: "Còn buô `n nôn không?" Trình Ca: "Không".

Một lát sau, phát hiện anh vẫn còn nhìn cô, cô hỏi lạnh nhạt: "Làm sao?"

Bành Dã nói: "Em vấ t vả quá".

Trình Ca nghĩ lại, chạy để n Nam Phi một chuyể n quả thật vấ t vả, nhưng: "Bình thường, không có gì vấ t vả".

Ngô i bảy, tám tiế ng đô ng hô , Trình Ca hơi tê chân. Cô cúi xuố ng bóp chân, Bành Dã nhìn thấ y cũng cúi xuố ng bóp chân cho cô.

Trình Ca không quen. Bành Dã là người không thích có cử chỉ thân mật ở nơi công cộng. Cô cũng thể .

Nhưng tay đàn ông khỏe, xoa bóp rấ t thoải mái nên Trình Ca cũng không phản đố i.

Bên kia lô i đi có hai bô con. Bé gái ngô i máy bay lâu quá, vừa mệt vừa khó chịu, không ngừng khóc thút thít. Người bô ôm con gái vào lòng, nhỏ giọng dỗ dành.

Cô bé không nghe, càng khóc to hơn. Người bố bế cô bé lên đi tới đi lui dọc lố i đi, dỗ dành cô bé, hôn lên bên bâ u má đẫm nước mặ t của cô bé.

Trình Ca nhìn. Bành Dã cũng nhìn.

Trình Ca nói: "Khi còn bé em cũng như vậy".

Cô bé gục đâ`u lên vai bố rơi nước mặ t. Bành Dã cười cười: "Khó tưởng tượng".

Trình Ca nói: "Bố em cũng dịu dàng như vậy". Bành Dã nhớ tới gì đó, nụ cười biế n mấ t.

Trình Ca không phát hiện, nhìn hai bố con đó một lát. Cô nhớ tới bố cô, cả mẹ cô, cả những con voi con, tê giác con trên thảo nguyên. Cô nghĩ, có thai phải thận trọng, con cái là trách nhiệm, là phó thác.

Bành Dã nói: "Lúc bô em mâ t, em bao nhiêu tuổi?"

"Hơn mười bố n tuổi". Trình Ca nói mơ hố : "Người lái xe kia uố ng rượu".

Bành Dã biế t. Tài xế lái chiế c xe bị em trai anh tạt đâ u lúc đó đang say rượu, cho nên lúc lao vào xe của bố Trình Ca mới không đạp phanh.

Đáng lẽ để n lúc nói ra rô i. Anh buông chân cô ra, đứng dậy, vừa định nói gì đó thì Trình Ca hạ thấ p ghế, nói: "Em ngủ đây".

Thế là Bành Dã nói: "Ngủ đi". Đoạn đường còn lại anh không ngủ.

Đế n Hồ ng Kông đổi máy bay để n Thượng Hải rấ t nhanh. Lúc sắ p để n Thượng Hải, Trình Ca hế t hẳn cảm giác không thoải mái, cô mới nhớ ra hỏi: "Mua vé để n Tây Ninh chưa?"

"Chua".

"Vô n định trên đường vê tiện đường thăm em à?" Bành Dã nhìn cô: "Ò".

Trình Ca nói bình thản: "Không có chỗ ở thì tới nhà em ở tạm một đêm".

Lâ`n đâ`u tiên Bành Dã đê´n nhà Trình Ca, sạch sẽ, lạnh lẽo, thâ´y được Đông Phương Minh Châu trên sông Hoàng Phô´.

Bành Dã cũng nhìn thấ y cả một mặt tường bày đâ y máy ảnh, anh cảm thấ y giố ng mặ t Trình Ca.

Anh cố ý để n gầ n xem. Trình Ca quay lại thấ y, nói: "Không sợ à? Những người đã từng để n nhà em đề u sợ cái đó".

Bành Dã nói: "Vậy chắ c họ đề u sợ em".

Trình Ca nghe vậy hỏi: "Anh không sợ em à?"

Bành Dã cười cười mơ hô, nhớ tới đêm hôm đó, nữ sinh trung học trên người dính máu, trong lòng ôm máy ảnh, mắ t cô giố ng như ố ng kính máy ảnh.

Một tảng đá đè trên ngực Bành Dã, cực kỳ nặng nê vô lực trước mặt cô. Cuố i cùng anh quay sang nhìn cô, giọng nói không to: "Trình...".

"Anh tă m đi trước đi". Trình Ca nói. "... Ò".

Bành Dã đứng trong phòng tắ m, lau mặt bắ ng nước lạnh, không khỏi chế giễu chính mình. Khi đó quyế t định đi Thanh Hải cũng không châ n chừ do dự như bây giờ.

Mùi sữa tấ m của Trình Ca tràn ngập xung quanh, mùi ô liu xanh. Anh đã quen với mùi của cô.

Giữa chừng, Trình Ca mở cửa: "Bành Dã, em đế n rô ì".

Bành Dã quay lại, cách vách kính nước bắ n tung tóe, cô cởi từng món đô một, khỏa thân đi vào. Lúc này anh mới phản ứng lại, lập tức chỉnh lại vòi nước cho nước ấ m hơn.

Cô đã tới, cơ thể đẫm nước ôm thân thể anh, run rẩy trong nước lạnh. Cô hôn xương quai xanh anh, liê m nước trên da anh.

Bành Dã ôm cô vào trong lòng che chở, xoay người đưa lưng mình về phía vòi hoa sen.

Cô vừa hôn vừa giơ chân lên cọ vào người anh. "Trình Ca...". Lâ `n này anh cô ´ gă ´ng kìm chê ´.

Trình Ca ngô`i xuô´ng, chân Bành Dã run rẩy, cuô´i cùng vẫn nén xuô´ng được, kéo người cô ướt sũng đứng lên.

Nước â´m chuyển thành nóng, hơi nước mù mịt.

Trên tóc, trên mặt Trình Ca toàn là nước, khe khẽ hỏi: "Anh mệt à?"

"Em mêt rô`i".

"Em không mệt". Trình Ca nói.

Anh cúi đâ`u, ánh mă´t rơi vào bụng dưới bă`ng phẳng của cô, bàn tay to xoa xoa, mă´t đen ướt át: "Tă´m rửa xong lên trên giường, để anh làm".

Trình Ca nhìn anh một lát, đột nhiên hiểu vì sao có những việc làm quái dị của anh từ lúc vê để n giờ.

Cô hít vào một hơi, nói: "Bành Dã, em không có thai". Bành Dã sửng số t.

"Chỉ là không hợp thủy thổ".

Bành Dã nhấ t thời không nói gì. Trình Ca nhìn vẻ mặt anh, không phải mấ t mát, cũng không phải vui mừng.

Cô hỏi: "Anh nhìn thấ y mảnh giấ y rô `i?" "Ò".

"Sợ lặ m hả?"

"Không". Anh cười cười.

"Em râ´t sợ". Trình Ca hơi cụp mă´t.

Cơ thể cô không thích hợp, và cả tâm tính của cô.

Cô ngước mặ t nhìn anh: "Bây giờ không phải thời điểm tố t nhấ t".

"Anh biế t". Bành Dã đỡ gáy cô, hôn mạnh lên trán cô. Sự căng thẳng và cần thận của cô khi đó, anh đề u nhìn thấ y cả.

"Bành Dã". Lông mi cô lướt qua că m anh, cô nói nhỏ: "Em chưa chuẩn bị tố t".

"Anh cũng biế t". Anh nói. "Anh chờ em một thời gian".

"Tố t. Xin lỗi, dạo này anh mấ t khô ng chế rồ ì". "Em cũng vậy". Cô nói.

Anh mim cười, ép sát vào người cô, cúi đâ`u hôn cô, hỏi: "Trong nhà có bao cao su không?"

"Một đố ng".

Bành Dã, anh đợi em thêm một thời gian. Đợi em chuẩn bị tố t về `cơ thể lẫn tâm lý, em sẵn sàng sinh con cho anh.

Anh ôm lấ y cô, hôn từ phòng tấ m hôn đế n phòng khách, lại vào phòng ngủ. Trình Ca lâ n đâ u tiên cho đàn ông qua đêm ở nhà.

Chiế c giường mênh mông như biển.

Trên chiế c giường tròn to màu xanh nước biển, thân hình cô trắ ng đế n lóa mắ t, như một vâ ng trăng sáng trên mặt biển.

Anh không dời được ánh mã t đi, từ đâ u tới chân đề u nóng như lửa. Cô nă m sấ p trên giường, tấ m lưng xinh đẹp như một tấ m lụa tră ng. Anh nă m đè lên, cô thở cũng khó khăn, không nói lên tiế ng được.

Bành Dã kiê m chế không nổi, lập tức lao tới. Cô thuận thế nghênh đón, hơi thở gấ p gáp. Anh gạt tóc cô ra, hôn lên cái cổ nhỏ bé của cô, hôn lên bên má ướt mô hôi của cô.

Ánh mắ t Trình Ca xuyên qua những sợi tóc rố i bù, nhìn thấ y bàn tay với những khóp xương rõ ràng của anh nắ m chặt tay cô, mười ngón đan vào nhau, ấ n chặt xuố ng ga trải giường màu lam đâm.

Sau một lúc lâu, anh hơi thẳng người lên giữ nguyên như vậy xoay người cô lại. Trình Ca bị anh làm cho điên đảo thâ nhô n, cả mặt ửng hô ng.

Anh câ m cánh tay trắ ng nõn của cô đặt lên trên cổ mình, vừa ngắng đâ u lên đã trông thấ y bức ảnh khỏa thân của Trình Ca trên tường đâ u giường. Anh nhìn một hô i lâu rô i mới cúi đâ u nhìn cô, hơi cười cười: "Ai chụp?" Nói thì nhẹ nhàng, nhưng động tác lại trở nên mạnh bạo.

Trình Ca nghiệ n răng nói: "Tự chụp".

Anh hưởng thụ sự tức giận của cô, anh nâng vòng eo nhỏ bé lên, lao tới ào ào vũ bão. Cô như một con cá trắ ng nhỏ tron trượt quay cuô ng vặn vẹo trên sóng biển. Cô lật người mấ y vòng, cánh tay và bả vai như ngọc trượt ra mép giường, tóc đen như thác chảy xuố ng dưới giường.

Từ sợi tóc để n móng chân, cô mề m như một vũng nước, mặ t cũng ướt át trong trẻo, nhìn thẳng lại anh.

Sắ c mặt anh vẫn như trước, nghiêm túc, chăm chú, mang theo sự dịu dàng vô tận, tiế ng gâ m gử ẩn nhẫn trâ m hùng phát ra từ lô ng ngực, mặ t như sói hoang săn mô i nhìn cô gặ t gao.

Cô bị hai con ngươi màu đen hút vào, như say như tỉnh, tại sao từ tình một đêm lại biể n thành tình cả đời rô ì?

Chênh lệch múi giờ, giữa trưa Trình Ca tỉnh lại, kéo rèm cửa sổ, ánh sáng trong phòng ngủ rấ t yế u ớt.

Bành Dã ngủ say bên người cô.

Trình Ca nhẹ nhàng xuố ng giường, khỏa thân đi tới quâ y bar uố ng nước, uố ng thuố c của Phương Nghiên như thường lệ, nhưng có giảm bớt liê u lượng.

Từ từ sẽ ổn.

Cô châm một điể u thuố c, suy tư. Cô biể t hố sâu trong lòng cô là gì. Cô câ m lấ y điện thoại di động, suy nghĩ rấ t lâu, gọi điện thoại cho mẹ.

```
"A lô?"
```

"... Me".

"Sao?"

"Đang làm gì thế´?" Trình Ca bóp gáy, tàn thuố´c sắ´p rụng, cô vội đưa điế´u thuố´c ra phía trước.

"Làm tóc". Giọng bà Trình cũng dịu hơn, hỏi: "Dạo này bận không?" "Không bận... Ngày mai con vê` nhà ăn cơm".

"Tô´t. Mẹ bảo thím Trương mua đô` ngon về` nâ´u cho con ăn". Bà Trình lại nói: "Trưa hôm nay con có thể tới".

"Trưa con có việc rô`i. Ngày mai đế´n". Bà Trình nói: "Thế´ cũng được".

Trình Ca ngặ t điện thoại, thở ra một hơi thuố c.

Bành Dã từ phòng ngủ mờ tố i đi ra, trong phòng khách tràn ngập ánh nă ng làm anh phải nheo mặ t lại.

Trình Ca vă t chân ngô i trên chiế c ghế cao, trước mặt có một giá vẽ bă ng gỗ. Cô vừa vẽ tranh vừa hút thuố c lá.

Ánh nă ng rực rỡ ngoài vách kính, thân hình cô hòa lẫn với ánh sáng, gâ n như trở nên trong suố t.

Bành Dã đi tới, cúi người ôm thân thể mịn mà của cô từ sau lưng. Cô đang vẽ tranh sơn dâ u, phong cách tương tự chủ nghĩa trừu tượng của Paul Jackson Pollock, nhưng màu sắ c tươi sáng vui vẻ hơn.

Bành Dã hỏi: "Vẽ tâm tình à?"

Trình Ca quay lại ngước nhìn anh, sững người một lát rô i mới nói: "Đúng vậy. Trước kia em không phố i hợp với Phương Nghiên, không nói chuyện với chị â y, chị â y bảo em vẽ cho chị â y xem".

"Tranh trước kia đâu?" "Ở trong phòng tố i".

"Anh vào xem xem". Anh hỏi ý kiế n cô. "Tùy anh".

Bành Dã đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ rô`i lại nhìn thân thể trâ`n trụi của Trình Ca, kéo tâ´m rèm lụa tră´ng phía trong rèm cửa sổ lai.

Anh đi vào phòng tố i, nhìn thấ y rấ t nhiề u bức ảnh được hong trên tường. Giấ y rửa ảnh, cuộn phim, nước rửa ảnh, mực in, máy rửa ảnh kỹ thuật số , máy tính... đã y đủ như ở hiệu chụp ảnh.

Tiế ng Trình Ca vang lên bên ngoài: "Trong ngăn kéo".

Bành Dã kéo ngăn kéo ra, nhìn thấ y tranh. Những chấ m chi chít, những đường nét lộn xộn, những mảng sáng tố i đậm nhạt khác nhau, gam màu âm u lạnh lẽo, không giố ng bức tranh cô đang vẽ ngoài kia.

Anh xem hế t bức này để n bức khác, nghĩ ră ng vẫn còn nên kéo ngăn kéo bên dưới ra xem, kế t quả lại nhìn thấ y chính mình. Một tập ảnh cỡ A3 toàn là ảnh anh. Mỗi bức ảnh đề u có chú thích miêu tả, anh nhìn thấ y mình đứng trên dố c Gió Lộng, cờ phướn, đố ng đá Mani, anh nhìn lên bầ u trời xanh ngặ t.

Cảnh să c cao nguyên, mâ y hàng chữ nhỏ: "Bành Dã, đội trưởng đội Ba trạm bảo vệ, tính tình cứng ră n, trong lòng lại rấ t mề m. Anh nói đuổi bă t người săn trộm không phải để bỏ tù họ mà là để họ không làm nữa. Anh thích vẽ bản đô , ngặ m trời sao, biế t gió từ phương nào thổi tới...".

Lúc này trong lòng Bành Dã rấ t mề m.

Anh lại nhìn thấ y một bức: Hoàng hôn, quố c lộ Thanh Tạng trên cao nguyên hoang vu trải dài xa tít tắ p, đố ng lửa đố t da thú chỉ còn tro tàn, anh đứng bên đố ng tro xám. Sương chiế u trĩu nặng, chân trời phía Tây chỉ còn lại một ánh đỏ cuố i cùng.

Phía dưới bức ảnh này chỉ có một câu: "Người đàn ông cuố i cùng".

Bành Dã cấ t tập ảnh đi, ra khỏi ngoài phòng tố i, giọng nói bình tĩnh: "Trình Ca".

"Sao?" Cô quay lại nhìn anh, bút vẽ đang chấ m màu vàng sáng, sau đó lại tiế p tục vẽ.

"Anh có chuyện câ n nói với em".

Trình Ca lại quay lại nhìn anh một lát, thấ y anh rấ t nghiêm túc.

"Nói đi". Cô đặt bút vẽ xuố ng.

Ánh mă t kiên định, Bành Dã đi đế n chỗ cô. Chuông cửa

vang lên, bước chân Bành Dã khựng lại. Anh quay về phòng ngủ mặc áo phông vào, Trình Ca cũng khoác một chiế c áo ngủ đi ra mở cửa. Người để n là bà Trình, Trình Ca hơi bấ t ngờ, vài giây mới nói được: "Mẹ".

"Có người trong lòng rô`i à?" Bà Trình vừa đi vào vừa hỏi.

Trình Ca không đáp. Hai mẹ con hiế m khi tâm sự, nhưng khứu giác của mẹ cô quả thực đáng sợ.

Đang nói thì Bành Dã từ phòng ngủ của Trình Ca đi ra. Bà Trình vừa nhìn thấ y, sắ c mặt đã thay đổi. Vẻ mặt Bành Dã cũng không bình thường.

Trình Ca đóng cửa lại, nói: "Mẹ, đây là...". "Anh Bành". Bà Trình nói.

Cuố i cùng Bành Dã gật đâ u.

Bà Trình nói: "Tôi có mấ y câu muố n nói riêng với anh". Bành Dã: "Được".

Trình Ca cảnh giác: "Hai người làm sao...".

"Đừng quan tâm". Bà Trình đi đế n phòng sách, Trình Ca nhìn Bành Dã, bắ t gặp ánh mắ t phức tạp của anh. Anh không nói gì, theo bà Trình vào phòng.

Bà Trình đứng ở bên cửa sổ, giọng nói vừa phải: "Anh giỏi lă m".

Bành Dã bình tĩnh nhìn bà.

"Lâ`n nó chủ động gọi điện thoại cho tôi là lâ`n nó câ`n lâ´y sổ hộ khẩu để kê´t hôn với Giang Khải".

Să c mặt Bành Dã vẫn chưa thay đổi.

"Bành Dã". Bà Trình hạ thấ p âm lượng: "Nó không biế t anh, chẳng lẽ anh cũng không nhận ra nó sao?"

"Tôi không làm gì được". Đây là cảm nhận chân thực nhấ t của Bành Dã. Sai là m năm đó anh không khố ng chế được, giờ đây tình cảm với cô phát triển, anh cũng không có cách nào khố ng chế: "Tôi xin lỗi".

"Lời xin lỗi tôi đã nghe rấ t nhiề `u lâ `n, không có bấ t cứ giá trị nào. Em trai anh và kẻ say rượu lái xe gây tai nạn đó đề `u có tội, nhưng bây giờ nó vẫn số ng đường hoàng vẻ vang. Tôi sẽ không nói với Ca Ca, anh tự biế n mấ t khỏi tâ `m mấ t nó đi".

"Xin lỗi". Bành Dã nói: "Tôi sẽ không buông Trình Ca". Bà Trình giận dữ: "Vô liêm si".

Tiế ng quát này kéo Trình Ca từ bên ngoài vào. Cửa mở ra, tiế ng nói chuyện dừng lại.

Trình Ca lạnh mặt nhìn hai người, đi tới, cuố i cùng lại đứng chặn trước mặt Bành Dã. Người cô nhỏ hơn Bành Dã nhiề u nhưng lại có ý bảo vệ. Tư thế này của cô đâm một nhát dao vào trong lòng Bành Dã.

Trình Ca nhìn mẹ: "Làm sao thế ?" "Ca Ca, hặ n...".

"Trình phu nhân!" Bành Dã hoảng sợ: "Tôi nói với cô â y!"

Bà Trình không cho anh cơ hội: "Người nhà hặ n gián tiế p hại chế t bố con".

Sự im lặng nhấ n chìm ba người. Trình Ca mím chặt môi. Rấ t lâu.

"Trình Ca...". Giọng Bành Dã vang lên sau lưng Trình Ca, rấ t thấ p, rấ t tỉnh táo, lại mang một tia run rẩy người ngoài không thể phát hiện.

Trình Ca nói: "Mẹ, mẹ vê `trước đi".

Bà Trình định nổi giận, thấ y ánh mặ t Trình Ca lạnh lùng, cuố i cùng lại ra về `.

Trình Ca không nhìn Bành Dã, đi đế n bên bàn lấ y một điể u thuố c châm lửa hút. Cô xoay người, dựa vào bàn, nhìn anh, đáy mặ t không có cảm xúc gì.

Bành Dã cũng nhìn cô.

Trước kia, tội lỗi đó là điểm yế u duy nhấ t trong cuộc đời của anh. Giờ đây, chỉ cầ n một câu là cô có thể đánh gục anh.

Anh cứng ră n bao nhiều, điểm yế u này sẽ trí mạng bấ y nhiều.

Trình Ca không im lặng quá lâu, thở ra một hơi thuố c rồ i nói: "Anh bận, chuyện quan trọng thể này quên nói... Cũng chưa muộn,

nói đi".

Cô nói vậy rõ ràng là cho anh cơ hội, khiế n anh cũng không thể dễ dàng tin tưởng.

Trình Ca hút xong một điể u thuố c, Bành Dã cũng kể xong chuyện.

Từ đâ`u đê´n cuố i cô không nhìn anh, cũng không nói chen vào, chỉ nghe anh nói.

Anh không quản được em trai, cùng em trai că´n thuô´c, dung túng em trai đêm khuya đi bão, vượt đèn đỏ tạt đâ`u một

chiế c xe. Đố i phương lao vào làn xe đố i diện để tránh, mà tài xế xe đó đã uố ng rượu, không đạp phanh, lao vào xe của bố Trình Ca.

Vê tai nạn giao thông đó, cô chỉ biế t tài xế say rượu lao vào xe họ phải ngô i tù, mà không biế t trước đó còn có chuyện như vậy.

Bành Dã kể xong, nhìn cô chờ phán quyế t. Trình Ca hỏi: "Anh nhận ra em từ bao giờ?"

"Em ôm máy ảnh ngô`i trên đỉnh chiế´c xe Jeep màu đỏ. Thập Lục hỏi em là ai, em nói em là Trình Ca, nhiế´p ảnh gia Trình Ca".

Cách làn khói thuố c, cô yên lặng không nói gì. Lục phủ ngũ tạng Bành Dã quay cuố ng, trái tim như bị moi ra ném lăn lông lố c trên tuyế t.

"Trình Ca". Bành Dã mấ p máy môi: "Nế u em câ n thời gian để bình tĩnh lại, anh có thể đi".

Trình Ca ngước mấ t nhìn anh: "Đi đâu?" Bành Dã nhấ t thời không biế t trả lời thế nào.

"Ngủ xong rũ áo đi, là cái loại người gì?" Trình Ca cúi đâ`u dụi điê´u thuô´c vào gạt tàn, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

"Trình Ca". Bành Dã gọi cô.

Trình Ca quay lại, ánh mấ t lạnh nhạt, giọng nói thản nhiên: "Anh đã nói rô i mà. Quá khứ không câ n chịu trách nhiệm, chịu trách nhiệm tương lai là được".

Bành Dã mở miệng nhưng không nói nên lời. Đột nhiên anh đi vê phía cô một bước rô i lập tức dừng lại.

Bố n mã t nhìn nhau, cô nhìn ra sự lo sợ và nghi hoặc của anh, còn mười hai năm tự mình cứu rỗi của anh, cô đã thấ y hế t trong vòng mười hai ngày.

Anh nói: "Em không trách anh à?"

"Có tội hay không, con người đề u phải đi về phía trước. Tha thứ hay không, con người vẫn phải số ng tiế p". Trình Ca nói: "Bản thân gánh tội, tiế p tục ngày ngày hướng thiện. Đây chính là cuộc đời".

Trong nháy mắ t, mắ t Bành Dã hơi ươn ướt, không biế t nên khóc hay nên cười chính mình. Một người đàn ông đứng tuổi lại bị một câu hời hợt của thiế u nữ làm cho xúc động để n cay mắ t. Trái tim ném trên tuyế t được nhặt về ngâm trong nước nóng, sắ p tan rồ ì.

Trình Ca không quen đố i xử với anh lúc này, cũng để lại không gian cho anh, nói lạnh nhạt: "Em đi vẽ tranh tiế p đây".

Cô đã đi, Bành Dã quay lại nhìn ra ngoài cửa sổ, lau nước mấ t trên mi mấ t, lắ c đâ u cười.

Mười hai năm, trách nhiệm và tội lỗi đè nặng trong lòng, giờ khắ c này, anh được người phụ nữ này cứu rỗi.

Chúng ta không phải thánh hiệ `n, chúng ta sẽ phạm sai là `m. Nhưng sai là `m làm cho cuộc đời sau này tỉnh táo hơn.

Bản thân gánh tội, ngày ngày hướng thiện. Đây chính là cuộc đời.

Người phụ nữ Trình Ca này cái gì cũng tố t. Anh có thể khẳng định.

Người phụ nữ Trình Ca này cái gì anh cũng yêu. Anh cũng rấ t khẳng định.

Tình yêu đích thực như vậy, trong đời chỉ có một lâ n.

CHƯƠNG 27: TRƯỚC ĐÊM MƯA BÃO

Bă t đâ u từ hôm nay, cô phải học làm một người phòng thủ.

Trình Ca ngô i lên chiế c ghế nhỏ cao chân, câ m cọ chấ m màu đỏ cam vẽ lên vải vẽ. Giữa chừng, cô suy nghĩ một lát, khi cô bảo mẹ cô ra về , chắ c hẳn mẹ cô đã hiểu rõ tấ t cả.

Cô xuố ng ghế, đi tới bàn trang điểm câ m điện thoại di động, bấ m phím gửi tin nhấ n cho mẹ.

"Me, con tha thứ cho me, cũng xin mẹ tha thứ cho con".

Gửi xong quay vê ghế và giá vẽ, bước chân dừng lại, lại quay trở lại lấ y điện thoại. Cuố i cùng gửi đi mấ y chữ: "Con yêu anh â y".

Gửi đi.

Cô nă m chặt điện thoại, không nhúc nhích. Cô nhìn màn hình một lát, cuố i cùng lại nhấ n tin thứ ba: "Cũng yêu mẹ".

Rấ t lâu sau, bà Trình trả lời: "Tổ i mai vê nhà ăn cơm".

Người uố ng rượu lái xe gây tai nạn năm đó đã vào tù rồ i lại ra tù, còn mẹ và cô vĩnh viễn không có ngày giải thoát.

Mười hai năm nay, cô và mẹ cô đề `u luôn nghĩ, nế `u đêm khuya hôm đó cô không nhõng nhẽo đòi đi ăn kem, tai nạn

giao thông đã không xảy ra. Còn bây giờ đã đế n lúc hai người cùng đặt chấ p niệm xuố ng.

Buổi chiế `u ăn cơm xong, Trình Ca đưa Bành Dã ra sân bay. Thượng Hải tháng chín vẫn khô nóng.

Trình Ca đứng trong đại sảnh suy nghĩ gì đó, đợi anh check in vé máy bay vê `, cô đột nhiên hỏi: "Người đó là anh à?"

Lúc đâ u Bành Dã không hiểu: "Người nào?"

Trình Ca nhìn anh, giọng nói hơi vội vã: "Người nói chuyện với em hôm đó là anh?"

Bành Dã ngắn ra, vài giây sau mới hiểu, cũng vội nói: "Đúng". "Người bế´ em từ trong xe ra cũng là anh?"

"Đúng".

"Khi đó anh nói anh là một người bạn". "Em vẫn nhớ hế t à?"

"Nhớ hế t". Cô buông lỏng ra: "Em cứ tưởng là Từ Khanh". "...".

Thì ra tấ t cả tình và hận trước đây chẳng qua chỉ là hiểu lâ m. Nhân duyên luân hô i, sợi tơ hô ng của cô cuố i cùng vẫn trở lại trong tay anh.

Trên máy bay từ Thượng Hải về Tây Ninh, Bành Dã ngủ rấ t yên bình. Sau khi hạ cánh, anh nhấ n tin cho Trình Ca nói đã để n nơi. Một lát sau điện thoại di động trong túi rung lên, anh biế t cô sẽ trả lời một chữ: "Tố t".

Nhưng bấ t ngờ là có ba chữ.

Anh nhớ giọng nói đề `u đề `u và mang theo hơi lạnh của cô: "Vậy thì tố 't".

Bành Dã đứng trong đại sảnh sân bay, người đế n người đi.

Ngón tay anh khẽ bấ m phím, chậm rãi cười.

Thượng Hải.

Nhà họ Phương có một buổi liên hoan gia đình hiế m thấ y. Ông Phương, bà Trình, Phương Nghiên và Trình Ca đề u có mặt.

Thím Trương đã chuẩn bị một bàn lớn thức ăn. Giáo sư Phương cực hiế m khi uố ng rượu nhưng hôm nay cũng khui một chai rượu vang. Phương Nghiên nhớ tới chuyện say rượu hôm trước, hơi ngượng ngùng, Trình Ca lại có vẻ không nhớ.

Ông Phương xoay chiế c mâm tròn trên bàn ăn, nói: "Ăn nhiê `u tôm nõn một chút, bổ sung dinh dưỡng".

Trình Ca xúc một thìa. Ông Phương hỏi: "Ca Ca dạo này bận không?"

"Mâ´y hôm trước không bận. Nhưng să´p tới sẽ râ´t bận". "Triển lãm ảnh của con có tiế´ng vang rấ´t tố´t, các giảng viên và sinh viên ở trường đượng đề`u chú ý đế´n triển lãm này,

còn mới thành lập không ít đội ngũ tình nguyện viên". "Vâng. Bước tiế p theo sẽ đưa triển lãm đế n nhiê `u thành

phố hơn, con còn có kế hoạch chụp một chuyế n nội dung sâu hơn nữa".

Bà Trình nghe vậy nhìn cô: "Bao giờ?"

"Còn xa, mâ y tháng sau".

Bà Trình mở miệng, hơi nghiêm túc: "Con và nó xem như người yêu rô`i?"

Trình Ca vâng một tiế ng.

"Nó có nghĩ để n chuyện tới Thượng Hải không?" Mẹ bao giờ cũng thực tế .

Trình Ca không đáp. "Làm sao không nói?" "Có lẽ là không".

"Nói vậy có nghĩa con phải cùng nó để n nơi hẻo lánh đó?" "Cũng không".

"Ca Ca, con không thể không suy nghĩ cho tương lai. Vùi đâ`u xuô´ng cát là vô dụng. Mẹ là người từng trải, con còn trẻ, lúc yêu nhau tha thiê´t quá lý tưởng chủ nghĩa, quan hệ không có bảo đảm như vậy sẽ không duy trì được bao lâu, kế´t cục người bị tổn thương vẫn là chính con".

Trình Ca không đô ng ý, nhưng không thể phản bác.

Thấ y bâ u không khí sắ p thay đổi, Phương Nghiên vội lấ y đô ăn cho Trình Ca: "Ăn chút ngô đi".

Nhưng không cản nổi bà Trình: "Thân phận của nó... Là một người đàn ông, nó câ`n tính toán cho con một cách thực tế´, nó có làm không? Trước không nói tới vật chấ´t, chỉ nói đế´n công việc của nó, mức độ nguy hiểm lớn thế´ nào? Cho dù là vì con, nó cũng nên tính chuyển đổi nghê`. Mẹ biế´t con muố´n thế´ nào, con không câ`n gì hế´t, chỉ câ`n một trái tim. Con quá lý tưởng hóa...".

Cuố i cùng giáo sư Phương vỗ vỗ vai bà Trình, nói điề m đạm: "Ăn cơm không nói chuyên khác".

Bà Trình dừng lời.

Giáo sư Phương nói: "Ca Ca, ăn cơm đi".

Trình Ca câ m đũa, một hô i lâu không có động tĩnh. Từ Khanh yêu cô, tuổi không hợp. Giang Khải yêu cô, vướng Vương San không

hợp. Hiện nay để n Bành Dã, thân phận không hợp. Gặp được ai, trong mặ t bọn họ đề u không thích hợp.

Cô cảm thấ y hơi mệt mỏi, rấ t lâu mới nói khẽ. "Mọi người không biế t có một trái tim là chuyện khó khăn thế nào". Cô că n môi: "Mọi người đề u không biế t".

Cô ngắng đâ u nhìn mẹ: "Trước kia con chưa bao giờ nhận được, nên con biế t khó khăn thế nào. Nế u có vấ n đề gì, đó là chuyện giữa con và anh â y, bọn con sẽ tự giải quyế t".

Să´c mặt cô bình tĩnh khác thường. Cuộc đố i thoại kế t thúc.

Bà Trình nhìn Trình Ca một cái rô i lại nhìn giáo sư Phương, nghĩ để n quan hệ mẹ con mới hòa hoãn, cuố i cùng không nói thêm gì nữa.

Sau khi ăn xong, bà Trình đi lên ban công, sắ c mặt không tố t. Ông Phương đi tới khoác vai bà, vỗ vỗ.

Bà Trình nói: "Đây là em suy nghĩ cho nó. Bọn trẻ không biế t nghĩ để n hiện thực, em nói vậy không đúng sao?"

Ông Phương kéo bà ta đế n ghế băng ngô ì xuố ng, nói: "Bấ t chấ p hiện thực, làm theo trái tim, đây chính là tuổi trẻ. Vì sao những người lớn tuổi như chúng ta luôn muố n trẻ lại? Vì hâm mộ, làm theo trái tim, nghe thật đẹp. Nhưng em nói cũng đúng. Trách nhiệm của người làm bố làm mẹ chính là nhắ c nhỏ con trẻ. Nhưng cách nói của em không hợp lý, lúc nhắ c tới người đàn ông đó, cả từ ngữ lẫn giọng điệu đề ù không thiện chí. Đố i với những anh hùng ở tầ ng đáy xã hội này thì nỗi đau lớn nhấ t không phải sự căm hận của kẻ xấ u mà là chịu sự kỳ thị của người tố t. Chúng ta không thể làm cho bọn họ lo sợ được".

"Không phải em kỳ thị. Nế u nó không có quan hệ với Ca Ca, em cũng sẽ nói việc nó làm là vĩ đại". Bà Trình nói: "Em đã xem triển lãm ảnh đó, cái mọi người nhìn thấ y là sự cao thượng, còn cái nhìn thấ y lại là người đàn ông mà con gái em giữ khư khư. Vừa khổ, vừa nghèo, vừa nguy hiểm, mọi người coi đó là anh hùng, ai nấ y xem xong quay đi, tiế p tục số ng cuộc số ng hạnh phúc của mình. Còn Ca Ca thì làm thế nào?"

"Con bé Ca Ca này bê `ngoài có thay đổi thế ´nào thì trong lòng vẫn đơn thuâ `n, rấ ´t ít cô gái cùng tuổi nó được như thế ´". Giáo sư Phương than khẽ: "Anh lại cảm thấ ´y người đàn ông đó sẽ suy nghĩ cho hiện thực của Ca Ca. Anh cảm thấ ´y cậu ta đang chờ đợi một cơ hội, cụ thể là gì anh không rõ. Nhưng sau khi yêu Ca Ca, trách nhiệm đố ´i với Ca Ca sẽ làm cậu ta suy nghĩ nhiệ `u hơn".

Bà Trình yên lặng.

Ông Phương vỗ vỗ vai bà ta, nói: "Em không thấ y tình hình Ca Ca bây giờ à? Người đàn ông đó có ảnh hưởng rấ t lớn với nó, hơn nữa là ảnh hưởng tố t. Chuyện sau này cứ từ từ sẽ ổn, đừng lo".

Bành Dã đi qua Cách Nhĩ Mộc, để n bệnh viện một chuyế n.

An An hôn mê nhiê `u ngày mới tỉnh lại, nă `m phòng theo dõi đặc biệt một thời gian mới chuyển đế n phòng bệnh thông thường.

Bác sĩ đang kiểm tra hàng ngày cho An An. Đã vào thu, trời sắ p nhá nhem, hơi lành lạnh.

An An nhìn thấ y Bành Dã, không hệ hòa nhã.

Bác sĩ và y tá ra ngoài. Bành Dã đặt trái cây lên tủ, điê m nhiên hỏi: "Sức khỏe hô i phục thể nào?"

An An sâ`m mặt không lên tiế ng.

Bành Dã kéo ghế tới ngô i xuố ng, ánh mặ t nhìn thẳng An An.

An An không chịu nổi, mở miệng: "Tố t hơn nhiê u".

"Có lẽ cảnh sát đã nói với em về thân phận thật sự của anh trai em". Bành Dã nói, giọng nói không áy náy, không thương xót, cũng không coi thường.

"Nửa tháng trước". An An đã tiêu hóa tấ t cả, nói rấ t bình tĩnh: "Anh ấ y làm trái pháp luật, nên bị bắ t. Nhưng... trước anh tìm em nói để n thăm Tiêu Linh, thực ra là muố n gài bẫy em đúng không?"

Bành Dã thừa nhận: "Đúng".

An An hừ một tiế ng: "Chuyện em có thẻ ngân hàng cũng là anh nói với cảnh sát để họ đóng băng lại".

Bành Dã cũng không phủ nhận: "Ò".

"Vậy bây giờ anh còn tới làm gì?" An An tóm chặt chăn ga, nén giận: "Em không có bấ t cứ giá trị lợi dụng nào đố i với anh nữa".

"Để n xin lỗi em".

An An quay mặt đi, răng că n chặt.

Bành Dã nhìn ga trải giường. Chân trái thiế u một đoạn từ đâ u gố i trở xuố ng. Anh nói: "Anh xin lỗi em. Nhưng nế u phải làm lại, anh vẫn sẽ làm như vậy".

An An không lên tiế ng.

Bành Dã đứng dậy, đút tay vào túi quâ n, nói: "Nghỉ ngơi cho tố t, anh đi đây".

An An lại quay mặt về : "Anh nhấ t định phải bắ t được anh â y hay sao?"

Bành Dã: "Đúng".

Giọng nói của An An run rẩy: "Anh đóng băng tiê`n của anh â´y, hại anh â´y bị truy nã, anh â´y triệu tập anh em cũ, phải tiê´p tục làm việc đó. Bây giờ em bị thê´ này, anh â´y sẽ hận anh, tuyệt đô´i sẽ không bỏ qua cho anh".

Bành Dã nhấ c chân đi về phía trước: "Anh cũng sẽ không bỏ qua cho hặ n".

An An vội vã vặn hỏi: "Anh sẽ giế t anh â y à?"

Bành Dã nói: "Anh làm việc này không phải để giế t ai đó".

An An nói: "Anh â y làm cũng không phải để giế t ai đó". "Nhưng hặ n có giế t".

An An không biế t nói sao.

Bành Dã kéo cửa phòng bệnh ra. An An gọi anh: "Anh Bành Dã..."

Bành Dã dừng lại.

"Cảm ơn anh hôm đó dừng lại cứu em. Bác sĩ nói nế u chậm một lát nữa em sẽ mấ t mạng".

Bành Dã đóng cửa lại rời đi.

Ra khỏi phòng bệnh, anh hỏi cảnh sát canh gác: "Đội trưởng của các câu đâu?"

"Đội trưởng Trịnh vê `đội rô `i".

Bành Dã gật đâ`u, đi xuô´ng câ`u thang gọi điện thoại cho lão Trịnh: "Chuyện cơ sở ngâ`m lâ`n trước nói với anh thế´ nào rô`i?"

Lão Trịnh bên kia trả lời: "Yên tâm, đã kế t nổ i tố t rồ i". "Tố t".

Rời bệnh viện, Bành Dã để n bề n xe Cách Nhĩ Mộc, tìm xe để n thị trấ n Đà Đà, trên đường sẽ đi qua trạm bảo vệ.

Còn một lúc nữa mới xuấ t phát, Bành Dã mua một bao thuố c trong cửa hàng tạp hóa ở bế n xe.

Lúc lên xe, trên xe đã có hơn nửa chỗ ngô i có người. Nóc chiế c xe đò hơi thấ p, Bành Dã cúi đâ u đi vào trong xe. Bên cạnh có người nhiệt tình chào hỏi: "Đội trưởng Bành!"

Là hai mục dân ở thị trấ n Đà Đà, thường xuyên chặn dê thả bò ở Khả Khả Tây Lý, Bành Dã thỉnh thoảng gặp trong lúc đi tuấ n tra.

Mục dân chấ t phác, lúc cười phô hàm răng trắ ng: "Nhớ không? Chúng ta đã gặp nhau ở hồ Khố Tái".

Bành Dã cười: "Trát Tây, Gia Dương". Trí nhớ của anh rấ t tố t, đã gặp ai là đề `u nhớ cả.

Hai người vừa bấ t ngờ vừa vui vẻ.

Bành Dã lấ y thuố c lá trong túi ra, xé giấ y bóng rút ra bố n điể u cho bọn họ. Hai người đứng dậy nhận thuố c lá, cúi người liên tục cảm ơn.

Bành Dã cười hỏi: "Đế n Cách Nhĩ Mộc làm gì thế ?" "Mua nông cụ". Trát Tây chỉ cho anh xem, nông cụ để trên giá hành lý.

Bành Dã đưa tay gạt, xem từng thứ một. Xẻng, đinh ba gỗ dâu. Anh hỏi: "Câ`n phơi lúa mạch à?" "Đúng thê '".

Bành Dã hỏi: "Thu hoạch ra sao?"

Trát Tây gài thuố c lên vành tai, xoa xoa tay nói: "Tố t hơn năm ngoái".

"Năm nay thời tiế t tố t". Gia Dương nói.

Bành Dã cười rạng rõ hơn: "Là nhờ mọi người làm việc chăm chỉ hơn".

Anh tìm chỗ ngô i ngô i xuố ng.

Anh nhìn ghế ngô i do bẩn lộn xộn, nhớ lâ n trước Trình Ca vê cũng ngô i chiế c xe này, lại nhớ tới váy dài và giâ y cao gót của cô, cảm thấ y buô n cười, khóe miệng bấ t giác cong lên.

Xe nhanh chóng lăn bánh lên đường. Đường rấ t bụi, xe đi một chút lại dừng, đón các hành khách đứng vẫy bên đường.

Đi tới khu vực gâ`n đường số´ 65, ven đường trước mặt lại xuấ´t hiện ba hành khách đứng vẫy xe. Tài xế´ giảm tố´c độ xe nhưng không dừng hẳn, để hành khách tự nhảy lên xe.

Bành Dã nheo mấ t lại quan sát, chú ý để n mấ y hành khách này theo thói quen.

Nhưng cửa kính xe cản tâ m nhìn của anh. Hai người lạ lên xe trước, Bành Dã cảnh giác nhìn họ chặ m chặ m một giây. Nhưng hai người này chỉ ngô i lên bình xăng, nhìn ra ngoài cửa sổ, không có gì khác thường.

Lúc tài xế tăng tố c, người thứ ba đội mũ lưỡi trai chạy nhanh nhảy lên xe, lao tới chỗ ngô i bên cạnh Bành Dã, móc trong túi ra một khẩu súng, gí vào ngực Bành Dã, siế t cò.

Bành Dã phản ứng cực nhanh, vung tay tóm chặt nóng súng của hắ n rô i đẩy lệch đi. Đoàng một tiế ng, đạn bắ n vào cánh tay anh, máu tươi chảy ròng ròng.

Là Vạn Ca.

Hành khách trên xe kinh ngạc không kịp phản ứng, Bành Dã tóm cổ tay trái Vạn Ca kéo hã n để n chỗ ngô i của mình, sau đó anh vặn tay, siế t cò, một phát súng bã n vào người gã đô ng bọn phía trước đang chuẩn bị rút súng. Vố n định bã n vào đâ u, nhưng chiế c xe đò lấ c lư, cộng thêm bị Vạn Ca quâ y nhiễu nên chỉ bắ n trúng vai đô i phương, máu bắ n tung tóe.

Toàn bộ mọi người trên xe ôm đâ u hét lên, chui xuố ng dưới ghế ngô i. Tài xế bị một gã còn lại dùng súng uy hiế p, lái xe rấ t nhanh, xe lắ c lư nghiêng ngả trên quố c lộ.

Cánh tay đẫm máu, sức lực toàn thân bị đau đớn kích thích, một cước đâ y giận dữ của Bành Dã đạp thẳng vào ngực Vạn Ca, hai người lao vào nhau vật lôn.

Gã đô ng bọn bị bắ n trúng vai nổ súng về phía Bành Dã. Bành Dã lập tức trượt xuố ng dưới chỗ ngô i, đạn bắ n vào lưng ghế tạo thành một lỗ thủng lớn, khói bụi từ trong đó bố c ra.

Tiế ng hét vang lên khắ p nơi trên xe, gió trên cao nguyên từ ngoài cửa sổ tràn vào bên trong.

Vạn Ca đỏ mặ t, hung hãn vặn khẩu súng, muố n chĩa nòng súng về phía Bành Dã. Tay Bành Dã bị thương nhưng vẫn nặ m chặt súng không buông ra. Do không gian chật hẹp, hai người không thể thi triển, chỉ có thể đọ sức mạnh với nhau.

Gã đô ng bọn bắ n liê n mấ y phát súng mà không trúng Bành Dã liê n nhảy xuố ng khỏi bình xăng chạy tới. Bành Dã giơ chân đá chân trụ của Vạn Ca, nă m chặt vai hǎ n kéo hǎ n xuố ng che ở khe hở giữa hai hàng ghế ngô i làm lá chǎ n cho mình, chỉ còn một tay giữ nòng súng. Vạn Ca có hai tay nên chiế m lợi thế, nòng súng quay tới chĩa vào ngực Bành Dã. Bành Dã rút tay kia lại che chǎ n, đạn bǎ n vào cánh tay anh, đau nhức, bứt rứt.

"Vạn Ca tránh ra". Gã đô `ng bọn kêu lên.

Vạn Ca cố gắ ng nghiêng đâ u tránh đường cho viên đạn, mắ t Bành Dã đỏ như máu, giữ chặt Vạn Ca không buông ra.

Xe lắ c lư, gã đô ng bọn bám vào lưng ghế định vươn người tới nổ súng. Một tiế ng râ m nặng nê vang lên, khẩu súng trên tay hặ n rơi xuố ng.

Trát Tây ở sau lưng hắ n, trên tay câ m xẻng, lại không châ n chừ vung xẻng đập xuố ng đâ u hắ n.

Gã còn lại đang khố ng chế tài xế, vừa xoay người lại thì Gia Dương đã đâm chiế c đinh ba bă ng gỗ dâu vào ngực, đẩy hấ n đập vào kính chấ n gió. Hấ n định nổ súng, tài xế đột nhiên quay sang tóm lấ y cổ tay hấ n.

"Đoàng đoàng". Đạn bă n lung tung, cả xe hét lên.

Vô lăng, ga côn phanh toàn bộ buông ra, xe lao ra khỏi quố c lộ, lao sang trái lại đâm sang phải, nhảy chố m chố m trên thảo nguyên.

Bành Dã tóm chặt ngón tay Vạn Ca và báng súng, đoàng đoàng đoàng bắ n sàn xe thủng lỗ chỗ. Anh co chân đạp vào bụng Vạn Ca, vung quyề n đấ m vào trán Vạn Ca. Vạn Ca vố n đã bị phế tay phải, không có sức đánh trả. Bành Dã câ m súng vặn mạnh, Vạn Ca đột

nhiên buông súng, lảo đảo đứng dậy, vừa lăn vừa bò từ trên xe nhảy xuố ng.

Xe nhảy chô m chô m.

Bành Dã định đuổi theo nhưng gã bị đập hai xẻng đã nhặt súng lên quay lại bắ n Trát Tây. Bành Dã dùng cánh tay vít cổ hắ n, kẹp chặt đâ u hắ n đập mạnh vào lưng ghế.

Đô´i phương lập tức rũ ra. Bành Dã vặn cánh tay hǎ´n, đè hǎ´n nǎ`m rạp xuô´ng sàn xe.

Tài xế và Gia Dương cũng đã phố i hợp khố ng chế tên còn lại. Cuố i cùng chiế c xe đò dừng lại, Vạn Ca đã trố n mấ t.

Hành khách trên xe còn chưa hế t kinh hoàng. Bành Dã không kịp để ý đế n cánh tay bị trúng hai phát đạn, tóm cổ áo một trong hai tên lên, lạnh giọng hỏi: "Ai sai chúng mày đế n?"

"Đại... đại ca Chô`n Đen. Anh â´y hạ lệnh cho đội ngũ khă´p nơi. Anh â´y trả tiê`n, ai giế´t được anh thì đế´n chỗ anh â´y lĩnh thưởng".

Thanh Hải.

Bành Dã đang phẫu thuật lấ y đạn ở bệnh viện thì nhớ tới Trình Ca. Vừa nhớ tới Trình Ca đã có một cảm giác trước đó chưa bao giờ có, đó là may mắ n vì đại nạn không chế t, sâu sắ c tận xương.

Nghĩ nế u cô ở đây, có lẽ lại lạnh lùng nhìn anh. Anh nhìn bác sĩ gắ p đạn từ cánh tay đã gây tê cục bộ ra, thả vào khay kêu leng keng.

Lại có tiế ng ting khác, từ điện thoại di động. Có tin nhă n.

Da đâ`u Bành Dã tê dại, nghĩ đê´n chuyện gì là chuyện đó xảy ra thát.

Chỉ có Trình Ca mới nhă n tin với anh. Bành Dã dùng bàn tay phải lành lặn moi điện thoại di động ra, tin nhắ n vẻn vẹn ba chữ: "Đang làm gì".

Bành Dã suy nghĩ một lát rô i trả lời: "Không làm gì".

Vừa â´n gửi đi, anh đã phát hiện sai lâ`m. Chỉ câ`n không làm gì, đương nhiên anh sẽ gọi điện thoại cho cô. Nế´u quên, sau khi có tin nhă´n nhă´c nhở cũng sẽ lập tức gọi điện thoại chứ không phải nhă´n tin.

Trình Ca rấ t tinh ranh, không thể không phát hiện.

Quả nhiên Trình Ca không nhă n tin nữa, điện thoại cũng không.

Bành Dã mím môi nhìn bác sĩ phẫu thuật.

Không biế t bao nhiều phút đã qua, cũng không biế t Trình Ca đang làm gì. Anh đoán Trình Ca dỗi rô ì, thế là câ m lấ y điện thoại di động, nhưng đúng lúc này Trình Ca lại gọi điện thoại tới.

Anh nghe máy, hơi chột dạ: "A lô". "Đang làm gì?" Giọng cô lạnh nhạt. "Không làm gì".

Đang nói, viên đạn thứ hai được gắ p ra, rơi xuố ng khay leng keng. Bành Dã nhìn bác sĩ một cái.

Tai Trình Ca rấ t thính: "Tiế ng gì thế ?" "Móc cửa đụng vào chấ n song cửa sổ".

Bác sĩ nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã nhìn lại, bác sĩ cúi đâ`u. "Anh đang ở nhà tập thể à?"

"Ò".

"Tang Ương có đó không?"

Bành Dã nói bình tĩnh: "Nó đi tă m rô ì".

- "Ò. Em vừa gọi điện thoại cho Tang Ương". Giọng Trình Ca nhẹ như tơ.
  - "...". Bành Dã căng thẳng.

"Anh đoán xem nó nói thể nào". Cô nói chậm, lành lạnh. "Bây giờ anh đang ở ngoài". Bành Dã nuố t nước bọt một cái.

"A... Ra ngoài làm gì thế ?" Vẫn là giọng nói đó.

"Ăn...". Bành Dã suy nghĩ một chút, định nói ăn cơm cho xong chuyện, nhưng có giấ u cũng sẽ còn sẹo, để n lúc gặp mặt bị cô phát hiện cũng khó giải thích.

"Ăn gì?" Trình Ca cười nhạt, nói: "Nghĩ cho rõ rô `i hãy trả lời".

"...". Lại bị nhìn thấ u rô i.

Bành Dã cảm thấ y nế u còn tiế p tục thế này, cánh tay bị gây tê kia cũng có thể bị cô kích thích làm cho có cảm giác.

Anh nói như nói đùa: "Ăn đạn".

Bên kia yên lặng một lát, giọng nói bình tĩnh: "Trúng đâu?" Có phải nói đùa hay không, cô chỉ câ `n nghe qua là biê ´t.

Bành Dã cười cười: "Trên tay. Không sao đâu. Hiện đã gắ p đạn ra rô ì".

"Gây tê cục bộ à?" "Ò".

"Có bị thương để n xương không?"

"Cánh tay phải bó bột".

"Theo lý thuyế t thì giờ này anh vừa về để n trạm bảo vệ, làm sao lại thế?" Trình Ca hỏi một câu đúng trọng điểm.

Bành Dã mím môi, không thể nói với cô ră ng anh bị Chô n Đen treo giải rô i: "Không may gặp Vạn Ca trên đường. Lâ n trước bấ n bị thương tay hặ n, hặ n vẫn ghi hận trong lòng".

"Bă´t được không?" "Chạy rô`i".

Trình Ca khẽ ở một tiế ng, lại hỏi: "Câ n em đế n đó chăm sóc không?"

"Không câ`n, vê´t thương nhẹ thôi". Bành Dã đánh trô´ng lảng: "Dạo này bận không?"

"Có, công việc câ`n đế n Siberia một chuyế n". "Bao giờ khởi hành?"

"Ngày kia".

Bành Dã lại nói: "Em cứ lo việc của em đi. Anh ở đây không có vấ n đê gì đâu".

"Ò". Să p dùng cuộc gọi, Trình Ca nói: "Bành Dã". "Gì thế ?"

"Anh phải số ng thật tố t".

Nụ cười trên gương mặt anh từ từ tan ra. "Bành Dã, anh phải số ng thật tố t vì em".

Bành Dã vô thức hít sâu một hơi. Giọng điệu của cô không nặng nề , lại có một sức mạnh â m áp, mạnh mẽ kéo anh lên.

Anh nói: "Được".

Phẫu thuật xong, bác sĩ dặn dò một số chuyện câ n chú ý, kê một ít thuố c. Vế t thương không nhẹ nhưng đố i với Bành Dã thì không đáng nhặ c tới. Bành Dã đi ra cùng với cánh tay bó bột, Hồ Dương chờ trên hành lang nhìn thấ y chạy tới gọi một tiế ng: "Thấ t Ca".

"Hai gã đó khai báo hê´t chưa?"

"Khai báo hế t rô i. Bây giờ bị cảnh sát của đội trưởng Trịnh dẫn đi rô i". Hô Dương nói xong, nhìn thấ y cánh tay Bành Dã phải bó bột: "Bị thương vào xương à?"

"Nói chuyện công việc đi". Sắ c mặt bình tĩnh, Bành Dã xoay người đi xuố ng dưới là `u. Còn phải nhanh chóng quay vê `trạm bảo vệ.

Hô Dương đuổi theo: "Chô n Đen triệu tập thủ hạ cũ, bao gô m cả đám Vạn Ca, quay lại nghê trước kia. Vẫn săn trộm, buôn bán súng ô ng đạn dược cho các nhóm khác, giúp các nhóm khác bán da dê, ăn chênh lệch".

"Ò". Bành Dã cười cười, lạnh lùng: "Đúng như anh đã dự tính".

Hô Dương nói: "Chô n Đen đã tuyên bố, nói phải lấ y mạng anh. Rấ t nhiệ u người ở vùng này đề u đang nhìn anh chặ m chặ m".

"Mạng anh không phải ai muố n cũng có thể lấ y được". Bành Dã cười lạnh một tiế ng: "Hắ n phải có bản lãnh hơn anh mới được".

Hô Dương yên lặng một lát, nở nụ cười hiế m thấ y: "Thấ t Ca, ở khu vực không người này, không người nào có bản lãnh hơn anh".

"Có. Rấ t nhiệ `u. Nhưng...". Bành Dã thoáng dừng bước, vỗ vỗ vai Hô `Dương: "Những người có bản lãnh hơn anh đề `u đứng về ` phe anh hế t".

Hô Dương đột nhiên thấ y ngực nóng lên.

Anh ta cũng giố ng như Bành Dã, luôn luôn tỉnh táo chín chấ n, có thể những lời này lại đố t cháy một ngọn lửa trong lồ ng ngực anh ta mà không có dấ u hiệu báo trước.

Trên con đường cô độc, vẫn có chiế n hữu đô ng hành.

Ra khỏi cổng bệnh viện, Bành Dã lấ y thuố c ra châm, nheo mặ t lại hỏi: "Xe cậu ở đâu?"

Hô Dương giơ tay chỉ, Bành Dã đi về phía đó, vừa hút thuố c vừa lâ u bâ u: "Muố n bă t được Chô n Đen thì phải phố i hợp với người của lão Trịnh. Anh và đại ca Đức Cát đã bàn bạc rô i, để cho Thập Lục đi liên lạc với họ. Nói để n chuyện này, giờ còn có một chuyện quan trọng".

"Chuyê n khảo sát Nam Phi à?"

"Đúng. Nhóm thu thập chứng cứ pháp luật tại hiện trường phải áp dụng vào thực địa tại Khả Khả Tây Lý càng sớm càng tố t. Sau này làm gì cũng đề u có bă ng chứng". Bành Dã đặt tay lên cửa kính xe, búng tàn thuố c.

"Vâng". Hô` Dương nói: "Do triển lãm ảnh của Trình Ca gây được tiế ng vang trong xã hội, sự ủng hộ của cấ p trên dành

cho chúng ta lớn hơn rấ t nhiệ `u. Mặc dù chỗ này của chúng ta là tổ chức tình nguyện nhưng bên trên cũng dự định phái nhân viên chuyên nghiệp tới".

Nghe thấ y tên Trình Ca, vẻ mặt Bành Dã dịu lại một chút. Hồ Dương nhìn thấ y, đợi để n lúc lên xe mới hỏi: "Thấ t Ca, bắ t được Chô n Đen rô i, anh sẽ đi đâu?"

Bành Dã nhả ra một hơi thuố c trắ ng, im lặng.

Hơn một tháng sau đó Trình Ca và Bành Dã đề u bận công việc, không gặp mặt, điện thoại và tin nhấ n cũng ít để n mức đáng thương.

Tại khu vực không người, Bành Dã thỉnh thoảng muố n nhă n tin nhă n cho Trình Ca nhưng lại phải xem có sóng hay không.

Trình Ca thì chụp ảnh ở Siberia. Tranh thủ những lúc rảnh rỗi hiế m hoi, hai người thỉnh thoảng nói chuyện vài câu, nhă n vài tin, cũng vẫn yên ổn.

Để n tận nhiệ `u ngày sau, Trình Ca mới nhận ra cô không câ `n rượu cũng có thể ngủ được, không câ `n kích thích cũng có thể giữ tinh thâ `n tỉnh táo, cô số 'ng bình tĩnh mà êm å.

Giữa tháng Mười, Trình Ca từ Siberia vê , bận giải quyế t đủ thứ công chuyện. Tại Siberia, cô gặp một thuyê `n trưởng chuyên bảo vệ cá voi ở Bắ c Băng Dương, bắ t đâ `u nảy ra ý định đi chụp phóng sự ảnh, dự định sau khi nghỉ ngơi tại Thượng Hải một thời gian sẽ đế n Bắ c Cực.

Nhưng cuố i tuầ n Trình Ca nhận được điện thoại của một người bạn làm ở tòa soạn báo nổi tiế ng, bọn họ sẽ phái một phóng viên để n đi theo và phỏng vấ n đội tuầ n tra của trạm bảo vệ, hỏi Trình Ca có hứng thú đi cùng để chụp ảnh cho họ hay không.

Không xung đột với công việc hiện tại của cô, Trình Ca đô ng ý.

Sau đó cô nhận được thư giới thiệu và lịch trình của phóng viên tòa soạn Tiế t Phi gửi để n. Thời gian là mười lăm ngày, ba ngày sau xuấ t phát.

Trình Ca tính một chút, từ là `n trước để ´n giờ, cô và Bành Dã đã hơn một tháng không gặp mặt, thậm chí là `n cuố i cùng gửi tin nhă ´n hoặc gọi điện thoại cũng là một tuâ `n trước. Trình Ca không có khúc mắ ´c trong lòng, câ `m lâ ´y điện thoại di động định gọi điện thoại cho Bành Dã, nhưng đúng lúc này Bành Dã lại gọi điện thoại để ´n.

Thâ `n giao cách cảm thật là kỳ lạ. Trình Ca ngây người, nghe máy: "A lô?"

Bên này rấ t yên tĩnh, bên kia dường như đang ở chợ. Bành Dã không nói chuyện ngay, tay che điện thoại. Đám

Thập Lục bên cạnh trêu đùa, Bành Dã khẽ quát: "Biế n biế n biế n".

Trình Ca: "...".

Bành Dã đi sang bên cạnh, tránh xa tiế ng ô n, nói: "A lô?"

Trình Ca đang rót nước bên quâ y bar, hỏi: "Các anh đang ở đâu đâ y?"

Bành Dã nói: "Thị trấ n Phong Nam".

Trình Ca dùng lại một lát, không khỏi khẽ cười một tiế ng.

Anh đương nhiên hiểu vì sao cô cười, hạ thấ p giọng, cũng cười nói: "Thì em đã sờ lại rô i còn gì?"

Trình Ca bỏ qua chuyện này, hỏi: "Chạy đế n đó làm gì?" "Tiện đường ghé vào thăm".

Đang nói chuyện, Trình Ca nghe thấ y tiế ng A Hòe ở bên đó: "Các anh vào đi".

Trình Ca hỏi, không rõ vô tình hay cố ý: "Tiện đường đi thăm Tứ Ca à?"

Bành Dã thấ y da đâ u tê tê: "...".

Trình Ca cười lạnh một tiế ng, nói vào chuyện chính: "Anh đã nghe nói về thuyề n bảo vệ cá voi Rhis Watson chưa?"

Bành Dã hơi ngạc nhiên: "Nghe rô`i".

Trình Ca nói: "Em đã gặp thuyê `n trưởng của chiế c thuyê `n đó ở Siberia. Em định một thời gian nữa lên thuyê `n của ông â y làm phóng sự ảnh vê `bảo vệ cá voi".

"Râ´t tô´t". Bành Dã nói.

Trình Ca hỏi: "Trước kia em nghe Thạch Đâ`u nói anh thích biển à?"

Bành Dã cúi đâ`u, vuô´t mũi mim cười: "Ò". "Em chụp xong mang vê` cho anh xem". "Được". Bành Dã mim cười.

Trình Ca đang nói lại bấ t chợt đổi đề tài, hỏi: "Chúng ta bao nhiều ngày không gặp nhau rồ i?"

Bành Dã: "Ba mươi lăm ngày".

"...". Hai bên điện thoại yên tĩnh, hai người đê u lặng lẽ cười.

Trình Ca lại nói: "Có một phóng viên câ`n em cùng đi phỏng vâ´n, anh biế t chuyện này chứ?"

"Ò. Ba ngày sau".

"Anh â y bảo em đi cùng với anh â y". "Em có đế n chứ?"

"Có".

"Ba ngày sau à?"

Trình Ca suy nghĩ một lát, lại nói: "Bây giờ".

Bành Dã nói thêm một câu: "Mặc nhiê `u quâ `n áo vào, bên này giảm nhiệt độ rấ t nhanh".

Đặt điện thoại xuố ng, anh vô thức cười cười, đi vào trong cửa hàng của A Hòe.

Lâ n này cố ý vòng qua thị trấ n Phong Nam là vì A Hòe phát hiện tung tích của Chô n Đen. Đám Thập Lục hỏi thăm được, ba ngày trước Chô n Đen dừng chân ở thị trấ n Phong Nam, đi tìm một người chị em của A Hòe trước đây.

Sau khi hỏi chỗ ở của người đó, Bành Dã nhă ntin cho Lão Trịnh nhã c phải sai người theo dõi thật sát.

Nói để n chuyện Chô n Đen treo giải thưởng, A Hòe nói: "Các anh phải bảo vệ anh Bành Dã thật cẩn thận vào".

Đám Thập Lục cam đoan: "Bọn tôi đề `u cảnh giác lặ m". Mọi người không nán lại chỗ A Hòe quá lâu. Sặ p sửa đi,

A Hòe tới bên cạnh Bành Dã, hỏi: "Anh và Trình Ca yêu nhau rô`i à?"

Bành Dã hơi sững người.

A Hòe mim cười: "Không câ n đám Tang Ương nói, em nhìn thấ y anh cười lúc gọi điện thoại ở bên đường rô i".

Bành Dã ở một tiế ng.

A Hòe nói: "Dã Ca, anh phải coi trọng tính mạng của mình". Bành Dã gật đâ `u: "Anh biê ´t".

Đêm hôm đó, lúc xe đò từ Lhasa đế n thị trấ n Phong Nam, chậm rãi chạy vào bế n xe khách, Trình Ca nhìn thấ y Bành Dã đợi ở nhà chờ bế n xe. Hơn một tháng không gặp, hình như Bành Dã đen hơn một chút.

Anh cũng nhìn thấ y cô ngay, theo xe đi về phía trước.

Trình Ca ngô i phía cuố i xe. Hành khách phía trước chen xuố ng xe như ong võ tổ, cô kéo vali, đeo ba lô, chậm rãi đi đã ng sau họ. Lúc xuố ng xe, cô nhìn thấ y Bành Dã chờ ngay cạnh cửa, đang ngước nhìn cô.

Người phía trước đã xuố ng, anh đi lên xe xách vali cho cô. Cô theo sau anh xuố ng xe, anh bỏ ba lô trên lưng cô xuố ng khoác lên vai mình, khẽ nă m tay cô một cái, hỏi: "Lạnh không?"

Trình Ca nói: "Không lạnh". Anh lại hỏi: "Muố năn gì?"

Trình Ca hỏi: "Quán lâ`n trước chúng ta ăn sáng bây giờ còn mở cửa không?"

Bành Dã cười cười rấ t nhạt, nói: "Đi xem xem". Trình Ca hỏi: "Anh cười cái gì?"

Bành Dã nói: "Cảm thấ y đã qua rấ t lâu rô ì, thực ra mới có mấ y tháng trước".

Trình Ca nói: "Lâ`n trước em nói mời anh, kê´t quả anh lại trả tiê`n. Lâ`n này em mời".

Bành Dã nói: "Được".

Đêm khuya, thị trấ n nhỏ miê `n Tây, gió đêm cuố n lá vàng bay trên đường, hai người đi tới ngõ nhỏ lâ `n trước, thấ y cửa hàng dân tộc Tạng đó vẫn sáng đèn, ánh đèn vàng rực.

Ban đêm gió lạnh, vào cửa hàng â´m hơn nhiê`u. Lúc này không có khách, ông chủ chuẩn bị đóng cửa thì nhìn thâ´y hai người, nói sẽ phục vụ hai vị khách cuố i cùng trong ngày.

Trình Ca nói: "Ngô i chỗ lâ n trước đi".

Bành Dã đi tới, đặt vali và ba lô xuố ng. Trình Ca ngô i xuố ng, ghế băng lạnh buố t mông, cô bấ t giác co người lại, bình tĩnh nói: "Gọi đô `ăn như lâ `n trước".

Bành Dã hỏi: "Ăn hế t không?"

"Ăn hế t được. Giờ em ăn tố t hơn ngày đó nhiệ u".

Bành Dã câ`m lấ y thực đơn trên bàn, một tờ giấ y tră ng ép trong lớp plastic cứng, câ m trên tay hơi nhờn nhờn, gọi một loạt món giố ng như lâ n trước: "Một phâ n stampa, một bình trà bơ, hai đĩa mì viên, một phâ n pho mát, một đĩa thịt dê nướng, một đĩa lưỡi bò hấ p".

Anh nhìn ông chủ một cái, ra hiệu đã gọi xong rô ì. "Phô mai". Vẻ mặt Trình Ca nghiêm túc.

Bành Dã: "Gì cơ?"

"Lâ`n trước còn gọi một ít phô mai nữa". Bành Dã nhìn ông chủ: "Cả phô mai nữa". "Được rô`i".

Bành Dã nheo mặ t lại, nhìn hai má Trình Ca trặ ng muố t: "Nhớ rõ thể cơ à?"

Trình Ca rấ t nghiêm túc chỉ trên mặt bàn: "Lâ n trước đô mang ra bày thế này, như anh vừa gọi thì chỗ này còn thiế u một đĩa".

Lâ n trước chính là vị trí này, khi đó cô chỉ muố n tình một đêm, mà anh thì không để cô vào mặ t.

Khi đó là sáng sớm, ánh mặt trời rực rỡ. Lúc này là đêm khuya, gió thu hiu hấ t.

Hai người nhìn nhau, cứ thể nhìn, không nói chuyện gì, cũng không khó xử.

Nhìn một lát, Trình Ca nhớ ra: "Lúc nãy ở bế n xe vừa nhìn thấ y anh đã định nói mà lại quên chưa nói. Anh đen hơn một chút rô ì".

Bành Dã cười: "Em tră ng ra rô ì".

Không có khách khứa nào khác, đô `ăn được mang ra rấ t nhanh.

Hai người giải quyế t xong nguyên một bàn đô ăn. Bành Dã hỏi: "Ăn no chưa? Có câ n ăn thêm gì không?"

Trình Ca nói: "Ăn no rô i. Còn anh?" Anh cười nhạt: "Ăn no rô i".

Cô đứng dậy: "Em đi trả tiê n". Anh gật đâ u: "Tố t".

Từ trong cửa hàng đi ra, Bành Dã một tay kéo vali, vai kia đeo ba lô. Trình Ca hai tay đút túi quâ `n đi bên người anh.

Đường phố ở trấ n nhỏ trong đêm khuya, ánh đèn đường u ám xuyên qua những tán cây rụng lá chiế u xuố ng người họ. Chiế c vali lăn bánh trên đường lát đá không có người nào khác, âm thanh át cả tiế ng bước chân hai người.

Gió lạnh cuố n lá rụng bên chân. Bành Dã hỏi: "Lạnh không?"

"Không lạnh". Trình Ca nói. Cô lấ y thuố c trong túi ra châm. Không câ `n uố 'ng thuố c nữa, còn thuố c lá từ từ bỏ sau. Gió hơi mạnh, cô nghiêng người che gió châm thuố c, Bành Dã đi lên che gió cho cô.

Gió dừng lại trong khe hẹp giữa hai người. Cô châm được thuố c, Bành Dã khoác ba lô lên vai, đưa tay đội chiế c mũ áo sau lưng lên đầ u cho cô.

Cô nhìn anh một cái, không nói, để anh đội mũ.

Hai người tiế p tục đi về phía trước. Trình Ca thở khói ra, hỏi lạnh nhạt: "Dạo này bận lặ m à?"

Bành Dã nói: "Không có thời gian rảnh".

Trình Ca nói: "Ò. Công việc này của anh một năm bố n mùa đề `u bận".

Bành Dã hơi nhíu mày rô i thôi ngay. Cô không có ý trách móc, chỉ là bình tĩnh nói ra sự thật.

Bành Dã nói: "Làm nghệ `này thì không thể khác được". Trình Ca nói: "Muố n nhàn hạ thì chỉ có làm ông già Noel". Bành Dã liệ `n cười. Anh hỏi: "Em bận không?"

"Thời gian trước bận lắ m, dạo này đỡ hơn một chút". Cô búng tàn thuố c, vô thức nói: "Anh cứ yên tâm làm việc, lúc nào không bận tự nhiên em sẽ tới thăm anh".

Bành Dã không khỏi hít một hơi khí lạnh, trong lòng lại nóng lên.

Anh không trả lời, Trình Ca cũng không nói tiế p.

Hai người đi tiế p một lát, để n lúc đỡ hơn, Bành Dã nói: "Trình Ca".

"Gì vậy anh?"

"Ngày nào anh cũng nhớ em". Giọng anh thản nhiên như không.

Cô cũng hời họt như mây mò gió nhẹ: "Em biế t".

Dù đang ở sâu trong khu vực không người, dù không có sóng điện thoại để kế t nổ i, chỉ câ n anh nhớ cô, cô sẽ biế t.

CHƯƠNG 28: CÔ NÀNG MẠCH ĐÓA

Đế n nhà trọ, Trình Ca hỏi: "Anh ở cùng phòng với ai?" Bành Dã nói: "Tang Ương".

Trình Ca hơi hạ ánh mặ t, hỏi: "Người trong đội đề u để n à?" "Ò".

"Một mình Đạt Ngõa ở một phòng?" "Ò".

Hai người nhìn nhau, chỉ ngâ m hiểu mà không nói. Cuố i cùng Trình Ca nói: "Em và Đạt Ngõa ở một phòng".

Bành Dã nói: "Ù".

Mới lên câ`u thang đã nghe thâ y tiế ng bước chân.

"Chị Trình Ca?" Ni Mã đứng trên đâ`u câ`u thang, vui mừng nhìn hai người.

Trình Ca ngắng đâ`u nhìn, nhó lại đêm đâ`u tiên gặp mặt, cô đã làm Ni Mã cực kỳ â´m ức. Cô nói: "Dạo này em ră´n rỏi hơn nhiê`u đâ´y".

Ni Mã gãi đâ`u cười hì hì, quay vê` phía hành lang hét to: "Chị Trình Ca đê´n rô`i!"

Tiế ng bước chân đô n đập, Thạch Đâ u, Thập Lục, Đào Tử, Hô Dương, Đạt Ngõa toàn bộ đi ra, gương mặt người nào cũng tươi như hoa.

Thạch Đâ`u cũng rấ t hưng phấ n: "Trình Ca, mọi người đề u nhớ cô lấ m".

Thập Lục gào lên: "Thấ t Ca nhớ nhấ t". Mọi người cười ô .

Trình Ca hỏi: "Dạo này công việc bận không?"

Trước khi đi đón Trình Ca, đã dặn không được nhắ c tới chuyện Chô `n Đen treo giải, mọi người cũng đề `u biế t chừng mực, nhìn Bành Dã một cái rô `i cười nói: "Thì vẫn là những việc như trước kia, cô cũng biế t mà".

Trình Ca còn muố n nói tiế p nhưng Đào Tử và Hồ Dương đã đi tới xách hành lý giúp, Bành Dã nói: "Mang vào trong phòng Đạt Ngõa".

Nhiê`u tháng không gặp, mọi người vẫn thân mật giố ng như trước kia.

Do Trình Ca đế n đây, Thạch Đâ u sợ cô buổi tố i không có việc gì sẽ buô n nên gọi mọi người đế n phòng mình đánh bài, chơi thua ra thắ ng ở. Tám người vừa vặn chia làm bố n cặp, mỗi ván hai cặp đấ u với nhau, cặp nào thua phải ra cho cặp khác vào thay.

Ở phòng giá rẻ nhấ t, bàn cũng không có, mấ y người đàn ông ghép hai chiế c giường đơn vào với nhau, mọi người cởi giày ngô i lên, cực kỳ náo nhiệt.

Chia cặp theo phòng, Trình Ca và Đạt Ngõa một cặp, đấ u với cặp Ni Mã và Bành Dã trước.

Trình Ca không đùa nghịch như mọi người, ngô i vào vị trí trước hế t. Mọi người đùa nhau trên giường, tấ m đệm lún xuố ng bê nh lên như nổi sóng, Trình Ca ngô i trên đệm lắ c lư loạng choạng.

Bành Dã liế c cô một cái: "Em ngô i nghiêm túc như vậy làm gì?"

Thấ y mọi người đề `u ngô `i ngả ngón, Trình Ca cũng cong người xuố 'ng một chút.

Bành Dã ngô `i xuô ´ng, thấ ´p giọng hỏi: "Biế ´t chơi không?" Trình Ca nói: "Chưa thua bao giờ".

Bành Dã nhìn cô, nét cười chậm rãi tụ lại trong mặ t: "Thế thì tố i nay em phải thua".

"...". Trình Ca bình tĩnh giơ ngón giữa lên với Bành Dã.

Bành Dã mím môi, liê m liê m răng, nói: "Phải đặt cửa thêm. Em nhấ t định sẽ thua".

Trình Ca nhìn xuố ng quâ n anh. Bành Dã: "Theo".

Ni Mã và Đạt Ngõa đề `u không giỏi chơi bài, tính ra cũng công bă `ng. Bắ ´t đâ `u đánh, Thập Lục ngô `i phía sau Trình Ca xem, nói: "Trình Ca đánh giỏi lắ ´m".

Khi đánh bài Trình Ca rấ t chăm chú, không cười đùa cũng không nói chuyện. Cô nhanh chóng kéo theo Đạt Ngõa ghi

được bố n mươi điểm, thấ y thấ ng lợi đã trong tâ m mặ t, không ngờ Bành Dã lại xoay chuyển tình thế, năm điểm cuố i cùng không làm sao lên được nữa.

Cuố i cùng Trình Ca và Đạt Ngõa thua. Cô nhìn Bành Dã một cái, Bành Dã cũng đang nhìn cô.

Cô trả tiề n, dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho Đào Tử và Hô Dương.

Thạch Đâ`u đi ra ngoài một chuyế´n, mua hạt dưa và lạc rang, trên người còn mang hơi lạnh bên ngoài. Hặ´n đặt túi xuố´ng mở ra

trước mặt Trình Ca: "Trình Ca, ăn đi, đừng khách khí".

"Ò".

Mọi người đề `u lấ y hạt dưa. Trình Ca cũng ăn, ngô `i bên cạnh xem bài. Vỏ hạt dưa rơi xuố 'ng ga trải giường, cô nhặt lên cho vào túi bóng. Sau mấ y lâ `n như vậy, Thạch Đâ `u xua tay: "Không câ `n, lát nữa giũ một cái là được rô `i".

Thập Lục nói: "Da dày, đâm không đau".

Đào Tử nghe vậy thoải mái thả vỏ hạt dưa xuố ng giường. Thạch Đâ`u vỗ một cái lên đâ`u hă´n: "Ném đi đâu đâ´y? Bỏ vào túi bóng!"

Trình Ca: "...".

Trình Ca chuyển để n ngô i bên cạnh Bành Dã xem anh đánh bài. Trong lúc rảnh, anh quay lại nhìn cô, nói nhỏ: "Thă ng tiê n sẽ mua hạt dưa cho em ăn".

Trình Ca lạnh nhạt nhìn anh một cái, không thèm để ý.

Mọi người đề `u rấ 't vui vẻ, Trình Ca lại không hào hứng, cảm thấ 'y mọi người đề `u đang để ý cô và Bành Dã.

Xem một lát, cô xuố ng giường, phủi hạt dưa trên quâ n, đi vào trong phòng tấ m châm điể u thuố c. Ngực như có một lớp màng bọc thực phẩm, ngạt thở.

Hút được một nửa, Bành Dã vào. Trình Ca hỏi: "Thua rô`i à?"

"Ò".

"Làm sao lại thua?"

"Đánh không thă ng". Anh nhún vai, có vẻ bấ t đặ c dĩ. Trình Ca dòi ánh mặ t khỏi người anh, không lên tiế ng.

Anh để n cạnh bố n rửa tay, Trình Ca dịch sang bên cạnh nhường chỗ cho anh rửa tay, không khỏi nhìn anh một cái. Cách màn khói thuố c, ánh mặ t hai người va chạm như có như không, nhưng lại không sao chuyển đi được nữa. Rấ t lâu không gặp, hai người đề u kiệ m chế không nổi.

Người hành động trước là Trình Ca. Cô dụi tă t điể u thuố c, đưa tay tháo dây lưng anh, giọng nói bình thản: "Đánh thua thì phải chiu".

Lâ n này để n phiên Bành Dã sửng số t, để n lúc cô cởi xong mới nghĩ để n chặn tay cô, liế c một cái.

Cửa khép hờ, bên ngoài mọi người đang cười đùa.

Trình Ca vờ như không thấ y, ngắng đã u nhìn anh, mặ t sâu như nước đã m, tay lại luô n xuố ng dưới, trên mặt Bành Dã phong vân hô i chuyển.

Anh muố n ngăn lại, cô kiễng chân, nói nhỏ bên tai anh: "Cố nhịn, đừng lên tiế ng".

Cô quỳ xuố ng, động tác lại có phâ n mạnh mẽ.

Rấ t nhanh lại để n lượt Trình Ca và Đạt Ngõa. Ni Mã nhìn khấ p nơi, chạy cả vào phòng tấ m xem nhưng đề u không thấ y ai.

Ni Mã gãi đâ`u, nói: "Em đi tìm Thâ´t Ca và chị Trình Ca".

Thạch Đâ`u vội từ trên giường nhảy xuố ng, đuổi theo cố c mạnh lên đâ`u Ni Mã: "Tìm cái gì mà tìm, cậu và Đạt Ngõa tạm ghép thành một cặp".

Ni Mã cau mày: "Bây giờ để n lượt chị Trình Ca chơi, em không thể cướp lượt của chị â y được".

"Cô â´y không thèm chơi với cậu đâu". Thạch Đâ`u khoác cổ Ni Mã, kéo cậu qua một bên: "Anh nói với cậu này, một lát nữa...".

Ni Mã nghe Thạch Đâ`u dặn dò, dâ`n đô mặt, ngơ ngác gật gật đâ`u.

Chiế n trường của hai người sớm đã chuyển đế n phòng Bành Dã. Trình Ca ngắng đâ u nhìn đôi mặ t ướt át đã đỏ lên của anh, hỏi: "Cảm giác thế nào?"

"Mê`m". Bành Dã hơi thở đố c, nói: "Còn nóng nữa".

Trình Ca đứng lên, đưa bă p đùi dán sát vào anh, hỏi: "Thế còn chỗ này?"

"Mê`m". Anh nhìn cô chă`m chă`m: "Còn nóng nữa".

"Anh thích cái nào hơn?"

Anh nhẹ nhàng đẩy một cái, cô ngã sấ p xuố ng giường.

Anh quỳ đi xuố ng, nâng mông cô lên.

Trình Ca xương cố t bủn rủn, đau mà ngây ngấ t, ngực như có tảng đá đè lên, cảm xúc cuố n cuộn như muố n tràn ra từ kẽ hở, cố că n răng kìm lại.

Bành Dã xoay người cô lại, đẩy nă m xuố ng giường. Cô ôm cổ anh, khẽ rên thành tiế ng cùng với tiế ng kêu kẽo kẹt của chiế c giường gỗ.

Mô hôi như tă m, lông mày nhíu chặt.

Anh vẫn chăm chú và nghiêm túc như trước, đôi mắ t đen như mực nhìn cô như sới nhìn con mô i chă m chă m. Tiế ng gâ m gừ trâ m thấ p chấ n động trong phòng. Cô ôm chặt anh, cảm nhận được sự run rẩy của anh, cả sự ẩn nhẫn, khắ c chế , kiên trì của anh...

Có một cảm giác cô rấ t rõ ràng. Cô vẫn luôn là một người nhạy bén với các chi tiế t, dường như có những xúc tu vô hình hấ p thu mỗi một hơi thở xung quanh, tập hợp lại tại đáy lòng cô, quyện thành một cuộn chỉ rố i.

Nhưng cuố i cùng cô không nói gì cả, chỉ rướn người lên hôn môi anh, nhă m mã t lại.

Đêm đã khuya, hội chơi bài đã tàn, mọi người trở về phòng. Ni Mã dọn dẹp đố ng bừa bộn, nói: "Thấ t Ca, em để n ngủ cùng phòng với anh Thach Đâ u".

Bành Dã hỏi: "Có việc gì thế ?"

Ni Mã nói nghiêm trang: "Thấ t Ca, em hiểu mà. Ngoài mặt làm ra vẻ một chút là được rô ì. Anh gọi chị Trình Ca tới đi".

" "

Bành Dã xoa đâ`u Ni Mã, Ni Mã chuô`n ra khỏi phòng.

Trình Ca ngô i trên giường ôm chính mình, dường như ngắn ra một lát rô i hỏi Đạt Ngõa: "Chô n Đen hiện nay ở đâu?"

Đạt Ngõa trải chăn, không quay đâ`u lại: "Không có manh mô´i. Sao tự nhiên lại hỏi chuyện này?"

Trình Ca nói: "Các chị để n thị trấ n Phong Nam là vì Chô `n Đen".

A Hòe là cơ sở ngâ m của Tứ Ca. Lâ n trước Tứ Ca đuổi theo gặp Bành Dã còn tiện đường dẫn A Hòe theo. Bọn họ rấ t thân quen nhau. Không phải vì nguô n tin tức này, Bành Dã sẽ không tìm A Hòe nữa. Ban ngày lúc gọi điện thoại, trong lòng cô biế t rõ ràng, liê n nói một câu hai nghĩa. Nhưng Bành Dã cố ý hiểu là m thành cô ghen tuông, chỉ coi là chuyện vặt vãnh, không trả lời.

Đạt Ngõa ngô i lên giường: "Không phải, chỉ là tuâ n tra tiện đường đi qua thôi".

Trình Ca bình tĩnh nhìn Đạt Ngõa, đột nhiên nói: "Nói vậy có nghĩa Bành Dã để ngặp A Hòe là tình cũ chưa tắ t hả?"

Đạt Ngõa kinh hãi, vội nói: "A, tôi nhớ ra rô `i. Thập Lục tra được Chô `n Đen đã tới Phong Nam, tìm chị em của A Hòe, chúng tôi mới để ´n hỏi thăm".

Trình Ca lâ y ra một điể u thuố c, gỗ gỗ bật lửa, nói: "An An thế nào?"

Đạt Ngõa nhìn cô.

Trình Ca cười lạnh: "Chô `n Đen tên là An Lỗi, ảnh truy nã dán trên cột điện, tôi nhìn thấ y rô `i".

Đạt Ngõa không còn cách nào khác, lại nói về An An, vẫn không nhă c tới chuyện treo giải.

Trình Ca hút được nửa điể u thuố c, ánh mặ t hơi trố ng rỗng, hỏi: "An An cặ t mấ t nửa chân à?"

"Ò".

Vẻ mặt Đạt Ngõa không hệ nặng nê lo lắ ng, nhưng Trình Ca cực kỳ chắ c chắ n, Chô n Đen bây giờ nguy hiểm hơn trước kia.

Điện thoại di động kêu tít tít, Trình Ca câ`m lên xem. Bành Dã gửi hai chữ: "Qua đây".

Trình Ca xuố ng giường, nói: "Tố i nay tôi không ở cùng chị". Đạt Ngõa hiểu rấ t rõ: "Ù".

Trình Ca sửa soạn một chút rô i đi. Mở cửa vào nhà, thấ y Bành Dã đang gọi điện thoại, vẻ mặt hơi tránh né. Cô nhìn anh một cái, đóng cửa phòng lại, đi vào phòng tấ m rửa mặt.

Bành Dã đi tới bên cửa sổ, hạ thấ p giọng, tiế p tục nói: "Em nghe cô ấ y nói rồ i".

Hà Tranh bên kia khó nén được ảo não: "Không may lúc đó anh lại ở bên ngoài. Nghe A Hòe nói, hấ n kêu Vạn Tử đi cùng với hấ n".

"Ò". Bành Dã cảnh giác nhìn vào phòng tắ m một cái, mở cửa sổ ra cho gió thổi vào phòng.

"Dạo này hấ n đang bí tiê n lấ m, bây giờ phải làm một vụ, chấ c là định gây dựng lại từ đâ u. Anh chuẩn bị đi vào đó, lâ n này nhấ t định phải bấ t được hấ n".

Bành Dã thấ p giọng: "Chị dâu să p sinh rô i, lâ n này anh đừng đi nữa".

"Một lâ`n cuố i cùng này thôi. Không bắ t được anh sẽ cam chịu. Còn cậu â´y, Chô`n Đen đã bắ n tin khắ p nơi, ai giế t được cậu sẽ có tiề n thưởng".

Trái tim Bành Dã trĩu xuố ng. Anh quay lại nhìn về phía phòng tắ m. Từ khi biế t chuyện này để n giờ, anh chưa bao giờ cảm thấ y sợ hãi. Nhưng lúc này anh cảm thấ y gió ngoài cửa sổ lạnh như băng, đêm cũng đen để n mức không thể nhìn thấ y tận cùng.

Trong phòng tấ m, Trình Ca đang cúi người rửa mặt, vì cánh cửa che khuấ t chỉ nhìn thấ y vòng eo nhỏ nhắ n và cặp chân dài của cô. Nhưng chỉ nhìn thấ y có thể , ánh mấ t anh đã không thể nào thu lại được.

Nê u phải định nghĩa yêu là gì, thì yêu chính là cho người yêu áo giáp, lại để lộ điểm yê u của mình. Mê m yê u đế n mức hô đô .

Vì cô, anh cực kỳ cẩn thận, quý trọng mạng số ng, không dám tưởng tượng tình huố ng xấ u nhấ t.

Bóng đèn tròn trong nhà vệ sinh lò mò, sắ c mặt Trình Ca tái nhợt. Cô vẫn đang rửa tay nhưng lại không còn cảm nhận được sự lạnh giá nơi đâ u ngón tay, nước lạnh như chảy thẳng vào số ng lưng cô.

Mâ y năm mù lòa đã rèn luyện thính lực của cô. Chiế c điện thoại di động cũ kỹ của anh, dù có cách xa hơn, gió ngoài cửa sổ thổi vào mạnh hơn, cô cũng có thể nghe rõ từng từ.

Nước chảy ào ào, cô đột nhiên bừng tỉnh. Nhó anh thường nói phải tiế t kiệm nước, cô vội tấ t vòi nước.

Nói chuyện một hô ì, Hà Tranh cũng thoải mái hơn: "Vài ngày nữa cậu quay vê ì, thă ìng cu nhà anh cũng sinh ra rô ì, tiện đường ghé qua thăm cháu trai nhé".

Bành Dã cười: "Tại sao lại là thă `ng cu? Nhỡ đâu là con hĩm thì sao?"

"Bậy nào!" Hà Tranh mặ ng anh một tiế ng, nói: "Nhấ t định phải là thặ ng cu, từ nhỏ đi theo anh, lớn lên đế n trạm bảo vệ làm việc".

Bành Dã yên lặng một lát, không biế t suy nghĩ chuyện gì, khóe miệng chậm rãi lộ nụ cười: "Cháu nó còn ở trong bụng mẹ, anh vội cái

gì. Không chừng lớn lên nó lại muố n đi ra ngoài thì sao".

"Đàn ông trên thảo nguyên là sói, đàn ông trên cao nguyên là đại bàng, đàn ông bên ngoài là bò dê".

Bành Dã bóp trán, không tranh cãi với Hà Tranh nữa.

Hà Tranh lại nói: "A Hòe cũng tìm được người tố t rô `i. Còn cậu vẫn nhớ người phụ nữ đó hả?"

Hiển nhiên Tứ Ca chưa cập nhật được thông tin, Bành Dã thấ p giọng khoe khoang, không giấ u được vẻ đấ c ý: "Người phụ nữ đó bị em cưa được rồ ì".

Bên kia hơi dừng lại rô`i nói tiế p: "Lão Thấ t, nhấ t định phải quý trọng tính mạng của mình".

Bành Dã cười: "Em biê t".

"Lâ`n này không phải Chô`n Đen tìm cậu mà là cậu tìm hă´n để kê´t thúc chuyện này. Chỉ có thể thành công, không thể thâ´t bại. Nê´u không sẽ không phải là treo giải mà hă´n sẽ đích thân lột da cậu. Lão Thâ´t, nhớ phải bảo trọng".

Gió lớn hơn rấ t nhiề `u. Bành Dã không lên tiế ng. Anh biế t, anh không còn là một người cô độc.

Gọi điện thoại xong, Bành Dã đóng cửa sổ lại. Trong nhà vệ sinh không còn tiế ng động.

Quay lại nhìn, đèn còn sáng, lại không thấ y người. Anh bấ t ngờ, đi vào phòng tấ m xem xét. Trình Ca ôm đâ u gố i ngô i trên bệ rửa tay, dựa lưng vào gương hút thuố c lá.

Mă´t cô nhìn vê` nơi vô định, cũng không có tiêu điểm. Khói thuô´c tră´ng xanh khiê´n gương mặt cô càng trở nên trô´ng vă´ng.

Bành Dã giữ cánh cửa, cái lạnh của gió thu ngoài cửa sổ vừa rô ì lúc này mới thấ m vào người qua quâ n áo.

Anh không thể xác định cô đã nghe thấ y hay chỉ là cảm giác của cô quá nhạy bén.

Anh đi tới ôm cô, chợt thấ y cô rấ t nhỏ, rấ t gâ y yế u, anh chỉ dùng một cánh tay đã ôm trọn cơ thể cô vào trong lòng. Anh khẽ cúi đâ u, că m tì vào tóc mai của cô, hỏi: "Làm sao thế?"

Cô thở ra một hơi thuố c, khói thuố c mông lung bay lên trước mặt anh, cùng với đó là giọng nói lạnh nhạt không thay đổi của cô: "Gọi điện thoại cho Tứ Ca à?"

Bành Dã trở nên căng thẳng. Chuyện anh không muố n đề cập với cô cuố i cùng vẫn phải nhặ c tới.

Trình Ca nói: "Nê u em không hỏi anh, anh định bao giờ nói với em?"

Bành Dã buông cô ra, chố ng tay lên bố n rửa tay cho vững.

Ánh mặ t cô di chuyển theo anh, dùng lại một lát trên gương mặt trâ m lặng của anh rô i thu vê , cười khẽ như tự giễu: "À, ra là không định nói".

"Trình Ca...". Bành Dã bặm miệng, không biế t nói gì. Cô đã nhă c tới chuyện này thì anh cũng không định giấ u nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, anh vẫn không biế t phải bắ t đâ u từ đâu.

"Bành Dã, anh cho ră `ng em là một người phụ nữ yế u đuố i lă m sao?" Trình Ca bình tĩnh hỏi.

"Không phải thế ". Bành Dã lập tức nhìn cô. Vẻ mặt cô bình thản nhưng lại thể hiện rõ sự kiên định.

Từ cái đêm tóm người phụ nữ này lôi ra khỏi chăn, anh đã biế t người phụ nữ này rấ t kiên cường, luôn luôn câ u tiế n, không bao giờ lùi bước.

Bành Dã thử lên tiế ng: "Anh tìm ra thân phận thật sự của Chô `n Đen rô `i".

Trình Ca dụi tă t nửa điể u thuố c còn lại, không làm bấ t cứ việc gì khác, chỉ tiế p tục nhìn anh.

"An An là em gái hă n, đang nă m viện. An An bị thương khi anh đuổi bă t hă n, phải cưa một nửa chân. Tâ t cả tiê n của hă n để ở chỗ An An, hiện đã bị cảnh sát kiểm soát".

Anh nói xong, Trình Ca vẫn nhìn anh chặ m chặ m. Bành Dã lại nói: "... Hặ n hận anh".

Hai mă t Trình Ca như ô ng kính máy ảnh sâu hun hút.

Bành Dã nói tiế p: "Đấ u với nhau nhiề u năm, ân oán chô ng chấ t, thêm là n này cũng chỉ để n vậy".

Trình Ca nhìn anh một hô i lâu rô i nhảy từ trên bệ xuố ng, tiế ng già y nện xuố ng đấ t như đập thẳng vào ngực Bành Dã.

"Trình Ca!"

Cô đi ra ngoài không quay đâ`u lại, anh câ´t bước đuổi theo. Đuổi gâ`n đê´n cửa, còn chưa bă´t được cô, cô đột ngột quay lại, lạnh lùng hỏi anh: "Chô`n Đen quyế´t tâm giế´t anh. Nói với em sự thật này khó như vậy sao?"

"Trình Ca...". Bành Dã đưa lòng bàn tay vê phía trước, đi một bước vê phía cô, tư thể muố n trấ n an, nhưng bản thân anh cũng không hoàn toàn bình tĩnh: "Đây là công việc của anh. Anh không muố n em lo lă ng...".

"Em biế t đây là công việc của anh. Nhưng anh không được giấ u em...". Cô lạnh lùng nhìn anh, mặ t sắ c như dao: "Anh phải nói rõ cho em. Anh phải cho em biế t mô i nguy hiểm đó lớn đế n đâu, lúc nào có thể xảy ra. Anh không thể để em lâ n này về Thượng Hải, lâ n sau tới tìm anh, thì anh đã không còn nữa".

Bành Dã há miệng, cuố i cùng lại im lặng. Trình Ca: "Nói đi".

Bành Dã thấ p giọng, lại gặ n tiế ng: "Anh không muố n hế t là n này tới là n khác phải nhặ c nhỏ em, để em cứ phải thấ p thỏm lo âu".

Trình Ca: "Đó chính là bă t em lúc nào cũng phải thấ p thỏm lo âu".

Lời này như một cây gậy đánh vào đâ u Bành Dã.

Kỳ thực từ lâu anh đã nghĩ để n con đường tiế p theo sau khi bấ t được Chô n Đen.

Từ thượng nguô `n Trường Giang vê `, anh cẩn thận hơn, cảnh giác hơn, quý trọng tính mạng hơn. Tính mạng này của anh là của hai người, anh không thể để mình bấ t ngờ xảy ra chuyện bỏ lại cô một mình trên đời. Anh lo lắ ng cô lại rơi vào bệnh tật, trâ `m cảm, tự ngược đãi mình, tự sát.

Anh biế t cô là một phụ nữ kiên cường, nhưng bấ t luận cô kiên cường thế nào, anh đề u muố n che chở cô, chỉ hận không thể dùng

lô ng kính chụp lên người cô. Anh che giấ u cô tấ t cả mọi nguy hiểm, muố n đợi để n lúc tấ t cả đã qua mới chia sẻ thành quả với cô.

Nhớ tới suy nghĩ của mình lúc khuyên Tứ Ca không làm nữa, chẳng qua là vì lo lă ng Tứ Ca xảy ra chuyện, hoàn cảnh của mẹ góa con côi sẽ như thể nào.

Nhưng ai sẽ lo lă ng cho Trình Ca của anh?

Anh dựa vào cái gì mà đẩy Trình Ca rơi vào hoàn cảnh như vậy?

Mà đây là trận chiế n cuố i cùng, sự tàn khố c của hiện thực, sự tiế n thoái lưỡng nan của anh, anh không thể thay đổi, thậm chí không thể né tránh. Còn sự căng thẳng của cô đã đánh thức cảm giác bấ t an khi đố i mặt với nguy hiểm trong lòng anh.

Mâ y ngày nay anh đã cố hế t sức sắ p xế p mọi việc, nhưng sự lo lặ ng và căng thẳng của anh không thể nào giấ u giế m được ánh mặ t của cô.

"Anh không được như vậy, Bành Dã. Em không câ`n anh suy nghĩ cho tâm tư của em, em câ`n biế t sự thật. Công việc này rấ t nguy hiểm, anh cho ră `ng em không hiểu điê `u đó hay sao?"

Trình Ca đột nhiên tóm cổ tay anh, kéo roạt tay áo lên, lộ ra hai về t seo rấ t sâu.

Să´c mặt cô khẽ biế´n: "Lâ`n trước gặp Vạn Ca là Chô`n Đen phái đế´n".

Bành Dã không thể phản bác.

Ngẳng đâ u nhìn anh: "Anh nói dô i".

Bành Dã siế t chặt nă m chặt, chặt tới mức lòng bàn tay toát mô hôi, khuôn mặt lại dâ n dâ n buông lỏng: "Anh đã làm hế t sức, nhưng mọi việc đề u có thể có bấ t ngờ. Trình Ca, đời này anh chỉ câ n một phụ nữ là em. Nhưng nế u như anh xảy ra chuyện, sau này em..."

"Anh thử nói tiế p một từ nữa xem!" Bành Dã im miệng.

"Anh đã nói, người phụ nữ tên là Trình Ca này, bấ t kể trên đời này có ai chế t, anh đề u sẽ không buông tay". Trình Ca đón ánh mặ t hơi kinh ngạc của anh, gật đầ u: "Đúng, lúc trả tiế n em đã nghe thấ y. Bành Dã, anh nói lời này có giữ lời không?"

Bành Dã nhìn cô: "Có".

"Bởi vì lời này của anh, em sẵn sàng sinh con cho anh. Em sẵn sàng, Bành Dã". Giọng Trình Ca không lớn: "Anh biế t, em sẵn sàng".

"Anh biê t".

"Biế t mà anh còn...". Cô nói nhỏ, môi run rẩy: "Bành Dã, anh bă t nạt em quá đáng".

Trái tim Bành Dã như bị dao đâm. Anh nă m chặt vai cô như muố n bóp nát người cô: "Trình Ca, anh...".

Anh că´n răng, kìm nén những tâm tình cuộn trào trong lòng, không biế t phải thổ lộ thế nào.

"Bành Dã, anh nghe cho rõ...". Ánh mặ t cô chiế u thẳng, dường như muố n nhìn xoáy vào sâu trong linh hồ n anh: "Em,

Trình Ca, đã chọn anh rô ì. Anh số ng là người của em, chế t cũng phải là ma của em".

Trình Ca nhìn anh, có thứ gì đó să p bùng nổ, nhưng cô lại kìm nén, chỉ có đôi mặ t mang sự kiên định và quyế t liệt: "Kể cả anh có chế t, đó cũng là số phận của em. Em có thể gánh vác được".

Lố i ra cửa chật hẹp, Bành Dã tiế n lên một bước kéo cô vào lòng rô ì ôm chặt lấ y người cô, ngực đè lên bả vai cô.

Trong cái ôm làm cô ngạt thở, toàn bộ sức mạnh của anh tràn vào thân thể cô, vững chặ c, kiên định, cô bỗng dưng cảm nhận được sự an toàn và bình tĩnh quen thuộc.

"Trình Ca...". Anh vùi đâ`u vào hõm cổ cô, má dán vào thân hình mê`m mai của cô: "Trình Ca...".

Nhưng giờ khắ c này, bấ t cứ lời nào cũng không câ n thiế t. "Bành Dã, sau khi chúng ta lấ y được máy ảnh, trên đường

từ thị trấ n nhỏ đó về trạm bảo vệ, anh đã nói với em một câu".

Trên đường đó hai người không nói nhiệ`u nhưng cũng không hệ` ít. Lúc này cô vừa nhặ c tới, anh đã biệ t là câu nào. Anh cười cười: "Đúng. Còn số ng, tuổi nào cũng tố t".

Điểm yế u này của anh lại cho anh sức mạnh vô tận.

Trời còn chưa sáng, Trình Ca đã tỉnh. Người đàn ông bên cạnh vẫn ngủ say, gương mặt khi ngủ để lộ vẻ yế u đuố i mà lúc thức không dễ dàng cho người khác nhìn thấ y.

Trình Ca nhẹ nhàng xuố ng giường, mặc quâ n áo vào đi ra cửa.

Trời còn tố i, trên đường không có người, sương mù lành lạnh quanh quần dưới ánh sáng đèn đường.

Trình Ca phanh áo khoác, dường như không cảm thấ y lạnh, đi hế t con đường để n trung tâm thị trấ n. Cô dễ dàng tìm được cửa hàng của A Hòe, trên biển hiệu màu tím in hai chữ "A Hòe", cửa cuố n vẫn đóng.

Trình Ca bước tới đập mấ y cái, cửa cuố n kêu râ m râ m, âm thanh không lớn nhưng vẫn hế t sức rõ ràng trên đường phố vă ng lặng tố i tăm. Rấ t nhanh, giọng nói đâ y cảnh giác của A Hòe vang lên trên lâ u: "Ai đấ y?"

Trình Ca ngắng đâ`u lên, gọi: "A Hòe".

Cửa sổ tâ ng hai mở ra, A Hòe cúi đâ u xuố ng nhìn, hơi kinh ngạc, lập tức rụt đâ u vào, xuố ng lâ u mở cửa cuố n lên, ngơ ngác nhìn Trình Ca: "Chị để n bao giờ?"

Trình Ca bước vào cửa: "Hôm qua".

A Hòe càng không hiểu, ngơ ngác hỏi: "Hôm qua chẳng phải chị vẫn còn ở Thượng Hải sao?"

Trình Ca nhìn A Hòe một cái, không có tâm tình gì. A Hòe chợt thấ y không đúng, vội nói: "Tôi đã gặp Dã Ca, nhưng mọi người cùng để n. Anh â y cũng chỉ hỏi về manh mố i, không hỏi gì khác".

Trình Ca không có ý đó nhưng cũng không có tâm tư giải thích.

A Hòe nhìn trời còn mờ tố i, kéo cửa cuố n lên.

Trình Ca đi vào sau tủ quâ y kéo một chiế c ghế ra ngoài, ngô i dựa vào lưng ghế châm một điể u thuố c rô i bắ t đâ u hút, không nói một lời nào.

A Hòe đứng bên cạnh, giữ ý như khách chứ không phải chủ nhà, cảm thấ y điệu bộ của Trình Ca như tới để thẩm vấ n. A Hòe nhìn

Trình Ca một lát, sắ c mặt Trình Ca rấ t trắ ng, còn trắ ng hơn lâ n trước nhìn thấ y.

Ánh mắ t Trình Ca lạnh nhạt nhìn qua, A Hòe lúng túng, không biế t là nên tiế p tục nhìn hay là nên chuyển ánh mắ t đi.

Trình Ca lạnh nhạt đưa mặ t nhìn lướt một vòng trong cửa hàng của A Hòe, sặ p xế p gọn gàng sạch sẽ, quâ n áo không cao cấ p nhưng cũng không thấ p kém.

"Làm ăn tố t chứ?" Trình Ca hỏi vu vơ. "Giao mùa, nhiề u người mua quâ n áo". "Tố t đấ y". Trình Ca gật đâ u.

A Hòe nghĩ một lát rô ì chạy vào phòng trong, thoáng cái đã câ m một cố c sữa nóng đi ra. Trình Ca nhìn cố c sữa một lát rô ì đưa mặ t nhìn A Hòe.

A Hòe nói nhỏ: "Cứ hút thuố c lá như vậy không tố t. Hay là tôi làm bữa sáng cho chị ăn?"

Trình Ca không đáp, đột nhiên lại hỏi: "Cô biế t anh â y thích ăn đuôi bò hà m chứ?"

A Hòe mím môi: "Trước kia tôi đã hỏi Tứ Ca".

"Cô đã nấ u cho anh ấ y rô ì à?" "Ò".

"Anh â'y có khen ngon không?" "... Có".

Trình Ca dường như chìm vào một ký ức nào đó. Hôm đó cô nên nấ u cho anh một bữa cơm. Hôm anh đế n nhà cô, nhưng cô không biế t làm, cũng chưa kịp học.

Điể u thuố c lúc sáng lúc tố i, cuố i cùng cô trở lại bình thường, lại khôi phục khuôn mặt lạnh nhạt mà A Hòe quen thuộc, hỏi: "Chô n

Đen đã nói những gì?"

Cuộc điện thoại của Bành Dã và Hà Tranh, cô chỉ nghe được đại khái, không nghe rõ chi tiế t.

A Hòe nhỏ giọng: "Dã Ca và Tứ Ca đã dặn không được nói với người khác".

Trình Ca lạnh lùng nhìn A Hòe: "Tôi không phải người khác".

A Hòe că n môi một lát rô i vẫn nói, đại khái là Chô n Đen và Bành Dã có rấ t nhiề u thù hận, cuố i cùng chố t lại: "Chô n Đen nói, ai giế t được Bành Dã sẽ nhận được ba mươi ngàn...".

Giọng A Hòe càng lúc càng nhỏ, bởi vì sắ c mặt Trình Ca càng ngày càng tái, hơi lạnh càng ngày càng dày.

"Ba mươi ngàn...". Trình Ca đột nhiên cười cười, nói: "Ba mươi ngàn".

Cô vừa cười vừa dụi điể u thuố c trong tay vào gạt tàn. A Hòe kinh hãi, nhìn động tác như có thể ấ n võ chiế c gạt tàn thủy tinh của Trình Ca.

"Dựa vào cái gì?"

Số ng lưng A Hòe lạnh ngắ t. Một hố i lâu sau, tay Trình Ca dâ n dâ n buông lỏng, vẻ mặt cũng trở lại lạnh lùng. Cô lấ y bao thuố c ra rút một điể u nữa châm lửa, nói nhỏ: "Trước kia không quý trọng, lúc chuyện để n trước mặt mới phát giác, tính mạng quan trọng hơn bấ t cứ thứ gì".

A Hòe chua xót trong lòng, tiế n lên một bước: "Thế chị khuyên anh â y đi. Chị khuyên chặ c chặ n anh â y sẽ nghe".

"Anh â´y sô´ng nhưng còn phải có ý nghĩa". Giọng nói của Trình Ca không lớn: "Vứt bỏ trách nhiệm và sứ mệnh, anh â´y đã không phải là Bành Dã".

A Hòe cũng tỉnh táo lại: "Cũng phải. Mạng của Nhị Ca còn ở đó".

Trình Ca ngước mặ t lên: "Nhị Ca?"

"Khi đó Dã Ca mới hai mươi mấ y tuổi, Chô `n Đen bặ n anh â y, Nhị Ca chặ n đạn giúp...".

Trình Ca như đang suy tư, chợt cười nhạt: "Vẫn luôn là người có tình có nghĩa".

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe tiế ng gọi bên ngoài: "Trình Ca!"

Trình Ca sửng số t, cùng A Hòe bố n mặ t nhìn nhau, lại có một chút ngỡ ngàng.

Tiế ng gọi đó từ xa truyề n tới, xuyên suố t đường phố tố i tăm không người, thể như chẻ tre, hoảng hố t lo lắ ng.

Lai một tiế ng nữa: "Trình Ca!"

Trình Ca bừng tỉnh, ánh mặ t sáng lên, bước ra kéo cửa cuố n lên, ngoạn ngoặn như một em bé: "Dạ!"

Đường phố đang ngủ say bị đánh thức, những ô cửa sổ tố i tăm là n lượt sáng đèn.

Nhìn thấ y Bành Dã từ xa chạy tới, Trình Ca gọi to: "Em ở đây".

Cô quay lại nhìn A Hòe, khuôn mặt sáng lên như những ô cửa sổ phía sau cô, mặ t sáng như sao, nói: "Tôi đi đây".

A Hòe mim cười gật đâ u.

Trình Ca đi một bước về phía trước rô i lại quay đâ u: "Có lúc tôi cảm thấ y, cho dù ngày mai anh ấ y không còn, ông trời cũng đã quá tố t với tôi".

Cô quay đâ`u đi vê` phía Bành Dã. A Hòe ngắn ra rấ´t lâu, mặc dù không hiểu lời Trình Ca nói nhưng vẫn thấ´y cảm động. Bởi vì trong giây phút đó, cô nhìn thấ´y sự bấ´t khuấ´t và quyế´t tâm bảo vệ trong đáy mặ´t Trình Ca. Cô không nghĩ rặ`ng phụ nữ cũng có thể trở thành người bảo vệ đàn ông.

Thì ra, vì được yêu mà yêu, vì được bảo vệ mà bảo vệ. Bành Dã chạy để n trước mặt cô rô i đứng lại, hơi thở dố c, đôi mấ t đen nhìn chấ m chấ m như muố n xuyên thấ u cô. Anh

đã bình tĩnh lại, nói: "Lúc tỉnh dậy anh không thấ y em đâu".

Trình Ca nói: "Em có mang điện thoại di động". Bành Dã ngắn ra, nói: "Nhấ t thời không nghĩ tới".

Cô nhìn anh một lát, chợt đưa tay vuố t hàng lông mày đang nhướn xế ch lên của anh, nói: "Chạy toát mô hôi rô i".

Anh cười cười: "Coi như thể dục sáng". Nói xong đưa tay vê `phía cô.

Cô giơ tay cho anh nă m lâ y, nói: "Thê đi bộ vê ". "Ò". Anh nă m chặt tay cô, cùng đi vê `: "Trình Ca". "Dạ".

"Anh tạm thời không có tiê`n mua nhẫn". "Em biê´t".

"Anh phải giải quyế t Chô `n Đen". "Em biế t".

"Em chò thêm một thời gian".

Ba câu, Trình Ca đã nghe ra manh mô i. Cô khẽ mím môi, không hê `nói rõ chuyện này.

Cô nói: "Em biê t".

Nói xong cô lại lạnh lùng trêu chọc anh: "Anh dám nói thẳng đâ y".

Bành Dã nhìn cô một cái, cười cười: "Em ở Thượng Hải sẽ gặp rấ t nhiề `u đàn ông, bọn họ có thể cho em rấ 't nhiề `u thứ, em sẽ phát hiện anh cho em ít hơn một số 'người. Nhưng thứ bọn họ có thể cho đề `u là thứ em đã có, còn thứ anh có thể cho em lại là thứ em không thể thiế 'u. Em sẽ không tìm được người tố 't hơn anh. Em cũng đừng hòng buông tay".

Trình Ca liê c mặ t nhìn anh một lát rô i nói: "Không ít". Anh cho em cả thể giới, cho em tấ t cả những gì anh có.

Bành Dã cúi đâ u nhìn cô: "Như nói mê".

Trình Ca nói: "Em đang tỉnh táo hơn bấ t cứ lúc nào".

Đi trên đường, Trình Ca nhìn ra sắ c mặt của anh hơi nghiêm túc. Cô nhớ để n tranh chấ p tố i qua, nghĩ ra vừa nãy anh muố n nói "đợi anh", cô biế t anh đang lựa chọn, bèn nói: "Bành Dã".

"Hử?". Anh đang mải suy tư, đi vê phía trước.

"Trong "Binh pháp Tôn Tử" có một câu", Trình Ca nói, câu này khiế n Bành Dã quay đâ `u sang nhìn cô, "nói là, câ `m quân thượng sách là dùng mưu, thứ đế n là dùng ngoại giao".

"Thứ nữa là dùng quân, hạ sách mới là công thành". Bành Dã tiế p lời. Hai người nhìn nhau. Anh ngắn người ra một lát, rô i lại cười bừng tỉnh.

Mặt trời chưa ló dạng nhưng sắ c trời đã dâ n sáng. Một khoảnh khắ c nào đó, đèn đường tắ t hế t.

Trong ánh sáng ban mai lờ mờ, hai người trở lại chỗ ở.

Bởi vì phải lên đường nên mọi người đề u dậy sớm, nhanh chóng thu dọn đô đạc ra ngoài.

Thạch Đâ u ra chợ mua thức ăn, lại cò kè mặc cả như thường lệ.

Người bán người mua túm năm tụm ba trong phiên chợ sớm.

Một lát nữa sẽ gặp Mạch Đóa, Ni Mã rấ t căng thẳng, tay câ m một gói giấ y nhỏ, nă m chặt rô i buông lỏng, buông lỏng lại nă m chặt, gói giấ y trở nên nhăn nhúm.

Trình Ca thở khói thuố c ra, khẽ nhíu mày nhặ c nhở: "Giấ y gói sắ p bị em vò nát rố ì".

Ni Mã vội đổi tay, lau mô hôi trong lòng bàn tay vừa câ m gói giấ y vào vạt áo.

Ven đường có một sạp hàng bán lược sừng. Ni Mã dừng bước, quay lại hỏi Trình Ca: "Chị Trình Ca, đẹp không?"

Trình Ca liê c một cái, gật đâ u.

Ni Mã ngô`i xuô´ng, chọn chiế´c lược tinh xảo nhấ´t, cũng đấ´t nhấ´t, dặn người bán dùng giấ´y gói vào rô`i giấ´u trong lòng bàn tay.

Trình Ca hỏi: "Hôm nay ngỏ lời với cô â y à?"

Ni Mã đỏ mặt, giọng nói lí nhí, còn lắ p bắ p: "Lâ n... lâ n sau".

"Thôi đi!" Thập Lục dúi đâ `u Ni Mã: "Ba năm trước đã nói lâ `n... lâ `n sau, đê ´n bây giờ vẫn chưa phải lâ `n sau à?"

Ni Mã xấ u hổ định đánh lại, nhưng một tay cấ m gói hoa rễ vàng, tay kia cấ m chiế c lược sừng, sợ đánh lại hỏng mấ t.

Bành Dã đấ m Thập Lục một cái: "Tránh ra bên cạnh".

Trình Ca câ`m hai chiê´c ô´ng dài nhỏ trên tay. Cô mở một chiê´c ô´ng, rút bức ảnh cuộn tròn trong ô´ng ra rô`i trải rộng cho Ni Mã xem.

Mạch Đóa đứng sau quâ y trong cửa hàng tạp hóa, mặc áo khoác màu xanh đen, tóc tế t thành nhiệ u bím tóc nhỏ, đang cười.

"Thật là đẹp". Ni Mã xuýt xoa rô i lại hỏi: "Cái này cho Mạch Đóa à?"

"Ò". Trình Ca nói: "Cũng cho em một tâ m".

Ni Mã nói: "Có cái ô ng này tố t thật đấ y, ảnh sẽ không bị gãy".

Trình Ca cấ t ảnh đi, trong đã `u đột nhiên lóe lên một ý nghĩ. Nế `u lúc đã `u không chụp được An An, không đi cùng với bọn họ, có lẽ Chô `n Đen đã rời khỏi đây từ lâu rô `i.

Nhưng giải quyế t được Chô n Đen cũng sẽ có người khác.

Trình Ca tìm được hộ gia đình lâ n trước cô chụp ảnh. Lúc cô đi tới, người phụ nữ lớn tuổi người dân tộc Tạng vẫn ngô i ở đó đun trà sữa.

Nhận được bức ảnh, người phụ nữ cực kỳ vui vẻ, vì không biế t nói tiế ng Hán nên nói một hô i với Ni Mã. Ni Mã phiên dịch: "Bà â y

nói, râ t vui vẻ, râ t vui vẻ, vẫn là râ t vui vẻ".

Thập Lục: "Cậu dịch bậy. Bà â´y nói nhiê`u lă´m cơ mà". Ni Mã số t ruột: "Thật đâ´y".

Người phụ nữ lại nói một câu, còn ra dấ u. Lâ n này không câ n phiên dịch, Trình Ca cũng có thể hiểu được.

"Bà â y muố n mời mọi người uố ng trà sữa".

Trình Ca hỏi: "Chúng ta uố ng thì người nhà bà â y uố ng cái gì?"

Ni Mã dịch lại nguyên văn, người phụ nữ trả lời, Ni Mã nói: "Lại đi vă t sữa là được".

Trình Ca khẽ gật đâ u, nói: "Cảm ơn".

Uố ng trà sữa xong, người ấ m hơn nhiệ u, mọi người cảm ơn rô i cáo biệt.

Trình Ca và Bành Dã đi phía sau, nhìn thấ y một hàng rong bán bao tay, Bành Dã nói: "Mua đôi bao tay".

Trình Ca hỏi: "Em?"

"Ö". Bành Dã chọn bao tay, nói: "Mấ y ngày tới nhiệt độ sẽ giảm. Em thích đôi nào?"

Trình Ca nhìn một lượt, nói: "Màu đen, đỡ bẩn".

Bành Dã câ m một đôi màu đen lên. Trình Ca đi tới chỉ: "Không phải đôi này. Đôi kia đẹp hơn".

Bành Dã nói: "Đôi này đeo thoải mái hơn. Em sờ xem".

Trình Ca ngô i xuố ng bên cạnh anh, sờ sờ hai đôi, quả nhiên đôi anh chọn mê m hơn, lại ôm tay.

"Thê lâ y đôi này".

Đi về phía trước một quãng nữa để n cửa hàng tạp hóa của Mạch Đóa. Mấ y tháng không gặp, Mạch Đóa dường như đẹp hơn, nụ cười cũng rạng rỡ hơn, thấ y mọi người liề n nhiệt tình chào hỏi.

Thạch Đâ`u vào cửa hàng mua đô`, Thập Lục đứng ngoài cửa tán gẫu với Mạch Đóa, Ni Mã đứng bên ngoài cùng, ra vẻ không bận tâm.

Trình Ca đưa ảnh cho Mạch Đóa, Mạch Đóa mở ra xem, rấ t vui mừng: "Chị chụp đẹp hơn bác thợ ảnh ở hiệu ảnh nhiề u".

Mọi người đề `u sáp tới gâ `n: "Tặc tặc, đẹp quá".

Mạch Đóa ngắng đâ`u lên: "Tang Ương, anh đứng xa như vậy làm gì, lại đây xem đi".

Ni Mã chậm rãi bước tới, nhìn một cái rô i định lui ra. Thập Lục tránh ra nhường chỗ, cố ý đẩy cậu một cái. Ni Mã va vào người Mạch Đóa, mặt đỏ lựng lên.

Mạch Đóa không để ý, câ m bức ảnh nói: "Đẹp thật".

Ni Mã nhìn gương mặt tươi cười của Mạch Đóa, nhỏ giọng nói: "Ờ, đẹp thật".

Mạch Đóa lấ y một bao Ngọc Khê từ trong tủ ra đưa cho Trình Ca: "Cái này biế u chị".

Trình Ca yên lặng một lát, cũng không từ chố i, lại nói: "Chị không hút loại này, đổi bao khác".

Cô đổi một bao thuố c màu vàng giá rẻ nhấ t.

Đang nói chuyện thì Hô Dương và Đào Tử một trước một sau lái xe để n. Một chiế c xe địa hình, một chiế c xe tải nhỏ.

Trình Ca nhìn một cái, ném bao thuố c cho Bành Dã, nói: "Em muố n ngô i phía sau xe tải".

Bành Dã nói: "Được".

Anh nhảy lên thùng xe tải rô i kéo cô lên. Mọi người cũng ham chơi, trèo hế t lên thùng xe tải ngô i trên đố ng giấ y dâ u. Ni Mã cúi đâ u, chân như mọc rễ, không đi được.

Đế n lúc phải chia ly.

Tấ t cả lên xe, nhoài người ra ngoài thùng xe, đề `u im lặng nhìn Ni Mã.

Thập Lục nói nhỏ: "Tang Ương, đi thôi".

Ni Mã đặt hai gói giấ y lên quâ y của Mạch Đóa rô i quay người chạy ra, chạy một mạch tới nhảy lên thùng xe, ngã vào đô ng người, cúi đâ u ủ rũ.

Đạt Ngõa và Thạch Đâ`u xoa đâ`u Ni Mã, hai mặ´t Ni Mã đỏ hoe.

Hô` Dương lái xe, Trình Ca dụi tắ t thuố c trên tay, đột nhiên đi tới đuôi xe, hô to một câu.

"Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé đáng yêu nhấ tôi từng gặp".

Tiế ng hô của cô làm cả phiên chợ sớm im bặt. Người mua rau, người bán thịt, người bày sạp, người đẩy xe, người đi dạo, người ăn sáng, toàn bộ mọi người trên phố đề u quay lại nhìn.

Mạch Đóa kinh ngạc trọn tròn mặ t.

Xe vẫn chạy, Bành Dã lập tức hô theo: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé hay cười nhấ t tôi từng gặp".

Đạt Ngõa cũng lao tới đuôi xe: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé tố t bụng nhấ t tôi từng gặp".

Ánh nă ng mỏng manh, tấ t cả mọi người cùng nhìn, Mạch Đóa nhoẻn miệng cười.

Thập Lục nói: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé ngoan ngoãn nhấ t tôi từng gặp".

Thạch Đâ`u nói: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé dịu dàng nhấ t tôi từng gặp".

Đào Tử và Hô `Dương đang lái xe cũng hô to: "Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé hiệ `n dịu nhấ ´t tôi từng gặp".

Cuố i cùng, xe sắ p để n khúc cua, Ni Mã đột nhiên đứng lên, dùng hế t sức bình sinh hét to.

"Mạch Đóa ở cửa hàng tạp hóa Mạch Đóa là cô bé tôi thích nhấ t".

Tang Ương hét xong xe cũng bắ t đâ u cua. Cậu ngã vào trong lòng mọi người như kiệt sức, cười cười, cười để n mức trào cả nước mắ t.

CHƯƠNG 29: CHỈ CÓ GIÓ

Ba ngày sau, phóng viên Tiế t Phi tới trạm bảo vệ.

Sau khi xem triển lãm ảnh của Trình Ca ở Bắ c Kinh, Tiế t Phi bắ t đâ u nảy ra ý tưởng để n phỏng vấ n thực địa, muố n dùng hình thức viế t bài để ghi lại cuộc số ng của trạm bảo vệ, thuận tiện hơn cho việc truyề n bá trên các phương tiện thông tin đại chúng truyề n thố ng lẫn phi truyề n thố ng. Nế u có thể tìm hiểu đủ sâu, anh ta còn muố n viế t mấ y bài ký sự.

Mọi người trong trạm nghênh đón Tiế t Phi như là n trước nghênh đón Trình Ca. Trình Ca cũng có mặt.

Lúc đâ `u đọc lịch trình vô cùng chi tiế t Tiế t Phi gửi cho mình, Trình Ca tưởng đó là một anh chàng thư sinh hiệ `n lành, không ngờ lúc cửa xe mở ra, bước xuố ng xe lại là một người đàn ông cực kỳ nam tính, chân trái chỉ có một nửa.

Thân hình cao lớn, làn da màu đô `ng khỏe mạnh, tay chố 'ng nạng nhưng lại hành động vẫn nhanh nhẹn. Lúc Đức Cát chìa tay, anh ta bước nhanh tới bắ 't tay Đức Cát.

Tiế t Phi không để n tay không mà còn mang theo hơn một trăm ngàn do tòa soạn kêu gọi các giới quyên góp ủng hộ.

Đức Cát nói buổi tố i cùng ăn cơm, Đào Tử hỏi ngay: "Uố ng rượu không?"

Đức Cát nói: "Uố ng!"

Thạch Đâ`u đi mua thức ăn, Trình Ca đi theo xe hă´n đế´n thị trấ´n. Nhân lúc Thạch Đâ`u đang mua thực phẩm, Trình Ca tự bỏ tiề`n mua mâ´y thùng rượu.

Trên đường về trạm bảo vệ, Trình Ca nhận được điện thoại của người bạn làm ở tòa soạn báo, hỏi: "Đã gặp Tiế t Phi chưa?"

"Gặp rô`i".

"Thê´ mà không tò mò hỏi tớ à?" Trình Ca: "Hỏi cái gì?"

"Anh â y mâ t một nửa chân". Trình Ca: "Hỏi cái này để làm gì?"

"Trước kia anh â y đi làm phóng sự ở nơi hoang dã, bị sư tử că n nhưng cũng không cho người đi cùng nổ súng, sau khi bị cụt chân không làm được nữa. A đúng rô ìi, anh â y là một người cuô ìng công việc, hiện vẫn còn độc thân. Không thích dịu dàng thích cứng ră n". Người bạn của cô trêu chọc: "Hai người chắ c chắ n hợp nhau".

Trình Ca: "Thê thôi nhé".

Vê để n trạm bảo vệ, Trình Ca giúp Thạch Đâ u chuyển rượu vào. Trông thấ y Bành Dã đang gọi điện thoại bên đường, cô không quấ y râ y anh, đi thẳng vào trong. Đi tới cửa gặp Tiế t Phi, anh ta giơ tay định đỡ thùng rượu Trình Ca đang ôm trong lòng, Trình Ca nói: "Không câ n".

Còn chưa nói xong, Tiế t Phi đã ôm mấ t thùng rượu. Chân anh không lành lặn nhưng người vẫn vạm vỡ, khỏe khoặ n.

Trình Ca cũng không tranh giành.

Tiế t Phi nói: "Cứ tưởng sẽ cùng đi tới đây, không ngờ cô lại đế n trước".

Trình Ca nói: "Anh nhận ra tôi à?"

"Đã gặp ở triển lãm tại Bắ c Kinh, quá nhiê u người vây quanh cô hỏi han, tôi không chen vào được".

Trình Ca: "Anh có gì muố n hỏi tôi à?"

"Xem ảnh cô chụp, tôi rấ t xúc động. Việc cô làm rấ t có ý nghĩa".

Trình Ca không biế t nói gì nữa. Cô biế t mình không hệ cao thượng.

Ngoài trạm, Bành Dã nhìn Trình Ca đứng phía xa rô i tiế p tục nói với Lão Trịnh: "Cục quản lý khu bảo tô n rấ t coi trọng việc xây dựng tổ thu thập chứng cứ, đã xin cấ p trên hỗ trợ về con người và kỹ thuật".

"Tô´t". Lão Trịnh nói: "Chuyên viên xét nghiệm tóc da ADN gì đó thì anh không có, nhưng từ đâ`u đạn biế´t được loại hình súng ô´ng thì trong đội cảnh sát vũ trang của anh có người tinh thông. Có nhu câ`u gì cứ việc nói".

"Ò. Trước mặ t điệ u kiện chưa cho phép, có thể hợp tác với bên pháp chứng của công an".

"Đúng rô`i Lão Thâ´t, chuyện Chô`n Đen muô´n lâ´y mạng cậu, cậu nhâ´t định phải cẩn thận".

Bành Dã hơi nheo mặ t, nói: "Tính mạng của em, em quan tâm hơn ai hệ t. Chuyện kia thể nào rô i?"

"Anh vẫn nhớ mà. Cơ sở ngâ m đã giành được sự tin tưởng của bên mua da linh dương, đang chuẩn bị liên hệ với Chô n Đen. Nhanh thôi".

Bành Dã mím chặt môi: "Tô t".

"Kể ra cũng khéo. Trước kia cũng đã cài cơ sở vào bên mua nhưng không có là `n nào Chô `n Đen lộ mặt, đề `u cho Kế ´ Vân đứng ra. Vô ´n tưởng là `n này hặ ´n sẽ sai Vạn Tử đi, không ngờ hặ ´n lại tự mình đi".

Bành Dã suy nghĩ một lát, nói: "Anh tìm giúp em một cảnh sát đặc nhiệm trong đội ngũ của anh. Có việc câ `n dùng".

Dừng điện thoại, Bành Dã đứng trong gió lạnh yên lặng một lát rô`i mới xoay người đi vào trạm.

Buổi tố i, mọi người đề u uố ng hơi nhiề u, Đức Cát kể về thời trẻ của mình, nói khi đó không có trạm bảo vệ, trai tráng các thôn tụ tập một cách tự phát, đi theo đàn linh dương bảo vệ chúng, liê u mạng với những kẻ săn trộm.

"Khi đó đang đánh nhau còn có thể chửi nhau nữa. Không có luật nào quy định không thể giế t linh dương, bọn chúng chửi chúng tôi xen vào việc của người khác, bị tâm thâ n, nói đám linh dương này không phải của chúng tôi nuôi mà lớn lên ngoài tự nhiên, ai săn được thuộc về người đó".

Trình Ca bưng bát uố ng rượu tră ng, quay lại nhìn Bành Dã một cái. Chỉ có một mình anh không uố ng, đang gắ p đậu Hà Lan trong đĩa ăn.

Trình Ca đã nghe A Hòe nói, lâ`n trước anh uô´ng say là sau khi Nhị Ca chế´t.

"... Mâ y năm nay ngày càng có nhiệ u người coi trọng bảo vệ động vật hoang dã, đây là chuyện tố t. Người đế n chỗ này của chúng

ta tham quan cũng nhiệ u, chỉ có điệ u ít người ở lại đây, cũng ít người quay lại là n thứ hai...".

Nói để n đây, Đức Cát nhìn về phía Trình Ca, mặt đỏ rực vì rượu, cười nói: "Cô đã đi, lại quay về . Cảm ơn, cảm ơn".

Trình Ca không nhiệ `u lời, kính Đức Cát một bát rượu. Uố ng xong, Tiế t Phi lại mời cô một bát, cảm ơn cô đã làm cho nhiệ `u người bắ t đâ `u chú ý để n miề `n Tây hơn. Sau đó nhiệ `u người khác cũng để n mời cô, Bành Dã không cản, Trình Ca cũng không từ chố i.

Đức Cát trải lòng một cách hiế m thấ y, nói với mọi người về cô gái mình yêu mề n khi còn trẻ:

"... Tên là Trác Mã, đôi mắ t to tròn, long lanh nước, tôi vừa nhìn thấ y mắ t cô ấ y đã động lòng... Các thanh niên trong thôn đề u thích cô ấ y, cô ấ y lại thích tôi... Thời trẻ tôi cũng cao lớn đẹp trai... Lúc đó xa nhau, đường sá không tố t, mấ y trăm cây số mà phải đi mấ t mấ y ngày, cũng không có điện thoại. Tôi ngày ngày chạy theo linh dương, nào có thời gian chăm sóc cô ấ y. Tôi nói với Trác Mã, bảo cô ấ y chờ tôi một thời gian, để n lúc không còn người săn trộm, tôi sẽ không làm việc này nữa, sẽ về làm ruộng, chăn nuôi, số ng cùng với cô ấ y. Sau đó cô ấ y trèo đèo lội suố i, đi ba ngày để n chỗ hạ trại bên hồ tìm tôi, nói 'Đức Cát, em phải lấ y người khác, em không đợi anh được nữa'. Tôi nói: ' Ù'. Tôi có lỗi với cô ấ y...".

Ni Mã nhớ tới Mạch Đóa, che mặ t khóc nức nở.

Thập Lục cũng rớm nước mặ t, vỗ vai Ni Mã than thở: "Bảo cậu đừng uố ng rượu rô i mà. Uố ng rượu dễ khóc".

Trình Ca không nói năng gì, nă m bò trên bàn không có động tĩnh. Cô đã uố ng mấ y bát rượu tră ng, say rô i.

Bành Dã nói: "Tôi đưa cô â y vê phòng trước".

Bành Dã đỡ vai Trình Ca, đâ`u cô đập vào xương quai xanh của anh. Cô mở mắ t ra nhìn anh, má đỏ bừng, trong mắ t có nước, lấ p lánh như sao.

Như một trận mưa phùn, trái tim Bành Dã trượt xuố ng, dường như ngã lộn nhào.

Anh nâng dậy, kéo ghế ra, tay kia luô n xuố ng dưới khoeo chân cô, nói nhỏ: "Em say rô i, đi ngủ đi".

"Ù. Chúng mình đi ngủ đi". Lúc say rượu cô rấ tyên tĩnh, yên tâm giao bản thân cho anh, nhấ m mấ t lại nói: "Bành Dã, em sẽ ngủ với anh cả đời".

Bành Dã sửng số t, trái tim đau nhói như bị khía một nhát dao.

Mọi người quanh bàn đề u im lặng.

Trong mắ t Đức Cát lấ p lánh nước. Nước mắ t Tang Ương chảy ào ào như mở van nước.

Đó là hy vọng nói cho tấ t cả mọi người nghe.

Bành Dã bế Trình Ca về phòng ngủ, đặt cô xuố ng giường. Cô hơi khó chịu, cau mày xoay người. Bành Dã cúi người nâng mặt cô lên, hôn lên môi cô: "Trình Ca".

"Gì anh?" Cô mơ màng hỏi.

"Lời nói vừa rô ì, nói lại lâ n nữa".

Cô đã say, nhưng vẫn nhớ: "Em sẽ ngủ với anh cả đời". Anh không say, mặ t lại ướt.

Anh hôn cô: "Được".

"Anh không giố ng Đức Cát". Cô nói: "Nhưng lại giố ng nhau".
"...".

Bành Dã cúi đâ u, vùi đâ u vào cổ cô thật sâu.

Hôm sau người của đội Ba phải xuấ t phát tuấ n tra. Trước khi đi, loạt áo chố ng đạn đã u tiên đã được đưa tới. Mọi người mặc áo chố ng đạn vào, tâm tình đề u hơi tế nhị.

Bành Dã ném cho Tiế t Phi và Trình Ca mỗi người một chiế c. Trình Ca câ m trên tay ước lượng, nói: "Hơi nặng".

Bành Dã nói: "Đây là loại nhẹ rô `i đâ ´y. Loại nặng hơn mặc trên người hành động không tiện".

Ni Mã hỏi: "Thấ t Ca, có phải mặc cái này vào, đạn bắ n thế nào cũng không sợ đúng không?"

Bành Dã nói: "Bây giờ anh nổ súng thử xem nhé?" Ni Mã hỏi: "Có thể thử được à?"

"Đương nhiên không được". Bành Dã cười một tiế ng, xoa đâ u Ni Mã, nói: "Đạn bình thường không xuyên được áo chố ng đạn nhưng sẽ tạo thành tổn thương do va đập, nế u nghiêm trọng cũng sẽ nguy hiểm để n tính mạng. Hơn nữa còn có một số loại đạn có thể bắ n xuyên được. Tấ t cả phải cố gắ ng bảo trọng, đừng tưởng mặc áo chố ng đạn vào là có miễn tử kim bài rồ i".

Mọi người đáp: "Vâng ạ".

Trình Ca nghe vậy lấ y điện thoại tìm kiế m về "xuyên thủng áo chố ng đạn", kế t quả trả về khiế n cô yên lặng rấ t lâu.

Lúc xuấ t phát, Đức Cát đưa bọn họ một đoạn đường, tiện đường dẫn Tiế t Phi đi thăm một nghĩa địa vô danh, nơi an táng những người hy sinh ở khu vực không người.

Cuố i tháng Mười trên cao nguyên, trời vẫn xanh thăm thẳm, gió lạnh lại bắ t đâ u hoành hành, cỏ cây cũng chuyển sắ c vàng, đấ t trời lộ rõ vẻ tiêu điệ u.

Xe chạy chưa được bao lâu, phía trước xuấ t hiện một nghĩa địa, những tấ m bia mộ màu xám san sát đứng lặng trên sườn núi mọc đâ y cỏ dại.

Mọi người xuố ng xe đi tới, Trình Ca đi ở cuố i đội ngũ, từ xa xa nghe Đức Cát kể cho Tiế t Phi câu chuyện của mỗi tấ m bia mộ. Cuố i cùng đi tới trước một tấ m bia mộ cũ kỹ ở chỗ cao, Đức Cát dừng lại.

Dường như tấ m bia này đã đứng ở đó rấ t nhiệ u năm, mặt ngoài màu đen bong ra, để lộ cát sỏi màu xám bên trong.

Bao nhiều năm gió táp mưa sa, chữ khắ c trên bia mộ đã không còn rõ ràng, chỉ còn thấ y một chữ "Nhân" lờ mờ.

Bàn tay thô ráp của Đức Cát vuố t ve tấ m bia mộ, trên gương mặt toàn là nế p nhăn lại hiện ra nụ cười mơ hồ , như đau thương, như tưởng nhớ, lại như hờ hững siêu thoát hế t thảy. Đức Cát chỉ nói một câu: "Chú Nhân Ương, bây giờ chú đã thành em trai cháu rồ ì". (1)

Nhật nguyệt đổi dòi, gió thổi cỏ mọc.

Năm đó cháu còn là một thiế u niên chạy theo các chú, chẳng mâ y chố c thời gian đã mang theo cháu đuổi kịp chú rô ì.

Chỉ nói một câu, sau đó lã chã rơi lê.

Trên cao nguyên, mãi mãi không ngừng, chỉ có gió.

Đức Cát nói với Tiế t Phi, Nhân Ương là người bảo vệ thời kỳ những năm bảy, tám mươi, là bậc cha chú của mình.

Trình Ca hỏi: "Chú Nhân Ương chế t thế nào?"

"Bị bom xăng ném trúng, bỏng rấ t nặng. Khi đó đường sá không dễ đi, xe cũng không tố t, chạy quên ngày quên đêm vẫn phải mấ t hai ngày mới để n bệnh viện".

Gió lạnh thổi làm má Trình Ca đau rát. Cô trùm mũ áo khoác lên đâ`u, theo mọi người đi qua giữa những tâ´m bia mộ quay vê`.

Gió thổi bím tóc dài của Đức Cát: "Vài ngày trước có mấ y cậu nhóc đi du lịch qua trạm chúng ta, thanh niên cấ p tiế n, tán gẫu với chúng tôi, nói bây giờ người người mấ t gố c, quố c gia không có sức ngưng tụ, nế u xảy ra chiế n tranh, người Trung Quố c sẽ không còn nhiệt huyế t, hy sinh vì đấ t nước giố ng như vài chục năm trước. Tôi nói toàn là nói bậy hế t".

Giọng nói của Đức Cát không có một chút kích động nào, vẫn rấ t tự nhiên chân chấ 't: "Không nói trạm bảo vệ nho nhỏ này của chúng ta, cũng không nói xa để n quân nhân đóng quân ở biên giới, chỉ cầ `n nói những người công an nhân dân, cảnh sát hình sự, lính cứu hỏa, cảnh sát phòng chố 'ng ma túy, người nào không phải ngày ngày vào số 'ng ra chế 't, hiế 'n dâng cho tổ quố 'c ở cương vị của mình? Thời kỳ hòa bình còn như thế ', nói gì đế 'n lúc chiế 'n tranh? Tôi nói với mấ 'y cậu nhóc, huố 'ng hố `những người đó làm việc không chỉ là vì quố 'c gia mà còn là vì các cậu, vì chúng ta. Trong cuộc số 'ng đâu đâu cũng có người như vậy. Chỉ có điể `u họ quá tấ `m thường, quá không nổi bật, không để cho mọi người nhìn thấ 'y".

Những người trẻ tuổi đê u đỏ mặ t.

Con người luôn có một loại niê m tin, không tùy ý, không lỗ mãng, nhưng chỉ câ n nghe người khác nhắ c để n là họ sẽ đỏ mắ t.

Thảo nguyên mênh mông, Tiế t Phi nói: "Mọi người đứng chỉnh tê `, chụp một kiểu ảnh đi".

Đức Cát gọi mọi người xế p hàng, Trình Ca đứng bên cạnh Tiế t Phi, hàng người trước mặt vẻ mặt người nào cũng trang nghiêm.

Một con đại bàng bay qua trên không, vừa quan sát mặt đấ t vừa kêu to.

Trình Ca ngắng đâ u nhìn, Bành Dã ngắng đâ u nhìn, Đức Cát cũng nhìn, mọi người đê u nhìn. Những mong ước của mọi người cùng với đại bàng bay lượn theo gió.

Tiế t Phi để m: "Một, hai...".

Mọi người thu ánh mặ t lại, vẻ mặt nghiệm túc.

Đèn chớp lóe lên, thời gian dừng lại, dài đã ng đẳng. Đức Cát đi rô ì, mọi người trong đội cũng xuấ t phát.

Thời kỳ săn trộm mạnh từ tháng Năm tới tháng Bảy đã qua, Khả Khả Tây Lý cuố i tháng Mười dường như lấ y lại vẻ yên tĩnh, như một vùng hoang mạc khô vàng. Bọn họ đi qua mấ y đàn linh dương Tây Tạng đang nghỉ ngơi, tình hình không có gì khác thường.

Cũng như nửa tháng gâ`n đây, trên đường đi không còn thấ y xác linh dương Tây Tạng bị tàn sát.

Đi tới ngày thứ ba, như Bành Dã đã nói trước, đợt không khí lạnh đâ `u tiên tràn đê ´n khu vực không người. Nhiệt độ giảm đột ngột xuố ´ng gâ `n o độ C.

Đế n tố i, mọi người hạ trại ở một con đố c khuấ t gió, đố t một đố ng lửa. Bây giờ bọn họ cách đàn linh dương Tây Tạng khá xa, không sợ làm chúng hoảng hố t.

Đô` ăn vẫn là màn thâ`u dưa muô´i, cộng thêm các loại rau củ dễ no bụng lại khó hỏng như ngô, khoai tây, khoai lang. Thạch Đâ`u lo Tiế´t Phi ăn không quen, Tiế´t Phi cười: "Hai cô gái Trình Ca và Đạt Ngõa đề`u ăn được, tôi có gì mà ăn không quen".

Đạt Ngõa nói: "Tôi thô ráp quen rô`i, anh ở thành phố lớn đế n, sợ không chịu được khổ".

Tiế t Phi đặt chiế c nạng sang một bên, ngô i xế p bă ng xuố ng, cười: "Không, tôi chính là một người thô ráp mà".

Đạt Ngõa hỏi: "Trước giờ anh vẫn là phóng viên à?" "Đúng vậy, hô`i đó...".

Hai người bắ t đâ u trò chuyện anh một câu tôi một câu.

Trình Ca ngô i bên đố ng lửa ăn ngô. Bành Dã bên cạnh trông lửa, thỉnh thoảng quay sang nhìn Trình Ca ăn.

Trình Ca nói lạnh nhạt: "Lại nhìn cái gì nữa?"

Hôm nay anh rấ t lạ, mặc dù đa số thời gian đề u ở trạng thái công việc, nhưng thỉnh thoảng quay sang nhìn cô. Ánh mặ t lại dịu dàng mề m mại.

Bành Dã cười cười, không nói, tiế p tục cho củi vào đố ng lửa. Trình Ca hỏi: "Sao thế ?"

"Em có nhớ sau khi say rượu nói gì hay không?" Trình Ca yên lặng một lát, thu ánh mắ t lại.

Bành Dã nói: "Xem ra không nhớ". Trình Ca không đáp.

Bành Dã nói: "Không nhớ thì thôi". Trình Ca nói: "Em không say".

Chỉ có điệ `u khi đó, em rấ 't muố n nói với anh, Bành Dã, em không giố 'ng Trác Mã.

Cho nên, Bành Dã, đừng sợ, anh cứ làm việc anh muố n làm đi. Đừng sợ, em sẽ không đi.

Em rấ t muố n nói với anh, lại không có lý do để mở miệng. May mà... Em đã nói, anh cũng đã hiểu.

Trình Ca dựa vào cửa xe hút thuố c lá, chiế c áo chố ng đạn làm cô không thoải mái lă m.

Tiế t Phi ngô i phía trước tán gẫu với Đạt Ngõa, hỏi: "Thời gian này có nhiệ u người săn trộm không?"

"Thời gian này ít hơn một chút. Tháng Năm, tháng Sáu, tháng Bảy, như hô`i trước Trình Ca đế n thì nhiê`u hơn". Đạt Ngõa quay lại nhìn, Trình Ca thò tay ra ngoài cửa sổ xe, khói thuô´c bay bay.

"Mâ´y năm nay xã hội ngày càng có nhiê`u người quan tâm đế´n bảo vệ động vật, công việc các cô làm thuận lợi hơn trước chứ?"

"Đúng vậy". Đạt Ngõa nói: "Không như ngà voi châu Phi hay cá voi cá mập, người quan tâm để n linh dương ít hơn một chút, nhưng tình hình tổng thể vẫn tố t hơn thời đại ca Đức Cát nhiề `u. Truy bắ t nghiệm khắ ´c, rấ ´t nhiề `u nhóm săn trộm làm

một, hai lâ n rô i không làm nữa, chỉ có nhóm Chô n Đen mới phát triển thành quy mô lớn".

"Chô n Đen bây giờ bị truy nã rô i à?"

"Đúng". Thấ y Tiế t Phi đang ghi chép, Đạt Ngõa hảo tâm nói thêm mấ y câu: "Hấ n không chỉ săn trộm mà còn làm trung gian, thu mua của các nhóm khác. Mỗi lâ n bấ t được da linh dương trong tay hấ n là gâ n như thu lại được hế t da linh dương bị săn trộm ở khu vực không người".

Tiế t Phi điể u chỉnh máy ghi âm, lại hỏi: "Một tấ m da linh dương bao nhiều tiế n?"

"Mâ y ngàn gì đó, phụ thuộc độ lớn nhỏ và chấ t lượng da. Tấ m cực ký tố t có thể bán cả vạn. Chô `n Đen bán lại có thể bán đặ t hơn".

Trình Ca nghe vậy quay lên hỏi: "Sao mấ y tên lâ n trước bấ t được lại nói chỉ mấ y trăm mấ y ngàn?"

"Hă´n nói là số´ tiê`n hă´n được câ`m vê`. Mỗi tâ`ng trung gian lại trừ tiê`n, mỗi người trong đội đê`u phải được chia tiê`n, còn chi phí súng đạn xăng dâ`u xe cộ nữa chứ".

Trình Ca khẽ gật đâ`u, tiế p tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiế t Phi nói: "Tôi đã tìm hiểu rô i, do những lời kêu gọi bảo vệ môi trường ngày càng mạnh mẽ, ngành thời trang phương Tây đã không còn dùng áo choàng da linh dương Tây Tạng nữa, áo choàng Shahtoosh cũng chuyển sang dùng lông cừu".

Đạt Ngõa thở dài một hơi: "Chợ đen cấ m sao được. Lệnh cấ m buôn bán ngà voi và sừng tê giác nghiêm khắ c hơn linh

dương Tây Tạng nhiệ `u, chế phẩm thay thế ngà voi cũng rấ t nhiệ `u, nhưng anh thấ y bây giờ nạn săn trộm ngà voi đã chấ m dứt chưa?"

Tiế t Phi cau mày: "Cũng đúng. Ở chợ đen bán càng đấ t hơn".

Nhưng Đạt Ngõa vẫn tràn ngập hy vọng: "Bây giờ cả chính quyề `n và phi chính quyề `n đề `u có đội tuầ `n tra, trạm bảo vệ, linh dương Tây Tạng bị giế ´t chỉ là số ´ ít, số ´ lượng linh dương số ´ng theo bầ `y cơ bản có thể ổn định".

Tiế t Phi nói: "Vì đa số đề u được các cô cứu rô i. Nhờ các cô không bao giờ buông lợi nên đàn linh dương mới có thể ổn định".

Vừa rô ìi còn nói rấ t bình thản, bây giờ Đạt Ngõa lại ngượng ngùng: "Cũng không phải như vậy... Đó là việc nên làm, theo chức trách nhiệm vụ...".

Ánh mặ t Trình Ca chuyển lên nhìn Đạt Ngõa, cảm thấ y lúc này nụ cười của Đạt Ngõa thật đẹp.

Tay cô thò ra ngoài cửa số, gió Bắ c thổi lạnh quá phải rụt vào.

Lúc này phía trước có một chiế c xe xuấ t hiện, chạy để n trước mặt, không tăng tố c cũng không chậm lại.

Xe của Bành Dã phía trước dừng lại. Xe của Hồ Dương phía sau cũng dừng lại theo. Đám Bành Dã xuố ng xe vẫy tay với chiế c xe đó, ra hiệu cho họ dừng lại. Trình Ca xuố ng xe theo, phát hiện bên ngoài rấ t lạnh.

Chiế c xe đó càng ngày càng gâ n, từ từ giảm tố c độ.

Ba người đàn ông khỏe mạnh ngô i trên xe, tài xế quay cửa kính xe xuố ng đón gió lạnh, nụ cười đôn hậu: "Người anh em, gặp chuyện gì câ n giúp đỡ hả?"

Thập Lục cười cười, nói: "Chúng tôi là đội tuâ`n tra, muố n xem xe của các anh". Hă n và Ni Mã đi một vòng quanh xe, nhìn vào trong xem có gì khác thường hay không.

"Đội tuầ n tra nào?" "Trạm bảo vệ Nam Kiệt".

"Thời gian này làm gì có người nào săn trộm". Người đàn ông to khỏe nói: "Các vị làm công việc này vấ t vả quá".

Bành Dã nhìn thùng xăng trên nóc xe, tài xê´ xe kia nhìn thâ´y nhưng cũng không để ý. Chuyện này râ´t thường gặp ở đây, khu vực không người ít có chỗ đổ xăng hoặc giá xăng đã´t đỏ nên râ´t nhiê`u người đê`u mang xăng theo xe.

Bành Dã hỏi: "Đi đâu vậy?"

Tài xê nói: "Qua bên A Nhĩ Kim".

Thập Lục và Ni Mã kiểm tra một vòng, hai người còn lại trên xe cũng rấ t phố i hợp, mở cửa xe cho bọn họ nhìn dưới gâ m ghế. Thập Lục đi tới bên cạnh Bành Dã, nói nhỏ: "Bình thường".

Bành Dã nói: "Đi đi".

Vẻ mặt anh bình tĩnh, cau mày nghe gì đó. Chỉ có tiế ng gió.

"Các vị vấ t vả quá". Tài xế nói, khởi động xe.

Xe chưa đi được nửa mét, Bành Dã đột nhiên xoay người lao tới, nhảy lên thật cao, tóm vào giá để hàng trên nóc xe rô i lập tức lộn người lên trên, bàn tay vỗ vào thùng xăng. Boong! Một tiế ng động lớn vang lên trong gió.

Mọi người lập tức nghe ra tình hình khác thường, thùng đựng xăng trố ng không, bên trong còn đựng thứ gì đó bă ng sắ t.

Hô Dương và Đào Tử phản ứng cực nhanh, lập tức chặn đường đi của xe. Tài xế định tăng tố c, Đạt Ngõa lao tới mở cửa xe, Ni Mã tóm lấ y tài xế kéo xuố ng xe.

Thạch Đâ u và Thập Lục kéo hai người còn lại xuố ng xe.

Các đội viên phố i hợp hế t sức kín kẽ, Tiế t Phi bên cạnh trợn tròn mặ t, Trình Ca thì bình tĩnh hút thuố c, cô đã quen rô i.

Gió lạnh vẫn thổi.

Bành Dã đứng trên nóc xe, đá một cái vào thùng xăng, phát hiện dưới đáy thùng có một ngăn kín dùng dây thép buộc lại. Anh gọi những người ở dưới: "Kìm".

Thập Lục ném cho anh, anh đỡ được, nhanh chóng mở ngăn kín dưới đáy thùng ra, lôi ra ba khẩu súng trường và một đố ng đạn.

Bành Dã ném đô` từ trên nóc xe xuô ng, hỏi: "Xăng đâu?"

Người đàn ông lái xe mặt mày nhăn nhó: "Đây là lâ n đâ u tiên, đúng là lâ n đâ u tiên, chúng tôi còn chưa bă n một con linh dương nào cả".

Một người bên cạnh vội nói tiế p: "Đúng thế đúng thế, thă ng Nhị Cẩu Tử ở thôn bên cạnh không làm nữa nên bán

súng cho chúng tôi, chúng tôi chỉ muố n kiế m lại chút vố n liề ng, nào ngờ vừa xuấ t phát đã đụng vào các vị rồ i. Chúng tôi chưa bắ n một con linh dương nào cả".

Tài xế nói: "Chưa bặ n. Các vị tịch thu súng đạn rồ i tha cho chúng tôi về . Chúng tôi nhấ t định kiểm điểm, nhấ t định sẽ không làm nữa".

Bành Dã nói: "Tàng trữ súng ô ng trái phép là phạm tội".

Tài xế nghe vậy số t ruột: "Chưa bắ n linh dương, mua một cây súng thì làm gì mà có tội? Chúng tôi không biế t, không biế t thì làm

sao trách chúng tôi được?"

Bành Dã lệnh cho Ni Mã trói tay chân bọn họ lại. Tài xế cực kỳ số t ruột: "Lập công chuộc tội được không? Lập công chuộc tội được không?"

Thạch Đâ`u nói: "Nê´u tin tức có ích, sau khi vê` chúng tôi sẽ báo cáo với câ´p trên xem có thể nhẹ tay một chút hay không".

Tài xế vội nói: "Có một nhóm săn trộm câ n đế n bên Dương Hô , nói là ngày mai khởi hành, buổi chiế u ngày mai có thể đế n. Bọn họ chuẩn bị rấ t nhiề u đạn để bắ n linh dương. Bây giờ các anh đi vẫn còn kịp".

Một người khác bổ sung: "Đúng rô`i đúng rô`i, bọn họ có kinh nghiệm hơn chúng tôi, nhưng râ´t hẹp hòi. Thâ´y chúng tôi muô´n đi theo tìm linh dương liê`n đuổi chúng tôi đi".

Tài xế nói: "Bọn họ có kinh nghiệm, các anh nên bắ t họ. Có một tên tay tàn tật, tôi nghe những người khác gọi hặ n là Vạn Ca".

Trình Ca quay phắ t đâ u nhìn về phía hắ n, thâ n sắ c lo sợ. Cô nhớ đã nghe Đạt Ngõa nói, Vạn Ca đã một lâ n nữa được Chô n Đen thu làm tay chân, có Vạn Ca chẳng khác nào có Chô n Đen.

Bành Dã nhìn mấ y người này chặ m chặ m, có thể thấ y bọn họ không nói đố i. Anh nhặ c lại một lầ n: "Dương Hồ ?"

"Vâng, Dương Hô`".

Bành Dã nhìn Hô Dương một cái, cùng hặ n đi sang bên cạnh. Hô Dương nói nhỏ: "Không giố ng nói dố i".

Bành Dã gật đâ u.

Thạch Đâ`u, Thập Lục và Đào Tử cũng đi tới. Thạch Đâ`u hỏi: "Thê´ nào?"

Bành Dã: "Chúng ta đi đường của chúng ta, chuyện này để sau tính tiế p".

Đế n gâ n tố i lúc dừng chân hạ trại, Trình Ca phát hiện điện thoại di động bấ t ngờ có tín hiệu. Cô hỏi Đạt Ngõa, Đạt Ngõa cười: "Ở khu vực này thời gian dài rô ì, chỗ nào có tín hiệu, chỗ nào không có, chúng tôi đề ù nă m rõ lă m".

Trình Ca: "Nói vậy có nghĩa các chị cố ý đi theo các khu vực có tín hiệu?"

"ờ". Đạt Ngõa giải thích: "Cơ sở ngâ `m của đội trưởng Trịnh nói bên mua hàng đã liên lạc với Chô `n Đen rô `i, có thể sẽ liên hệ tiế ´p. Nế ´u có tin tức sẽ cho chúng ta biế ´t để tham dự hành động".

"Các chị cũng tham gia?"

Đạt Ngõa cười: "Trong đội chúng tôi có nhiê `u tay súng thiện xạ".

Trình Ca nghĩ, nghĩa là Bành Dã và Tang Ương tấ t nhiên sẽ đi.

Mọi người bấ t đâ u dựng lê u, ngay cả Tiế t Phi cũng nhanh nhẹn giúp đỡ. Trình Ca đứng bên cạnh hút thuố c lá, lạnh nhạt nhìn bọn họ, nhìn Bành Dã.

Vẻ mặt cô bình tĩnh, trong đâ `u hình dung những cảnh giao chiế n nguy hiểm trong phim.

Rấ t nhanh, Bành Dã phát hiện ánh mắ t cô, anh nhìn cô vài giây rô i dời ánh mắ t đi, nói một câu gì đó với Hô Dương bên cạnh, để lại mọi người tiế p tục dựng lê u còn mình thì đi tới chỗ Trình Ca.

Anh nói: "Đi loanh quanh một chút?"

Trình Ca xoay người đi, anh đuổi theo. Đi được một quãng, anh đưa tay khoác vai cô, kéo cô vào sát người mình.

Hai người cùng đi về phía hoang mạc. Cô hút thuố c, anh cũng không nói gì. Không biế t đi bao lâu, hai người đi qua một cánh rừng hồ dương vàng rực nổi bật dưới nề n trời xanh thẳm.

Hoang mạc mênh mông, Bành Dã cúi đâ`u nhìn cô, hỏi: "Mệt không?"

Trình Ca hút xong hơi thuố c cuố i cùng, quay sang nhìn anh, kiếng chân lên. Anh cúi đâ u hôn cô, cô thổi khói thuố c vào trong miệng anh.

Cô hùng hổ că´n anh một cái thật mạnh, không biế´t là phát tiế´t hay là trả thù.

Ráng chiê`u rực rỡ khă´p đâ´t trời trong buổi hoàng hôn. Đâ´t cát mê`m mai.

Cô buông anh ra, lấ y máy ảnh xuố ng đưa cho anh. Cô đi đế n trước mặt Bành Dã, tháo sợi dây buộc tóc ra, mái tóc màu nâu xõa trong gió như tảo biển.

Cô đứng đố i diện anh, dang rộng hai tay, nhấ m mấ t lại hóng gió, đột nhiên ngã về phía sau.

Bành Dã cười, không đỡ cô mà chỉ nhìn cô ngã xuố ng đố ng cát vàng óng.

Một hô`i lâu sau cô mới mở mặ t ra: "Buổi tô i có thể ngủ ở đây".

Anh lặ c đâ`u: "Không được".

"Thê o đây ngặ m sao một lát rô i vê ". "Được".

Trình Ca từ đố ng cát ngô i dậy, nhìn chiế c máy ảnh trong tay anh, bắ t đâ u cởi áo khoác, bên trong là một chiế c áo len màu đen mỏng manh. Cô nói: "Chụp cho em kiểu ảnh".

Bành Dã nói: "Em vẫn chê người khác kỹ thuật quá kém cơ mà?"

"Đúng vậy". Trình Ca nói: "Nhưng trong mặ t anh cũng không có người phụ nữ nào đẹp hơn em".

Bành Dã cười thành tiế ng. Anh ngô i xuố ng, giơ máy ảnh lên. Trời xanh, nă ng muộn, ráng chiế u, mây đỏ, rừng hô dương, hoang mạc, Trình Ca.

Cô hơi nghiêng người, că mtì lên vai, mái tóc tung bay, gió giục mây vâ n.

Làm trái tim Bành Dã rung động. Tách một tiế ng, hình ảnh dừng lai.

Lại một lâ`n nữa, cô làm cho anh nhớ cô trong khoảnh khặ c đẹp nhấ t, dùng cách mang đậm phong cách Trình Ca nhấ t.

Trình Ca đột nhiên nói: "Em biế t anh động lòng với em lúc nào rô `i".

"Không phải". Bành Dã nói. Anh đứng dậy, kéo cô lên. Cô lao vào trong lòng anh, anh ôm eo cô.

Hai người gâ n trong gang tấ c, hơi thở quyện vào nhau.

Gió đang thổi, hơi thở của Trình Ca cũng thổi vào mặt anh. Trình Ca hỏi: "Thời tiế t ngày mai thế nào?"

Bành Dã nói: "Có tuyê t".

Gió vẫn cứ thổi, Trình Ca nhìn anh, cởi giâ`y ra, chân chỉ đi tâ´t. Anh nhìn cô, làm theo.

Anh ôm lấ y cô, chân đấ t giẫm lên hoang mạc, khiêu vũ trong gió đêm.

Nhẹ nhàng lắ c lư, chậm rãi đung đưa. Thời gian rực rõ.

Tịch dương, cát vàng, gió nhẹ, ráng chiê `u.

Ôm nhau khiêu vũ, không biế t đường vê.

Có lẽ có một khă c, bọn họ đề u nghĩ, chỉ mong ngày mai đừng tới.

Điện thoại di động của Bành Dã đổ chuông kéo hai người trở lại hiện thực. Lúc anh lấ y điện thoại ra, Trình Ca nhìn một cái, người gọi là Tâ `n Hòe.

Thì ra A Hòe họ Tâ`n.

Bành Dã đi sang bên cạnh nghe máy: "A lô?"

"Dã Ca, khoảng bố n giờ chiế `u ngày mai Chô `n Đen sẽ tới Dương Hô `".

Bành Dã hỏi: "Tin tức có tin cậy không?"

"Tin cậy". A Hòe nói: "Em nhờ một người bạn để n dò hỏi người chị em đó, vòng vo một hô i chứ không hỏi trực tiế p".

Bành Dã ở một tiế ng.

A Hòe lại nói: "Nghe nói không phải đi săn, hình như là người chị em đó nghe thấ y Chô `n Đen gọi điện thoại. Mấ y ngày nay Chô `n Đen rấ t nóng tính nhưng lúc nói chuyện với người đàn ông bên kia

lại rấ t nhẹ nhàng, bàn bạc về chuyện mua bán. Chô n Đen rấ t cảnh giác, có thể cô ấ y cũng không nghe rõ".

Bành Dã nói: "Tin tức này rấ t quan trọng. Cảm ơn".

A Hòe báo tin xong, nhỏ giọng nói: "Dã Ca, anh phải bảo vệ bản thân thật tố t".

Bành Dã nói: "Anh biê t".

Anh dừng điện thoại, quay lại nhìn. Trình Ca đã mặc áo khoác vào, đeo máy ảnh lên.

Trình Ca hỏi: "Vê` thôi".

Bành Dã cười: "Không đợi ngă m sao nữa à?"

"Không ngắ m nữa". Trình Ca nhìn mặt trời lặn xuố ng sa mạc, trời sắ p tố i rô ìi. Anh và cô tách đàn sẽ nguy hiểm.

Vê để n khu hạ trại, Bành Dã nói với Hồ Dương: "A Hòe bên kia có tin tức rồ i".

Hô` Dương hỏi: "Nhanh thê à?"

"Ò. Bố n giờ chiế u ngày mai Chô n Đen đế n Dương Hồ".

Hô Dương gật đâ u, nhíu mày suy nghĩ một lát, hỏi: "Làm thế nào?"

Bành Dã nheo mắ t lại, nói: "Tổ i nay người của Lão Trịnh bên kia cũng sẽ có tin tức".

Quả nhiên hơn mười giờ đêm, lão Trịnh gọi điện thoại cho Bành Dã, nói cơ sở ngâ m bên kia báo tin vê , bố n giờ chiế u ngày mai Chô n Đen sẽ giao nhận hàng hóa với bên mua đế n từ Â n Độ. Lão Trịnh nói: "Lúc hành động không biế t sẽ xảy ra tình huố ng gì. Bây giờ trong số những người còn số ng, chỉ có cậu là quen Chô `n Đen nhấ t, thù oán sâu nhấ t. Cậu phải tới đây, mang theo tay thiện xạ nhỏ tuổi trong đội của cậu nữa".

Bành Dã nói: "Yên tâm. Đúng rô`i, người lâ`n trước em đã nói đó, tìm được chưa?"

Lão Trịnh đáp: "Tìm được rô i!"

Đế n đêm, lúc mọi người chuẩn bị ngủ, Bành Dã vẫy Trình Ca, nói nhỏ: "Em sang lê `u anh ngủ".

Trình Ca hỏi: "Tang Ương đâu?"

"Nó ngủ cùng Thạch Đâ `u với Thập Lục rô `i".

Trình Ca nhìn anh một cái: "Anh càng ngày càng không biế t xấ u hổ".

Bành Dã cũng nhìn cô một cái: "Em còn có mặt mũi nói anh như vậy à?"

Trong túi ngủ của Bành Dã vẫn toàn là mùi của Bành Dã.

Đêm nay hai người ôm nhau ngủ, thỉnh thoảng vuố t ve hôn hít nhưng là `n đà `u tiên không làm tình. Trình Ca nghe thấ y nội dung nói chuyện giữa Bành Dã và A Hòe, biế t ngày mai anh sẽ phải hành động. Cô cũng không khêu gợi anh.

Hai người chui vào một chiế c túi ngủ, nói chuyện nhát gừng. "Ngày mai phải hành động à?"

"Ò".

"Tiế t Phi có thể phải đi theo". Trình Ca nói: "Anh â y là phóng viên, phải đi theo từ đâ u đế n cuố i".

"Ò. Nhưng em không được đi". Trình Ca không nói gì.

Bành Dã ôm chặt vòng eo cô, thì thâ m bên tai cô: "Anh sẽ mấ t tập trung".

Trình Ca nói: "Vâng".

Thực ra cô biế t anh đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng cô cũng biế t chuyện gì cũng có "chẳng may". Xưa nay cô luôn tin ră `ng số mệnh không ưu ái mình, nhưng lúc này cô lại hy vọng nhận được sự ưu ái này hơn bao giờ hế t.

Một lát sau cô lại hỏi: "Câ`n em làm gì?"

"Việc gì cũng không câ`n làm". Bành Dã nói: "Chờ anh vê` là được".

"Vâng".

Một lát sau, Trình Ca mơ màng thiế p đi.

Anh nói sẽ có tuyế t, quả nhiên ban đêm đã có gió lớn. Vải bạt trên nóc lễ u bay phâ n phật, Trình Ca ngủ rấ t ngon. Trong mơ, tiế ng gió trở nên nhạt nhòa, cô chỉ nghe thấ y tiế ng tim đập và tiế ng thở của anh.

Cô mơ màng nghĩ, chỉ mong ngày mai gió êm sóng lặng, chỉ mong ngày mai còn có ngày mai.

CHƯƠNG 30: BIỂN LỬA

Sáng sớm hôm sau thức dậy đi ra khỏi lê`u, không khí lạnh tạt thẳng vào mặt. Trên những ngọn cỏ đóng một lớp băng mỏng manh.

Bành Dã nói, người bên chỗ Lão Trịnh đã sắ p xế p ổn thỏa rồ i, chỉ còn chờ Chô n Đen cắ n câu sa lưới. Bọn họ phải đi gặp Lão Trịnh, không thể mang Trình Ca theo. Ngoài ra cũng không thể mang theo ba người bắ t được hôm qua.

Thạch Đâ`u nói: "Thê´ ai đưa ba người này vê`? Một mình Trình Ca chắ´c chắ´n không được".

Đào Tử chạy tới vừa vặn nghe thấ y nội dung thảo luận của bọn họ, lập tức nói: "Dù thế nào em cũng không về `!"

Bành Dã nói: "Đạt Ngõa, Thập Lục. Không có ý kiế ngì chứ?"

Thập Lục không đô ^{n} g ý: "Em không về ^{n} ". Ai cũng không chịu đưa ba người đó về ^{n} .

Đạt Ngõa nói: "Chỉ câ`n em và Trình Ca là được. Thêm một người ở lại đây sẽ có thêm một phâ`n sức mạnh".

Thạch Đâ u nói: "Hai người đề u là phụ nữ, phải cẩn thận".

Đạt Ngõa nói: "Anh Thạch Đâ`u, anh quên mấ t em đã từng đi lính à?"

Thach Đâ`u: "Thê´ Tiê´t Phi...".

"Tôi phải đi theo các anh". Tiế t Phi chố ng nạng tiế n lên: "Phóng viên không thể rời khỏi tuyế n đã `u".

Nhanh chóng bàn bạc xong, chuẩn bị xuấ t phát. Bành Dã quay lại nhìn một cái.

Trình Ca đang dựa vào thành xe hút thuố c lá, cảm nhận được ánh mã t Bành Dã, cô quay lại nhìn. Ánh mã t anh chưa bao giờ tỉnh táo kiên định như lúc này. Trong lòng cô đã có dự cảm, đã đế n thời khắ c biệt ly.

Ngón tay kẹp thuố c khẽ run lên, cuố i cùng cũng ổn định lại. Cô bình tĩnh nhìn anh đi tới chỗ cô, chờ đợi anh nói lời chia ly không thể tránh né, trọng đại, tạm thời.

Bành Dã đi tới chỗ Trình Ca, nhìn Ni Mã trói chặt ba người kia lại, nói: "Trình Ca, em và Đạt Ngõa lái xe của bọn họ, đưa bọn họ vê `trạm".

Trình Ca hút thuô c, să c mặt hơi tră ng xanh trong gió lạnh.

Cô không nhìn anh, cũng không lên tiế ng, chỉ yên lặng như vô số là n trước đây.

Bọn họ đứng bên cạnh cánh rừng màu vàng, lá cây vàng rực làm người ta hoa mắ t.

Nổi gió rô ì.

Bành Dã nhìn bâ`u trời xám xịt, nói: "Tuyế´t sắ´p rơi rô`i, đeo găng tay vào".

Trình Ca không nói gì.

Anh câ m cổ tay cô, kéo cô sang một bên, thấ p giọng: "Sao không nói gì? Tố i hôm qua đã nói rô i còn gì?"

Trình Ca không nghĩ gì, ngắng đâ u nói: "Ù".

Cô tuân thủ mệnh lệnh như lâ nở thôn Mộc Tử, nhưng lâ n này khác lâ n đó, chẳng lẽ cô không nhìn ra?

Cô mím đôi môi khô nẻ, trái tim trôi bô `ng bê `nh, nhưng giọng nói chặ c nịch: "Em chò anh. Anh phải vê `".

Cô nói xong đi ngay. Bành Dã tóm cánh tay cô, kéo cô quay lại: "Trình Ca...".

"Đừng nói lời cáo biệt, Bành Dã". Cô ngặ t lời, trâ m tĩnh nhặ c lại: "Bành Dã, đừng nói lời cáo biệt".

Ngực Bành Dã tắ c nghẹn. Cổ tay nhỏ bé trong tay anh đang run run, anh đau xót trong lòng nhưng bê ngoài lại khẽ cười, giọng nói nhẹ nhàng

"Em... Không nói lời cáo biệt...". Anh nhẹ nhàng vuố t ve ngón tay cô, chăm chú nhìn cô một lát, nói: "Trình Ca, em không có lòng tin với anh à?"

Trình Ca ngắng đâ`u lên. Mặ t anh rấ t đen, tỉnh táo mà bình tĩnh, cho người khác sức mạnh vô tận.

Cô lă c đâ u: "Không phải".

Một hô ì lâu sau lại nói: "Nhưng cũng vẫn lo lă ng".

Cổ họng Bành Dã thă t lại, cực kỳ khó chịu: "Trình Ca...". "Sao?" Cổ nhìn lại anh: "Anh nói đi".

"Nhớ lời anh dặn đêm qua. Đừng đi lung tung".

"Vâng. Không đi lung tung". Trình Ca bình tĩnh gật đâ`u. "Thấ´t Ca". Thập Lục gọi Bành Dã, đã đế´n giờ lên đường. Đạt Ngõa cũng trói chặt ba người đó vào xe, gọi: "Trình

Ca, phải đi rô`i".

Trình Ca nghe tiế ng thúc giục, quay đâ u đi chỗ khác, mặ t hơi đỏ.

Bành Dã nhìn thấ y, cười cười, đưa tay vuố t tóc cô, nhưng nụ cười suýt nữa giữ không nổi.

"Chờ anh".

Mỗi người một ngả, không biế t con đường phía trước bà ng phẳng hay mấ p mô, không biế t phúc họa ra sao, ai nấ y đề u phải tự bảo trọng.

Anh không nói thêm nữa, vỗ vỗ vai cô rô i xoay người đi. "Bành Dã".

Anh â'y quay lại: "Gì thê'?"

Gió thổi tóc cô bay bay, cực kỳ bình tĩnh, nghiêm túc, hứa một câu.

"Nê u anh đi, em cũng sẽ đi".

Trong lòng Bành Dã hế t lạnh buố t lại nóng bỏng. Không phải anh không biế t nguy hiểm, nhưng lựa chọn của anh kiên định hơn. Anh đang định nói gì đó lại nghe thấ y cô cong môi: "Có lẽ cũng không. Chuyện tương lai ai mà biế t được".

Khiêu khích và khinh thường mơ hô`, giô´ng như lâ`n đâ`u gặp mặt.

Bành Dã cười.

Anh hạ thấ p người, ánh mã t ngang bã ng ánh mã t cô, như muố n nhìn thấ u linh hô n cô giố ng rấ t nhiệ u là n trước đây:

"Trình Ca, em là cô gái tố t. Em cứ đi vê phía trước, không được quay lại".

Cô cười theo: "Vâng. Anh yên tâm".

Bành Dã nhìn cô, đột nhiên muố n hôn cô, nhưng anh không làm thể . Anh cười, bước đi không quay đâ u lại.

Trình Ca đứng trong gió một giây, bình tĩnh mà kiên quyế t xoay người.

Lên xe, cô nói với Đạt Ngõa: "Chị trông ba người bọn họ, tôi lái xe".

Cô cài dây an toàn, qua gương chiế u hậu nhìn thấ y xe của Bành Dã đã đi. Cô nổ máy xe.

Trên cao nguyên mùa thu vàng óng, hai người theo hai hướng trái ngược, vẽ ra một cung đường càng ngày càng xa.

Xe chạy rấ t nhanh, Trình Ca hút thuố c lá hế t điể u này để n điể u khác. Qua cánh đô ng băng, để n sa mạc, Đạt Ngõa hỏi: "Trình Ca".

Trình Ca không lên tiế ng, một hô i lâu sau mới nói: "Sao?" "Chị lo cho Thấ t Ca à?"

Trình Ca: "Không lo".

"Nhưng tôi lo". Đạt Ngõa cười cười: "Không, đúng ra là hơi căng thẳng. Ân oán rấ t nhiê `u năm, hôm nay cuố i cùng cũng phải kế t thúc".

Trình Ca không lên tiế ng.

Một lát sau Đạt Ngõa đột nhiên ngô `i dậy, chỉ vê `phía trước: "Trình Ca, để ´n chỗ trưởng thôn Ban Qua rô `i, chúng ta có thể gửi người ở đó rô `i quay vê `chi viện cho Thấ ´t Ca".

"Hướng mười một giờ à?"

"Đúng!" Đang nói, phía trước cuấ t hiện ba chiế c xe địa hình màu xanh lục, Đạt Ngõa ngắn ra, "Nhóm của Tứ Ca".

Tuyế t càng lúc càng lớn.

Chưa đi được bao lâu, xe của Bành Dã chạy để n một khe núi thì bị nổ lố p. Anh dừng xe lại thay lố p. Trong lúc sửa xe, Thạch Đâ u hỏi: "Chạy tới Dương Hồ à?"

Bành Dã nói: "Ò".

Thạch Đâ`u lại hỏi: "Tin báo là Chô`n Đen và bên mua chọn địa điểm giao hàng ở Nhị Đạo Oa phía nam Dương Hô` à?"

"Đúng thể".

Thạch Đâ`u lo nghĩ: "Bên phía Dương Hô` có mâ´y đàn linh dương di chuyển, không biế t có gặp linh dương bị giế t hại không".

Bành Dã không đáp. Đang sửa xe thì có một chiế c xe vượt gió tuyế t đi tới, là xe của mục dân lân cận, hỏi có câ n giúp một tay hay không.

Bành Dã nói không câ`n, nhưng các mục dân râ´t quý cảnh sát vũ trang và đội viên trạm bảo vệ ở khu vực không người nên đề`u xuố ng xe trò chuyện với các đội viên một lát, đề´n tận lúc sửa xe xong tiế p tục lên đường mới chia tay.

Nhưng đợi xe của bọn họ đã rời khỏi đó một lúc lâu, trong khe núi xuấ t hiện ba chiế c xe Jeep, giữ khoảng cách cực kỳ cẩn thận và an toàn, đi về phía tây theo về t bánh xe của đội Bành Dã.

Gâ n đế n ba rưỡi chiế u, hai chiế c xe của đội ba thuộc trạm bảo vệ chạy tới phía đông Dương Hô . Sóng gợn bập bê nh trên mặt hô xanh ngấ t, bông tuyế t từ trên bâ u trời xám xịt rấ c xuố ng như muố i ăn.

Trên cao nguyên tiế ng gió khắ p nơi, gió Tây Bắ c dường như vĩnh viễn không bao giờ dừng lại.

Tố c độ xe chậm lại, quanh khu vực Dương Hồ không có bóng người, cũng không có linh dương Tây Tạng.

Đi tới một khe núi khuấ t gió không có tuyế t đọng, xuố ng xe, phát hiện dấ u chân linh dương Tây Tạng hỗn loạn cùng với vế t bánh xe.

Lại lên xe đi về phía trước, có mấ y con linh dương Tây Tạng lạc đàn bôn ba trên tuyế t, nhìn thấ y xe liề n hoảng sợ chạy trố i chế t.

Bọn họ dừng xe cách Nhị Đạo Oa khoảng một cây số . Thập Lục và Thạch Đâ `u xuố `ng xe, đi bộ lên phía trước dò xét tình hình. Những người khác thì lái xe để `n chỗ bí mật giấ `u kín đi.

Mười lăm phút sau, Thập Lục và Thạch Đâ`u quay vê`. Tin tức chính xác, xe của Chô`n Đen đã đê´n, bọn chúng đang giao dịch với người mua.

"Lên xe". Mệnh lệnh phát ra, mọi người nhanh chóng hành động.

Trình Ca nhìn đô ng hô , đã là ba rưỡi chiế u, không kịp chạy tới Dương Hô . Cô rít mạnh một hơi thuố c.

Hà Tranh nhìn cô trong gương chiế u hậu, trấ n an: "Trình Ca, đừng lo lǎ ng".

Trình Ca quay đâ u đi chỗ khác: "Tôi không lo lă ng".

Hà Tranh nói: "Lâ`n này không phải Chô`n Đen tới tìm Lão Thâ´t, là Lão Thâ´t tới tìm hă´n".

Trình Ca quay lại nhìn Hà Tranh.

"Đặc điểm lớn nhấ t của Chô `n Đen là cẩn thận. Sau khi An An bị thương, hặ n hận Lão Thấ t để n tận xương, lại không đích thân ra tay mà treo giải cho những tên khác lấ y mạng Lão Thấ t. Hặ n không mạo hiểm, chỉ muố n phấ t cờ trở lại kiế m đủ tiê `n rô `i rút lui".

Trình Ca láng máng hiểu ra điệ ugì đó, nhìn Hà Tranh chặ m chặ m. Hà Tranh cười cười đâ y ẩn ý.

Cô quay ra nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gió tây thổi bông tuyế t tạt vào mặt, đó là phương hướng Dương Hô .

Nhị Đạo Oa ở phía nam Dương Hồ`. Đây là một đố c núi đón gió tự nhiên, tâ`m nhìn rộng rãi, thuận tiện chạy trố n. Cho

nên khi hai chiế c xe địa hình của đội Ba tăng tố c lao lên dố c núi Nhị Đạo Oa, Chô `n Đen và nhà buôn ´n Độ đang giao dịch với nhau nhanh chóng phát hiện bị bại lộ hành tung, tới tấ ´p đánh xe chạy trố ´n.

Các đội viên truy đuổi không tha. Đúng lúc bọn chúng sắ p chạy ra khỏi khu vực bắ n, ba chiế c xe địa hình đột ngột xuấ t hiện, nghênh đón gió tuyế t, các cảnh sát vũ trang súng ố ng sẵn sàng áp sát tấ n công.

Sáu chiế c xe của Chô `n Đen và bên mua phanh gấ p, bị vây bủa trước sau, phải leo lên đố c núi bên cạnh. Xe cảnh sát vũ trang phía trước và xe của trạm bảo vệ phía sau đề `u phản ứng cực nhanh, đô `ng thời dùng lại, chuyển thành hai mũi giáp công Chô `n Đen.

Linh dương Tây Tạng xung quanh chạy như điên khắ p nơi, linh dương con theo bố mẹ vội vã chạy trên tuyế t.

Gió tuyế t quá lạnh, các đội viên đề u đeo mặt nạ chỉ lộ ra hai mặ t. Thập Lục nặ m rạp bên cửa sổ xe, giương súng bặ n liên tiế p về phía bánh xe đổ i phương.

Bành Dã quay đâ `u lên nhìn Chô `n Đen đeo găng tay và mặt nạ màu đen trong xe. Bành Dã gọi một tiế ´ng "Thập Lục", Thập Lục lập tức lui lại, theo Bành Dã từ trên xe lăn xuố ´ng đấ ´t. Cửa kính trên ô cửa sổ anh ta vừa kê súng bị đạn bă ´n vỡ tan.

Bành Dã câ`m súng trường nấ p sau xe nhìn sang bên kia, chỉ sợ đô i phương phải để n hai, ba mươi người.

Anh quay lại nhìn Tiế t Phi vừa xuố ng xe: "Không sao chứ?"

Tiế t Phi ôm máy ảnh, cười thản nhiên: "Không câ n lo cho tôi".

Cảnh sát vũ trang bên kia đã dàn trận xong, hô to: "Săn bắ n phi pháp, buôn bán động vật bảo vệ cấ p một của quố c gia, sử dụng súng ố ng đạn dược phi pháp, nộp vũ khí đâ u hàng sẽ được khoan hô ng!"

Vừa mới nói xong đã có mấ y tiế ng súng vang lên, đội buôn n Độ nổi nóng, trực tiế p đấ u súng với đội cảnh sát vũ trang.

Đoàng đoàng, chiế c xe địa hình của Bành Dã bên này cũng bị bấ n thủng mấ y lỗ, đó là cơn giận đế n từ Chô n Đen.

Bành Dã gạt chố t an toàn, nghiêng người nă m xuố ng đấ t, ngắ m chuẩn Chố n Đen nổ súng. Chố n Đen giơ súng bắ n trả nhưng đã chậm một bước, khẩu súng trong tay hắ n bị bắ n vỡ tan.

Mâ y người bên cạnh Chô `n Đen lập tức chĩa súng về `phía này, Bành Dã lập tức siế t cò súng, đoàng đoàng hai tiế ng, lâ `n lượt bă ´n võ đâ `u bọn chúng.

Máu tươi bắ n lên cửa kính xe, bắ n khắ p mặt tuyế t, chỉ nghe thấ y tiế ng kêu thảm không ngừng.

Đám người bên kia toàn bộ chui vào trong xe trong nháy mặ t.

Tuyế t rơi rấ t dày, dày để n mức che cả tâ m mặ t. Người lại căng thẳng cao độ, không cảm thấ y lạnh.

Người của Chô`n Đen và đội buôn trô´n vào trong pháo đài làm bă`ng sáu chiê´c xe. Xa xa, sĩ quan Trương của đội cảnh sát

vũ trang từ sau xe thò đâ`u ra, ra dâ´u tay với Bành Dã, ra hiệu mình sẽ tiế´n lên xem.

Bành Dã gật đầ`u yểm hộ cho sĩ quan Trương, mỗi người đề`u giữ chặ c vị trí của mình.

Sĩ quan Trương nă m rạp xuố ng, chậm rãi bò về phía xe của Chô n Đen. Bành Dã nhìn cửa kính xe trố ng rỗng, cuố ng phong thổi qua, anh đột nhiên ngửi được mùi khác thường trong gió: "Lão Trương!"

Giọng nói của anh xuyên qua mặt nạ và gió tuyế t, rấ t không rõ ràng.

Một chai thủy tinh cháy bùng bùng từ trong xe bắ n ra, bay về phía sĩ quan Trương. Sĩ quan Trương không kịp phản ứng, một cảnh

sát vũ trang phía sau lao tới như báo săn, đẩy sĩ quan Trương lăn sang bên canh.

Bom xăng rơi xuố ng đấ t vỡ tan, xăng bắ n tung tóe, ngọn lửa lập tức bùng lên và lan ra.

Thủ hạ của Chô`n Đen nhân cơ hội giơ súng ngă´m hai cảnh sát, Bành Dã siê´t cò súng, một viên đạn bă´n trúng cổ họng hặ´n.

Hai cảnh sát bị xăng bă n vào người, lăn lộn trên mặt tuyế t cho tắ t lửa rô i lăn vào gâ m xe.

Bành Dã gọi: "Đào Tử!"

Đào Tử chui vào gâ m xe, vừa kéo vừa lôi hai người ra ngoài. Nhiê u chai thủy tinh đựng xăng hơn bị đố t cháy rô i ném vê phía xe của trạm bảo vệ và cảnh sát vũ trang. Chai nổ vỡ, xăng bắ n ra, lập tức trở thành biển lửa.

Chô `n Đen bă ´n liên tiê ´p mâ ´y phát súng, Bành Dã phủ phục sau chiê ´c xe đang cháy tránh né.

Sĩ quan Trương đẩy đô `ng nghiệp từ gâ `m xe ra ngoài, chính mình thì chui ra sau. Xăng bă ´n lên áo khoác, nhanh chóng bă ´t lửa. Người của Chô `n Đen thừa dịp lửa cháy nổ súng bă ´n trả.

Ngọn lửa bùng cao trên triệ`n dố c đón gió. Có kẻ săn trộm nhát gan, thấ y nhiệ`u cảnh sát liệ`n bắ t đã`u quăng súng đã`u hàng. Có kẻ vẫn còn đang chố ng cự.

Trong lúc hỗn loạn đột nhiên có tiế ng xe hơi nổ máy. Dưới sự yểm hộ của đàn em, Chô `n Đen lái một chiế c xe Jeep lao ra khỏi biển lửa. Bành Dã bắ n vào lố p sau làm nổ lố p xe, xe lảo đảo một chút nhưng không dừng lại.

Thập Lục đuổi theo. "Mày chạy đi đâu!"

Bành Dã lao tới, nhảy lên bám vào giá để hàng trên nóc xem, lao vào xe qua cửa kính xe đã vỡ vụn, một cước đạp thẳng vào mặt Chô`n Đen.

Chô `n Đen đạp lút ga, rút súng lục ra bắ n. Bành Dã nhanh chóng tóm lấ y cổ tay hặ n. Đoàng một tiế ng, kính chặ n gió bị bặ n vỡ tan.

Chiế c xe Jeep nhảy chô m chô m trên sườn núi phủ tuyế t trắ ng, hai người ôm nhau lăn từ trên xe đang lao nhanh xuố ng đấ t.

Bành Dã nă m chặt khẩu súng trong tay Chô n Đen, siế t chặt cò súng, liên tiế p bă n ra ngoài để n tận lúc hế t đạn.

Tuyế t trắ ng và bùn đấ t tung tóe.

Bọn họ từ trên sườn núi lăn xuố ng, Bành Dã vùng dậy tóm chặt cổ áo Chô `n Đen, một quyê `n tàn nhẫn đấ m tới làm rách cả khẩu trang của hặ n. Anh đột nhiên dừng lại, trên khuôn mặt đó không có về t seo.

Là Vạn Ca!

Vạn Ca miệng đâ y máu tươi, đấ m trả anh một cú, lại bị anh tránh được. Vạn Ca cười ha ha: "Đội trưởng Bành, các ngươi đề u mắ c lừa rô i!"

Hă n cười điên khùng, đột nhiên lột mặt nạ của Bành Dã xuố ng.

Trong nháy mấ t, nụ cười cuô ng vọng trên mặt hấ n như phiế n băng vỡ vụn. Hấ n kinh ngạc trọn tròn mấ t như nhìn thấ y ma. Người đàn ông có thân hình, thậm chí kiểu tóc cũng giố ng Bành Dã như đúc này lại không phải Bành Dã!

Người mà hã n rõ ràng đã bám theo suố t dọc đường, lại là mấ y mục dân lúc xe của Bành Dã bị nổ lố p?

Một ngày trước đó, trong lê `u ngủ đêm, Bành Dã nhận được điện thoại của đội trưởng Trịnh.

Lão Trịnh: "Lão Thấ t, cơ sở ngâ m báo tin tức chính xác, buổi chiế u ngày mai bên mua sẽ giao dịch với Chô n Đen trong mỏ muố i bỏ hoang ở sườn núi Nhật Sắ c Cương. Trước kia Chô n Đen làm mười lâ n thì có bảy lâ n giao cho Kế Vân làm.

Nhưng Vạn Tử dã tâm rấ t lớn, Chô `n Đen phải bắ t đâ `u lại từ đâ `u nên không thể giao việc là `n này cho Vạn Tử, chỉ có thể đích thân đi".

Bành Dã: "Tin tức bên em nhận được là Nhị Đạo Oa ở phía nam Dương Hô`.

Lão Trịnh: "Chô`n Đen quả nhiên đã tung tin tức giả. Xem ra Chô`n Đen biê´t chuyện cậu đế´n tìm A Hòe. Đúng như cậu nghĩ, hă´n đã lợi dụng người chị em của A Hòe".

Bành Dã: "Hă n quá cẩn thận, hă n nghi ngờ bên phía người mua có người của ta".

"Tố t. Người giố ng cậu mà cậu cứ nhấ c đi nhấ c lại mãi ấ y, anh đã tìm được rồ ì".

"Ngoài người giố ng em ra còn phải có cảnh sát vũ trang. Vạn Tử không nă m chặ c chúng ta cặ n câu thì sẽ không thông báo cho Chô n Đen, Chô n Đen sẽ không xuấ t hiện tại địa điểm giao dịch".

"Yên tâm, đề `u chuẩn bị tố ´t rô `i. Ha ha, may mà cậu nghĩ ra kế ´đề ´n tìm A Hòe, cho Chô `n Đen một cơ hội đặt bẫy lừa cậu, nế ´u không chỉ sợ hắ ´n sẽ từ bỏ cơ hội giao hàng lâ `n này".

"Vâng".

Chạy thẳng về phía nam, Trình Ca phát hiện điểm để n là Nhật Sắ c Cương, không phải là Dương Hồ.

"Còn bao lâu nữa thì đế n?" "Mười phút".

Nhật Sắ c Cương nă m cách thị trấ n Phong Nam mấ y chục cây số về phía bắ c, lưng chừng núi có một mỏ muố i bỏ hoang, khu nhà máy vách nát tường xiêu, khu khai thác muố i hâ m hố chặ ng chịt. Cảnh tượng hoang tàn u ám.

Bố n bê \ yên lặng, trên mặt tuyế t trố ng trơn.

Lão Trịnh và đội ngũ của mình mai phục trong lùm cây phủ tuyế t, từ xa xa nhìn thấ y xe mục tiêu chạy lên trên sườn núi, chậm rãi chạy tới lô i vào mỏ muố i rô i dừng lại chờ đợi gì đó. Không lâu sau, mấ y người đi do thám từ bố n phương tám hướng chạy tới bên cạnh xe báo cáo tình hình.

Xem cách ăn mặc thì đây là người mua. Lão Trịnh nín thở.

Đêm hôm qua, anh ta và Bành Dã đã trao đổi.

"Lão Thấ t, trong đội đã bàn bạc rô i, đố i phương sẽ có người canh gác, đợi để n lúc bọn chúng giao dịch chúng ta mới ập vào thì Chô n Đen sẽ chạy mấ t. Chỉ có thể mai phục rô i vây quét. Đội phó lo lắ ng mai phục từ sớm sẽ lộ hành tung, theo đề nghị của cậu thì buổi sáng bọn anh để n mai phục luôn".

"Buổi sáng sẽ có tuyế t. Sau khi tuyế t rơi sẽ lộ ra vế t tích, đế n lúc tuyế t đang rơi lại có thể che giấ u vế t bánh xe và dấ u chân của đội ngũ".

"Ha, ông trời cũng giúp chúng ta".

Lão Trịnh nhìn mấ y chiế c xe đó, nă m chặt nă m đấ m tay. Cuố i cùng những tên do thám lại đi tới phía này, phân tán ra hai khu nhà xưởng và mỏ muố i, lục soát cần thận.

Có người huýt sáo. Mấ y chiế c xe trên đố c đi tới, để lại mấ y chiế c còn lại canh gác trên đính đố c.

Lão Trịnh thở phào một hơi, quay sang nhìn Bành Dã nă m rạp bên cạnh. Bành Dã đang chăm chú nhìn đố i phương, tập trung cao độ. Cách đó không xa, Tang Ương và Hồ Dương cũng vậy.

Đoàn xe của bên mua biế n mất trong khu nhà xưởng.

Không lâu sau, trong tâ m nhìn lại xuấ t hiện một đoàn xe khác. Lão Trịnh xem đô ng hô , đúng bố n giờ chiế u.

Xe từ từ tới gâ n, Lão Trịnh nhìn thấ y Chô n Đen trong xe, đeo mặt nạ màu đen, chỉ để lộ đôi mặ t.

Đoàn xe này đi vào khu nhà xưởng, để lại một chiế c canh gác.

Tuyế t rơi xuố ng từng mảng lớn, lả tả như bông. Mặt đấ t phủ tuyế t dâ n dâ n bă ng phẳng trở lại.

Cách đó không xa, đội phó ra hiệu với lão Trịnh, xin chỉ thị tấ n công. Lão Trịnh nhìn điện thoại di động một cái, thấ p giọng: "Bên Dương Hô bắ t đâ u rô i, có lẽ người của Chô n Đen cũng đã thông báo cho hă n".

Bành Dã nói: "Chô n Đen chưa đế n".

Lão Trịnh sửng số t: "Người vừa rô i đó không phải à?"

Bành Dã: "Hă n đã bị truy nã, vì sao còn phải che kín mít nữa?" "Vây...".

"Hôm nay hă n nhất định sẽ để n. Giao dịch ở mức độ này không phải phái bừa một gã đàn em đi là có thể ứng phó được". Bành Dã nói: "Chờ".

Một lát sau xe đi ra, có vẻ như giao dịch đã xong, hai bên đường ai nâ y đi.

Đội phó lại xin chỉ thị Lão Trịnh, Lão Trịnh đè lại.

Bành Dã că n răng, nhìn chă m chă m gã Chô n Đen trong xe, nă m chặt nă m đâ m.

Lão Trịnh: "Có phải hă n lợi dụng tâm lý này của cậu không?"

Lòng bàn tay Bành Dã toát mô`hôi, mặ´t thấ y xe của đô´i phương đã sắ p chạy đi, anh lại nói chặ c chặ n: "Không phải Chô`n Đen".

"Dựa vào cái gì?" "Cảm giác".

Còn chưa nói xong thì đoàn xe đã dừng lại, quay vào trong. Lâ`n này một chiế´c xe khác từ trên sườn núi chạy tới gâ`n, Lão Trịnh phát hiện gã ngô`i trên ghế´ phụ lái mới thật sự là Chô`n Đen, cũng đeo mặt nạ nhưng khí thế´ khác hẳn.

Ngoài những kẻ phải canh gác, Chô `n Đen và đoàn người mua đê `u vào khu nhà xưởng, để lại đấ 't tuyế 't vă 'ng vẻ bên ngoài.

Lão Trịnh kích động nhìn đô ng hô một cái, ra hiệu cho các đội viên chuẩn bi.

Năm phút sau Lão Trịnh chém tay xuố ng, các chiế n sĩ phá tuyế t chui lên.

Trên sườn núi, một đội cảnh sát và một toán canh gác đã giao chiế n, tiế ng súng vang vọng chân trời, làm kinh động hai đám người đang giao hàng trong nhà xưởng.

Bành Dã, Lão Trịnh và các đội viên xông vào nhà xưởng, gặp phải làn mưa đạn chố ng cự của Chô n Đen và người mua.

"Không được chố ng cự, buông vũ khí đâ u hàng!"

Nhưng Chô`n Đen dẫn theo toàn là kẻ tâm phúc ưu tú, so với những bọn săn trộm bên Dương Hô` thì khác nhau một trời một vực. Bên mua cũng liê`u chế´t chố´ng cự, không chịu đâ`u hàng. Bấ´t luận sức chiế´n đấ´u hay là vũ khí đê`u có thể ngang ngửa với phe chính nghĩa.

Tiế ng súng trong nhà xưởng vang lên không dứt, vài phút sau hai bên đề u có tổn thấ t.

"Tang Ương!" Bành Dã nấ p sau một đố ng bao tải muố i, lắ p đạn lách cách, gâ m một tiế ng: "Lâ n này đừng nương tay!"

"Vâng!" Trong tiế ng súng tán loạn, Tang Ương hô to trả lời. Bành Dã thò đâ u ra, Chô n Đen nổ súng bă n vỡ tải muố i, muố i tră ng bay tung tóe đâ y trời.

Chô `n Đen được đàn em yểm hộ rút lui ra bên ngoài, muố ´n chạy ra ngoài nhà xưởng, Bành Dã ngắ ´m chuẩn rô `i nổ súng, có người lao tới đỡ đạn cho hắ ´n. Chô `n Đen nhanh chóng biế ´n mấ ´t sau góc tường.

Lão Trịnh gâ m lên: "Đuổi theo!"

Đuổi theo để n một gian nhà xưởng khác, Chô n Đen chạy trố n phía trước, người trong đội giơ súng bắ n, Bành Dã đột nhiên phát hiện có sự khác thường, kêu lên: "Xăng!"

Vừa hô xong, Chô `n Đen quay lại bắ ´n vê `phía tải muố i trong phòng, thùng xăng giấ ´u phía sau lập tức nổ tung.

Bành Dã tóm lấ y Tang Ương, kéo lại, đè cậu ở phía dưới thân mình để bảo vệ cậu.

Nhà xưởng sụp xuố ng, biế n thành biển lửa.

Đội xe của Hà Tranh xông vào khu mỏ muố i phía bắ c, gặp bọn mua hàng trên đường rút lui đang giao chiế n với đội ngũ chặn đường, lập tức tiế n lên chi viện.

Mặt đấ t toàn là hâ m hố bỏ hoang lớn nhỏ, nhấ p nhô, công thủ đê u không dễ.

Trình Ca bước xuố ng xe giấ u mình trong hâ m, giơ máy ảnh lên nă m sấ p bên miệng hâ m chụp ảnh.

Bọn chúng chạy trố n khấ p nơi, đội hình nhanh chóng bị xáo trộn. Trong ố ng kính, một gã to con tránh đạn chạy về phía cô. Trình Ca thụt xuố ng, tỉnh táo nhìn quanh một lượt, từ đáy hố rút ra một thanh thép.

Đạn bay lung tung, gã to con nhảy vào hâ m tránh né, há mô m thở dố c. Lúc định chạy tiế p quay sang lại nhìn thấ y Trình Ca, hấ n sửng số t giơ súng lên.

Thanh thép trong tay Trình Ca nhanh hơn một bước quật xuố ng cánh tay hắ n. Hắ n bị đau không giữ được súng nữa. Tay Trình Ca

lại vung lên, một gậy đập thẳng xuố ng đâ u hặ n. Hế t là n này tới là n khác, cô ra tay tàn nhẫn đế n tận lúc hặ n mấ t khả nặng phản kháng.

Mới lên khỏi miệng hố , phía khu nhà xưởng xa xa truyề n để n một tiế ng nổ.

Trình Ca bỗng run bă n người, sải chân chạy vê phía đó.

Bên phía Hà Tranh thắ ng bại đã phân, phâ n lớn kẻ địch quỳ xuố ng đâ u hàng, chỉ có người đàn ông đeo mặt nạ đen giả mạo Chô n Đen kéo người mua chạy vê phía xe.

Mọi người hăng hái đuổi theo.

Thấ y hai tên đó lên xe định chạy, Hà Tranh lao tới nhảy vào trong xe vật lộn với đố i phương.

Xe bỗng đi theo đường ziczac. Mọi người lao tới vây quanh nhưng đã không kịp.

"Đoàng đoàng đoàng!"

Trình Ca đang bò lên dố c núi bỗng quay đâ u lại, xe dừng rô i, cửa kính xe bố n phía bắ n đâ y máu tươi, như một chiế c đèn lô ng nhuộm máu.

Có đâ`u người chậm rãi ngả vào cửa kính, máu tươi chảy ra như trút nước.

Gió vẫn thét gào, mọi người lao tới.

Đạt Ngõa kêu thảm thiế t thê lương: "Tứ Ca!"

Să c mặt tră ng bệch, Trình Ca quay đâ u chạy vội vã trên tuyế t.

Cô tránh khu vực giao chiế n, chạy để n lố i vào nhà xưởng. Chỉ thấ y hiện trường sau giao chiế n rấ t bừa bãi, khắ p nơi là máu, mỗi người đề u bị thương ở mức độ khác nhau.

Có người vặn tay phâ `n tử phạm tội, có người còn xông vào bên trong. Trong cảnh hỗn loạn, cô nhìn thấ y có một sĩ quan cảnh sát bị bắ ´n xuyên áo chố ´ng đạn, máu tươi không ngừng chảy ra từ vế ´t thương.

Trình Ca nă m chặt nă m đâ m, ánh mặ t nhìn quét một lượt mọi người ở đây, nhưng tấ t cả đề u là những khuôn mặt xa lạ. Đào Tử, Hô Dương, Tang Ương đề u không có đây.

"Bành Dã!" Trình Ca gọi. Ánh lửa hắ t vào trong mắ t cô: "Bành Dã đâu?"

Không có người trả lời. Dường như cái tên này xa lạ với tấ t cả mọi người.

Khu mỏ phía nam, không ít người bị thương do xăng cháy, còn Bành Dã chẳng màng để n về t bỏng về t thương do súng, cùng bọn Lão Trịnh tắ m máu lao từ trong lửa lao ra.

Chô`n Đen chạy vào hâ`m mỏ đâ`y hô´ sâu, mọi người cũng đuổi theo rấ´t sát, chạy để´n một gò khoáng cao, lại nhìn thấ´y một chiế´c xe dự phòng của hǎ´ ở phía xa.

Mâ y tên tâm phúc bọc lót cho Chô n Đen tẩu thoát, lưỡng bại câu thương, hai bên không ngừng có người ngã xuố ng, không ngừng chia thành những chiế n trường nhỏ.

Địa hình khu mỏ nhấ p nhô, lảo đảo tiế n về phía trước trong gió tuyế t.

Cho để n khi phòng tuyế n cuố i cùng bên cạnh Chô n Đen ghìm chân Hô Dương và Lão Trịnh, chỉ còn Bành Dã và Tang Ương là bám sát không rời.

Đuổi đế n một hâ m mỏ muố i, Chô n Đen và một tên chạy lên câ u ván sắ t, đạn đã lên nòng kêu lách tách. Bành Dã ngắ m bắ n trúng lưng của Chô n Đen, nhưng không ngờ mình cũng bị thủ hạ của Chô n Đen bắ n vào phâ n bụng,

Tuy có áo chố ng đạn, nhưng lực bắ n mạnh đã làm Bành Dã ngã lăn từ trên xe xuố ng, rớt xuố ng đáy hâ m.

Chô `n Đen và tên thủ hạ cuố i cùng chạy gâ `n đế ´n xe, Tang Ương từ sau chỗ nấ ´p chạy ra, ngắ ´m chuẩn Chô `n Đen, nhưng Chô `n Đen kéo gã đàn em để ´n chắ ´n đạn, gã đó bị bắ ´n vỡ đâ `u.

Chô`n Đen dùng người làm lá chặ´n, nổ súng cực nhanh, đạn bặ´n nát khẩu súng trong tay Tang Ương, xuyên thủng cánh tay cậu.

Tang Ương kêu thảm một tiế ng, ngã từ trên câ u xuố ng, đập đâ u vào ván thép, nhấ t thời không có phản ứng.

Bành Dã ngũ tạng đau nhức, tay ôm bụng từ dưới đáy hố bò lên, nhìn thấ y súng rơi trên dố c. Vị trí anh rơi xuố ng vừa may lại có chướng ngại vật ngăn cách với vị trí của Chô n Đen, quay lại thấ y Tang Ương bò trên mặt đấ t, khẩu súng trong tay Chô n Đen đang ngắ m vào đâ u cậu bé.

Tuyế t rấ t lớn, không che được vế t bỏng và vế t thương khắ p người anh. Anh nhìn khẩu súng trường rơi trên đỉnh đố c.

Khi đó anh không nghĩ gì cả, hoặc có lẽ nghĩ để n Nhị Ca. Không có châ n chừ chút nào, anh lao về phía Tang Ương, đẩy cậu bé ngã vào sâu hơn trong hà m muố i.

Cuộc chiế n trong khu nhà xưởng sấ p kế t thúc, thủ hạ của Chô n Đen gâ n như bị bấ t hế t, chỉ còn một, hai tên dựa vào địa thế hiểm yế u chố ng cự. Thấ ng bại đã định, nhiệ u người vòng qua khu nhà xưởng bố c lửa chạy đế n khu hâ m muố i.

Cuố i cùng nhìn thấ y Đào Tử, Trình Ca lao tới tóm cổ áo anh ta, lớn tiế ng hỏi: "Bành Dã đâu?"

"Thấ t Ca đuổi theo Chô `n Đen rô `i". Trình Ca bỏ anh ta lại, chạy ra bên ngoài.

Gió tuyế t đâ 'y trời, những hố muố i khoáng trắ ng lóa, chỉ có máu và bùn, không nhìn thấ 'y người.

Đoàng! Một tiế ng súng từ xa xa truyề n để n, tiế ng súng này rấ t khác.

Trình Ca kinh ngạc quay lên nhìn về hướng bắ c. Gió tuyế t mịt mù không có người, phát đạn vừa rồ i dường như đã xuyên qua trái tim cô.

Gió tuyế t kín trời kín đấ t, trái tim Trình Ca lạnh lẽo bàng hoàng, có một cảm giác không thể giải thích nổi, cô dùng hế t sức bình sinh chạy về phía tiế ng súng.

Mă t đỏ như máu, cô phải đi gặp anh. Đi gặp anh đi gặp anh đi gặp anh.

Đoàng một tiế ng, xé rách màn tuyế t.

Đạn xuyên thủng áo chố ng đạn và ngực Bành Dã.

Khoảnh khặ c đó, Bành Dã hố i hận. Đêm đó ở thượng nguồ n Trường Giang, vì sao không trả lời cô? Gió thổi trên mặt tuyế t. Cô quay lại, cười rấ t tươi, chỉ anh nói: "Phía bắ c".

Khoảnh khắ c đó, anh nhìn thấ y gió khắ p núi đô i chợt dừng lại vì cô.

Hố i hận. Vì sao không trả lời cô: Trình Ca, lâ n đâ u tiên anh động lòng với em, là ở phía bắ c.

Máu tươi theo mép Bành Dã trào ra, anh đứng dậy. Chô`n Đen đang chạy trô´n.

Bành Dã ôm lô ng ngực, từng bước từng bước đi lên dố c núi, dưới chân lê t thành một vệt máu dài.

Anh trèo lên đỉnh dố c, cúi người nhặt khẩu súng lên, đứng dậy số ng lưng thẳng tă p. Anh giơ tay trái lên trong gió tuyế t, tì súng trường lên tay áo bị lửa đố t cháy đen, ngặ m vào Chô n Đen.

Chô `n Đen ngô `i vào ghê ´ lái. Khoảng cách một trăm năm mươi mét không phải vấ `n đê ` đô ´i với Bành Dã, nhưng mặ ´t anh đã nhòe, thân thể cũng đang lặ ´c lư.

Chô `n Đen khởi động xe, Bành Dã nheo mặ t lại, dùng hệ t một tia sức mạnh cuố i cùng giữ vững cánh tay trái kê súng, tay phải siế t cò.

Đạn xuyên qua gió tuyế t, máu bắ n tung tóe lên kính chắ n gió. Chiế c xe đang tăng tố c đột nhiên dừng lại.

Khẩu súng trường rơi xuố ng đấ t.

Thân thể Bành Dã co giật không thể khô ng chế, đột nhiên anh quỳ một gố i xuố ng đấ t.

Máu tươi đã nhuộm đỏ đấ t dưới chân.

Trình Ca nhìn thấ y anh trong gió tuyế t. Cô đã nhìn thấ y anh.

Cô lao xuố ng sườn đố c như phát điên. "Bành Dã!"

Tiế ng gió rấ t lớn, thế giới không còn âm thanh khác.

Sứ mệnh của anh đố i với mảnh đấ t này cuố i cùng cũng hoàn thành.

Nhưng vì sao vẫn tiế c nuô i...

Nế u vừa rô i lao mạnh hơn một chút, lao xa hơn một chút, viên đạn đó có phải đã sượt qua người, thì anh lúc đó đã không hố i hận vì để lại cô một mình.

"Nê u anh đi, em cũng đi".

Đô ng tử màu đen giãn ra rô i co lại, co lại rô i giãn ra, cố chấ p kiên trì một điể u gì đó.

Trên đố c Lộng Gió, cô gái anh yêu từng hỏi, cuộc đời này anh có tâm nguyện gì.

Chẳng qua là... tẩy sạch tội lỗi nhơ nhớp, trả lại một đời lỗi lạc quang minh; xóa bỏ mệt mỏi khổ đau, cho anh ra đi trong sạch, an nghỉ.

Hôm đó cô nói, chúc anh hoàn thành ước nguyện.

Nhưng những tiế c nuố i và hố i hận trước khi chế t này, ai có thể xóa được cho anh?

CHƯƠNG 31: SỐNG CHẾT CHƯA RÕ

Trình Ca chạy trên câ`u să´t, nhìn thâ´y Bành Dã.

Anh cúi đâ`u, quỳ trong gió tuyế t đâ`y trời, máu tươi nhuộm đỏ đâ´t tuyế t.

Trình Ca ngây người, không biế t phải làm thế nào.

Vê t máu kéo dài cực kỳ đáng sợ, như lửa thiêu đô t mấ t cô.

Cô nhìn anh chă m chặ m, chọt cấ t bước chạy tới, trượt chân ngã từ trên câ u sắ t xuố ng, va vào máy ảnh rách cặ m. Tuyế t lớn tạt vào mặt, cô bò dậy trèo lên trên dố c, càng đi càng nhanh, cùố i cùng chuyển thành chạy, loạng choạng bò tới trước mặt anh.

Anh yên lặng quỳ dưới đấ t, không một tiế ng động. Trên người đâ y vế t bỏng và bùn đấ t màu đỏ, thê thảm và chật vật. Anh hơi buông mặ t, không biế t đang nhìn chỗ nào, khuôn mặt bình thản mà vẫn tuấ n tú như cũ, giố ng như là n đâ u quen biế t.

Gió lạnh thấ u xương cuố n theo mùi máu tanh của anh tràn vào cổ họng. Trình Ca quỳ xuố ng trước mặt anh, tháo gặng tay ra, phủi băng tuyế t trên lông mày, lông mi, trên tóc anh, lau tuyế t và bùn đấ t trên vai anh.

Cô sờ mặt anh, lạnh ngặ t. Cô nghiêng tai ghé sát vào mũi anh, không nghe được tiế ng thở, chỉ có tiế ng gió.

Cô bình tĩnh chấ p nhận, nă m tay anh một giây ngặ n ngủi, hỏi: "Lạnh không?"

Không có tiế ng trả lời. Gió gâ m rít, thét gào chưa từng có. Cô nói: "Bành Dã, em tha thứ cho anh".

Trình Ca, nế u có một ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh vì không thể đô `ng hành cùng em.

Đi theo anh, đó là em không tha thứ. Nế u tha thứ, em hãy đi về phía trước.

"Không sao đâu Bành Dã, em không giận. Em biế t anh không muố n. Anh đi đi, em không sao". Ánh mặ t cô kéo dài xa xặm, tuyế t tan thành nước trong mặ t cô. Cô ôm lấ y anh, vuố t mặ t anh nhấ m lại, nói nhỏ: "Em sẽ không để n Thanh Hải thăm anh nữa".

"Thấ t Ca!" Hồ Dương, Lão Trịnh đề u chạy tới. Người họ đẫm máu, vô cùng thê thảm, lảo đảo chạy tới.

Trình Ca bị đẩy sang bên cạnh.

Cô đứng lên nhìn anh lâ n cuố i cùng rô i xoay người đi vào trong gió tuyế t. Đi được một bước dừng sững lại, cô nghiế n răng thật chặt, cấ n môi bật máu, đột nhiên quay lại giơ máy ảnh lên.

Một giây đô ng hô .

Cô không thể chịu được nữa, quá lạnh, cô không sao chố ng đỡ được.

Cửu Nguyệt Hi

Tang Ương, Lão Trịnh, Đào Tử, Đạt Ngõa, tấ t cả vây quanh Bành Dã. Tang Ương và Đào Tử khóc để n lạc giọng. Trình Ca xoay người bước đi.

Hô` Dương lái xe lao nhanh tới.

Tang Ương khóc lớn: "Chị Trình Ca!"

Trình Ca không quay lại, đi càng lúc càng nhanh trong gió tuyế t. Cô rảo bước chạy, nhưng không giữ được thăng bắ ng, trượt ngã lăn xuố ng triệ n núi phủ đâ y tuyế t trắ ng.

"Chị Trình Ca!"

Trình Ca không nghe thấ y gì cả. Những mảnh võ ký ức trước kia hiện lên như những bông tuyế t bay đâ y trời xung quanh.

Cô đứng chặn đường ra cửa của anh, nói phải sờ lại mới công bă ng. Anh nhẫn nhịn, nén giận nhìn cô.

Anh đang tắ m trong phòng tắ m đơn sơ, bỗng quay lại, đôi mắ t đen ướt át bắ t gặp cô đang nhìn trộm.

Anh mặc áo Tây Tạng cho cô, mở cửa phòng thay đô ra, nói: "Chúng ta không phải người cùng đường".

Nhưng anh lại đè cô vào tường phòng tắ m lạnh lẽo, mặ t ươn ướt: "Trình Ca, anh cho rặ ng chúng ta không phải như vậy".

Trình Ca ngắng đâ`u, nhìn thâ´y hình của gió trong màn tuyê´t.

Cô gắ ng sức bò dậy, đeo đôi găng tay màu đen vào, tiế p tục đi về phía trước, không quay đâ u lại dù chỉ một là n. Trong mưa tuyế t tạt vào mặt, cô chỉ nhớ lại những lời anh nói, nước mặ t như mưa.

"Nê ´u có một ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh".

"Nê ´u anh đi, em cũng sẽ đi". "Trình Ca...".

"Có lẽ cũng sẽ không, chuyện tương lai ai mà biế t được". "Cô gái tố t, em cứ đi về phía trước đi, không được quay lại". "Vâng. Anh yên tâm".

Rét lạnh thấ u xương, dường như dùng hế t sức lực trong người cũng không sao chố ng lại được.

"A!" Cô kêu khóc như một con thú trọng thương.

Bành Dã, em tha thứ cho anh, em sẽ không để n Thanh Hải tìm anh nữa.

CHƯƠNG 32: CỨU RỐI

Trình Ca đứng lên, bước từ chiế c xuô ng nhỏ lên mặt băng. Tảng băng nổi hơi chòng chành. Cô nhanh chóng ngô i xuố ng ổn định trọng tâm, dùng phương pháp này liên tiế p giẫm lên một loạt tảng băng trôi, an toàn đi tới mặt băng ổn định.

Cô ôm chiế c thùng trong lòng, cúi đâ u nhìn, cá không thiế u con nào.

Cách đó mấ y mét, người đàn ông tóc vàng mặ t xanh trên chiế c xuô ng nhỏ thả neo xuố ng, nhìn vê phía cô, đột nhiên trọn mặ t kêu sợ hãi bà ng tiế ng Anh: "J, đà ng sau!"

Trình Ca quay lại, một con gấ u trắ ng Bắ c Cực nhỏ lao tới chỗ cô, lao thẳng vào người cô.

Đôi giày lội tuyế t trượt trên mặt băng, cô ngã xuố ng, cá trong thùng văng hế t ra, nhảy tanh tách trên mặt băng. Con gấ u trắ ng nhỏ sung sướng đuổi theo cá, ăn rấ t vui vẻ. Một đám gấ u con trắ ng muố t nhanh chóng từ bố n phương tám hướng chạy tới, lăn qua lăn lại như những quả câ u tuyế t làm lũ cá nhảy loạn khắ p nơi.

Trình Ca lạnh nhạt nhìn người đàn ông tóc vàng một cái: "Jon, anh không nói với tôi vê `chuyện này".

Người đàn ông tóc vàng tên là Jon nhún vai: "Quên nói với cô. Mùi cá sẽ gọi bọn gấ u trắ ng con để n".

Anh ta đi lên mặt băng: "Lâ`n đâ`u tiên cô đê´n đây còn chưa quen bọn nó. Sau một thời gian cô sẽ thâ´y bọn nó là một lũ nhỏ đáng

yêu thể nào. Nhưng bây giờ săn bắ n gấ u trắ ng quá nhiệ u, các thuyê n viên thuyê n Phil bận rộn lắ m".

"Các anh nên để nít hơn". Trình Ca nói. "Sao?"

"Khí hậu â´m lên khiế´n thức ăn của gâ´u Bă´c Cực ít đi. Cho ăn là tô´t nhưng nên thay đổi cách khác". Trình Ca nói: "Các anh làm như vậy sẽ khiế´n gấ´u Bắ´c Cực cho ră`ng loài người là hữu hảo".

Jon sửng số t, nhấ t thời không nói được gì. Gấ u Bắ c Cực vố n rấ t ghét người lạ, nhưng đám gấ u Bắ c Cực vùng này đã quen với họ, nghĩ lại quả thật không ổn lắ m.

Trình Ca phủi nước trên người. Đột nhiên một con gấ u Bắ c Cực con lao tới, lăn một vòng trong lòng cô. Cô sửng số t, luố ng cuố ng tay chân ôm nó, nhưng nó lại nhanh chóng chạy mấ t.

Trình Ca im lặng không nói gì.

Jon nhìn thấ y, hỏi: "Nó va vào cô à?"

"Không". Trình Ca lă c đâ u, bình thản nói: "Nhớ tới một người".

"Ai?"

Trình Ca nói: "Cảm giác ôm nó giố ng như lâ n cuố i cùng tôi và anh â y ôm nhau".

Jon rấ t tò mò: "Mề m mại à?" Trình Ca nói: "Lạnh như băng". Jon sửng số t.

Hơn một năm nay, đây là lâ n đâ u tiên Trình Ca nhặ c đế n quá khứ của cô, mà chỉ dăm câu ba điệ u.

Jon là thuyê `n viên trên thuyê `n bảo vệ cá voi Rhis Watson, trợ lý của thuyê `n trưởng Baker.

Thuyê `n bảo vệ cá voi Rhis Watson có nhiệm vụ bảo vệ cá voi và cá mập ở Bắ c Băng Dương khỏi bị thuyê `n săn cá voi Nhật Bản tàn sát.

Một năm trước, Trình Ca lấ y thân phận là nhiế p ảnh gia độc lập đi theo đội thuyê `n của họ chụp ảnh tài liệu vê ` bảo vệ cá voi.

Khi đó bọn họ chỉ biế t về bức ảnh "Người phòng thủ" của cô: Bức ảnh một người đàn ông bảo vệ linh dương Tây Tạng trúng đạn quỳ dưới mặt đấ t phủ đâ v tuyế t đạt giải thưởng Pulitzer danh giá, khiế n thế giới biế t để n những người ở phương Đông, khiế n phương Tây bắ t đâ `u biế t để n ngoài voi và tê giác còn có linh dương Tây Tạng.

Điê ù tấ t cả mọi người đề ù không biế t là sau khi gửi bức ảnh đó đi, Trình Ca đã tiêu hủy ảnh gố c của mình. Cô không xem lại bức ảnh đó nữa, "Người phòng thủ" chỉ tố `n tại trong lưu trữ của người khác. Không ai có thể biế t được tâm tình của cô khi chụp bức ảnh đó, không ai biế t cô đã tàn nhẫn với chính mình đế n mức nào.

Mười tháng sau khi cô lên thuyê `n, bộ ảnh phóng sự "Biển cá voi" ra đời, gây ra chấ n động trên phạm vi toàn câ `u. Dư luận, tài chính, nhân lực, vật lực và nhiê `u hình thức ủng hộ khác tới tấ p đổ vào lĩnh vực bảo vệ cá voi.

Sau đó Trình Ca không đi mà vẫn ở lại trên thuyê `n của bọn họ để tiế ´p tục chụp ảnh, coi mình như một thuyê `n viên. Cô là người châu Á duy nhấ ´t trên thuyê `n của họ.

Trong mã t mọi người, J là một phụ nữ phương Đông gợi cảm và thâ n bí, có một sự tĩnh mịch từ trong ra ngoài như phương Đông cổ kính xa xôi.

Cô chưa bao giờ vui vẻ, cũng không bao giờ lo lă ng hay mệt mỏi. Cô cùng bọn họ lau sàn thuyê n, đố t nô i hơi, kéo buô m, buộc thừng... Tấ t cả những việc thủy thủ làm, cô đề u làm được.

Cô thường ngô i xế p bă ng trên sàn thuyê n, đón gió lạnh Bắ c Băng Dương, uố ng rượu mạnh của Nga, hút thuố c lá, lạnh lùng nhìn những người đàn ông hát bài hát kéo thuyê n.

Thính thoảng bọn họ chơi đùa vui vẻ, cô cũng cười cười, có lẽ là cười nhạo, thính thoảng trọn mặ t khinh thường.

Cô thích nghe âm thanh của gió, đặc biệt là lúc giương buồ m. Nghe thấ y tiế ng gió, cô sẽ nhìn lên, nhìn lên nơi bọn họ vĩnh viễn không nhìn thấ y được.

Cô cũng rấ t thích ngắ m sao. Ở gâ n Bắ c Cực, trời sao trên biển đẹp như truyện cổ tích. Ban đêm cô thường mặc áo lông dày ngô i trên sàn thuyê n ngắ m sao.

Ngă m xong vê khoang thuyê n, mặ t cô như được nước Bặ c Băng Dương tẩy rửa, trong suố t, sạch sẽ, có chút lạnh giá.

Dâ n dâ n các thuyê n viên bàn tán với nhau, cô biế t sáu chòm sao: Đại Hùng, Tiểu Hùng, Tiên Hậu, Thiên Nga, Thiên Câ m và Thiên Ưng.

Thuyề `n trưởng Baker biế ´t rấ ´t nhiề `u chòm sao, nói muố ´n dạy cô. Cô hút thuố ´c, quay mặt đi không nhìn, tỏ ra không hứng thú.

Thính thoảng có nhiệ `u người ngô `i ngặ m sao trên sàn thuyê `n, cô bị làm phiê `n không tập trung được liệ `n kể cho họ nghe chuyện thâ `n thoại của Trung Quố c. Chỉ lên dải ngân hà rực rỡ trên bâ `u trời, kể xong chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, cô nói: "Sau đó tôi mới biế t, thì ra chòm Thiên Câ `m và Thiên Ưng chính là Ngưu Lang và Chức Nữ".

Jon và mấ y thuyê `n viên nghe, không hiểu cô nói "sau đó" là chuyện gì, nhưng có lẽ vì cô dùng ngoại ngữ nên việc diễn đạt không được chính xác lă ´m.

Lúc kể chuyện cho họ, cô cũng bình tĩnh. Kể xong, cô nói lạnh nhạt: "Nơi này nên có một điể u thuố c".

Cho nên Jon rấ t khó tin ră ng Trình Ca lại hình dung cảm giác lúc ôm một người là "lạnh như băng".

Sau khi cho gấ u con ăn xong quay về, Jon và các thuyề n viên cùng khoang thuyề n thảo luận, mọi người nói: "Tiế ng Anh không phải tiế ng mẹ đẻ của cô ấ y, có thể cô ấ y nói sai hoặc cậu nghe nhâ m".

Jon suy nghĩ một lát, nói: "Giải thích như vậy là hợp lý". Gâ`n tố i, thuyê`n của bọn họ tuâ`n tra trên Bắ c Băng Dương,

Jon và mâ y thuyê n viên đi thu buô m, theo thường lệ gọi: "J, thu buô m thôi".

Giương buô `m và thu buô `m là hai việc Trình Ca nhấ ´t định tham dự. Cô thích âm thanh cánh buô `m phâ `n phật trong gió.

Hôm nay thu buô m hơi sớm, trên biển không có gió.

Mỗi khi sắ p để n lúc mặt trời lặn, trên biển luôn có một khoảng thời gian yên tĩnh, không có gió, cũng không có sóng. Yên tĩnh như trên đấ t liê n.

Trình Ca theo mọi người đi thu buô m, đứng bên lan can ngặ m mặt trời lặn.

Từ sau khi để n đây, cô không còn suố t ngày ôm máy ảnh. Cô không cầ n chia sẻ với người khác, cũng không cho bấ t kỳ ai phục

vụ. Có cảnh đẹp nào, cô lựa chọn hưởng thụ một mình.

Mặt trời vừa lặn, bên ngoài đã lạnh.

Bă t đâ u nổi gió, Trình Ca vươn tay ra. Jon tới đứng bên cạnh cô, cô không để ý, năm ngón tay xòe ra vớt gió, dường như gió là nước chảy.

Ngón áp út tay trái cô có một chiế c nhẫn màu vàng, lấ p lánh trong ánh mặt trời hoàng hôn.

Jon hỏi: "Cô rấ t thích gió đúng không?"

Trên mặt Trình Ca có một vẻ an nhàn lạnh nhạt: "Đó là người yêu của tôi".

Jon cười nói: "J, có lúc cô như một nhà thơ".

"Tôi đợi anh â y mang tương lai của tôi đế n tìm tôi".

Trình Ca vừa nói vừa trèo lên một thanh lan can, vươn người ra ngoài, tay duỗi xa hơn. Cổ tay nhỏ nhấ n trắ ng muố t không ngừng xoay tròn, vòn chơi với gió.

Jon nhìn thấ y gió hữu hình giữa những ngón tay cô, phản chiế u xuố ng mặt biển xanh đen.

Mỗi ngày cô đề `u có thể chơi với gió rấ t lâu. Jon nghĩ, người làm nghệ thuật tư duy đề `u rấ t kỳ lạ.

Có lúc anh ta cũng bàn tán với các thuyê `n viên vê `khuôn mặt lạnh nhạt, cao ngạo của cô, vê `dáng người hấ p dẫn và làn da trắ ng muố t của cô, tò mò vì sao bên cạnh người phụ nữ hấ p dẫn này lại không có đàn ông, suy đoán vê `chiế c nhẫn thâ `n bí trên tay cô, dường như càng hấ p dẫn hơn.

Nhưng họ không có suy nghĩ vượt rào với cô, đó chỉ là một chút niê `m vui và an ủi trong cuộc số 'ng kham khổ của các thuyê `n viên. Mỗi ngày nhìn cô thờ ơ đi tới đi lui trên thuyê `n, hỏi han một hai câu, cuộc số 'ng buô `n tẻ lại có thêm chút sắ 'c màu.

Nế u phải hình dung bă ng màu să c, có lẽ cô là màu xanh nước biển, thường xuyên mơ hồ , hơi lành lạnh, trâ m tĩnh, ung dung, mang tâm sự, lại không có đau thương. Nhưng nhìn lâu dường như lại có bí mât.

Đúng, cô phải là màu xanh nước biển, gợi cảm, lạnh lẽo. Sau khi ăn tố i, Trình Ca trở lại khoang thuyê `n của mình.

Trong ngăn kéo của cô có một tập ảnh của triển lãm "Người nghe lời của gió".

Đã rấ t lâu cô không mở ra xem, hôm nay đột nhiên nhớ tới liê n ngô i dưới đèn bàn xem từng bức ảnh, tâm tình không hê xao động.

Cô đi ngủ sớm. Ở một mình, có một chiế c giường tâ ng và cả hai chiế c võng.

Đêm nay cô ngủ trên võng. Sóng biển khẽ lay động, cô ngủ bình yên.

Ban đêm, tiế ng cảnh cáo giận dữ của thuyê n trưởng Baker vang lên từ loa truyê n thanh trên thuyê n: "Mời nhanh chóng rời khỏi vùng biển có cá voi này...".

Có thuyê n săn cá voi.

Trình Ca bị đánh thức, lập tức xoay người xuố ng, nhanh chóng mặc quâ n áo, đi giâ y vào. Quâ n áo vừa nhiê u vừa dày, để n lúc mặc quâ n áo xong, cô nghe thấ y mấ y từ "...sẽ tấ n công" gì đó.

Trình Ca mở cửa khoang thuyê `n ra, vừa chạy lên mạn thuyê `n đã thấ y râ `m một tiế ´ng, lực va đập rấ 't mạnh từ phía sau ập đế ´n. Cuộc chiế ´n đấ 'u đã bă ´t đâ `u! Chiế ´c thuyê `n chòng chành, cô bị hấ ´t văng ra ngoài đập vào lan can, bụng đau nhức.

Cô nghe thấ y tiế ng gió vù vù, quay đâ u nhìn lại, tập ảnh "Người nghe lời của gió" vừa nãy xem xong quên không cấ t vào ngăn kéo, bây giờ bị gió cuố n bay lả tả vào bâ u trời đêm, rơi xuố ng biển.

Cô cố gắ ng bắ t lấ y, lại bị trượt chân. Cô nă m chặt lan can đứng lại. Một tiế ng động lớn hơn vang lên, cú đâm này còn manh hơn cú vừa rồ i, thân thuyê n nghiêng sang một bên.

Trình Ca bị hấ t tung ra ngoài, nước biển gâ n o độ nhấ n chìm cô, lạnh buố t, thấ u xương, mặn chát, cảm giác như lâ n cuố i cùng ôm anh.

Mạn thuyê n quá cao, cô gâ n như bị ngấ t sau cú ngã, cùng với những bức ảnh chìm xuố ng đáy biển lạnh như băng.

Cô đợi hô i lâu, nhưng anh vẫn chưa tới.

Cô đợi đã mệt, tấ t cả trên mặt biển dâ n rời xa cô, cô chìm vào một thể giới màu xanh lam.

"Trình Ca, nế u có một ngày anh không từ mà biệt, em phải tha thứ cho anh".

Đúng vậy, cô đã nói sẽ tha thứ cho anh, cho nên cô phải cố gặ ng số ng sốt.

"Bành Dã, em nợ anh một mạng".

Đúng vậy, anh khẳng khái chịu chế t, cô cố gặ ng số ng sót.

Số ng là cách để trả nợ anh, là cách để tới gâ n anh.

Giọt nước mặ t đâ u tiên hòa vào nước biển.

Nước tràn vào miệng cô, cô vùng vẫy ngoi lên, bơi để n nơi có ánh sáng. Đáy thuyê `n đập vào vai cô, nước lạnh thấ u xương.

Cô vùng vẫy trô`i lên mặt nước, dùng hế´t sức toàn thân kêu lên: "Help!"

"Help!"

Khi đó, cô trở thành người phòng thủ giố ng như anh. Khi đó, linh hố n cô được chính cô cứu vớt.

Lại một ngày, trời trong nă ng â m.

Trên biển chỉ có gió nhẹ mơ hô`, nước biển xanh biế´c, trong suô´t long lanh như đá quý. Các thuyê`n viên đang sửa lại thuyê`n. Sau một trận cảm cúm, Trình Ca đã bình phục.

Chiế c thuyê n nhỏ đưa thư từ xa xa đi tới, dừng lại bên thuyê n của họ. Người đưa thư đi lên chào Trình Ca: "Báo của cô, còn có cả thư".

"Cảm ơn". Trình Ca nhận lâ y.

Trên tay người đưa thư có quá nhiệ `u đô `, không giữ chặ ´c, ào một tiế ´ng rơi hế ´t xuố ´ng sàn thuyê `n. Trình Ca nhặt giúp, có một bức thư bên trên viế ´t chữ "Ye", phía sau là danh hiệu nhà hàng hải.

Bức thư bị che khuấ t hơn nửa, cô nhìn chữ "Ye" đó, dừng lại một lát, sau đó xế p tập thư trả lại cho người đưa thư.

Người đưa thư đã đi.

Trình Ca giơ đô ng hô lên quay vê phía mặt trời, dùng cách anh dạy bấ t đâ u tìm hướng.

Quay lại, cô nhìn thấ y hướng Bắ c. Thế là cô đi về hướng Bắ c.

Trình Ca đi tới lan can đuôi thuyê `n, ngô `i trên sàn thuyê `n, hai chân thò ra ngoài lan can. Nước biển xanh lam cuô `n cuộn dưới chân cô.

Cô châm một điể u thuố c, mở lá thư ra dưới ánh mặt trời, trước hế t nhìn thấ y ảnh Ni Mã và Mạch Đóa. Hai người nă m tay nhau nhìn ố ng kính, Mạch Đóa cười ngọt ngào, Ni Mã hơi thẹn thùng.

Cô ngậm điể u thuố c trên miệng, rút lá thư trong phong thư ra. Ni Mã học chữ Hán không lâu, chữ viế t xiêu xiêu vẹo vẹo, còn xấ u hơn cả học sinh tiểu học.

"Chị Trình Ca, dạo này chị số ng thế nào? Sau khi chị đi, điện thoại không gọi được, bọn em đề `u không tìm được chị. Nhưng trên báo thường xuyên có tin tức về `chị. Anh Hô `Dương nói chị vẫn bảo vệ động vật ở nơi cấ p cao hơn. Em không hiểu ý anh â ´y. Bọn em đã xem "Biển cá voi" của chị, rấ 't tuyệt. Bọn em đã tìm rấ 't lâu mới tìm được địa chỉ này. Chị, bọn em đề `u rấ 't nhớ chị, cũng rấ 't nhớ Thấ 't Ca. Đúng rô `i, em đã ngỏ lời với Mạch Đóa rô `i. Không đúng, là cô ấ ´y biế ´t em thích cô ấ ´y, cô ấ ´y nói cô ấ ´y cũng thích em. Chị Đạt Ngõa và phóng viên Tiế ´t Phi yêu nhau rô `i...".

Trình Ca đọc thư xong cấ t vào túi. Cô vẩy tàn thuố c, tiế p tục đọc báo.

Báo chí là thuyê `n trưởng đặt, mỗi thuyê `n viên đê `u thường xuyên nhận được báo chí của đấ t nước mình.

Cô kéo chặt chiế c chăn bông quấ n trên người, hờ hững mở ra xem, bấ t ngờ nhìn thấ y một bài ký sự: "Truyề n thừa ở trạm bảo vệ Nam Kiệt".

Cô sững lại vài giây, gió thổi trang báo bay phâ`n phật. Cô đưa ngón tay kẹp thuô´c giữ trang báo lại.

Bài ký sự kể về `những câu chuyện đời này qua đời khác ở trạm bảo vệ Nam Kiệt, nói năm ngoái nhóm săn trộm lớn nhấ ´t

của Chô `n Đen bị đánh sập, bọn đâ `u sỏ bị bă ´t; nói trạm bảo vệ cuố ´i cùng đã thành lập được tổ thu thập bă `ng chứng học theo mô hình của Kruger ở Nam Phi. Còn nói vê `các câu chuyện nhỏ trong cuộc số ´ng và công việc của các đội viên trạm bảo vệ.

Có một bức ảnh toàn bộ thành viên đứng trước cửa trạm bảo vệ, mỗi người đề `u đứng thẳng tặ p, vẻ mặt bình tĩnh, không buô `n không vui.

Đức Cát đứng ở chính giữa.

Nơi quen thuộc này cô sẽ không quay về nữa. Cô đã cắ t đứt tấ t cả liên lạc với nơi đó.

Bài báo viế t: "... Đức Cát là người đứng đâ u đội. Các đội viên là n lượt hy sinh, trạm bảo vệ trải qua mưa gió, Đức Cát vẫn dẫn theo các thể hệ đội viên kiên trì giữ vững, để n cuố i cùng mây mờ gió nhẹ, rũ bỏ tấ t cả, giao lại vị trí đại đội trưởng cho người tiế p theo...".

Trình Ca nhìn chă m chă m mâ y chữ "các đội viên" râ t lâu.

Cô đưa tay sở hai chữ đó, gió thổi tàn thuố c rơi vào mu bàn tay cô.

"Các đôi viên".

Anh hy sinh tính mạng, đổi lại mấ y chữ "các đội viên". Năm tháng đă `ng đẵng. Gió lạnh thổi mãi trên Bắ c Băng

Dương. Cô lại nhớ tới hoang nguyên mênh mông đó, nhớ tới

những người vô danh với nụ cười chân chấ t. Cuố i cùng cô cười nhạt.

Không sao, đó là các anh, đó là anh, tên anh không ai biế t, công trạng của anh trường tố n mãi mãi.

Cô hít sâu một hơi thuố c, nhìn mặt biển xanh thẳm mênh mông. Cô nhìn thấ y một vệt ánh sáng, một tia sáng của hy vọng.

Đợi người, cô sẽ đợi.

Anh từng nói, chúng ta không phải người cùng đường.

Từ đó, em phiêu bạt trên biển, bấ t luận ngược xuối. Tâm nguyện hàng hải cả đời của anh, em sẽ thay anh hoàn thành.

Chúng ta cuố i cùng sẽ trở thành người cùng đường. Trình Ca kéo cổ áo ra, cúi đâ u nhìn con đại bàng trước ngực.

Cuộc đời này, em đi qua những con đường tố i tăm gian khổ, vận mệnh đập vỡ em, nát vụn, bố c cháy.

Lạnh lùng nhìn em thê thảm ngã xuố ng. Nhưng em vẫn cảm kích đố i thủ này.

Bởi vì trong những ngày gian nan tăm tố i nhấ t, nó luôn chừa lại cho em một tia sáng, vuố t ve, tu bổ, chiế u rọi cho em.

Em đứng dậy hế t là `n này tới là `n khác, khi đứng vững, cuố i cùng vận mệnh chịu thua, hai tay dâng lên cho em vinh quang cao nhấ t.

Đúng vậy.

Chịu chế t không dễ, số ng cũng hiên ngang.

Trình Ca ngắng đâ`u lên, nhìn bâ`u trời xanh đê´n say lòng người, thở ra một hơi thuô´c thật dài. Gió thổi tan khói thuô´c, mái tóc cô bay bay. Cô cười mơ hô`.

Nhớ con đại bàng bay giữa những kẻ tay anh trong trời xanh nă ng sớm. Anh nói với đại bàng: Trình Ca, ngày mai trời sẽ đẹp.

Anh nói đẹp, đương nhiên sẽ đẹp. Bởi vì... anh biế t gió từ phương nào thổi đế n.

VĨ THANH

Thuyê `n trưởng Baker đứng bên mạn thuyê `n hô một tiế ´ng, gọi Jon đang sửa thuyê `n tới, nói: "Cậu và tôi lên bờ đi đón một nhà hàng hải tiê `n nhiệm. Anh â ´y là chiế ´n sĩ trên thảo nguyên Khả Khả Tây Lý, để ´n tham quan thuyê `n chúng ta".

"Vâng". Jon hỏi: "Xưng hô thế nào?"

"Mr Ye". Thuyê`n trưởng Baker đưa lá thư cho Jon, nói: "Tên ở trên này".

Jon câ`m lâ´y bức thư, nhìn một cái, nói: "Thuyê`n trưởng, ngài nên bổ túc thêm kiế´n thức cơ bản".

"Sao?"

"Họ trước tên sau. Không phải Mr Ye mà phải là Mr Peng".

NGOẠI TRUYỆN: KHÔNG NÊN NHƯ VÂY

Trình Ca bị lãng quên trong mưa tuyế t ngập trời.

Chỉ có Tang Ương nhớ để n cô. Cậu gọi điện thoại nói: "Chị Trình Ca, chị mau tới bệnh viện đi".

Từ Nhật Să´c Cương đế n thị trấ n Phong Nam là hơn mười cây số´, Trình Ca bước trên lớp tuyế t dày, lẻ loi trên đường.

Chặng đường quá dài, gió thổi quá lạnh, cô đã quên mình đế n bệnh viện như thế nào. Khi tới nơi thì trời đã tố i, đèn trong phòng phẫu thuật vẫn sáng.

Hô Dương, Tang Ương ôm đâ u đứng canh ngoài cửa phòng, Lão Trịnh nén giận gọi điện thoại: "...Tôi bảo anh mau thông báo cho người nhà... Lập tức tới ngay...".

Giọng nói hạ thấ p, trở nên nghọn ngào: "...Sợ ră ng không kịp nhìn mặt là n cuố i cùng...".

Trình Ca đi bộ trong gió tuyế t gâ n năm tiế ng đô ng hô, đã không còn bấ t cứ cảm giác gì, toàn thân tê dại.

Cô tìm một chiế c ghế ngô i xuố ng, ôm chặt máy ảnh, chờ đợi. Tuyế t trên quâ n áo, trên đâ u cô tan ra, chảy xuố ng, ướt đẫm. Cô không phát hiện, vẫn chờ mãi, chờ suố t đêm.

Lúc trời gâ n sáng, bác sĩ đâ m đìa mô hôi đi ra khỏi phòng phẫu thuật. Đám người Hô Dương lao tới. Trình Ca đứng dậy nhưng trời

đấ t quay cuô ng nên lại phải bám thành ghế ngô i xuố ng.

Bác sĩ cực kỳ mệt mỏi: "Vẫn còn số ng". "Ông ăn nói thế à?"

"Vấ n đề là thời gian. Tìm cách chuyển viện đi".

"Tuyế t lớn thể này, trực thăng cũng không đế n được". Lão Trịnh nói gấ p gáp: "Lái xe được không?"

"Xóc lắ m. Thân thể anh â y không chịu được, sẽ mâ t mạng trên đường".

Lão Trịnh gă n giọng: "Viện trưởng Dương, người trong phòng kia, bấ t luận ông dùng cách gì cũng phải cứu số ng cho tôi! Tôi...".

Điện thoại di động của Trình Ca rung lên trong túi, vẫn là người quản lý của cô. Từ tô i hôm qua để n giờ hặ n đã gọi mấ y là n mà cô không nghe máy.

Trình Ca nhìn ra ngoài cửa sổ, tuyế t vẫn đang rơi, gió vẫn cứ thổi. Còn chưa dừng, mãi vẫn không dừng.

Cô đã mệt để n mức không còn chút sức lực nào, nhưng không muố n ngủ một chút nào.

Đế n trua, sau những nỗ lực cứu chữa là n thứ hai, Bành Dã vẫn chưa vượt qua được trạng thái nguy hiểm.

Điện thoại lại rung. Cô lấ y điện thoại ra định bấ m từ chố i, lại thấ y người gọi là Phương Nghiên.

Đột nhiên có một cảm giác bấ t lực lan tràn khă p tim phổi, không biế t ma xui quỷ khiế n thể nào mà cô gạt phím nghe.

"Làm chị sợ chế t đi được". Phương Nghiên thở phào một hơi: "Người quản lý của em nói gọi điện cho em lúc thì không nghe, lúc lại

không có tín hiệu, tưởng em bị bắ t cóc rô i. Trình Ca...".

"Phương Nghiên...".

Nàng vùa lên tiế ng, Phương Nghiên đã kinh hãi vì chưa bao giờ nghe thấ y giọng Trình Ca như vậy. Khản đặc, mệt mỏi, như tiế ng ma quỷ.

Phương Nghiên không dám nói gì nữa.

Cả miệng lưỡi lẫn cổ họng Trình Ca đê `u khô khô ´c: "Em có thể...".

Khoảng lặng thật dài, cô không nói tiế p được nữa. "Không có gì". Cuố i cùng cô gác máy.

Sau lâ n cứu chữa thứ ba vào buổi chiế u, Bành Dã được chuyển đế n ICU, bác sĩ thậm chí không nói "Tạm thời vượt qua nguy hiểm" mà chỉ nói "Theo dõi sát sao".

Đâ`u đạn được lấ´y ra nhưng vế´t thương trước ngực bị viêm nghiêm trọng. Trình Ca nghe thấ´y bác sĩ nói một loạt những từ như lô`ng ngực bị rách, xương ức bị gãy, hoành cách mô tổn thương, dập phổi, cơ tim tổn thương... Cô không biế´t còn có chỗ nào lành lặn không.

Cô nhìn Bành Dã qua cửa kính, sắ c mặt anh trắ ng bệch như tờ giấ y, thậm chí còn chuyển sang màu xám, không còn

một chút sức số ng. Trên người anh că m chi chít các loại ố ng, rấ t yên tĩnh, thậm chí trong máy thở cũng không có hơi nước, chỉ có chỉ có những vệt ngang trên máy điện tâm đô .

Đạt Ngõa đi tới vỗ tay cô, đưa cho cô một hộp cơm, giọng khàn khàn: "Ăn chút đi".

Trình Ca nhận lấ y, cơm đã nguội, có dưa muố i và thịt thái sợi với mùi khó ngửi. Trình Ca ngô i xuố ng, vùi đâ u ăn cơm, ăn hế t sạch cả hộp cơm không còn hạt nào.

Ăn cơm xong cô lấ y cố c nước uố ng mấ y viên thuố c rô i xoay người đi xuố ng lâ u ra khỏi bệnh viện.

Tuyế t bay trắ ng trời trên thị trấ n Phong Nam, phố phường thưa thớt người qua lại. Trình Ca đeo găng tay vào, đi để n cửa hàng của A Hòe. A Hòe đang chuẩn bị đóng cửa, lại nhìn thấ y một người phụ nữ đi tới trong gió tuyế t xa xa liê n định thâ n lại nhìn: "Trình Ca?"

Trình Ca đã bước lên bậc thê `m, hơi trượt chân nhưng rô `i vẫn đứng vững được. Mặt cô trắ ´ng để ´n mức đáng sợ, ánh mặ ´t lại vẫn thẳng tắ ´p.

"Dạy tôi nấ u món đuôi bò hã m".

Trình Ca đứng hút thuố c bên cạnh con sư tử đá ngoài cổng viện. Gió quá mạnh, cô bật lửa mấ y lâ n mới cháy, vừa thở ra một hơi thuố c thì một cặp vợ chô ng đi qua. Người phụ nữ vừa khóc vừa nói: "Sao tự nhiên lại có khố i u cơ chứ?" Người chô ng chỉ thở dài.

Trình Ca lạnh nhạt nhế ch miệng, hút hế t một điể u thuố c, trên đâ u trên vai đã đọng đâ y tuyế t. Cô lắ c lắ c đã u, đi vào bệnh viện.

Bác sĩ nói bệnh nhân đã khôi phục ý thức nhưng chưa thể nói được, phải đợi một thời gian nữa. Bác sĩ nói không muố n bệnh nhân phân tâm, thậm chí còn kéo cả rèm phòng bệnh lại, hoàn toàn ngăn cách với thể giới bên ngoài.

Không biể t bao lâu sau, bác sĩ đi ra nói có thể cho một người vào thăm bệnh nhân.

Mọi người nhìn nhau. Trình Ca nói: "Tôi vào".

Bác sĩ nhă c nhỏ: "Đừng để anh â y nói quá nhiê u, mỗi một giây anh â y tỉnh táo đề u cực kỳ đau đớn".

Trình Ca đi đế n bên giường bệnh. Bành Dã nhấ m mã t, có vẻ rấ t mệt. Cô vuố t bàn tay Bành Dã với làn da tay thô ráp và những khớp xương ngón tay nổi rõ.

Cô nhìn mặt Bành Dã, dâ n dâ n anh mở mấ t ra, bình tĩnh như thuở ban đâ u. Trình Ca khẽ run lên một chút.

Bành Dã nhìn cô một lát, hỏi khẽ: "Đợi lâu lă m à?"

Cô lă c đâ u nhè nhẹ: "Vừa khéo. Em vừa nghĩ, anh đã tỉnh lại".

Anh cười rấ t khẽ.

Sự yên lặng lúc này giố ng như tiên nhạc, cô không nói gì nữa, chỉ nhẹ nhàng vuố t tay anh. Ngón tay anh khẽ động đậy, muố n nă m tay cô nhưng không có sức lực.

Cô vẫn vuố t ve bàn tay anh. Anh nói: "Có gì muố n nói thì nói đi".

Trình Ca nói: "Đợi bệnh tình của anh ổn định, chúng ta tìm một nơi nào đó đẹp đẽ số ng vài năm, để sức khỏe của anh bình phục".

Bành Dã nhìn cô, không nhúc nhích, hơi thở biế n thành sương trắ ng mịt mờ.

Trình Ca đợi một lát rô i nói: "Bành Dã, lâ n trước chúng ta đã nói rô i mà. Chúng ta nói trong 'Binh pháp Tôn Tử' có một câu".

Thượng sách là dùng mưu, kế để n dùng ngoại giao, sau nữa là dùng binh, hạ sách là công thành.

Hai người nhìn nhau.

Cô nói: "Em biê t anh không quên".

Anh nói: "Tô´t". Lại hỏi: "Thì ra trong mặ´t em, anh đang công thành?"

Cô suy nghĩ chố c lát, lắ c đâ u nói: "Anh đi Nam Phi khảo sát, mang mô hình tổ thu thập chứng cứ pháp lý về Khả Khả Tây Lý, đó gọi là dùng binh. Triển lãm ảnh của em là dùng ngoại giao. Nhưng đề u không phải dùng mưu".

Bành Dã nhìn vào mặ t cô, đợi cô nói tiế p.

"Em nói những lời này không phải là phủ nhận những việc đã làm của Đức Cát, cũng không phải phủ nhận những việc anh đã làm. Xét từ một khía cạnh nào đó, việc làm của họ và của anh trước đây còn khó khăn hơn. Nhưng con người

phải tìm cách tố i đa hóa sức mạnh của mình, thay đổi một phương thức hợp với anh hơn, anh sẽ có thể làm được nhiệ `u việc hơn".

Bành Dã nhẹ nhàng thở ra một hơi, yên lặng nhìn cô.

Người phụ nữ này xưa nay không bao giờ nhiệt tình, thậm chí có chút lãnh đạm, lại có một đôi tay dịu dàng nhấ t luôn kéo anh thoát ra khỏi mây mù.

"Bành Dã, bố em đã nói với em một câu". Trình Ca cúi xuố ng ghé sát vào tai anh, nói khẽ: "Đạo ở trong lòng, không câu nệ ở cách làm".

Bành Dã chậm rãi cười: "Bố em là một nhà triế t học". Trình Ca nhìn anh: "Còn em?"

"Nhà diễn thuyê t".

Trình Ca đã nói xong, ghé sát mặt vào gâ n, chỉ còn cách gang tấ c, đưa tay vuố t má anh. Anh cau mày thật khẽ.

Trình Ca dùng lại, hỏi: "Sao thế ?"

"Đuôi bò hâ`m". Anh nói: "Tay em có mùi đuôi bò hâ`m. Bị cháy khét".

"...". Trình Ca thu tay lại đưa lên mũi ngửi, nói: "Nấ u ăn là điểm yế u của em".

Anh nói: "Anh có trông chờ gì đâu".

Trình Ca lườm một cái, khinh thường: "Em không câ`n học nâ´u ăn".

Anh ta nói: "Nói thể cũng phải. Anh biế t nấ u mà". "Thật không?"

"Thật".

"Anh còn cái gì em không biế t nữa? Tạm thời đừng nói vội". Nàng vuố t tay anh: "Không vội, lâ n sau...".

Phòng bệnh yên tĩnh đế n mức có thể nghe thấ y tiế ng tim đập của cô. Trình Ca quay đã `u lại, Bành Dã đã nhă m mấ t, sắ c mặt trắ ng xanh, máu từ mũi trào ra tràn khắ p mặt nạ dưỡng khí.

Cô lập tức đứng dậy bấ m chuông cảnh báo trên đấ u giường. Bấ m mạnh một cái, cúi đấ u thấ y máu chảy đấ y mũi anh ta, cô lại bấ m mạnh hai cái, ba cái, bố n cái, năm cái. Đế n là n thứ bảy, bác sĩ và y tá xông vào.

Trình Ca nói lạnh lùng: "Tố c độ phản ứng của các người nhanh nhỉ?"

Y tá kéo nàng ra ngoài, rèm cửa lập tức kéo lại che kín cửa kính.

Trình Ca đứng quay lưng vào cửa, ánh mặ t rã rời.

Cô nghe thấ y tiế ng máy điện tim, rấ t nhanh, Bành Dã lại được đưa vào phòng phẫu thuật. Trình Ca dựa vào bức tường tăm tố i, hai tay run lên.

Thời gian trôi qua rấ t chậm, từng phút từng giây. Cô nhìn gió tuyế t vẫn không ngừng nghỉ ngoài hành lang, trong đâ u hoàn toàn trố ng rỗng.

Lúc viện trưởng Dương từ phòng phẫu thuật bước ra, dáng vẻ như vừa trải qua một trận ác chiế n. Người chưa chế t, nhưng ông không lạc quan.

Ông nói với Lão Trịnh: "Làm nghê `y cả đời, chưa gặp một người nào mạng cứng như vậy. Không biế t là nhờ cái gì chố ng đỡ đế n tận bây giờ, nhưng Lão Trịnh, tôi nói với anh thế này, vấ n đề `vẫn là thời gian. Anh ta chố ng đỡ như vậy, mỗi một giây đề `u là cực hình".

Trình Ca như không nghe thâ y.

Lâ`n tiế p theo có thể vào thăm bệnh nhân, người vào vẫn là Trình Ca. Bành Dã muố n nói gì đó nhưng quá mệt.

Hai người nhìn nhau lặng lẽ, mấ y phút đâ u không ai nói gì.

Trình Ca hỏi: "Mệt lă mà?" Bánh Dã nói nhỏ: "Chút chút". "Ngủ đi".

"Không buô`n ngủ".

Trình Ca ò một tiế ng, nói: "Đau lă m không?" "Cũng chút chút".

Trình Ca gật gật đâ `u.

Bành Dã hỏi: "Máy ảnh của em đâu?"

"Để ở nhà trọ rô`i. Nặng quá". Trình Ca nói: "Hôm đó anh quỳ trong tuyế t, em đã chụp một bức ảnh".

Cô luôn hiểu anh. Anh cũng hiểu, chỉ nói: "Tố t".

Lại yên lặng một hô i nữa. Cô chỉ nă m chặt tay Bành Dã. Đang yên lặng, Bành Dã đột nhiên nói: "Xin lỗi".

Trình Ca nhìn anh.

Anh rấ t mệt, cô cũng rấ t mệt rô ì.

"Không câ`n... không câ`n xin lỗi". Trình Ca nói: "Anh không sai. Chỉ là... chuyện này không giô ng những gì em nghĩ cho lă m".

Trời cao không chịu phù hộ thêm chút nữa, nhưng ít nhấ t cũng nên có một chút cảm thông.

"Cũng không giố ng những gì anh nghĩ". Bành Dã nói: "Trình Ca!"

"Dạ".

"Em còn có rấ t nhiệ u việc phải làm". Trình Ca nhìn anh.

"Em đi làm việc của em đi. Lúc nào anh khỏe sẽ đi tìm em". Trình Ca vẫn nhìn anh.

"Nghe lời anh, vê `Thượng Hải".

Trình Ca hỏi ngược lại: "Anh đoán xem".

Bên ngoài có bóng người thấ p thoáng. Cuộc chuyện trò bị gián đoạn.

Người nhà Bành Dã đã đế n thị trấ n Phong Nam.

Cha, mẹ và em trai Bành Dã đi vào, em dâu và cháu trai ở lại bên ngoài. Ba người còn chưa vào phòng đã đỏ hế t mặ t.

Trình Ca buông tay Bành Dã ra, đi sang bên cạnh.

Cha của Bành Dã dù đã ngoài năm mươi nhưng vẫn rấ t cường tráng, số ng lưng thẳng tấ p, chính khí lẫm liệt. Mẹ Bành

Dã dịu dàng hiệ `n hậu, có khí chấ t của dòng dõi thư hương. Em trai mới ngoài ba mươi, khí độ hiện ngang, gương mặt có vài phâ `n tương tự như Bành Dã nhưng da rấ t trắ ng.

Mọi người nói không nhiệ `u, có lẽ là e ngại ảnh hưởng đế n Bành Dã, có lẽ là gia đình vố n vẫn kiệm lời như vậy.

Bà Bành đang nói thì nhìn thấ y Trình Ca, ánh mặ t dừng lại nửa giây, nhẹ nhàng gật đâ u. Trình Ca bình tĩnh gật đâ u đáp lễ. Ông Bành và em trai Bành Dã cũng khẽ chào nàng.

"Trình Ca...". Bành Dã gọi nàng. "Dạ".

"Em ra ngoài trước đi". "Vâng".

Bành Dã dùng ánh mắ t đưa Trình Ca ra khỏi phòng bệnh, người nhà biế t anh ta có chuyện muố n nói.

"Bành Dư".

"Anh". Em trai Bành Dã vội bước tới một bước. "Cha của cô â´y tên là Trình ´t".

Ba người đê `u kinh hãi.

"Đi xin lỗi, xin cô â y tha thứ". Bành Dã nói: "Cha, cha cũng đi".

Lúc đi vào phòng bệnh lâ n nữa, hai mặ t Bành Dư đã đỏ hoe.

Bành Dã buông mắ t nhìn em trai, Bành Dư hiểu ý, nói hơi nghẹn ngào: "Cô ấ y nói không còn quan trọng nữa, cứ số ng cho tố t là được".

Bành Dư nă m tay anh trai, gục đâ u vào ngực Bành Dã, những mặ t như mưa: "Anh, em sai rô i. Em thật sự biế t lỗi rô i. Em xin lỗi, em xin lỗi...".

Người đàn ông đã thành gia lập nghiệp từ lâu khóc như một đứa trẻ con.

Phương Nghiên đổi mấ y chuyế n bay, lại ngô i hế t xe to chuyển sang xe nhỏ, lúc vội vội vàng vàng đế n thị trấ n Phong Nam trong gió tuyế t tâ m tã, Bành Dã vẫn nă m trong phòng phẫu thuật.

Y tá cũng không còn nhớ đây đã là là `n thứ mâ ´y. Bành Dã hế ´t là `n này tới là `n khác rơi vào hôn mê, câ ´p cứu, thông báo tình hình nguy kịch.

Người nhà đã sắ p suy sụp.

Trình Ca ngô`i trên hành lang nhìn gió tuyế´t ngoài cửa sổ, vẫn chưa ngừng.

Phương Nghiên xuấ t hiện trong tâ m mặ t nàng. "Sao chị lại tới đây?"

"Cảm thấ y em đã xảy ra chuyện rô ì, liê n tra báo chí". Vừa nhìn thấ y Trình Ca như vậy, nước mặ t Phương Nghiên đã rơi xuố ng.

Trình Ca nói: "Chị khóc cái gì?" "Trình Ca...".

"Em không xảy ra chuyện gì". Trình Ca nói: "Chị vê`...".

Đang nói dở thì đèn phòng phẫu thuật tắ t. Ánh mặ t Trình Ca lập tức chuyển vê phía đó, chăm chú.

Người nhà Bành Dã bước tới hỏi thăm, viện trưởng Dương vẫn nói như trước, Bành Dã lại vượt qua một lâ n nữa nhưng không có chuyển biế n tố t, tính mạng anh ta đang tiêu hao dâ n.

Y tá đưa Bành Dã tới ICU, Trình Ca thậm chí còn không đứng dậy, chỉ nhìn Bành Dã tái nhợt như người chế t trên giường bệnh xa xa.

Cửa phòng đóng lại. Trình Ca đứng dậy bước đi.

Trình Ca vê `nhà trọ tă ´m rửa, gội đâ `u, thay một chiế ´c váy nhung dài rấ ´t đẹp, xõa tung mái tóc bô `ng bê `nh, mở hộp trang điểm ra ngô `i trước gương kẻ lông mày, đánh son môi.

Phương Nghiên nói: "Trình Ca...". "Sao?" Cô lặng lẽ mím môi, chải mascara. Phương Nghiên lại châ n chừ.

Trình Ca cũng không để ý, cấ t đô trang điểm đi.

Cô khoác áo gió vào, nghĩ để n chuyện gì đó lại mở túi xách ra lấ y thuố c rót nước uố ng, nói: "Để n bệnh viện thôi. Một lát nữa anh ấ y sẽ tỉnh lại".

"Trình Ca". Cuố i cùng Phương Nghiên cũng hỏi: "Em có đau không?"

Trình Ca dùng lại, nghĩ một lát, nói: "Chút chút".

Nhìn cô gâ `y gò yê ´u ót, Phương Nghiên muố ´n ôm cô, thế ´ là ôm lấ ´y: "Muố ´n khóc thì cứ khóc, có lẽ sẽ đỡ hơn một chút".

Trình Ca yên lặng một lát, cuố i cùng yế u ớt đẩy Phương nghiên ra: "Sẽ không đỡ hơn được. Chị Phương Nghiên, nói thật, bây giờ em không muố n khóc, không muố n khóc một chút nào".

Cô đeo đôi găng tay màu đen vào, chậm rãi vuố t từng ngón tay. Cô quay lại nhìn Phương Nghiên, bình tĩnh, tựa như có chút ngỡ ngàng.

"Chỉ là, em nghĩ, giả như anh â y... đi mấ t, em sẽ làm thế nào. Con đường tiế p theo, em phải đi ra sao?"

"Em đã nghĩ ra chưa?"

Trình Ca khẽ cau mày, dường như lúc nào cũng đang nghĩ vấ n đề này. Cuố i cùng cô lắ c đâ u: "Chưa".

"Thê´ em làm thê´ nào?"

"Không biế t. Đế n nước đó tính tiế p. Bây giờ em không thể nghĩ tới tương lai".

Bành Dã mở mắ t ra, mệt để n mức gâ n như không thể mở miệng.

Bà Bành nă m tay con trai ngô i trông bên giường bệnh. Người phụ nữ luôn chăm sóc bản thân rấ t tố t này mấ y ngày hôm nay cuố i cùng cũng có một chút bể dâu nên có ở độ tuổi của bà.

Bành Dã nhìn thấ y, nói: "Mẹ, con lại làm mẹ phải lo lă ng rô i".

Bà Bành lắ c đâ u mim cười: "Ngày mai gió sẽ yế u bớt, trực thăng có thể bay được. Ngày mai rời khỏi nơi này".

"Vâng". Bành Dã đáp, yên lặng một hô`i lâu rô`i mới nói: "Nê´u ngày mai lúc đi mà con không tỉnh, mẹ chuyển lời bảo Trình Ca vê` Thượng Hải giúp con".

Bà Bành nhìn con trai mình.

Ngày hôm nay, Bành Dã nhiê `u lâ `n dặn Trình Ca trở vê `với cuộc số ´ng và công việc của mình, nhưng Trình Ca vẫn coi như không nghe thấ ´y. Cô phâ `n nào hiểu ră `ng anh không muố ´n cô phải thừa nhận sự đau khổ khi thấ ´y anh rơi vào tình trạng nguy kịch, càng không muố ´n cô phải chịu đựng việc nhìn thấ ´y lâ `n cuố ´i cùng.

"Nhung...".

"Bảo cô â´y vê` Thượng Hải. Đợi con khỏe lại, con sẽ đi tìm cô â´y".

Bà Bành im lặng. Mười hai năm trước, cô bé đáng thương đó mấ t đi người cha thân yêu nhấ t. Hôm nay... Bành Dã không thể nhìn cô đánh mấ t chính anh.

Bà gật đâ u: "Mẹ nghe lời con".

Bành Dã không nói nữa, dường như đang ngủ nhưng hai mắ t không nhã m lại, cố chấ p nhìn lên trên trời.

Bà Bành cúi người xoa trán con trai: "Sau khi vê `Bă c Kinh, mẹ sẽ luôn để ý để n Trình Ca, chia sẻ mọi chuyện của nó với con. Con cứ chăm sóc bản thân cho tố t, bao giờ khỏe sẽ đi tìm nó. Mà con bé Trình Ca này đúng là rấ t đặc biệt".

Con ngươi Bành Dã đảo qua, đen láy, sáng ngời.

"Không giố ng những đứa con gái bên cạnh con trước kia. Bọn nó đề u ngoạn ngoãn nghe lời, tố t tính, hiệ n lành. Không phải mẹ nói

nó không tố t".

"Vâng". Bành Dã nói: "Con không câ`n".

Không câ `n cô dịu dàng. Không câ `n cô ngoan ngoãn, tố 't tính. Anh chỉ muố 'n chiế `u chuộng cô, cho cô mãi được nhõng nhẽo như tuổi mười bố 'n. Cô hã 't xăng, anh giải quyế 't hậu quả cho cô. Cô muố 'n đánh người, anh đưa giâ `y cho cô. Cô câ `m dao chẻ củi, anh khóa cửa cho cô.

Anh chỉ muố n như vậy, cả đời như vậy, nhìn cô quậy phá, nhìn cô làm. Đế n lúc cô ngẫu hứng số ng hế t cuộc đời, anh dọn dẹp cho cô xong xuôi rô i sẽ đi theo cô.

Đây mới là kế hoạch của anh.

"Mẹ". Giọng nói của Bành Dã rấ t thấ p: "Con muố n chế t sau cô ấ y. Con vẫn rấ t cố gặ ng. Con cố hế t sức rồ i, nhưng tình hình không phát triển như con mong muố n".

Sự sợ hãi và nuố i tiế c trước cái chế t chẳng qua là vì không cam lòng để cô ở lại một mình trong cô độc đau khổ.

"Me...".

"Sao con?"

"Con không muố n
 chế 't". Anh nói: "Con nhấ 't định sẽ đi tìm cô â 'y".

Trình Ca đứng ngoài cửa, tay đặt trên nă m đấ m cửa lại buông ra. Cô xoay người bước đi, ra ngoài cổng viện hút một điể u thuố c. Gió quả thật đã nhẹ hơn nhưng tuyế t vẫn còn rơi.

Lúc cô quay lại phòng bệnh, trong phòng chỉ còn một mình Bành Dã.

Cô đi vào không phát ra tiế ng động nhưng Bành Dã vẫn mở mấ t ra như biế t cô sẽ vào, ánh mấ t dừng lại trên người cô không chuyển đi.

Cô cởi áo khoác ra, chiế c váy nhung đen cổ chữ V khoét sâu tôn thêm nước da trên cổ và gương mặt trắ ng như tuyế t của cô.

Cô ngô i xuố ng mép giường, không biế t vô tình hay cố ý khép hai vai lại làm lộ rõ khe sâu trước ngực, làn da mịn màng trắ ng như tuyế t, một nửa bên cánh con đại bàng màu đen lộ ra bên ngoài.

Người đàn ông nhìn bâ`u ngực tră´ng nõn của cô một lát rô`i mim cười.

Trình Ca nói: "Hạ lưu".

Bành Dã đưa mặ t lên nhìn mặt cô, cười khẽ: "Muố n hạ lưu với em một là `n nữa".

Trình Ca hỏi: "Một lâ n?"

Bành Dã cười: "Rấ t nhiê u lâ n".

Cô hơi nghiêng đâ`u, hấ t mái tóc vẫn còn hơi ướt, ngọn tóc lướt qua mắ t và má anh.

Anh nói: "Thom lă m".

Trình Ca nói: "Loại dâ u gội rẻ tiê n mà anh dùng".

Cơ thể anh mỗi ngày một yế u, cô không muố n để anh nói

nhiê `u. Chưa đâ `y một tuâ `n, anh đã gâ `y như bị lột mấ ´t mấ ´y lớp da.

Cô đứng dậy kéo rèm cửa sổ ra, bên ngoài tuyế t vẫn rơi.

Cô nói: "Gió yê u đi rô i, ngày mai đưa anh chuyển viện".

Bành Dã nhìn cô thật lâu. "Nhìn cái gì?"

"Em vẫn xinh đẹp như thê'".

"Nă`m viện lại khéo mô`m khéo miệng hơn nhỉ". Cô quay lại ngô`i xuô´ng.

Bành Dã nói: "Bao giờ khỏe lại, anh muố n đi rấ t nhiề u nơi". Trình Ca nói: "Tố t".

"Đi Bắ c Băng Dương trước". "...".

"Trước vẫn muố n lên thuyê `n bảo vệ cá voi một thời gian để hỗ trợ một nhiế p ảnh gia người Anh chụp ảnh phóng sự. Nhưng không thực hiện được".

Trình Ca không lên tiế ng. Anh nhìn cô: "Trình Ca...". Nàng vẫn không lên tiế ng.

"Đi đi, chụp vê` cho anh xem. Anh muô n xem".

Cô hỏi: "Anh muố n xem hay là muố n đuổi em đi?" Anh cười khẽ, nói: "Cả hai đề `u muố n".

Trình Ca mím môi một lát, nói: "Được".

Chỉ một tiế ng, rô i hai người nhìn nhau không nói.

"Bành Dã". Nàng lại bình tĩnh lên tiế ng: "Hôm đó anh nói em chờ anh, em đã biế t anh muố n đưa em đi. Anh không thể nói mà

không giữ lời".

Bành Dã nhìn cô. Cô cúi đâ`u, mí mă´t giật giật. Ngực anh đau dữ dội nhưng vẫn không thể át được sự đau buô´t trong lòng giờ khắ´c này. Anh nói: "Giữ lời. Em đợi anh một thời gian nữa, anh đi tìm em".

Cô vẫn im lặng, dường như không thể mở miệng được nữa. "Trình Ca...".

Cô không đáp. "Trình Ca...".

Trình Ca ngắng đâ`u nhìn anh, hai mă´t đỏ ửng. Anh mâ´p máy miệng.

"Anh nói đi". "Nê u như...".

"Đừng nói chẳng may, Bành Dã". Môi cô run run.

Bành Dã không nói nữa. Chỉ còn tiế ng máy điện tim tít tít trong phòng bệnh.

Cuố i cùng cô vẫn bình tĩnh lại, nói: "Đừng ngập ngừng nữa. Muố n dặn dò gì thì nói đi".

"Những gì nên nói đề u đã nói rô i". Mặt anh tái nhợt nhưng vẫn mim cười với cô.

Không ngoài câu nói đó. Chẳng may một ngày nào đó không từ mà biệt, phải tha thứ cho anh, không được quay đâ`u mà phải tiế p tục đi về phía trước.

Cô hận mình vì quá hiểu anh.

Lúc cô ngắng đâ u lên lâ n nữa, vẻ lạnh nhạt đã quay vê : "Nế u anh không tới, em sẽ theo người đàn ông khác, sẽ sinh con cho người ta".

Cô lại nói tiế p: "Sinh ba đứa. Chúng nó sẽ chạy nhảy trên sàn thuyê `n, còn lăn lộn nữa".

Bành Dã cười. Nghĩ để n câu cuố i cùng cô nói, dường như có thể nhìn thấ y cảnh tượng đó dưới bâ u trời xanh ngặ t.

Hôm sau Bành Dã được đưa lên xe cứu thương, chuyển từ bệnh viện để n bãi đáp trực thăng.

Trình Ca lên xe, ngô i trông anh bên giường bệnh. Mí mặ t anh nặng trĩu nhưng vẫn cố giữ tỉnh táo.

Trình Ca nói: "Anh ngủ đi. Em đã mua vé máy bay để n Thượng Hải rô ì".

Anh không ngủ.

Trình Ca nói: "Anh không ngủ, em sẽ làm một việc khác". Bành Dã nhấ c mí mắ t lên nhìn cô.

Cô trượt xuố ng ghế, quỳ một gố i xuố ng, lấ y một chiế c nhẫn màu vàng kim từ trong túi ra, nói: "Bành Dã, cưới em nhé!"

Chiế c nhẫn này cô mua ở thị trấ n tố i hôm qua, rấ t đơn giản, chỉ là một chiế c nhẫn tron. Bành Dã nhìn cô.

Cô hỏi: "Không đô ng ý à?"

"Anh đô `ng ý, Trình Ca". Anh nói nhỏ: "Em biế ´t mà, anh đô `ng ý".

Trình Ca đeo chiế c nhẫn vào ngón tay vô danh của anh.

Hơi lỏng. Cô nói: "Sau này anh khỏe lại sẽ không bị chật".

Bành Dã cười: "Ù".

"Đế n lượt em". Cô nhét một chiế c nhẫn khác vào lòng bàn tay anh. Anh nă m lấ y, vuố t ve. Cô đưa ngón vô danh tới, giúp anh đeo nhẫn vào ngón tay mình.

Cô ghé sát tai anh, hỏi: "Đã chuẩn bị xong chưa?" "Rô i".

Cô cẩn thận tháo máy thở của anh ra nhưng chỉ kéo sang bên má rô i cúi xuố ng hôn lên môi anh, không dây dưa, không quấ n quýt, chỉ là môi chạm môi đơn giản nhấ t, hơi thở của cô và anh quyện vào nhau.

Cô nhẹ nhàng mím môi một cái coi như kế t thúc rô i lại chụp máy thở vào cho anh.

Ánh mă t anh dính trên người cô, quyế n luyế n.

Trình Ca nói: "Anh để n tìm em, em sẽ cho anh nhiề u hơn". Bành Dã nói: "Ù".

Gió không mạnh, tuyế t vẫn đang rơi. Trình Ca nhìn qua cửa số xe, nhìn thấ y chiế c trực thăng cách đó không xa.

Cô thu ánh mắ t lại nhìn Bành Dã, anh vẫn nhìn nàng, hai mắ t sâu thẳm, như miệng giế ng.

Trình Ca chậm rãi lên tiế ng: "Còn muố n nói gì nữa thì nói đi".

Trình Ca, sự tình phát triển không giố ng như anh nói. "Trình Ca, em có trách anh không?"

"Anh có hố i hận không?" Bành Dã lắ c đâ u.

Trình Ca cũng lă c đâ u.

"Nhị Ca của anh đã cứu anh, Thấ t Ca của Tang Ương cũng đã cứu nó. Đó chính là các anh". Cô nói: "Anh khẳng khái đố i diện cái chế t, anh cũng cố gặ ng tìm đường số ng. Không có gì tố t hơn vậy".

Một nụ cười an lành nở ra trên gương mặt trắ ng xanh của anh, sau đó anh nhấ m mắ t lại.

Đã để n nơi.

Nhân viên y tế nhấ c anh xuố ng, Trình Ca đi theo bên cạnh đế n gâ n máy bay trực thăng, sắ c mặt trắ ng bệch trong gió lạnh. Anh quá mệt rô i, câ n phải nghỉ ngơi, cô không muố n làm phiê n anh, dứt khoát buông tay anh ra.

Nhưng anh đột nhiên nă m tay cô, ánh tuyế t hặ t lên gương mặt anh.

"Trình Ca...". Anh tỉnh táo hơn một chút, mở mắ t ra. "Sao?" Cô cúi xuố ng, ghé sát tai vào.

"Lâ`n đâ`u tiên anh động lòng với em... là hướng Bắ´c". Nước mắ´t đột nhiên tràn lên viê`n mắ´t Trình Ca.

Nói xong, dường như anh ngủ thiế p đi.

"Bành Dã, đừng xin lỗi em. Em sẽ tha thứ cho anh". Cô ôm anh: "Nế u anh đã quá mệt, không thể gượng được nữa, anh cứ đi đi. Em sẽ tha thứ cho anh, không sao đâu, em không giận. Không sao đâu. Nhưng, Bành Dã, em vẫn hy vọng anh cố gặ ng hơn một chút, được không? Cố gặ ng thêm chút nữa, Bành Dã, kế t cục của chúng ta không nên là như vậy".

Anh đã ngủ, không trả lời. Gió đột nhiên ngừng hẳn.

Bà Bành đi tới, nói khẽ: "Bành Dã dặn cô nói với cháu, không có tin gì nghĩa là tin tố t".

Trình Ca đứng thẳng lên nhìn bà Bành một hô`i, quay đâ`u trước rô`i mới xoay người theo, câ´t bước đi vào trong tuyê´t tră´ng.

Cánh quạt cuố ngió và tuyế t mãnh liệt, cô đeo đôi găng tay đen anh tặng, không quay đâ u lại một lâ n.

Bành Dã, đã nói rô ì.

Em sẽ không để n tìm anh nữa.

Trực thăng bay thẳng lên bâ`u trời xanh ngặ´t, hoa tuyế´t quay cuô`ng. Trình Ca càng đi càng xa, nhưng vừa mới biệt ly đã nhớ anh, vừa nhớ anh đã không câ`m được nước mặ´t.

Bành Dã, nế u một ngày nào đó anh đi không từ biệt, em sẽ tha thứ cho anh, em sẽ đi về phía trước không quay đâ u lại, như hôm nay.

Nhưng, Bành Dã, xin anh hãy cố gặ ng hơn một chút, cố gặ ng hơn một chút, kế t cục của chúng ta không nên là như vây.

Không nên là như vậy.

HẬU KÝ: ĐỐI XỬ TỐT VỚI THIÊN NHIÊN

Các bạn đọc đề `u có thể nhìn ra, có thể thấ y đây là câu chuyện tôi việ ´t dă `n vặt nhấ ´t, đau khổ nhấ ´t.

Bành Dã tố t như thế, Trình Ca cũng tố t như thế.

Mỗi bạn đọc đề u có tình cảm rấ t sâu sắ c với Trình Ca và Bành Dã, nhưng tuyệt đố i không sâu sắ c bă ng tôi. Câu chuyện này mỗi chương đề u được tôi sửa không dưới mười lâ n, có chương thậm chí hơn hai mươi lâ n.

Tôi chưa từng nghĩ ră `ng phâ `n kế t của câu chuyện lại khó viế t để ´n thế ´, tình cảm tôi dành cho họ đã sâu să ´c để ´n thế ´. Lúc viế ´t kế ´t cục tôi rấ ´t bí, biế ´t rõ là mình phải viế ´t gì nhưng lại không thể viế ´t ra được.

Tôi đã nghĩ đế n tấ t cả các kế t cục có thể viế t cho câu chuyện này.

- 1. Hai người đề `u số ng rấ t ổn, không nợ nâ `n, không qua lại với nhau. Nhưng họ đã là những người đô `ng điệu về `tâm hô `n, tôi không cho ră `ng có chuyện gì có thể chia rẽ họ được.
- 2. Bành Dã theo Trình Ca đế n Thượng Hải, hoặc Trình Ca theo Bành Dã ở lại Khả Khả Tây Lý, đương nhiên bình yên an nhàn, nhưng sự phóng khoáng không chịu trói buộc như đại bàng của họ lại sẽ bị mai môt.

- 3. Bành Dã ở Khả Khả Tây Lý, Trình Ca đi khắ p nơi, thỉnh thoảng để n thăm Bành Dã. Tình huố ng này rấ t tố t, nhưng tôi hy vọng có thể làm tố t hơn.
- 4. Như trong truyện, từ một khía cạnh nào đó, bệnh tình của Trình Ca đỡ hơn cũng như cô ấ y bớt dă n vặt vê quá khứ hơn là nhờ có Bành Dã. Nhưng tôi hy vọng cô ấ y có thể tự cứu mình, dựa vào sức chính mình để đứng dậy. Bấ t kể là chuộc lỗi hay là hành thiện, cô ấ y phải đi con đường của mình chứ không phải mãi được Bành Dã dẫn đi. Cô ấ y phải có sự độc lập của mình.

Cô ấ y câ n xa Bành Dã một thời gian, bình tĩnh, cố gắ ng số t tố t, mang theo giấ c mơ và ước nguyện của Bành Dã, gắ ng hế t sức mình vì Bành Dã đã nói "tha thứ cho anh", vì cô ấ y đã nói nợ Bành Dã một mạng, vì sự nghiệp bảo vệ động vật hoang dã thiế u người thiế u lực ở những nơi hoang sơ nhấ t. Bành Dã đã cứu cô ấ y, cô ấ y có hai tính mạng, câ n phát sáng, câ n tỏa nhiệt, chứ không phải chìm trong băng lạnh.

Tôi muố n viế t về một đôi tình nhân thật sự bao dung, thật sự có niề m tin. Anh â y biế t nế u có chuyện ngoài ý muố n, cô phải tha thứ cho anh không thể chung bước cùng cô, cô phải tiế p tục đi về phía trước. Anh â y nói, cô â y hiểu. Vì thế cô â y đi về phía trước, không quay đâ u lại.

Tôi muố n viế t về một người phụ nữ thật sự có phẩm chấ t kiên cường. Một mình tiế n bước, cô ấ y rấ t đau, rấ t đau, nhưng cô ấ y sẽ bấ t khuấ t tiế n lên.

Anh biết gió từ đâu tới

Cô ấ y phải số ng kiên cường và bình yên, sự thay đổi và chuộc tội của cô ấ y xuấ t phát từ nơi sâu nhấ t trong lòng cô ấ y. Cô ấ y không dựa dẫm bấ t kỳ ai mà chỉ dựa vào chính mình để hoàn thành quá trình lột xác.

Số ng đơn độc rấ t gian khổ. Nhưng viế t câu chuyện này, thay vì nói với các bạn ră ng cùng chế t sẽ hạnh phúc thế nào, tôi lại muố n nói với các bạn, tính mạng chính là có đau khổ để n mấ y bạn cũng phải số ng.

Con người có thể khẳng khái đi vào chỗ chế t, giố ng như Bành Dã, nhưng cũng phải quyế t tâm câ u sinh, giố ng như Trình Ca.

Hy vọng thật sự của cuộc đời vĩnh viễn không phải là Romeo và Juliet, cũng không phải Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài, mà là quyế tâm bơi về phía ánh sáng như Rose trong "Titanic".

Bởi vì với kế t cục này, tôi đã nói đâ `y đủ về ` tội lỗi và thiện lương, về `đau khổ và vùng vẫy, dao động và kiên định, độc lập và kiên cường, khẳng khái chịu chế t và nỗ lực phải số ng. Và quan trọng nhấ t là: Hy vọng.

Trình Ca nỗ lực phải số ng, để chờ đợi, khi rơi xuố ng biển cũng không bỏ cuộc, vì vậy vận mệnh đã bị cô đánh bại một là n nữa, phải ban vòng sáng cho cô một là n nữa, đưa để n cho cô người chiế n sĩ để n từ Khả Khả Tây Lý.

Vì thể, sinh mệnh và nhân duyên thay đổi thật kỳ diệu, đúng không?

Nế u câu chuyện này thật sự khiế n bạn khó quên, vậy bạn hãy:

- 1. Tiế t kiệm nước sinh hoạt.
- 2. Yêu quý động vật từ những việc nhỏ nhấ t, không dùng ngà voi, sừng tê giác, vây cá mập.
- 3. Đố i xử tố t với cuộc đời của bạn. Nế u bạn từng mặ c lỗi, không quan trọng, cuộc đời vố n đan xen tội lỗi và thiện lương. Giố ng như Trình Ca và Bành Dã, lưng mang tội lỗi cũng phải từng bước hướng thiện.
- 4. Yêu quý tính mạng mình. Nế u cảm thấ y mệt mỏi, đau khổ cũng không được bỏ cuộc. Bởi vì chế t rấ t dễ, nhưng số ng mới là bao dung. Chiế n thấ ng số phận, đây mới thật sự là vinh quang chí cao của con người.

HÊ'T